

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

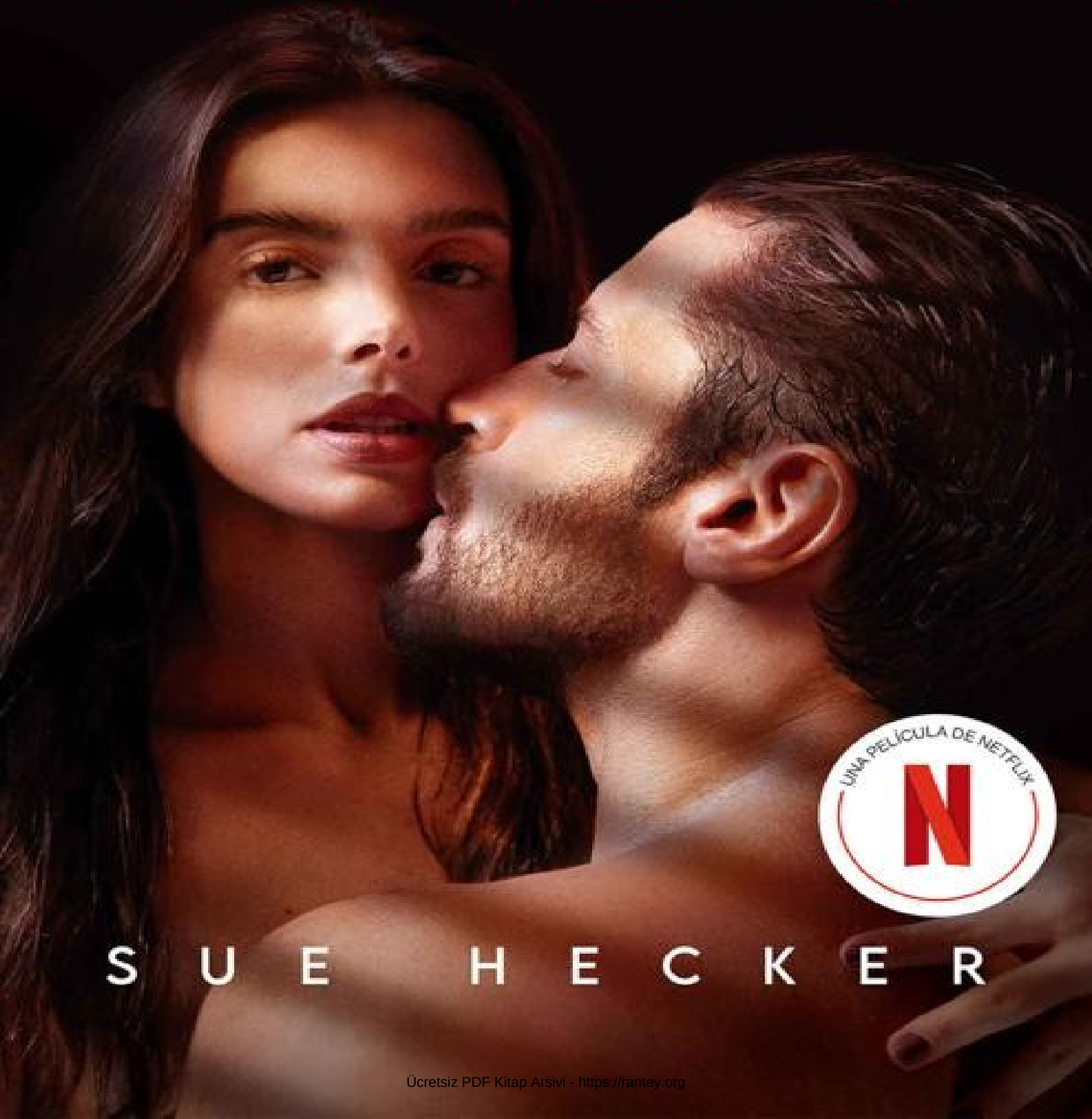
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EL LADO DULCE DE LA TRAICIÓN

S U E H E C K E R

EL LADODULCE LADE TRAJĆJdN

SUE HECKER

© 2023 Sue Hecker

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İnsanları eğlendirmeyi amaçlamaktadır. Anlatılan isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek isimler, tarihler ve olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu çalışma Nueva Ortografía de la Lengua Española'nın kurallarını takip etmektedir.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, maddi ya da manevi herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla saklanamaz ve/veya çoğaltılamaz.

Telif hakkı ihlali 11.723 sayılı Kanun kapsamında bir suçtur.

İspanyolca çeviri: Silvia C. Suárez

Revisão: Nanda

Düzen: VM Diagramações

Sumário

[Sinopse](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bonus](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bonus](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bonus Bölüm

47 Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bonus Bölüm

52 Bölüm 53

Bonus Bölüm

54 Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59 Bölüm

60 Bölüm 61

Bölüm 62 Bölüm

63 Bölüm 64

Bölüm 65 Bölüm

66 Sonsöz

Teşekkür

Sinopse

Kontrolü ele almak için.

Önce onu kaybetmelisin.

Barbara genç, başarılı ve nişanlısı Caio'ya aşıktır. Ancak Caio'nun nişanlısı olduğunu iddia eden bir kadınla fotoğrafını gördüğü gün her şey değişir.

Göz açıp kapayıncaya kadar inandığı her şeyin bir yalan olduğu ortaya çıkar ve dünyası yıkılır. Yenilgi karşısında pes etmemeye kararlı bir şekilde hayatını değiştirmeye karar verir: imajını yenilemek, olumlu düşünmeye başlamak ve yeni hobiler bulmak. Bu süreçte kader, tek bir bakışıyla içinde bir şeyleri ateşleyebilecek ve ona gerçek arzusunun ne olduğunu göstermeye istekli bir yargıç olan Marco'yu yoluna çıkarır.

Ancak Barbara'nın çok geçmeden keşfettiği gibi Marco'nun başına gelmeyen kalmaz. İsimsiz tehditler almaya başlar; Marco'nun eski karısı sorun çıkarmaya hazırdır ve Caio onun hayatından çıkmaya hazır görünmemektedir. Barbara'nın teslim olacak kadar değişip değişmediğini göreceğiz. Sue Hecker, bu seksi, romantik ve son derece büyüleyici hikayeyi hayranlarının daha önce hiç görmediği bir şekilde anlatmak için en büyük hiti olan İhanete Uğramanın İyi Yanı'nın yeni baskısıyla geri dönüyor.

Bölüm 1

Barbara

Caio'yu beş güzel ve harika yıl boyunca sevdim.

Her ne kadar başarılı bir iş adamı olsa da, ki bu oldukça takdire şayan bir durum, beni cezbeden şey bu değildi.

Karşı konulmaz biri. Çok ateşli. Bana sabitlendiğinde tüylerimi diken diken eden yoğun bakışlarından bahsetmiyorum bile.

Ve öpücük. Nefesimi kesen.

Cidden, Caio'ya duyduğum sevgi beni aşıyor. Neredeyse elle tutulabilir. Orospu çocuğu, romantik olmasının yanı sıra mükemmel bir vücuda sahip.

Boşboğazlık etmek istemem ama yatakta beni çok inletiyor. Sanki bir kasırganın ortasındayım, zevkten kıvranıyorum, vahşetin içinde kayboluyorum. Onunlayken korunduğumu, tamamlandığımı, mutlu olduğumu ve sevildiğimi hissediyorum.

Ama benim peri masalım dağılıyor.

Bana iş için seyahat etmesi gerektiğini söylediğinde, aslında başka bir şey yapmak için başka bir şehre gittiğini öğrendim: nişanlısını ziyaret etmek... doğru, nişanlısını. Ki o ben değildim.

Alçak herif aynı anda iki kız arkadaşını aldatıyormuş.

Bu saçmalığı keşfettiğimde hayatımı değiştirmek ve geleceğimi yeniden tasarlamak zorunda kaldım.

Günümüzde, birini kandırmak istiyorsanız, bunu doğru yapmanız gerekir - sonuçta sosyal ağlar çok açıklayıcıdır.

İhaneti tesadüfen, internetteki o anlardan birinde keşfettim.

Bu alçağın nişanlısını kucakladığı, güçlü kollarını nişanlısının beline doladığı ve her ikisinin de aşık gibi görüldüğü fotoğrafa bakar bakmaz içimi nefretin kapladığını hissediyorum. Ve tüm bunlar, sözde Porto Alegre'de işlerle boğuşurken oluyor.

Resim bir kabusu başlatıyor ya da daha kötüsü: yüzük takan çiftin görüntüsü kalbimi binlerce parçaya ayırıyor. Bıçaklanma

Her yere uçuyorlar ve sanki içimden bir şey şiddetle koparılmış gibi hissediyorum.

Ofisten koşarak çıktım. İkisinin birlikte olduğu görüntüler aklımdan çıkmıyor. Suç ortaklığı ifadeleri.

Küfürler gibi gözyaşları da utanmadan akıyor. Öfke, soğuk bir günde bir kazak gibi sarıyor beni. O anda boğazıma takılan çığlık yoluma çıkan herkesi öldürebilir.

İrkilen çalışanlar koridorları geçerken beni izliyor. Dünya ağır çekimde ilerliyor. Kaybolmak istedim.

Binanın kapısından içeri girer girmez herkesin spekülasyon yapmaya başlayacağını tahmin ediyorum. En iyi arkadaşım ve çalışanım Patricia arkamdan geliyor. *O çoktan başlamıştı.*

-Barbi, neden böyle ağlıyorsun? Bir şey mi oldu? Biri mi öldü? - Endişeli görünerek bir şeyler söylemem için yalvarıyor.

- Oh, Paty... Kandırıldım! Aldatıldım, anlıyor musun? Biri öldü, evet, ve o Caio'ydu. O pislik benim için öldü! Bunu hak etmedi!

Hayal kırıklığı ve gözyaşlarının aynı anda geldiğini hissediyorum, sanki aklım başımdan gitmiş gibi. Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde Patricia'nın beti benzi attı.

-Şu alçaktan kurtulalım. -Bu yorumun pek bir işe yaramayacağını anlayınca kaşlarını çatır. -Özür dilerim. Sorun değil, Barbi. Evine git. Sakinleşmeye çalış. Ve bana haber ver, tamam mı? Endişeleniyorum.

Başımı sallıyorum, çünkü konuşamıyorum. Sesim gitti ve yakın zamanda geri geleceğini sanmıyorum.

Gücümü toplayıp ortağımın ofisine gidiyorum.

-Bugün işi sen halledebilir misin? Erken çıkmam gerekiyor.

Harika bir arkadaş olan Thiago hâlâ üniversitedeki aynı pragmatik inek. Bana garip garip bakıyor. São Paulo'da muhasebe ofisini açtığımızdan beri hep geç saatlere kadar çalışıyorum.

-Her şey yolunda mı?

-Bunu başka zaman konuşabilir miyiz?

Sadece başını sallıyor. Sanırım yüzümdeki duygusal değişimi fark etti.

Kendimi eve sürüklüyorum. Kapıyı kapatır kapatmaz gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum, bir ıstırap denizine boşalıyorum.

Pencereye kıvrılmış olan yavru kedimin yanından geçiyorum. O kadar hassas ki, mahremiyete ihtiyacım olduğunu anlıyor gibi görünüyor.

Neyse ki yalnız yaşıyorum ve kimseye kendimi açıklamak zorunda değilim. Neyse ki ailem kuzeydoğuda yaşıyor, böylece kur yapmamın son perdesine tanık olmak zorunda kalmıyorlar. Bu korkunç olurdu, listem için bir sorun daha.

Ya da değil.

Bir anne kucaklaması mükemmel olurdu. Annemin bu korkunç durumda benimle ilgileneceğini ve doğru sözleri söyleyeceğini biliyorum.

-Yavru köpek! -Odamda ayakkabılarımı çıkarıp duvara fırlatırken bağıriyorum. -Bu onun yüzü olmalı.

Kendimi yatağa atıyorum ve daha fazla dayanamayana kadar ağlıyorum. Gözyaşlarım kuruduğunda, ayağa kalkamıyorum. Yemek yiyecek gücüm olmadığından, uykunun beni yenmesine izin veriyorum.

Ertesi gün aynaya baktığımda, hala şaşkınlık içindeyim, gözlerim şiş ve kırmızı. Başka biri gibi görünüyordum.

Hey, diyor yansımam, kendin için üzölmeye devam mı edeceksin yoksa tepki mi vereceksin?

Şimdilik yası yaşamam gerekiyor, bu yüzden ara vermeye karar verdim. Beş günlük yas, alçağa adanan her yıl için bir gün.

Seksi bir piç, ama ne yapabilirim?

Vücudumun anılara tepki verdiğini hissettiğimde bile Caio'da neyi sevdiğimi düşünmeyi reddediyorum...

Kesin şunu! Kalbimi kırdı, lanet olsun! Unutmanın zamanı geldi. Beş gün sonra başka bir Barbara olacağım.

Ben de başka bir Barbara olacağım.

Caio

-Cehenneme git! Ve Caio... -Kısa bir süre duraklar. -Kendi ekmeğini ye, iblis.

Hat düşüyor.

Kahretsin, Paty bana bilmediğim bazı isimler söyledi. Bu iş bitti.

Bir noktada nişanlım ve mimar arasında karar vermek zorunda kalacağımı biliyordum ama bunun bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

İkili bir yaşam sürdürmenin kolay olmadığını biliyorum, ama ikisi benim çöküşüm oldu. Barbara'nın ağız sulandıran bir vücudu, mükemmel kalçaları, avuçlarıma sığan göğüsleri, yoğun yeşil gözleri ve beni çıldırtan beline kadar uzanan altın rengi saçları var! Nicole ise yontulmuş vücudu ve göğüs dekoltesinden fırlayan göğüsleriyle yatakta yaramaz bir kızıl saçlı... Ne kadar da baştan çıkarıcı! Onu gördüğümde, ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Sadece bu kadar çok kıvrımın beni... iki kat daha fazla bağlayacağını hayal etmemiştim.

Hay sikeyim! Barbara ile beş yıldır birlikteydim. Er ya da geç olması gerektiği için nişanlandım ve bu karar hayatımı değiştirdi. O benim için doğru kadın, ama diğeriyle olan çılgın nişan fotoğrafının hiçbir açıklaması yok. Gönderinin başlığı oldukça açıktı ve üstüne üstlük aşık gibi görünüyorum.

Karımı geri almak için ne yapacağım? Nicole'u nasıl terk edeceğim?

Gerçekten boku yedim.

Bölüm 2

Barbara

Ağlamak. Yemek yemek. Ağlamak. Yemek. Bu ritüel kendime izin verdiğim kadar sürdü. Banyo yapıp yapmadığımı hatırlamıyorum ama şikayet edebilen tek kişi Dino'ydu. Ona topu attığımda bana bakıyor ve üzgün bir şekilde miyavlıyor. Telefonun tekrar çaldığını duyuyorum. Arsız Caio beni milyonlarca kez aramış, WhatsApp'tan mesaj göndermiş ve sesli mesaj kutuma mesaj bırakmış. Sadece ilk mesajı okuyorum: "Aşkım, bunların hepsi bir yanlış anlaşılma. Beni dinlemek zorundasın. Beni geri ara. Seni seviyorum.

Yanlış mı anladınız? Cep telefonunu duvara fırlatmadım çünkü bu son model bir iPhone ve kabul edelim ki Caio gibi bir alçak bu kadar pahalı bir cihaza değmez. Kapıcıya o serseriye kovmasını söyledim. Bırak yüzüne bakmayı, sesini bile duymak istemiyorum. Bitti dediğimde geri dönüşü yok. Acı içinde ölebilirim ama yerimde duracağım.

HAZIR. Bunu tersine çevireceğim. Geçmiş arkamda bırakıp bol bol seks yapacağım. Caio sevgi dolu, özenli, bir seks tanrısıydı ve beni korkunç bir şekilde inletiyordu, ama

Beni tatmin edebilecek ve sonra isimlerini bilmeme bile gerek kalmadan çekip gidebilecek büyük penisli bir sürü erkek olmadığını kim söyleyebilir? İma yok, ihanet yok. Erkekler bunu her zaman yapıyor, ben neden yapamayayım? Aldatıldım ama ölmedim. *Dünya, işte gidiyorum!*

Özgür, hafif ve serbest. Exruba ve exingenuous. Kuaförden ıslıl ıslıl, yeşil gözlerimi vurgulamak için koyu kahverengiye boyanmış saçlarımla çıktım. Saçlarım kesilmiş, tırnaklarım yapılmış ve tamamen ağdalanmıştım. Yeni kıyafetler ve... *voila!* Yeni Barbara Nucci podyumda.

Kendime güvenerek işe geri döndüm. Gözyaşları içinde ayrıldığım o uğursuz öğleden sonrasını kimse hatırlamayacak. Sanırım değişimin bir etkisi oldu, çünkü herkes dönüp bana bakıyor. Dizlerimin hemen üzerinde, vücudumu öne çıkaran ve saran, dikkat çekmeyen bir yakası olan siyah bir elbisenin içinde kendimi seksi hissediyorum.

tüm kıvrımlarım. İnce belim, aynı renkteki kırmızı femme fatale ayakkabılarımla uyumlu ince kırmızı bir kemerle vurgulanıyor. Kendimi başka bir kadın gibi hissediyorum. Eski Barbara gitti. Bir daha asla bir erkek tarafından ezilmeyeceğim.

Benimle buluşmaya gelen ve bana kocaman sarılan Patricia ile yeminimi pekiştiriyorum.

-Bu dönüşüm de ne? -Beni döndürüyor. -Birinin kalbini öldürmek üzeresin.

-Yenileniyorum, dostum. Hayatım bundan sonra farklı olacak.

-Endişelendim çünkü hiçbir yaşam belirtisi göstermedin! Seni birkaç kez aradım.

-Seni geri aramadığım için özür dilerim ama kendime zaman ayırmam gerekiyordu....

-İyi iş çıkardın. Çok güzel görünüyorsun.

-Ama tekrar hareket etmem lazım. Hâlâ o spor salonuna gidiyor musun?

-Terli insanların olduğu mu? Vay canına, düşünmek bile yanıyormuşum gibi hissettiriyor.

-Kaslı, ha? Oraya kaydolacağım.

-Böyle söylenir.

-Hadi başlayalım çünkü uzun bir gün ve uzun bir eğitim günü olacak.

Ofisime giderken ona göz kırptım.

Sabah bir bulanıklık gibi geçiyor ve Jennifer Lopez'in "On the Floor" şarkısı eşliğinde kendimi evrak işlerine kaptırıyorum. Ritim omuzlarımı biraz titretiyor ama evrak işleri ve hesaplamalar arasında öğle yemeği vaktinin geldiğini fark etmiyorum.

Beş gün boyunca çikolata, kek ve işlenmiş gıdalarla beslendikten sonra salata yemeye karar veriyorum ki bu kötü bir fikir çünkü daha ofise yeni dönmüştüm ve karnım guruldamaya başlamıştı bile.

-Lanet olası tatsız marul!

-Senin gibi güzel kadınların neden diyet yapmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Yolda mıyım?

Çantamı masanın üzerine koyuyordum ki arkamı döndüm ve Thiago'yu gördüm - Bıyıklı, o küçük saç yığını ince tutmakta ısrar ettiği için ona taktığım gizli lakap.

En büyük müşterilerimizden birinin duruşmasında ona eşlik etmemi istedi.

-Barbi, gelebilir misin? Oyunu biliyorsun ve her zaman zorlamamız gerekiyor.

-Başka bir yolu var mı?

Thiago'nun gözlerini yeni versiyonumdan alamadığını fark ettim. Ne kadar patavatsızca. Bacaklarımdaki baygın bakışlarını bile saklamıyor.

Görüşünü engellemek için oturuyorum.

-Hayır...

-O zaman fedakarlığı ben yapacağım.

Duruşmaya gitme sürecinin tamamından nefret ediyorum: kalabalık mahkeme salonunda beklemek, kibirli bir hakimın yüzüne bakmak ve hesap yapamayan ve hala hükümetle borç pazarlığı yapmak isteyen aptal müşterinin yanında durmak zorunda kalmak. En azından cebim dolu. Şikayet edemem.

-Harika! 20. Federal Mahkeme'de olacak.

-Yirminci mahkeme, uğultu.

Kaşlarımı birkaç kez kaldırıyorum.

-Düşüncelerinizi bağışlayabilirsiniz.

Neredeyse kendimi yeni mahkemelerden etkilendiğimi söylemek zorunda hissediyorum ama günahkâr düşünceleri kovuyorum.

Thiago bana sırtını döndüğünde yüzümü buruşturuyorum ve kendimi çileye hazırlamaya başlıyorum.

İstediğim gibi bir öğleden sonra değildi ama zengin müvekkilimizin avukatı Dr. Augusto Gusmao'ya duruşmaya kadar eşlik ettim. Nihayet çağrıldığımızda, mahkeme salonuna zaten sıkılmış hissederek giriyorum. Ama yukarı baktığımda.... Tanrım, *bu* nasıl bir adam?

Bölüm 3

Çerçeve

Saat sekiz civarında ofise vardığımda süper yetkin danışmanım Marcelo'yu dosyaları incelerken buluyorum.

-Dr. Marco, bugün için her şeyi bir kenara bıraktım. Öğleden sonra saat üçte yapılması planlanan, büyük bir şirkete karşı vergi uygulamasıyla ilgili bir oturum hariç, bunların hızlı duruşmalar olacağını düşünüyorum.

-Teşekkür ederim, Marcelo. Hepsini kontrol edeceğim ve sonra konuşmak için seni arayacağım.

Son birkaç gün kişisel sorunlar nedeniyle gergin geçti. Bazen sadece iş beni sakinleştirebiliyor. Kimsenin başardığım her şeyi yok etmesine izin veremem.

-Doktor, başka bir şeye ihtiyacınız yoksa ben yemeğe gidiyorum.

-O kadar odaklanmışım ki saatime bile bakmadım. Gidebilirsin, Marcelo. Sadece öğleden sonra 3'teki duruşma için sana güveniyorum. Güzel bir öğle yemeği ye.

O kadar çok davayı inceledim ki sabah uçup gitti. Avukatlarla konuşacak zamanım bile olmadı. Bunu başka bir güne bırakacağım.

Aç değilim, bu yüzden çalışmaya devam ediyorum, belki kendimi kötü düşüncelerden uzaklaştırabilirim.

Birisi kapıyı çalıyor, kapı kilitli, istenmeyen kişilerin benim iznim olmadan içeri girmesini engelliyor. Ama kapı ısrarla çalınıyor. Kalkıp kapıyı açtığımda eski karım Paula'nın istenmeyen varlığını görüyorum.

-Burada ne yapıyorsun?

-Hey, benimle düzgün konuş. Bana kötü davranamayacağını biliyorsun.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, her bir telini koparmak istiyorum. Bedenimin nefretle kasıldığını hissediyorum.

-Pekala, Paula. Söyle lütfen, neden beni ziyaret etme şerefine nail oldun?

-Marco, canım, benimle dalga geçmene gerek yok. Geçiyordum ve seni özledim. Sana sürpriz bir ziyaret yapmaya karar verdim ve son derece kibar olduğun ve skandaldan hoşlanmadığın için beni içeri alacak kadar nazik olacaksın.

-Açık ve net konuşayım. Burası istediğiniz zaman girebileceğiniz bir alışveriş merkezi değil. Burası benim iş yerim ve buna saygı duymak zorundasınız. Benimle konuşmak istiyorsanız, beni arayın ve randevu falan alın, ama buraya geri gelmeyin.

Bağırarak istiyorum.

-Sakin ol, aşık çocuk! Sonra dairene uğrarım.

Sonunda temiz bir yüzle, bir yılan gibi kıvranarak ayrılır.

Böyle biriyle nasıl evlenebilirim? Açlığımı sonsuza dek kaybettim.

Günün son duruşmasına kadar çalışmaya devam ediyorum. Saat on beşi vurduğunda Marcelo'dan tarafları aramasını istiyorum.

Çoktan odaya girmiş, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle düşüncelerine dalmış birini görüyorum. Başını kaldırdığında donup kalıyorum. Mükemmel bir kadın. Zümrüt gözleri ve kırmızıya boyanmış etli ağzı. İstemsizce bakışlarım vücudunda, elbisesinin her santiminde geziniyor. Muhteşem. Her erkeğin aklını başından alabilir. İçimden milyonlarca şehvet dolu düşünce geçerken onu inceliyorum ve sonra gözlerinin içine bakıyorum. Birdenbire göz teması içgüdüsel bir hal aldı.

Biri dikkatimi çekmek için homurdandı.

Oh, kahretsin. Ne zihinsel bir labirent.

-Herkes iyi günler. Duruşmaya başlayalım" diyen Marcelo, taraflardan ve avukatlardan bilgi topluyor.

O anda, dikkatimin dağılmasının nedeni tatlı, hassas ve son derece şehvetli bir şekilde kendini gösteriyor. Bir seyircinin içinde daha önce hiç deneyimlemediğim şeyler hissediyorum. Barbara Nucci. Unutulmaz.

Bölüm 4

Barbara

Bisikletli Leydimiz, bana denge ver! Böyle atletik bir vücuda, geniş omuzlara, kötü bir meleğin yüzüne ve ruhu görüyor gibi görünen yeşil gözlere sahip bir yargıçla, adliyede yaşamaya geliyorum.

Sanırım Dr. Augusto yüzümdeki muzip ifadeyi fark etti, çünkü beni dürttü. *Ne kadar utanç verici.* Aziz rolünü oynamaya çalışarak yana bakıyorum ama gözlerim önümdeki mükemmellik timsaline dönüyor. Bildiğim kadarıyla herhangi bir günah işlemiyorum ya da herhangi bir yasayı çiğnemiyorum.

Odadaki en yetkili kişi bana göz kulak olduğu için tek olmadığımı fark ediyorum. O da benimle aynı çekimi hissediyor olmalı.

Ne kimya ama!

Yunan tanrısı, hayatımda duyduğum en boğuk, en seksi, en sade sesiyle dinlemeye başlıyor. Ateşimin yükseldiğini hissediyorum. Kendimi fantezilere kaptırmadan bu adamı dinleyerek nasıl bu kadar zaman geçireceğim? Bilmiyorum. Ama bu gece vibratörüm işe yarayacak, çünkü bu tenorun kulağıma neler fısıldıyor olabileceğini hayal etmek herhangi bir erotik hikâyeden çok daha tahrik edici.

Birdenbire, sevdiğimi sandığım bir adamla beş yıl geçirdikten sonra şehvete bu kadar kolay teslim olduğum için şaşkın ve şok olmuş hissediyorum.

Ölümcül bir şekilde, bunun aşk mı yoksa... Hayır. Bekle bir dakika! Hayır, hayır, hayır! Tabii ki aşktı. Ama önce kendimi sevmeliyim. Artık bu saçmalıkları düşünmek zorunda değilim. O zaman yargıç için o sarhoş edici duygu selini yeniden hissetmek için kendime izin vereceğim. Sadece hayalimde olsa bile.

Çerçeve

Gülümsüyor ya da nazik olmaya çalışıyor ya da ikisi birden. Avukatlar anlaşma önerdiğinde donup kalıyorum. Ona dokunmak ve onu inleyen pozisyonları keşfetmek istiyorum - daha çok geleneksel, anne-baba seksinden mi hoşlanıyor, yoksa daha cüretkâr ve saçlarını çekmem için dört ayak üzerine mi yatıyor? Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve ben tekrar işime konsantre olmaya çalışana kadar uzun bir süre bana bakıyorlar.

Şu anda bir yargıya varacak kafam yok. Karşıma çıkan her çekici kadından ürperen biri bile değilim, ama bu düzgün bacaklı tanrıça, sertçe becerilmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyor, başımı döndürdü. Mantıklı düşünme şansım yok.

Duruşma bittiğinde Marcelo'yu arıyorum ve etik dışı görünmemek için gizlice Barbara'nın çalıştığı şirketin adını öğrenmesini istiyorum, müdürüyle konuşmam gerektiğini iddia ediyorum. Bariz ve anlamsız bir yalan ama bu kadın hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Danışman havadaki gerilimi hissediyor, hatta onun Barbara hakkında günahkâr düşünceler beslemesi riskini bile göze alıyorum, ne de olsa Barbara güzel ve ateşli bir kadın.

Vay be, bu ancak çok fazla çalışmanın ve yeterince eğlenmemenin sonucu olabilir.

Belki dışarı çıkmak ve dikkatimi dağıtmak bana iyi gelecektir. Belki dışarıda bir gece, bir bar, eğlenceli bir arkadaşla şans eseri bir buluşma ya da bunun gibi bir şey. Kadınları kullanan biri değilim, ama ödün vermek de istemiyorum. Dürüst ve objektifimdir, neyi, ne zaman ve nasıl istediğimi açıkça belirtirim. Felaket bir evlilikten sonra, kendimi bağlamak istemiyorum, sadece hayattan zevk almak istiyorum ve eğer dahil olduğum kadınlar bunu anlar ve kabul ederse, onu geri çevirmeyeceğim.

İşten sonra, *happy hour* için her zamanki barlardan birine gidiyorum ve oraya vardığımda keskin bir gözle etrafa bakıyorum. Anal seksi seven ve eşsiz oral yapan ateşli bir sarışın olan Raquel'i görüyorum.

Arkadaşlarıyla oturuyordu, ben de yanına gittim.

-Marco, görüşmeyeli uzun zaman oldu! Karın nerede?

Bana, herkesi ereksiyon halinde bırakan o muzip gülümsemesini veriyor.

-Raquel, güzelim, arkadaşlarının kötülüğünü isteme.

Bilerek gülümsüyorum ve o da gülümsemesini daha da genişletiyor.

Burada bir içki, orada bir okşama ve karşılıklı bakışmalar arasında, tesadüfen karşılaşmam çok cazip bir ipucu veriyor.

-Sana söyleyecek yeni bir şeyim var. Buraya yakın bir daire satın aldım ve içine taşınmak için sabırsızlanıyorum....

İkinci kez düşünmüyorum.

-Eğer bu bir davetse, bir anlaşılmaya varabiliriz. Ne düşünüyorsun? - Kulağına fısıldıyorum.

Minx hızlı ve çoktan ayağa kalkmış, koluma yapışmış ve beni çıkışa doğru yönlendiriyor. Ayrı arabalara biniyoruz. Sadece bir gece için olduğunu biliyoruz. Sarılmak yok, sadece seks.

Daireye vardığımda, kapıyı kapatmasını bile beklemiyorum, çünkü gerginliği azaltma dürtüsü muazzam. Onu belinden kavriyorum ve kendimi boynuna yerleştiriyorum.

-Ona sıkıca sarılmamı istedi.

-"Beni sertçe alın, Ekselansları," diye yalvarıyor, nefes nefese.

Bir elimle eteğini kaldırıyorum, diğer elimle de sikimin üzerine bir prezervatif açıyorum. Tüm gücümle içine sokuyorum. Çılgılık atıyor ve inliyor, tamamen ele geçirilmiş, şehvetli ve ahlaksız, durmamam için bana yalvarıyor. Amının kıvranışını ve beni sıktığını hissediyorum. Her an boşalacağını biliyorum. Çekiyor ve kolayca, sert ve derin bir şekilde sokuyorum. Sırılsıklam olmuştu. Çıldırarak üzüldüm. Klitorisine dokunuyorum ve iki parmağımı anüsüne sokarak bundan zevk alacağını haykırmasını sağlıyorum. Ama uyarıya gerek yok, çünkü kasıldığını hissediyorum.... O anda, beni yoğun orgazmdan sarsan bir fişkırmaya meydana geliyor.

Önümde gevşeyen, kendi zevkinin gücünden eşit derecede etkilenen Rachel'a bakarken, neden o tanrıçanın yüzü aklıma geliyor bilmiyorum, yeşil gözleri bana sabitlenmiş.

Bölüm 5

Barbara

Gece geç saatlerde ofise döndüğümde Paty'yi hâlâ çalışırken buluyorum.

-Kadın, burada ne yapıyorsun? İşe mi takıldın?

-Tabii ki hayır. İşimin gecikmesine asla izin vermediğimi biliyorsun.

-Öfkeyle cevap verir. -Bekliyordum, çünkü buraya döneceğinden emindim.

-Ne komik. Şimdi de zihin mi okuyorsun?

-Sanki gerekliymiş gibi. Çok tahmin edilebilirsin.

-Şaka yapma dostum, beş günüm var. E-postalarımı okumalı ve işleri düzenli tutmalıyım. Özel hayatımın ofisin önüne geçmesine izin veremem.

-Baş belası olmayı bırak! Bugün sana iş yok. Double fıçı bira, samba ve bir sürü yakışıklı erkeğin olduğu bir bara gidelim. Yarın çok sevilen ve heyecan verici numaralar için geri geleceksin.

Emin değilim. Ne tür bir gece sunduğunuzu çok iyi biliyorum.

-Anlamıyorsun. Çoktan karar verildi. Tartışmanın bir anlamı yok. Tartışmanın bir anlamı yok.

-Kız arkadaşım, ama ben böyle mi gidiyorum? Duş almadan ve giyinmeden?

-Gerek yok. Çok güzel görünüyorsun. Biraz ruj, biraz rimel, hepsi bu!

Bara vardığımızda, Paty'nin abartmadığını görebiliyordum. Her zevke uygun erkek var. Hala alışmaya çalışsam da, bu kadar uzun süre bekar kaldıktan sonra, Paty VIP alanında kalmamızı sağladı bile. Isınmak ve bekârlığımı kutlamak için caipirinha sipariş ettik ve bütün gece samba dansı yaptık. Bonus olarak, flörtleşme ve cilveleşme harikaydı.

Caipirinha'lardan tekilalara geçiyoruz. Dans pistine doğru ilerlerken, birinin belimi sertçe çektiğini hissediyorum. Arkamı döndüm.

ama kim olduğunu fark ettiğimde yüzüm kızarıyor: Caio.

-Barbara, konuşmamız gerek.

Şok o kadar büyük ki, ben bile şoku atlatıyorum.

-Bu da ne? Yaşayan ölülerin dönüşü mü?

-Benimle taşak geçme. Deliriyorum! Bir haftadır seninle konuşmaya çalışıyorum.

-Nişanlın nerede? Rahatlamak için kızılın kollarına gitmedin mi daha? Zamanını boşa harcıyorsun. Üç kadar sayacağım. Eğer gitmeme izin vermezsen, bütün güvenlik görevlileri seni dışarı atana kadar bağıracağım.

-Bana inanmazsan, yemin ederim seni yalnız bırakırım!

Bir saniye düşündüm.

-Tamam, üç dakika. Hadi, konuşun. Zaman azalıyor.

-Aşk, açıklayabilirim. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Şirketimin mimarıydı ve tabii ki olmaması gereken bir şey oldu ama yanıliyordu. Asla tek gecelik bir ilişkiye girmem.

Diğerinden bahsetme şekli beni daha da kızdırıyor.

-Öncelikle, pislik, ben "senin aşkın" değilim. İkincisi, ikinci bir kız arkadaş yerine koca memeli bir kızla yatmak beni daha mı az boynuzlu yapıyor? Öyle mi duydum?

-Tatlım, bu değil! O deli! Bir gecelik sevişmeden, bir gecede nişanlım oldu. Seni seviyorum! Her zaman sadece sendin.

-Seni kibirli aptal, zamanın doldu. Ve artık aramızda bir şey yok. Bitti! O dolgun kızılına geri dön ve son derece mutlu ol.

Alaycılık dışarı sızıyor ve beni rahatlatıyor, bu da beni şaşırtıyor çünkü onu etrafta gördüğümde dehşete kapılacağımı sanıyordum.

-Barbara, beş yılı çöpe atamazsın. Beni bırakamazsın. Böylece.

Kolumu tekrar şiddetle çekiyor, beni zorla öpmek istiyor. Kas dağına karşı mücadele ediyorum ama saniyeler içinde Caio'nun yerde yattığını ve sırtını bana dönmüş başka bir kas duvarı olduğunu görüyorum.

-Duymadın mı? -diye sorar tenor bir ses. -Seni sevmiyor.

Kurtarıcım arkasını döndüğünde, onun mükemmel yüzünü görünce neredeyse bayılacaktım. Sadece bir fısıltı çıkarabildim:

-Dr. Marco...

Uzanıp uzun parmaklarıyla yüzüme dokunuyor.

-İyi misin?

Nasıl? İyi miyim? İyiden de öteyim. Cennetteyim. Görünüşe bakılırsa, bedenim ve duyularım da öyle. Sert dokunuşu, ilgisi ve yüzümü incelerken gösterdiği ölçülü endişe tüylerimi diken diken ediyor. Takip edilenleri saran sıcaklıktan bahsetmiyorum bile. Islak külotların dünyasında, beni tutan bakışların rehinesi olarak seyahat ederken, Caio'nun bir ok gibi yükseldiğini ve Marco'yu olabildiğince sert bir şekilde duvara ittiğini görüyorum.

-Nişanlımdan uzak dur!

Çerçeve

Raquel ile seks yapmak her zaman iyi, güçlü ve tavizsizdir. Bugün kıyafetlerimizi zar zor çıkardık. Onun evinden memnun ve yakında kendi evime gitmek için istekli bir şekilde ayrıldım, ancak arabaya biner binmez cep telefonum on cevapsız arama ve iki kısa mesaj olduğunu bildiren bir bip sesi çıkardı. İlkini gördüğümde inanmadım. Paula'dan geliyordu: Neredesin? Bu gece dairene geleceğimi söylemiştim. Beni bekliyor olmalıydın.

Ne kadar da huysuz! Onu bekletmeye karar verdim. O anda eve ölü olarak bile gitmezdim.

İkinci mesaja döndüm ve mükemmel bir arkadaş olan Pedro'dan geldiğini gördüm. Onunla bir barda buluşmamı istiyordu. Evet dedim ve bana adresi verdi. Dünyanın herhangi bir yeri Paula'yla evde buluşmaktan daha iyi olabilirdi.

Oraya vardığımda arkadaşımı tekrar gördüğüm için mutluydum.

-Merhaba kardeşim, nasılsın?

-Ben harikayım, ya sen? Ortadan kayboldun, ha? Ne oldu, bir kadın aygırı bağlamayı mı başardı? -Ciddi bir şeyle şaka yaptım, çünkü bağlılıktan kaçtığını biliyordum.

-Deli misin sen? Tanrı korusun ciddi bir ilişkimiz olmalı. Yaşasın özgürlük! Kadeh kaldırmak için bira bardağını kaldırdı.

Bu, gecenin birçok kadeh kaldırmasından biriydi, ta ki aniden, beklenmedik bir şekilde ve varlığını fark etmeden, akşam için iç çekmeme neden olan tanrıça yanımdan geçene kadar.

Sadece ona, muhteşem vücuduna ve hafif bronzlaşmış tenine bakarken bile penisim yaşam belirtileri göstermeye başlamıştı. Daha yeni seks yapmışım, bu Bay Anaconda için yeterli değil miydi?

Bir pislik tarafından sürüklendiğini görene kadar ona ayak uyduruyorum: kırmızı ışık. Hareketlerine ve anlık tepkilerine bakılırsa, adam kızın tanışmak isteyeceği biri değil. Tetikte ve dikkatli olmaya devam ediyorum. Pisliğin konuşmalarını dinledikten ve onu aldattığını öğrendikten sonra ele geçirildim.

Nasıl olur da birisi bu muhteşem kadını kandırabilir?

Onu yakaladığında ve zorla öpmeye çalıştığında, mantıksız davranıyorum ve üzerine gidiyorum. Onu acımasızca itiyorum ve yere düşüyor. Dikkatimi felç olmuş ve korkmuş görünen Barbara'ya çeviriyorum. Dayanamıyorum ve onu rahatlatmak için yüzüne dokunuyorum, oysa asıl yapmak istediğim ona sarılmak.

Cidden, bu kadın beni büyülüyor.

Dikkatim öyle dağılmıştı ki, korkakça bir itiş kakış ve nişanlısından uzak durmamı söyleyen sefilin bağıışıyla uyandım. Bu da ne böyle?

Nişanlı mısın?

Göz açıp kapayıncaya kadar, daha öpmediğim birinin büyüü bozuldu ve ağzımda acı bir tat hissettim.

Bölüm 6

Barbara

Dr. Marco'nun Caio'nun peşinden gittiğini gördüğümde ne hissettiğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, o alçak herif tüm sınırları aştı ve gecemi böyle bitirdiği için yediği dayağı hak etti. Sonunda güvenlik görevlileri ondan gitmesini istediler. Bu kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim.

Marco ise tam bir beyefendi. Beni eve bırakmayı bile teklif etti. Tabii ki kabul etmedim.

-Ne piç ama! -Banyoyu kapatırken bağıriyorum, öfkeyle.

Ilık, parfümlü bir banyoya giriyorum, bir kadeh şarap eşliğinde gerilen sinirlerimi rahatlatıyor ve aptallığımı bastırıyorum. *Creed'in* sesi eşliğinde bu Tanrı ile nasıl daha fazla zaman geçiremem?

*Sen yanımdayken özgürüm,
umursamıyorum, inanıyorum
Diğerlerinin üstünde uçacağız
Bu gözlerimi yaşartıyor
Fedakârlığım*

Caio'ya rastlamak bir hayal kırıklığıysa, Marco'yu bulmak bir sürprizdi. Başımı suya gömüyorum, Lord Hazretlerinin beni korumaya geldiğini, o büyüleyici gözlerle bana baktığını düşünüyorum.

Evet yargıç, "Kurbanım "ın sözlerinde dediği gibi, yeniden karşılaştık. Duşumu şarkı söyleyerek bitiriyorum. Yastığıma sarılarak uzanıyorum ve bir haftadır olmayan adillerin uykusunu uyuyorum.

Çerçeve

Sabahın üçünde eve geldim, yorgun ve üzgündüm, aklımı o şekilde kaybettikten sonra daha da üzgündüm. Tanrıçanın bir erkek arkadaşı olduğunu hatırladım. Eski sevgilisi ya da her neyse. Bu gecenin sonu. Ayrıca, her zaman sessiz bir adam olmuşumdur, bu yüzden hiçbir şey anlamayan Pedro'ya haksız olanı haklı çıkarmak zorunda kalmak korkunçtu.

En azından Paula gitti. Dürüst olmak gerekirse, onu bulmak zorunda kalmak korkunç olurdu. Düğünden önce bile anlamsız ve bencil bir kadın olduğunu kanıtlamıştı ama tek gecelik bir ilişki için hayatımın yedi yılı feda edildi. Ayrıldıktan sonra bile ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Uyumaya çalışıyorum ama Barbara'nın görüntüsü ve onun yumuşak tenine dokunuşumun anısı beni huzursuz ediyor. *Bana ne yapıyorsun büyüücü kadın?*

Barbara

Yenilenmiş olarak uyanıyorum. Banyo, müzik ve güzel bir uyku bana çok iyi geldi. Perdeleri açıyorum ve gün çok güzel. Motosikletimle işe gitmek için mükemmel.

Ben fanatik bir motosiklet kullanıcısıyım. Motosikletler bana huzur ve özgürlük hissi veriyor. Çıktığım dönemde Caio, tutkum olan Suzuki GSX 750CC'nin tehlikeleri konusunda beni hep uyarırdı. Endişelerini alıp bir asit çukuruna gömmek için. O zorbayı çok uzun süre dinledim. Şimdi kendimi mahrum bıraktığım şeyi geri alma zamanı.

Dar kot pantolon, deri ceket ve bot giyiyorum.
Aynada kendime bakıyorum - ne güç ama!

Anahtarları havaya fırlatıp yakalıyorum, trafiği dikmeye hazırım.
İhanete uğradıktan sonra, sevdiğim her şeyi yapmaya geri dönmek heyecan verici. Özgürlük hissi.

Spor bir motosiklet olduğu için kışımı içeri sokarak biraz öne eğiliyorum ve vay canına, sanırım dikkat çekiyorum çünkü nereye gitsem gözler bana dönüyor.

Rüzgar, hız, adrenalın bir merhem gibi. Rekor sürede ofise varıyorum.

Hiç durmadan çalışıyorum ve bir de bakıyorum ki şirketten ayrılıyorum.
Harika sekreterim Marcia bana bir işim olduğunu söyledi. Ondan not almasını istedim çünkü pazartesiye kadar ilgilenemeyecektim.

Üye olmayanları da kabul eden ve tercihen önümüzdeki hafta sonu için planlanmış bir gezisi olan güvenilir bir motosiklet kulübü aramaya karar verdim. Kafamı yeniden düzenlemek için her şeyden ve herkesten uzakta biraz zamana ihtiyacım var.

Birçok web sitesi, ilan ve dergi aradıktan sonra, iyi organize edilmiş gibi görünen bir tane buldum. Neyse ki yarın bir yürüyüş düzenliyorlar. Aramayı yapıyorum.

-Merhaba, iyi akşamlar. Ben Barbara, siz Motoclub Águilas del Asfalto'nun temsilcisi misiniz?

-Evet, benim. Konuşabilirsin... -diye cevap verir asık suratlı, neşesiz ses. Huysuz, yaşlı bir adam olmalı.

-Gelecek hafta sonu kulübe katılmak istiyorum.

-Barbara, değil mi? Benim adım Pedro, numaramızı nasıl aldınız, kulüpte tanıdığınız biri var mı?

-Aslında reklamı bir dergide gördüm. Görünüşe göre yarın sahile bir geziye çıkacaklar.

-Bak, evet, gidelim, ama ortakları titizlikle seçiyoruz. Eğer ilgileniyorsanız, size bir başvuru formu gönderebilmem için bana e-posta adresinizi vermeniz gerekiyor. Başvurunuzu doldurup bana gönderdikten sonra, bir hafta içinde başvurunuzun onaylanıp onaylanmadığını size bildireceğim.

-Ne bürokrasi ama!

-Hanımefendi, mesele bürokrasi değil, güvenlik.

-Pekala. Eski Ahit parşömenini bekleyeceğim ve Roma eleğine geri koyacağım.

-Görüyorum ki keyfiniz yerinde. Tekrar arayın ve e-postanızı sekreterime bırakın. İyi günler dilerim.

Telefonu yüzüme kapattı! Ne kadar kaba. Neredeyse vazgeçiyordum. Motosiklet kulübüne katılmak istiyorum, FBI'a değil.

Bana formu gönderdiler. Benden o kadar çok bilgi istiyorlar ki sütyen ölçümü sormadıklarına şaşıyorum. Ama formu dolduruyorum, analizin aciliyetini soruyorum, çünkü yarınki yürüyüşe katılmak istiyorum.

Çerçeve

Ofise geç ve çok kötü bir ruh halinde geldim. Gözümü bile kırpmadım ve başım çok ağrıyor. Bu ruh hali tüm gün sürüyor ve üstüne üstlük avukatlarla görüşemiyorum, sadece sevkiyat yapmam ve masamı toplamam gerekiyor.

Saat on altı sularında Marcelo kapıyı çalıyor ve elleri dolu bir şekilde benimle konuşmak istediğini söylüyor. Başımı sallayarak onu içeri aldım.

-Dr. Marco, Barbara Nucci'nin ofisini aradım.

-Ne buldun?

-Ofisin ortaklarından biri. Aradığımda bir toplantıda meşguldü, ama ona bir mesaj ve cep telefonu numarasını bıraktım.

-İyi iş çıkardınız. Çok teşekkür ederim.

Yüzümü her zaman gülümseten bu kadın hakkında biraz daha fazla şey öğrenmenin mutluluğuyla gitmesine izin verdim.

İş gününün sonunda Pedro'dan bir telefon aldım.

-İyi akşamlar doktor," diye beni dürtüyor, çünkü Barbara'nın barda bana hitap ettiğini duymuş.

-Şakanın geleceğini biliyordum. Ne dersin?

-Yarın için tamam mı? Saat altıda senin evinde olacağım. Olur mu? - Kabul ediyorum ve devam ediyorum: Ah, unutmadan önce.... Az önce beni aradı.

Sahil gezisine katılmak isteyen bir motorcu. Henüz forma bakma fırsatım olmadı ama dergilerde toplantılarımızı duyuran reklamlar konusunda endişeliyim. Bu konuyu Soares'le çoktan konuştum. Tek derdi kendi acentesinin reklamını yapmak ve telefon numaramızı yedi düvele duyurmuş.

-Bu saçmalık. Soruşturma yapmadan kimseyi içeri alamayız. Bunu halledebilir misiniz lütfen? Verileri doğrulayamazsanız, ziyaretin yerini veya zamanını vermeyeceğiz. Sürpriz yok.

-Bana bırak, eve gidip kendim yaparım. Ondan kayıt formunu sekreterime e-posta ile göndermesini istedim.

-Mükemmel. Birazdan işten çıkıp hastaneye gideceğim ve işlerin nasıl gittiğine bakacağım.

-Küçük prensese benim için bir öpücük ver. Ve onu bir hafta sonu için bırakma konusunda endişelenme. Onunla ilgilenmeye devam etmek istiyorsan kendine dikkat etmelisin.

Bazen Pedro'nun beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını düşünüyorum.

Bölüm 7

Barbara

İkinci yarının kırk beşinci dakikasında, duruma çoktan boyun eğmiş ve yarın motosikletle seyahat etmek istiyorsam yalnız gitmem gerektiğine ikna olmuşken, cep telefonum çaldı.

-Evet, ben Barbara," diye cevap veriyorum, arayanın sesini tanıyarak.

-Ben Pedro, motosiklet kulübünden.

-Bu doğru mu?

Boğazını temizledikten sonra devam ediyor:

-Bilgilerinizi kontrol ettim ve insanlık için herhangi bir risk teşkil ettiğinizi düşünmüyorum, bu yüzden resmi olarak motosiklet kulübüne katıldınız. Bu hafta sonu için sabah saat altıda yola çıkacağız. Kararlaştırdığımız yerde sizi bekliyor olacağız. Lütfen geç kalmayın, çünkü kimsenin gitmesini beklemiyoruz. İyi akşamlar.

Teşekkür etmek için ağzımı açtım ama yine yüzüme kapattı. Bu salak kim olduğunu sanıyor?

En azından Polis Taburu'na kabul edildim. Bir motosiklet kulübüyle ilk yolculuğuma çıkıyorum. Zafer dansı yapıyorum, bunu yapabildiğim için mutluyum.

Çerçeve

Tam uykuya dalmak üzereyken cep telefonumun rahatsız edici sesini duyuyorum. Ekranı bakıyorum. Çok kötü bir ruh hali içinde cevap verdim.

-Gönder, Pedro.

-Hâlâ uyuyor musun? Yürüyüşünü unuttun. Binanın kapısındaayım.
-Dostum, kötü uyumuşum. Hala yataktayım. Ama grubu geciktirmek istemiyorum, o yüzden devam et. Herkesin geldiğinden emin ol ve yolda sorun çıkma ihtimaline karşı takviye kuvvetler hakkında bilgi ver.

-Bunu tek başıma düzenlemekten nefret ediyorum ama sorun değil. 30 dakika sonra görüşürüz.

Gecikmelere dayanamıyorum. Yataktan fırlayıp doğruca duşa gidiyorum. Uykuluyken araba kullanamam.

R1'ime bindiğimde, açıkçası kendimi kaybediyorum. Bu makine tüm stresi yok ediyor. Motorun kükremesi sarhoş edici. Zihnimi dinlendirmek ve enerjimi yenilemek için kesinlikle bir sürüşe ihtiyacım var.

Barbara

Zamanında varıyorum ve sonunda Pedro'yla tanışıyorum. Aslında o kadar da huysuz değil ve hatta tanıdık geliyor.

-Barbara, sanırım dün yanlış bir başlangıç yaptık. Tekrar hoş geldin. Ben biraz güvenlik manyağıyım.

-Çok iyi ve onayınız için teşekkür ederim.

Hayal ettiğim gibi çirkin bir yanı yok. Büyüleyici biri.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra biraz garip bir şekilde güldü ve on dakika içinde ayrılacağımızı söyledi, ardından sadece bir motorcunun, kulüp başkanının biraz geciktiğini ama yakında burada olacağını söyledi. Komik, başkan geç kalmış olabilir ama ben olsaydım cehennem ateşine atılırdım.

Bazılarına kendimi tanıtıyorum ve isimlerini ezberlemeye çalışıyorum. Herkes için bir şey var.

Saçımı düzelttim ve kaskımı taktım - yolculuk umut verici!

Motoru çalıştırdım ve majestelerini beklemeye başladım. Geldiğinde boyunu posunu ve fiziksel büyüklüğünü fark etmeden edemiyorum. Bir anda ateş bastı. Gerçekten mi? Sadece bir bakış mı? Kesinlikle, tek bedenimin tüm arzularını acilen tatmin etmem gerekiyor!

Çerçeve

Oraya vardığımda bisikletilere şöyle bir bakıyorum ve yaklaşık 30 kişilik mütevazı bir grup olmalarına ve görünüşe bakılırsa hepsinin birbirini tanımasına seviniyorum.

Sonra bir GSX 750 görüyorum ve üzerine eğilmiş, öldürme pozisyonunda bir kadın gördüğümde neredeyse düşüyorum. Çaylak o olmalı. Sürüş ilginç olacak.

El sallıyorum ve yola çıkıyoruz. Pedro yavaşlamam için başıyla işaret ediyor ve bağırdığını duyuyorum:

-Dostum, güçlü duygulara hazır ol!

Yorumunu anlamadım, ama öylece bırakacağım. Pedro hiçbir şeyi ciddiye almaz. Dikiz aynasına bakıyorum ve herkesin bizi takip ettiğini fark ediyorum ama bir şey kafamı karıştırıyor. Çiftlerin çoğu bana ve Peter'a daha yakın ama bekârlar daha uzakta duruyor. Yavaşlıyorum ve Peter'a bizi takip etmesini işaret ediyorum. Ne olacağını görmek istiyorum.

Çok geçmeden çocukların bu kadar kibar olmasının nedenini keşfediyorum. Küçük motorcu kız herkesin dikkatini başka yöne çekiyordu. Onun motoruna yaklaşıyorum ve diğerlerine biraz daha hızlı gitmelerini işaret ediyorum, böylece grubu parçalamayacaklar. O da benimle birlikte hızlanıyor. Bu şaka hoşuma gitmeye başladı. Beni takip etmesi için işaret ediyorum, o da kısa sürede anlıyor. Seksi olmasının yanı sıra, tam bir motorcu kasırgası.

Yabancı, makineye o kadar etkileyici bir şekilde hükmediyor ki tahrik olmaya başlıyorum. Penisim tahrik oldu. İyi bir zevki olduğunu gördüğüme sevindim. İlk defa makineye binmeyi seven bir kadın görüyorum.

Bisiklet. Sanırım yeşil gözlü tanrıçayı daha yakından tanıma takıntısının günleri sayılı.

Barbara

Yolculuğumuza başladığımızda, bir grup aceleci şoför, majesteleri ve sadık yaverini takip ederek ilerliyor. Ben biraz geride kaldım. Oyunun kralı kısa süre sonra yavaşlıyor ve grubu toparlamaya çalışıyor. Bir işaretle herkesin biraz hızlanmasını emrediyor, bu beni rahatsız ediyor, çünkü kendi hızımda gitmeyi ve manzaranın tadını çıkarmayı seviyorum.

Ama ben itaat ediyorum ve birkaç kilometre boyunca aynı tempoda devam ediyorum. Hatta bisikletlerimiz birbiriyle flört ediyormuş gibi görünüyor ve bence bu biraz komik.

İki saat sonra Itamambuca Eco Resort'a varıyoruz. Bisikletten iniyorum ve King Delight'ı görüyorum - takipçim onu böyle vaftiz etti - yanıma park ediyor. Kaskını çıkardığında gözlerime inanamıyorum: bu benim Yunan Adalet Tanrım!

-Dr. Marco?

-Barbara, ne tesadüf! Seni burada bulacağımı hiç düşünmemiştim. Lütfen, bana Marco diyebilirsiniz.

Bana göz kırptıyor ve o güzel gülümsemesini açıyor, hala bana dokunuyormuş gibi bakıyor. Bakışları tenimi yakıyor.

-Dünya ne kadar da küçük," diyorum, kaygısız görünmeye çalışarak ama beceremeyerek.

-Hoş bir sürprizden daha fazlası. Ama diğerlerini bulmalıyız. Sonra konuşalım, olur mu?

Başımı sallıyorum - hafta sonu umut verici!

-Merhaba, burada yeni misiniz?

Yakışıklı bir genç adam, afro saçlarına bakım yaparak beni transımdan çıkarıyor.

-Evet, bu sizinle ilk seyahatim. Benim adım Barbara, tanıştığımıza memnun oldum.

-Alexandre, ama herkes beni Xande olarak tanır.
-Xande, benim için bir zevk.
-Kocaman!
Ses tonundan hoşlanmadığım için el temasını kesip veda ediyorum.
Parçalar Kralı'nın şehvetli rüyalarımın efendisi olduğunu gördükten sonra, herhangi biri beni baştan çıkaramaz.

Çerçeve

Hay sikeyim! Pedro'nun küçük şakasını anlamamıştım ama Barbara'yı burada görmem iyi oldu. Kader olmalı. Öyle mi?

Onu mümkün olduğunca endişeli görünmekten kaçınarak doğal bir yüzle selamladıktan sonra, daha fazla uzatmadan ayrılıyorum ve onunla daha sonra buluşmak istediğimi bildiriyorum.

Bu tesadüf karşısında hâlâ şaşkın olan benim hayallerim, tahammül edemediğim Alexandre denen o ahmak tarafından bölündü!

-Hey, dostum, bugün geç kaldın, ha? Yolculuğu unuttun ve geceyi partide mi geçirdin? Dostum, bunun için yeterince büyük değilsin, hayır.

Yüzümde acımasız bir ifade var, sabrımın zerresi yok.

-Senin aksine, ben verdiğim sözleri tutarım ve bugünkü gecikmenin nedeni seni ilgilendirmez.

Teslim olmak için kollarını kaldırır ama alaycı gülümsemesi hâlâ oradadır.

-Özür dilerim Sayın Başkan, sadece şaka yapıyordum. Sebeplerinizi bilmek istemiyorum.

Cevap vermeden arkamı dönüyorum, şakalaşmayı duymazdan geliyorum ve resepsiyona yöneliyorum. En ateşli motorcuyu bize katılmaya getiren iyi rüzgârları düşündüğümde kötü ruh halim hızla kayboluyor.

Bölüm 8

Barbara

Benim için rezerve edilmiş mükemmel odaya vardığımda iki kişinin sığabileceği bir küvet görüyorum. Aklım lanet bir şey. Eşyalarımı yerleştiriyorum, hızlı bir duş alıyorum, Paty'nin moda olduğunu söylediği beyaz bir bikini giyiyorum. Hava çok sıcak olduğu için şort ve tişörtle tamamlıyorum ve sonra diğerleriyle buluşmaya gidiyorum.

Havuzun etrafında, barın yanındaki şezlonglarda bir grup var. Herkesin yüzünü hatırlamıyorum ama bazılarını tanıyorum. Onlarla selamlaşıyorum ve sohbe katılıp bir bardak birayı kabul ederek onlara katılmaya çalışıyorum.

-Grubu güzelleştirmeye mi geldiniz? -60'lı yaşlarında dost canlısı bir adam bana iltifat etti.

-Teşekkür ederim! -Göz kırparak tılsımı kötüye kullandım.

-Zarafetiniz nedir, yeni gelen?

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor ama sonra hatırlıyorum.

-Barbara Nucci!

-Memnun oldum, canım! Ben Bartolomeo, ama buradaki herkes beni Bartolo olarak tanır.

-Sanırım lakapları seviyorlar. Ben sadece benimkinin ne olacağını bilmek istiyorum.

-Bu kadar güzelliğe rağmen çirkin olmayacak, sizi temin ederim.

Saygılı davranıyor, gözlerini yüzümden ayırmıyor. Ben de gülümsüyorum.

-Bana bir şey söyle Bartolo, arkadan gelen kadınları saymıyorum, Grupta hiç kadın motosikletçi yok mu?

-Hücredeki tek kızımız sensin, inan bana. Kendini ayrıcalıklı hisset. Normalde, tek kadınlar eşler ve sevgililerdir. Ama kimse tek başına dışarı çıkmaz. Seninki gibi bir makinede ustalaşmak için çok cesursun.

Motorcu egom şişti.

Sohbet ıgırından çıkıyor, ama çok geçmeden motosiklet kulübünün başkanını görüyorum, tüm kaslı ihtişamıyla, sadece omuzlarının genişliğini vurgulamaya yarayan bir şort ve atlet giymiş. Görünümü tamamlamak için havacı gözlükleri takıyor. Böyle yakışıklı bir adamın var olması günah olmalı.

Kendimi bu baştan çıkarma timsaliyle saptırmak istediğim için ateşli bir günahkâr olur muyum? Kefareti kabul ediyorum.

Çalışanlara el sallıyor ve yanımda duruyor. Bacaklarım titriyor.

-Merhaba.

-Merhaba.

-Görünüşe göre kendilerini çoktan tanıtmışlar.

-Evet, çok düşünceliler.

-Ya sen? Sen de düşünceli misin?

-Sadece ilgilendiğim zaman.

-İlginizi kazanmak zor mu?

-Kendiniz öğrenmeniz gerekecek.

Marco çene çizgisini ve tatlı dudaklarını vurgulayarak gülümsüyor ve sessizce yanımda duruyor. Gerginim, utangacım, heyecanlıyım, o şehvetli ağzı öpmek için can atıyorum, hepsi aynı anda. Daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını. Daha fazla ilgi. Vücutlarımız neredeyse birbirine değiyor. Gözlerimiz birbirini yiyor.

-Yüzmeye ne dersin? -diye öneriyor.

Kalp atışlarım çılgına dönüyor. Kararını verdi, ayağa kalktı, havuzun kenarına yaklaştı ve muzip bir yüzle bana baktı, sonra suyun içinde kayboldu.

Peki... neden olmasın? Seçim doğru mu yoksa o ıslak bedeninin yanında hissettiğim sıcaklık beni tüketecek mi bilmiyorum ama karşı koyamıyorum.

Çerçeve

Soğuk suyun sorunlarıma çözüm olacağını düşünmekle yanılmışım.

Barbara yavaşça şortunu çıkarıyor ve yuvarlak poposunu gösteriyor. Ben onun kışına hayranlıkla bakmaya devam ederken, o gösteriye devam ediyor ve tişörtünü çıkararak zaten hayal ettiğim şeyi ortaya çıkarıyor: ellerime mükemmel bir şekilde uyan güzel göğüsler.

Ama bir de baktım ki ona bakan tek kişi ben değilim. Neredeyse tüm grup şaşkınlıkla ona bakıyor. Birdenbire dizginlenemez bir kıskançlığa kapıldım. O değil, kartallar... O benim.

Bu tür bir gösteriyi sadece kendim için istiyorum, tercihen kendi odamın mahremiyetinde.

Havuza atlayıp beni şaşırtarak suya girdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

-Dışarı çıkıp saçlarını geriye atarken kıskançlığımı gizleyerek, "İyi bir gösteri sergiliyorsun motorcu," diyorum.

-Ne demek istiyorsun? Anlamıyorum.

-Herkes sana bakıyor.

O gülüyor ve ben böyle saçma bir sahne yarattığım için öfkeyle kızarıyorum. Gülmeyi bıraktığında Barbara bana yaklaşıyor ve heyecanımı daha da artırıyor.

-"Merak etme, sadece bir kişinin beni izlemesini istiyorum. Dikkatim sende," diye fısıldıyor.

Sonra bir denizkızı gibi yüzerek uzaklaşıyor ve beni aptal gibi bırakıyor.

Oh, böyle oynamamalısın...

Barbara

Havuza girdiğimde niyetim onu baştan çıkarmaktı, kızdırmak değil. Gözlerimi ondan ayırmadan bu çılgın çekime heyecan katmak için küçük bir oyun. Bir başkasının şehvetini uyandırmayı hesaba katmamıştım ama sanırım sonunda ilgi odağı haline geldim.

Kahretsin! Ben bütün seksi dansı yaptım ve o sadece diğerlerinin beni süzmesini mi izledi? Beni gördüğünde bir şey hissetmedi mi? Anlarsın ya?

Ne oldu? Siktir et.

Havuzun kenarına gidip oturuyorum, güneş tenimi bronzlaştırırken gözlerimi kapatıyorum. Birden bir gölge üzerime doğru geliyor ve beni yerimden kaldırıyor.

-İlgi karşılıklıdır. Sen de benimkini uzun zaman önce kazandın.

Onu saçlarından tutup, dilimin nerede bitip onunkinin nerede başladığını bilmediğim ıslak, umutsuz bir öpücük vermenin zamanı mı? Cevap ne olursa olsun, yapmıyorum çünkü bir çılgılık herkesin etrafına bakmasına neden oluyor.

Küçük bir kız havuza düşmüş ve büyükannesi çaresiz. Aquaman'ın lanet kız kardeşi gibi, aceleyle havuza dalıp onu kurtarıyorum. Neyse ki ilk yardım prosedürlerine gerek kalmadı. Sadece bir korkutmaydı. Ağlamayı kesmeyen kızı sakinleştirmeye çalışıyorum.

-Sakin ol, ufaklık. Her şey yolunda. Prensesler ağlamaz.

Sonunda gülümsedim ve o da bana sıkıca sarıldı.

Çocukları severim. Büyükanneme verirken Marco'nun yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum.

Bölüm 9

Çerçeve

Her şey çok çabuk oldu. Barbara'nın sanki insanları kurtarmak için doğmuş gibi durumu çözme basitliği beni büyüledi.

-Harikaydın. Çok heyecanlandım.

-Teşekkür ederim. Tamamen içgüdüsel. -Mahcup, kısa bir süre gülümsüyor.

-Eminim öyledir ama bir ödülü hak ediyor. Yürüyüşe ne dersin?

-Davetiye herkes için mi? Ne de olsa gezinin amacı da bu, değil mi?

Grup eğlencesi. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için.

Dilimin ucundaki cevapları seviyorum.

-Hayır, kahraman. Ubatuba'ya iki kişilik bir yolculuk, sırtımda sen varsın - Korkarak risk alıyorum, çünkü kendine saygısı olan hiçbir motosikletçi motorda yolcu olarak seyahat etmekten hoşlanmaz.

Yüzündeki ifadeye bakarak hayır diyeceğini tahmin ediyorum ama bir süre düşündükten sonra kabul ediyor.

-Tamam, seninle geleceğim. *Ama...* bir dahaki sefere benimle gelmen gerekecek, tamam mı?

Sadece güzel değilsiniz, aynı zamanda zarafet dolusunuz.

Bir an için kendimi onun arkasında hayal ediyorum. Ben, iki metre boyunda bir adam, en az yirmi santimetre daha kısa birini tutuyorum.

-Şaka yapıyorsun, değil mi? Hayal bile edemiyorum.

Bir an ciddileşiyor, beni tepeden tırnağa süzüyor ve sonra bir kahkaha patlatıyor.

-Evet, bu komik olurdu.

-Arkadaşlarım arasında şaka konusu olmaktan kurtuldum.

-Ama bu bana borçlu olmadığınız anlamına gelmez, yargıç.

-Ceza almaya hazırım. 2:30'da odana gelsem sorun olur mu?

-Sanırım seni resepsiyonda beklesem iyi olacak.

-Evet, bir daha düşündüm de, odanızın önünden geçmek benim için bir risk olurdu.

İpucunu havada bırakıyorum ve uzaklaşıyorum. Kafam bu sevimli, akıllı, seksi, ateşli ve harika bir espri anlayışına sahip kadınla ilgili erotik düşüncelerle doluyor.

Duşta, havuzda olan her şeyi hatırlıyorum, daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlıyım. Barbara'nın ellerindeyim, şimdi sadece onun benim ellerimde oynamasına ihtiyacım var.

Barbara

Büyükannemin pembe külotu yüzünden beni yürüyüşe çağırdı!

Cennetteyim ama Marco'nun beni cehenneme götürmesini istiyorum.

Yatak odasında koyu renk kot pantolon giyiyorum, o kadar dar ki içeri girmek için neredeyse yağ sürmem gerekiyor. Paty'nin çılgın tavsiyesine göre, hiçbir kadın bekarken günlük tıraşını olmadan ve güzel bir iç çamaşırı giymeden evden çıkmamalı.

Belirlenen saatte, midemde bir ürpertiyle resepsiyon masasındayım. Günahı gördüğümde bayılacakmışım gibi hissediyorum ve hormonlarımı sakinleştirmek için zihinsel olarak kendime şunu tekrarlıyorum: *sakin ol, donunu çok erken ıslatma.*

Cidden, bir insan nasıl bu kadar sevimli görünebilir? Açık renk soluk kotu, sade siyah tişörtü, botları ve o lanet havacı gözlükleriyle bana *Top Gun*'daki Tom Cruise'u hatırlatıyor. Düşüşüm neredeyse serbest düşüş.

-Benim için başka ne saklıyorsun? -Şakayla karışık sorar.

-Ben özelim.

-Ne kadar özel olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Burada bekle, seni almak için hemen döneceğim.

Sadece yakışıklı değil, aynı zamanda bir beyefendi.

Siyah R1'yle geldi. Heybetli, bana bir kask uzatıyor ve yukarı çıkmama yardım etmesi için elini uzatıyor. Yerleştikten sonra kurbağa pozisyonuna geçiyorum: daha dik olamazdı.

Güçlü bir barfiks, karın kaslarını bile sayabildiğim beline sıkıca tutunmamı gerektiriyor.

Çerçeve

Ubatuba'ya yaptığım bu yolculukta tüm bahislerimi onun vücuduna karşı oynuyorum ama acaba arkada, o muhteşem kalçaya yapışık olmayı tercih etmez miydim? En az kendisi kadar çarpıcı olan mür parfümü içime işliyor. Bu kadınla birlikte olmaya, onu kollarımda tutmaya ihtiyacım var. Bu gizli bir ihtiyaç.

Rotayı ben seçtim. Kalçaları beni sıkarken, sanki her yerimi keşfetmek istermiş gibi elinin karnımı yokladığını hissediyorum. Mükemmel bir uyum. Dikiz aynalarından bakışıyoruz ve şehvetle gülümsüyoruz. Bu ruhların doğal bir flörtleşmesi. Her geçen saniye büyüyen yanmayı söndürmek için kontrol edilemez bir arzu. Ne yazık ki, yoğun ve samimi temas varış noktamıza ulaştığımızda sona eriyor: yol üzerinde, birkaç plajın ayrıcalıklı manzarasına sahip olduğumuz bir yer.

-Ne inanılmaz bir manzara.

Misafirim inmesine yardım ettikten sonra kaskını çıkardı.

-Hangisinin daha güzel olduğunu söylemek zor, sen mi yoksa manzara mı? Ona uygunsuz bir gülümsemeyle bakıyorum.

Güneşli bir öğleden sonra, mavi gökyüzünde, tepelerin üzerinde, denizi ve çevredeki bitki örtüsünü hayranlıkla seyrederek, bedenlerimizden ayrılmadan uzun süre bu şekilde kalıyoruz.

-Beni manzarayla mı kıyaslıyorsunuz, yargıç? -diye sordu ve bana bakmak için döndü.

-Zeki olmanı ne kadar sevdiğimi biliyor musun?

-Yerinizde olsam kendime bu kadar güç vermezdim. Bazen kötüye kullanma eğilimindedirler.

Ben.

Cesaretine rağmen, onu kollarımda tuttuğumda küçülüyor ve kırılganlaşıyor. Sarıl.

- "Tavırlı kadınlara karşı zaafım var," diye sessizce itiraf ediyorum ve elimi beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Yanakları kızardı ve bana ters ters baktı. -Seni öpersem bana öyle bakma. Ben de tavırlı bir adamım.

Dudakları açılıyor ve o daha dudaklarını kapatmadan ben dediğimi yapıyorum. Birbirlerine doğru kayan dillerin dansında, onu sıkıca kendime doğru tutarak onlardan zevk alıyorum. Gömleğimi tutuyor. Kendimi onun tadından mahrum bırakmıyorum ve onu yerden biraz kaldırıyorum. Ağzını yalayarak meyveli tükürüğün tadını alıyorum. Şehvet dolu tacizim karşısında titriyor ve ürperiyor. Barbara'nın teslim olduğunu hissetmek büyük bir zevk.

Kat kat giysiler bizi ayırsa da, bizi yıkayan gün ışığında benim sıcaklığım onunkıyla çarpışıyor. Birlikte kaynıyoruz. Nefes alışının bir ilahi gibi hızlandığını duyunca, onu burada becermek istiyorum. Umurumda değil, çünkü az önce korkularımın altını oydu ve bana başka bir seviyeye geçme izni verdi. Bunu boşa harcamayacağım, bu yüzden aklımdakileri ifade ediyorum.

-Barbara, burada ne yaptığımızı bilmiyorum. Vücudunun benimkine karşı hissi beni öldürüyor. Düzgün düşünemiyorum bile.

Dudaklarını ısıriyorum, çenesinden aşağı ıslak bir iz bırakıyorum.

-Ne kadar rahatladım. Ben de artık doğru düzgün düşünemiyorum," diye itiraf ediyor, dürüst olmaktan utanıyormuş gibi başını göğsüme yaslayarak.

Çenesine dokunuyorum ve yüzünü bana doğru kaldırıyor.

-Ne yapacağız? Şu anda aklıma gelen tek mantıklı fikir senin içinde olmak.

Kendi sözlerim beni şaşırttı. Hiç bu kadar düşüncesiz ve açık sözlü olmamıştım.

-O zaman bu ızdıraba bir son verelim ve otele geri dönelim. Şimdi," diye fısıldar.

Geri çevirmek için deli olmadığım bir karar.

Bölüm 10

Barbara

Hiç bu kadar utanmaz olduğumu hatırlamıyorum. Kendimi onun kollarına atmak üzere miyim? Bu doğru mu, üretim? Kendimi tanıyamıyorum.

Nefes darlığı ve hızlı kalp atışları, beni büyüleyen adamın cazibesini ve kendimi kaybetme arzusunu göstermeseydi kalp krizi belirtileri olabilirdi. Gözünü bile kırpmadı, sadece kaskımı takmamı istedi ve bu hızla gidersek, hissettiğimiz çılgın, rahatsız edici arzuyu doyurmamız uzun sürmeyecek.

Yerleşkeye vardığımızda motordan atladık. Kaskımı çıkardıktan sonra iki eliyle yüzümü tutuyor, gözlerimin içine bakıyor ve o boğuk sesiyle şöyle diyor

-Benim olacaksın. Bu gece sana, senin için ne kadar deli olduğumu göstereceğim. Yutuyorum. Böyle giderse ön sevişmeye bile ihtiyacı kalmayacak.

Kucaklaşmalar, saf çalıntı öpücükler ve aptal, yaramaz eller arasında hızlı adımlarla odasına doğru yürüyoruz. Kapıyı açmak üzereyken tereddüt ediyor, sanki sadece başı eğik düşünen bir dev gibi görünmek istemiyor. Marco bana bakıyor ve tüm şefkatiyle - eğer bu heyecan içinde mümkünse - gerçekten istediğimin bu olup olmadığını soruyor.

-Bir düşün. Benim olduktan sonra bu hafta sonu başka kimseye ait olmayacaksın genç bayan," diyor kararlı bir ses tonuyla.

-Sadece senin olacağım," diyerek anahtarı çevirmesi için onu teşvik ediyorum. Marco gülümsüyor.

Biri ona seslendiğinde tam yutulmak üzereydim.

-Marco! -Bu Pedro'nun sesi," diyor yaklaşırken, sesi endişeli geliyor. - Marco, bekle!

-İyi bir zaman değil Pedro. Ben ciddiylim. Sonra konuşuruz.

-Maalesef yapamam. Bir sorun var. Az önce beni aradılar. Size birkaç kez ulaşmaya çalıştılar. Sanırım geri dönseniz iyi olur.

-Bak, yemin ederim, eğer önemli bir şey değilse, seni ikiye bölerim.
Marco, arkadaşı ona cep telefonunu uzatırken elini saçlarında gezdiriyor.

Onun hareketlerine dikkat ediyorum. Marco ekrana bakıyor ve sonra gözlerini sıkıca kapatıyor. Teni soluklaşıyor.

Bana boş boş bakıyor, sanki çılgınca seks yapmakla kim bilir kiminle nerede ne yapacağını düşünmek arasında bir seçim yapmak zorundaymış gibi.

-Barbara, beni affet. Bir şey çıktı. **H a l l e t m e m** gerekiyor. Seni sonra arayabilir miyim?

-Peki, devam et.

Tüm asaletimi toplayıp kapıda duruyorum. Odaya giriyor, Pedro da onu takip ediyor.

Çerçeve

Pedro'yu öldürme isteğim geçmişti ama birini asma isteğim geçmemişti, özellikle de Barbara'nın yüzündeki hayal kırıklığını gördüğümde.

Ne düşündüğünü merak ediyorum. Neyse, acımı anlatacak vaktim yok.

Bu mesaj vücudumdaki kanın çekilmesine neden oldu. Milyonlarca olasılık hayal ettim, hepsi de kötü. Bunu görmezden gelemem: Bir söz verdim ve sözümü tutacağım.

-Ama şimdi ne yapmaya çalışıyordum? Bu böyle kalmayacak!

-Marco, sakın ol! Yetkili kişiyle zaten konuştum ve bana resepsiyonda yaygara kopardığını söyledi ama çoktan dışarı atılmış. Güvenlik görevlileri onu içeri almıyor.

Sizi anlıyorum, ancak o kadar hayal kırıklığına uğradım ki geçmişin hatalarını düzeltmenin mümkün olduğuna inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum. Bu yüzden sorunlu hayatıma başkalarını dahil etmeye hakkım yok.

Elimi birkaç kez saçlarımda gezdirdim. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum. Klostrofobik.

-Peter, bu şekilde müdahale etmesine izin veremem. Bu hiç iyi değil. Yasaklama emri çıkarttıracağım ve Paula'yı uzak tutmak için her yolu deneyeceğim. Bu kadar yeter!

-Dostum, onun ne istediğini çok iyi biliyorsun. Şimdi gardını düşürme. Yaşamam gerek. Olanları düzeltemeyeceğini biliyorum ama bunun seni yaşamaktan alıkoymasına izin verme.

-Yaşamak için mi? Benim için faydasız. Bir daha normal bir hayat yaşamak için en ufak bir şansım yok, özellikle de aşk konusunda.

Pedro benim en eski arkadaşım. Bana her zaman yardım etmiştir. Birine ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olur, benim için bir kardeş gibidir. Ama tüm hayal kırıklıklarımı sadece ben biliyorum. Bırakın aşk hayatını, bir hafta sonu bile huzur bulmaya hakkım yok.

-Marco, ne düşündüğünü biliyorum. Tico ve Teco'nun kavgasını buradan duyabilirsin ama bu hiçbir şeyi çözmez. O bisiklete binip San Pablo'ya dönmeyi planlıyorsan, bu fikirden vazgeç. Olanları sana anlatmak zorundaydım, sen de telefon etmek zorundaydın ama artık bitti. Barbara'yı daha iyi tanımalısın.

-Yapamam. Görünüşe göre, onun da uğraşması gereken kendi sorunları var ve sadece başını ağrıtacak bir adamla ilişkiye girmek ona yardımcı olmayacak. Buna bir son vermeliyim. Ortaya çıkman harika. Her ne olduysa bitti.

Barbara

Bu berbat. Az önce olanlara inanamıyorum, külotum sırılsıklamken, göğüslerim şişmişken ve sıcak beni boğarken ne yapıyorum?

Bugünlerde bana eziyet eden bir fenomenin adını keşfettim: halüsinatif titreme. Sonuçta, arabanın farlarından biri söndüğünde olan şey bu değil mi ve diğer far, eğer açıksa, çok hızlı, durmadan titreşmiyor mu? Marco'yla her buluştuğumda klitorisim böyle oluyor. Çıldırıyor.

Bunları toplum içinde düşünmemeliydim ama olsun. Dikkatim dağılmışken, muhtemelen aşırı botoks kullanımı nedeniyle gergin, gergin bir gülümsemeye sahip bir kadına rastlıyorum.

-Sen Barbara'sın, değil mi? diye soruyor Joker suratlı ağız. Başımı sallıyorum. Yakından bakınca dudaklar daha da korkunç. - Bu öğleden sonra ortadan kayboldun. Havuzda sohbet ediyorduk ve seni özledik.

Söyleyecek bir şey düşünerek başka tarafa bakıyorum. Kimseye cevap vermek zorunda değilim.

-Özür dilerim. Yürüyüşe çıkmıştım, ama sanırım güneşte çok fazla zaman geçirdim ve şimdi biraz migrenim var. Sanırım bu yüzden adını hatırlayamıyorum. Adın ne?

Uzun, kireç yeşili tırnaklarıyla elini uzatıyor ve kendini tanıtıyor:

-Odilia Arroio Bisso.

-Eagles'la mısın?

-Evet. Clovis'le tüm toplantılara geliyorum. Onun gibi bir TV yıldızını yalnız bırakamam, değil mi? O gerçek bir baştan çıkarıcı.

Adamı hayal edebiliyorum. Onu hayal edebiliyorum.

-Ne kadar güzel. Birlikte seyahat etmek harika olmalı.

-Evet, ne demek istediğimi anlıyorsanız, daha keyifli olduğunu söyleyebilirsiniz.

Önemsiz şeyler hakkında sohbet ederken kibar olmaya çalışıyorum, ancak yalnız yürüyüşe çıkıp çıkmadığım konusunda spekülasyon yapmaya başladığında, baş ağrım için ilaç almam gerektiği bahanesini uydurmak zorunda kalıyorum.

Tam ondan kurtulmak üzereyken, kolumu tuttu ve hiç kaybolmayan o küçük gülümsemesiyle şöyle dedi

-Barbara, umarım yakında iyileşirsin, çünkü kısa bir süre sonra bir luau (Hawaii bayramı) kutlayacağız. Görünüşe göre gece yıldızlı bir gökyüzü ve harika bir ay vaat ediyor. Yenilenmek için inanılmaz bir zaman.

-"Tabii ki bana güvenebilirsiniz. Dört gözle bekliyorum," diye onaylıyorum, ancak orada olacağımdan çok şüpheliyim ve neredeyse aceleyle odama geri dönüyorum.

Bölüm 11

Çerçeve

Barbara'ya tüm hafta sonu boyunca benim olacağını söylemiş olmam ne kadar ironik. Kalbim gittikçe daha da sıkışarak, gelgit boyunca ateş ışığına doğru yürüyorum, çocuklar orada hareketlenmiş, gülüşüyorlar. Yaklaştıkça bir tür yarışma içinde olduklarını fark ediyorum. Hangi oyun olduğunu sorduğumda hepsi bir ağızdan cevap veriyor:

-Bay Butt!

Kaşımı
kaldırıyorum.

-Ne demek istiyorsun? Yarışma kimin kışının daha büyük olduğuyla mı ilgili?

Alexandre açıklamaya hazırlanıyor.

-Olma z, Marco. Gruptaki en seksi kızın kim olduğunu görmek için yarışıyoruz.

Kendimi rahatsız hissediyorum ve ellerimi yumruk haline getiriyorum.

-Hedef kim?

Cevabı biliyorum ama bu kadar alçalacaklarına inanmak istemiyorum.

-Dostum, belli ki lezzetli Barbara'dan bahsediyoruz, değil mi?

Havuzdaki gösteriden sonra, bu kadını kim sevmez ki?

"Keşke beni kurtaracak kız ben olsaydım" gibi diğer tatsız yorumlar da dahil olmak üzere konuşma yeniden başlıyor. Her birinin suratını dağıtmak istiyorum.

-Yani gruptaki yeni kızın kim olacağına karar vermek için bir yarışma mı yapacaksınız? -Bağırıyorum, neredeyse bağırıyorum. - Çok dikkatli dinle, bu oyun bitti, daha fazla saçmalık duymak istemiyorum. Daha fazla saçmalık duymak istemiyorum, lanet olsun! O bir kadın, meta değil. Eğer biri ona dokunursa, benimle uğraşmak zorunda kalacaklar.

-Ne oldu Başkan? Bu nasıl bir zorbalık? Hepsini kendin için mi istiyorsun? Paylaşmak zorundasın!

Alexandre'in peşinden gidiyorum. O zengin orospu çocuğu kendini ne sanıyor? Eski bir dost olan Rodolfo beni gömleğimden yakalıyor ve sakın olmamı istiyor. Kargaşanın ortasına gelen Pedro aramıza giriyor.

-Parti yeni başladı ve herkes çoktan sarhoş oldu, bu yaygara da neyin nesi?

Sonradan pişman olabileceğim bir şey yapmamak için arkamı döndüm. Pedro'nun pisliği temizlemesine izin verdim.

Kendime çok kızgıyım. Motosiklet kulübünün başkanı seçildiğimden beri - tam da makul bir insan olduğum için - hiçbir üyeyle ters düşmedim, Alexandre tam bir pislik olduğunda bile. Ama hepsi benim hatam. Burada olmak yerine Barbara'dan özür dilemeye gitmeliydim. Bunu şimdi yapacağım.

Odasının kapısını çalmaya devam ediyorum ama ya beni görmezden geliyor ya da orada olmuyor. Nereye gittiğini bilmediğim için endişeleniyorum. Resepsiyonu arıyorum ama kimse onu görmemiş. Tüm odalara bakıyorum ama hiçbir şey yok.

Bir yığın sinirle bara gittim. Geceyi atlatmak için sert bir içkiye ihtiyacım var.

-Bir duble viski lütfen. -Garsona soruyorum.

Bana servis yapma zamanı geldiğinde, yanlışlıkla sıvının taşmasına izin verdi. Bir şey söylemeden önce, dikkatini neyin dağıttığını görmek için merakla arkamı dönüyorum.

Bu o. Tanrıçam kamp ateşine doğru ilerliyor. Kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terliyor. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ağzının benimkinde olduğunu, bedenimin onunkine sarıldığını, parfümünü unutamıyorum bile... Ona ihtiyacım var.

Barbara

Korkuyla uyandım, nerede olduğumu bilmiyordum. Yavaşça fark ettiğim bir ses duyuyorum. Elimi başıma götürüyorum ve yatakta doğruluyorum.

Sanırım geldiğimde şarabı fazla kaçırmışım. Hava çoktan karardı. Gürültüyü tekrar duyuyorum, ardından bir ses adımı söylüyor. Bu da ne?

Neler oluyor? Cep telefonuma baktım ve yataktan fırladım.

-Barbara? -Marco'nun sesini tanıyorum.

Ne oldu? Onu görmezden geliyorum. Şu an onunla konuşacak havada değilim.

Uyuyakalmışım ve hâlâ o luau'ya gitmem gerekiyor. Aslında, gidecek miyim, gitmeyecek miyim?

Kapıyı çalmayı bıraktıklarında gitmeye karar verdim ve *lanetleneneceğim*,
Doktor.

Memnuniyetle! Benim sorunlarım yeterli.

Rahatlatıcı bir duş alıyorum ve hazırlanmaya başlıyorum. Ne giyeceğime karar vermek için tüm kıyafetlerimi yatağın üzerine serdikten sonra, bir luau için hazırlıklı gelmediğimi fark ediyorum. Getirdiğim az sayıdaki kıyafet arasından, etek ucu yıpranmış bir kot mini etek ve şeffaf şifondan beyaz bir atlet seçiyorum ve ardından Caio'nun kadında giymek için aldığım seksi beyaz iç çamaşırıyla görünümü tamamlıyorum. Yakabilirdim ama bir gün işime yarayacağını biliyordum. Bitirmek için sandaletlerimle uyumlu aksesuarlar taktım, sonra nefesimi topladım ve savaşa hazır bir şekilde dışarı çıktım.

Alana vardığımda, hoş ve rahat bir atmosferde kamp ateşinin etrafında toplanan gruba doğru yürüyorum. Genç bir adam gitar çalarken insanlar şarkı söylüyor.

Etrafıma bakıyorum ama Marco'yu göremiyorum. Biliyor musun? Birini aramak için nevroikleşmeyeceğim, sonuçta beni hayal kırıklığına uğratan oydu. Kendime değer vermeliyim. Ben zaten arzumu gösterdim, şimdi bırak o benim için gelsin.

Koroya katılıp Hawaiiili Mühendisler'in "Pra ser sincero" şarkısını söylüyorum.

Günün birinde, o tesadüfi

karşılaşmalardan birinde

Belki buluşuruz.

Belki bir açıklama bulabiliriz

Tam zamanında. Yine de gözlerim yumuşak bir sesle şarkı söyleyen gitarlı sevimli çocuğa takılıyor. Geldiğimizde onunla konuştuğumu hatırlıyorum ama adını hatırlamıyorum.

Şarkı söylerken bana bakıyor ve alaycı bir gülümseme takınıyor. Yanaklarımın aydınlandığını hissediyorum; öyle görünmesem de utangacım!

Şarkının ritmiyle sallanıyorum. Şarkı bittiğinde, birisi birlikte dans etmek için mükemmel olan lezzetli bir forró koyuyor. Çiftler ortamı ele geçiriyor ve ben utanıyorum, ta ki arkamdan bir ses duyana kadar.

-Bu dansı bana lütfeder misin?

Arkamı döndüğümde gitarlı çocukla yüz yüze geliyorum. Yakından bakınca gerçekten de sevimli olduğunu anlıyorum. Hiç tereddüt etmeden daveti kabul ediyorum. Doğa Ana bana müzik aletleri için herhangi bir yetenek vermedi, ama dans etmek için bana yetenek verdi, buna şüphe yok!

Lezzetli bir sallanma hareketiyle vücudu benimkine yapışıyor ve ben de kendimi çocuğun ritmine ve dokunuşuna bırakıyorum.

-Dans edebilen bir erkekle nadiren karşılaşırım. Tebrik edilmelisin. Nerede öğrendin?

-Nasıl dans edileceğini bilmek yeterli değildir, çiftin kendini bırakması gerekir. Kesinlikle öyle. Vücudun benimkine mükemmel uyuyor.

Hayal mi görüyorum yoksa benimle flört mü ediyor? Şaşkın mı yoksa heyecanlı mı olacağımı bilemiyorum - ne de olsa öyle olmak istememiştim. Şüpheye düştüğümde, sadece gülümsüyorum. Müzik bitiyor. Gerginleşiyorum.

-Dans için teşekkürler. Bu sabah konuştuğumuzu biliyorum ama adını unuttum.

Hâlâ elimi tutuyor, bana yaklaşıyor ve kulağıma çok yakın bir şekilde benimle konuşuyor:

-Alexandre, hizmetinizdeyim.

Bir anda güçlü bir kolun beni sürüklediğini hissettim.

Çerçeve

- "Kendi iyiliğin için Alexander, ondan uzak dur," diyorum duraksayarak, "Barbara ve benim seninle ilgili olmayan bitmemiş bir işimiz var. -İçgüdüsel olarak kolunu tutuyorum. -Ve sen, benimle gel.

Onu etrafta sürükleyen bir mağara adamı gibi hissediyorum, ama onu bu kadar güzel görmek bana tüm doğru ve yanlış duygularımı kaybettirdi. Ona sadece bakmaktan memnun olmama rağmen, Alexander'ın onu dansa kaldırdığını gördüğümde her şey değişti ve ben

Adam kızın kulağına konuşuyor, Barbara da ona gülümsüyordu. Bardağı taşıran son damla, müziğin durması ve o sefilin Barbara'nın elini tutmaya devam etmesi, ona yaklaşması ve... Onu öpecek miydi? Hayır, hayır, hayır... Asla olmaz! -Bunu bana neden yapıyorsun? -diye sordu.

Onu meraklı gözlerden uzakta, en yakın duvara yaslıyorum ve kollarıma çekiyorum. Güzel ağzına çok yakınım. Cesur olan, her kadının yapacağı gibi geri çekilmek yerine, yerinde duruyor. Gözler gözlerde, vücut vücuda karşı. Tek ses, kontrollü nefes alış verişlerimizin sesi.

-Ne yapıyorsun?

İyi bir kamu avukatı gibi göz temasını kesmiyor. Bu onun için kötü. Ne de olsa mahkemede iyiyim.

-Neden senin yanıdayken beni deli gibi davranmaya zorluyorsun?

Yüzümü indiriyorum, bana isteksiz ama sıcak bakışı hoşuma gidiyor.

-Bu kötü mü?

-Seninleyken kendimi kontrol edemezsem, sanırım biraz.

-Belki de yapmamanı tercih ederim.

-Yine de bugün için sana bir özür borçluyum.

-Bana herhangi bir tatmin borcun yok. Boş ver, Marcus.

Bana göstermek istercesine alt dudağını ısıırıyor ve ben de bu dürtüye karşı koyamıyorum. Onu öpüyorum. Kollarını boynuma doluyor, saçlarını çekiyor ve teması yoğunlaştırıyor. Dilini dilimin üzerinde hissediyorum. Onun tadı harika. Cennetteyim. Neredeyse birbirimizin kıyafetlerini yırtıyorduk. Heyecandan boğulup ölmeden önce geri çekiliyorum. Elim saçlarına dolanmış, nefes nefese kalıyorum:

-Seni şimdi seviyorum.

Bölüm 12

Barbara

Bedenim için haykırışını ve bana olan ihtiyacını açığa vuruşunu duymak bütün hafta boyunca en çok istediğim şeydi. Daha fazla bekleyemem. Ben tamamen onunum. En azından şimdilik. Ya da belki bütün gece.

-Bu bir izin talebi mi?

-Hayır! Bu bir dilek ve senin de aynı şeyi istediğini hissediyorum.

Eriyorum. Mükemmel bir sıkışma, çekim, ateş. Kalçalarım seğiriyor. Beni köşeye sıkıştırdığından beri bir karıncalanma hissediyorum. Sıcaklık yükseliyor. Akıl sağlığım kayboluyor. Öpücük aç, onun kadar yırtıcı. Dişlerim onunkilerle çarpışıyor ve sıcak, yumuşak ağzı kulağımı kemirmek için yukarı çıkarken bedenim titriyor. Her türlü kontrol ipucu parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor. Hiç bu kadar ateşli ve çekici, heyecandan çıldırmış hissetmemiştim. *Merhum* bile tek bir öpücükle beni bu kadar şaşkın ve ıslak hissettiremezdi.

-Benimle gel.

Marco bana doğru uzanıyor ve ben de ona sarılıyorum. Gömleğinin düğmelerini çözüyorum ve taş gibi sert göğsünü okşuyorum. Eli vücudumdan aşağı kayıyor ve eteğimin altına giriyor. Peşinde olduğu şeye kolay erişim sağlayan bir şey giymek gibi akıllıca bir karar verdiğim için kendime teşekkür ediyorum.

Külotumun üzerinden en hassas noktayı okşuyor. Neredeyse bayılacaktım. Başka bir şey göremiyorum, sadece kıcımı o kadar sert kavradığını hissediyorum ki dizlerimin bağı çözülüyor. Zaten ıslaksam, şimdi damlıyor olmalıyım. Susuz okşamalar arasında, yüzme havuzunun avlusunda biten bir koridora ulaşıyoruz. O zaman onu ne kadar çok istediğimi anlamasını sağlayacak bir fanteziyi gerçekleştirmeye yakın olduğumu fark ediyorum.

-Marco. -Mırıldanıyorum.

Transa girmiş gibi görünüyor ve hareketsiz duruyor. Sanki bir şey itiraf etmek ister gibi. Kahretsin! Acaba bir tane daha mı var ve vicdan azabı onu şimdi mi vurdu?

-Barbara, konuşmamız gerek....

Konuş, kıcığının kenarı! Ben olsam durmazdım. Hiç olmadığım kadar ateşliyim. Bu his o kadar yoğun ki, bir parmak beni bir saniyede boşaltabilir.

-Marco, hadi yüzmeye gidelim. Sonra konuşuruz," diye teklif ediyorum muzip bir ses tonuyla.

-Ben senin için doğru kişi değilim. Sakin olmalıyız.

Sen neden bahsediyorsun? Bu hukuk insanları çok konuşuyor. Beni sevdiğini söyledin ve şimdi bundan kaçırıyorsun. Muhasebe okudum, hesap benim işim: bir artı bir eşittir iki cisim. Bunu daha sonra düşünmeyi tercih ederim.

-Biliyorum.... -Gömleğini çıkarıp bir köşeye atıyorum. - Ciddi bir bağlılık kurmaktan korkuyorsun, değil mi? Çok hızlı ilerliyoruz ve bu öğleden sonra bana söylediklerine, senin olduğuma inanmamdan korkuyorsun. Sorun değil, gerçekten. Duygularını anlıyorum ve seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum. Bağlılık da aramıyorum. Sadece seni ilk gördüğümünden beri hissettiğim bu arzuyu tatmin etmek istiyorum.

-Ama hayır.

Onu açgözlülükle öpmeye başladım. Ben bir nemfoman değilim, ama her şeyimi ona yatıracağım, hatta...

-Sadece bir gece için, Ekselansları.

Ağzımızın arasındaki provokasyonu üflerim.

Hiç utanmadan aceleyle soyunmaya başlıyorum. Tek istediğimin beni sertçe sikmesi ve kendisinin yapması olduğunu anlamalı.

Gözlerinin içine bakıyorum, kendimi sınırsız hissediyorum ve kıcığımı kaldırıp çıplak bir şekilde içine dalıyorum. Beni görmeleri umurumda değil. Yani, birazcık. Dürtüsel biriyim, bu yüzden ilk parçamı çıkardığımda Marco'ya odaklanmışım, etrafta kimse olup olmadığını fark etmedim. Ama tekrar yüzeye çıktığımda, etrafıma baktım ve hiçbir şey yoktu. O bile yoktu.

Onu korkutmuş olmalıyım. Ya da muhtemelen deli olduğumu düşünüp kaçtı. Ama sonra güçlü eli belimi kavradı ve yüzüm ona dönük olana kadar beni döndürdü. Nefesim kesildi.

-Seksi denizkızı. Bizi bu işe bulaştıran sensin, şimdi bizi burada bulmalarını istemiyorsan çeneni kapatmalısın.

Göğüslerim göğsüne yapışıyor ve bacaklarımı beline dolamaktan kendimi alamıyorum.

-Tehlike uyarılmayı artırır," diye alay ediyorum ve kulağına yakın bir yerde inleyerek onu kızdırmak için sert sikine doğru yuvarlanıyorum.

-Teşhirciliğe karşı yasada hiçbir boşluk yok," diyor.

Hareketleri tam bir disiplin sergiliyor, ama penisi ona ihanet ediyor, bana sürtünüyor.

-Suçlu o zaman?

Marco başını sallıyor. Susamış bir halde göğüslerimden birini sertçe emmeye ve ısırmağa başlıyor, bir yandan da beni okşuyor ve kıcımlı sertçe sıkıyor. Onun sikine karşı sarsılıyorum.

Meme ucumu sertçe emerken, ereksiyonumun zirvesine ulaşıyorum. Birkaç saniye daha ve hayatımın en hızlı penetratif olmayan orgazmını yaşayacağım.

Ama Marco düşünmeden bir şey yapmıyor gibi görünüyor, çünkü beni tekrar öpmeye başlıyor ve ben farkına bile varmadan, havuzun kimsenin bizi göremeyeceği karanlık bir köşesinde buluyoruz kendimizi. Alçak herif zevkle beni tekrar köşeye sıkıştırıyor, sonra beni tahrik ediyor ve kalın, uzun, dik aletini zonklayan kıvrımlarımın arasına sürtüyor. Eti ete acımasızca sürtüyor, ta ki ben inleyene kadar, kendinden geçmenin eşiğinde. Titriyorum... Seğiriyorum... Tanımlayamadığım bir şey için çaresizce çıldırıyorum. İçimde büyüyen bir şey. Artık bilmiyorum bile. Sadece ağzına nasıl inleyeceğimi biliyorum.

Birilerinin bizi keşfetme olasılığı artık şüphe götürmez.

-Suçlu!

Duyguların kopuk kasırgası içinde bunu neden tekrarladığımı bilmiyorum. İpin ucunda olduğumu fark edince gülümsüyor, şehvetli ve çılgınca.

-En iyi havuz deneyiminize mahkumsunuz, favori temsilcim.

Nasıl olduğunu açıklayamıyorum ama klitorisime ulaşana kadar vücudumdan aşağı dalıyor ve yumuşak dilini hızlı emişler arasında yoğun bir tempoyla kabarık nokta üzerinde gezdirmeye başlıyor. Suyun altında olmamız bu lezzetli hissi değiştirmiyor ve çok geçmeden müthiş bir orgazma ulaşıyorum. Vücudum titriyor. Yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim.

Kendime gelemeden hava almak için tekrar yüzeye çıkıyor, görünüşe göre birkaç saniye içinde boşalmamı sağlamaktan memnun.

-Açıklayacak çok şeyim var ama şimdi değil. Şimdi sadece içinde olmak istiyorum. Seni sertçe becermek. -Yırtıcı hayvan beni sertçe, doymak bilmez bir şekilde beceriyor ve gözlerimin içine bakıyor. -Burada prezervatifim yok ama bana güvenebilirsin. Tamamen temizim.

Kandırıldıktan sonra yaptığım ilk mantıklı şey, Caio'nun bana herhangi bir hastalık bulaştırıp bulaştırmadığını kontrol etmek oldu. Bunun basit bir şey olduğunu biliyorum ama Marco'nun beni yemeyi düşünebilecekken beni bu şekilde önemsemesi beni hâlâ heyecanlandırıyor.

-Sana güveniyorum. Ayrıca, testlerimi yeni yaptırdım ve sağlığımın iyi olduğunu biliyorum. Her şeyi unutamam ve kendimize konsantre olalım.

Bana bir tanrıçaymışım gibi bakarak bacaklarımı vücuduna doluyor ve yavaş, sabit bir hamleyle içimi dolduruyor. Devasa boyutları nedeniyle başlangıçta bir rahatsızlık hissediyorum. Hayatımda hissettiğim en büyük penis olduğuna eminim.

Bir şehvet çılgılığı attım.

-Çok sıkıydın.

Kısa okşamalarla, hiç kayıtsız kalmadan beni istila etmeye devam ediyor.

-Ya da çok büyüksün.

Egosunu okşamaya karşı koyamıyorum. Bu vahşi bir seks, gizli bir şey yapmanın adrenalini ile dolu.

-Dudaklarını öpmek bir zevk. İnlemeni duymak bir zevk. -Yargıç her kelimedede dudaklarımı yalıyor. Sonunda nezaketi bir kenara bırakıp ıslak saçlarımı parmaklarının arasına alarak dudaklarıma erişiyor ve beni cennete götürüyor. -Seni gücüm kalmayana kadar becereceğim!

Hareketleri belirleyen elleri için destek olarak kıcımla hızlandırılmış bir ritim dayatıyor. Marco beni dibine kadar dolduruyor, sonra çekip tekrar dolduruyor. Tekrar ve tekrar. Tekrar ve tekrar. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Aramızdaki suyu ve onun nefes nefese kalışını duyuyorum. Elimden geldiğince sıkıyorum. Ciğerlerimin nefes almaya ihtiyacı var ama bedenim daha fazlası için yalvarıyor.

-"Benim için gel, Ba. Adımı söyle. Sıcak amcığının sikimi boğarken yaklaştığını hissediyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

İffetli biri değilim ama bu kirli emir farkında olmadığım derin duyguları harekete geçiriyor ve karnımda patlayana kadar bir basınç oluşuyor.

-Marco. -Sesim titreyerek haykırıyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum.

Deli gibi boşalıyorum ve orgazmım sırasında birkaç itiş daha yaparak,
ilkel gibi nefes alarak içime dökülüyor.

Ne lezzetli bir adam!

Kupon

Paula

Bir kaç yıl önce.

-Baba, sana ondan etkilendiğimi söylemiştim!

-Paula, sana bunu sormadım.

-Tamam, onunla farklı olacağım. İlk buluşmada beni cennete götürmesini istemeyeceğim.

-Bazen beni şaşırtıyorsun. Bu isyankârlığı nereden öğrendin bilmiyorum. İnsanların içindeki özü asla göremiyorsun.

-Baba, beni yemeğe davet etti, tamam mı? Bu en iyi arkadaşının oğlu olayını görmezden gelmeye çalışacağım.

-En iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapın. Hayat size doğru yolu yanlış yoldan ayırt etmenizde yardımcı olacaktır. Reşitsiniz ve kararlarınızın sonuçlarına katlanacaksınız.

Babamı öptüm ve ofisinden çıktım. Gerçekten, tüm bu konuşmalar da neyin nesi? Ben zaten onun istediği üniversiteye gittim, bu arada nefret ettiği üniversiteye.

Şimdi de bana bir koca mı bulmak istiyor? Adam muhteşem, seksi ve ailesi şehirdeki en saygın ailelerden biri, ama bu özünü bulma konuşması çok fazla. Yeter artık. Dr. Marco ile "büyük yemek" için hazırlanıyorum. Ama önce alışveriş merkezine gitmeliyim.

Alışveriş merkezinden döndüğümde geç kalmıştım ve hala makyajımı yapmam gerekiyordu. Yıllardır çalışanımız olan Lolita gelip Marco'nun babamla birlikte balkonda beni beklediğini söylüyor. Hazırlanmayı bitiriyorum ve nihayet ikisiyle buluşmaya gidiyorum.

Ortaya çıktığımda ikisi de sanki bir Vogue modeliymişim gibi ağızları açık bana bakıyorlar.

-Herkes iyi akşamlar. Burada ne varmış? Şehrin en yakışıklı erkekleri mi toplanmış?

-Merhaba kızım. Biz de tam Romano ailesinin yardım yemeğinden bahsediyorduk.

-İyi akşamlar, Paula. Her zaman güzel.

Marco'nun gözlerini göğüs dekoltemden alamadığını fark ettim. Bence bu akşam çok ilginç olacak.

Babamla vedalaşıp Marco'nun Volvo'sunun çimenlerin üzerine park ettiği bahçeye gidiyoruz. Beklememi istiyor ve arabayı önüme çekiyor. Ne kadar kibar değil mi? Üstüne üstlük, bana kapıyı açmak için iniyor. Yüzüne birkaç santim kala durdum.

-Bu gece birbirimizi tanıyacağız," diye fısıldıyorum ve yanağıma gülmek için büyük bir istek duyarak arabaya biniyorum.

Sürücü koltuğundan bana bakıyor, ne demek istediğimi çok iyi biliyor.

-Sanırım seninle bir cümlede tanıştım.

-Yakışıklı, çekici, zengin ve kokulu olmanın yanı sıra psikolog musunuz? Avukat olduğumu sanıyordum.

Birlikte güldük ve ardından São Paulo'nun tüm elitleriyle tanıştığımız harika bir restoran olan *Fasano*'da akşam yemeğine gittik.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gece harika ve sıcaktı. Marco'yla konuşmak da çok kolay. Şimdiye kadar tanıdığım en baştan çıkarıcı ve lezzetli adam. Geceyi yıldızlara bakarak geçiriyorum. Ertesi sabah beni eve bıraktığında tek bir şeyden eminim: Bu adamın bir metresi var ve o da benim.

Sekiz ay çıktıktan sonra evlendik. Yılın en zarif partisini vermekte ısrar ettim ve São Paulo'nun tüm sosyetesini çağırdım. Marco'nun her şeyin abartılı olduğunu düşünen ailesi olmasaydı her şey mükemmel olacaktı. Hatta annesi daha az varlıklı akrabalarını davet edecek kadar nazikti ve dürüst olmak gerekirse benim fakir insanlara alerjim var!

Bu olay beni, düğünle ilgili hoşnutsuzluğunu gizlemeyen sevgili yeğenimden daha da uzaklaştırdı. Ama istediği kadar kıvranabilir. Ben hedeflerimden vazgeçmem ve o ilk çılgın seks gecesinden beri hedefim her zaman Marco oldu. O HER ZAMAN BENİM OLACAK.

Bölüm 13

Barbara

Bu kadar inanılmaz, ateşli, ıslak bir seks yaşayacağımı ve bu kadar yoğun bir orgazm yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim. Hala onun kollarında titriyor, bu anın her detayını zihnime kaydetmeye çalışıyordum ki sesler duydum.

-Çabuk gitmeliyiz, yoksa gece karakolda bitecek," diyor. - diyor.

Marco havuzdan çıkar ve aceleyle kıyafetlerimizi alır.

-"Yargıçların her durumda hırsızlık yapabileceğini sanırdım," diyorum şakayla karışık, havuzdan çıkmama yardım etmesi için elini tutarken.

-Emin olabilirsiniz. Bu gece sorgulama yok. Geceyi benim odamda geçireceksin.

Düşündükçe ürperiyorum. *Bu gece kendime mutlu olmak için izin vereceğim.*

Giyinirken, iç çamaşırımı cebine koyma cüretini gösterdi.

El ele tutuşarak dışarı çıkıyoruz, gözetleyen olmadığından emin olmak için yanlara bakıyoruz. Sanki 27 yaşında bir kadınmışım da böyle davranıyormuşum, sanki erkek arkadaşımın kaçtıymışım da ailesi ikiliyi iş üstünde yakalamasın diye. Ama her şeyi daha iyi yapan bu duyguydu.

Yatakhanelere giden koridorda Marco beni sessizlik içinde kendi yatakhanelerine götürüyor. Tüm anlamsız konuşmaların ortadan kaybolduğunu fark edince rahatlıyorum.

Özel bir kilitlenme için hazır mısınız?

-Neden beni sorguya çekip istemediğim şeyleri itiraf ettireceksin?

Gülümsüyor ve ağzı benimkini kapıyor. Tüm o vahşet ve saç çekme kayboluyor, yerini sadece dillerin ne yaptığını bildiği sıcak bir öpücüğe bırakıyor.

O önerene kadar:

-Soğuktan kurtulmak için banyo yapmaya ne dersin? Hasta olmanı istemiyorum.

İ ş t e orada, sevimli, seksi, büyük bir penisin sahibi, karşı konulmaz bir kavrayışa sahip ve yine de benimle ilgilenecek kadar nazik.

Küçük kamyonum için çok fazla kum, tek bir Tanrı'da çok fazla tatlılık!

Marco sadece duş alacağımızı düşünsün diye duşu açıyorum, Ellerimi geniş, güçlü omuzlarında gezdirmeye başlıyorum, sıkı göğsünden aşağıya, kesinlikle mükemmel olan karnına doğru. Kas sıkıntısı yok. Leğen kemiğine ulaşana kadar biraz daha aşağı iniyorum. O V şeklindeki kıvrım her kadını tahrik etmeye yeter. Ama en iyi kısmı biraz daha aşağı indiğimde: kalın. O kadar kalın ki parmaklarımı bile geçiremiyorum. Başı pembe ve uzunluğu kalın, zonklayan damarlarla dolu. Masaj yapmaya başlıyorum, yeni oyun alanım haline getiriyorum.

-Tatlım, eğer böyle devam edersen, eline boşalacağım.

İleri geri hareketini durdurmadan dizlerimin üzerine çöküyorum. Güzel penisini iki elimle kavrayarak sağlam başını yalamaya başlıyorum. Tadı ve kokusu sarhoş edici. Dilim başının etrafında dönerken yukarı bakıyorum. Şehvet dolu yalamalarımı yoğunlaştırıyorum, ta ki aniden tüm uzunluğu, sert ve hızlı bir şekilde, açgözlülükle emene kadar. Beni uyarmak istercesine saçlarımı çekiştiriyor ama ben durmuyorum. Düzensiz nefes alışları beni daha da azdıran şehvetli, hayvani homurdanmalara dönüşüyor. Anı paylaşmak için ellerimden birini bacaklarımın arasına sokuyorum. Sanırım bu hareket hoşuna gidiyor.

-Sana söyledim ve tekrar söylüyorum," diye tehdit ediyor, nefes nefese.

-Ağzına boşalmamı istemiyorsan, kes şunu.

Her zamankinden daha motive olmuş bir şekilde ona dönüyorum ve emiş ritmini ve bacaklarımın arasındaki hareketi artırıyorum. O bana hayranlıkla bakarken, birlikte doruğa ulaşana kadar kendimi giderek daha güçlü ve ahlaksız hissediyorum.

Ürperiyorum. Hiç bu kadar doygun hissetmemiştim.

Ağzımın kenarlarını siliyorum ve ayağa kalkıyorum. Marco bana sarıldı.

-"Şimdi sana bakacak olan benim," diye söz veriyor.

Beni sabunladıktan sonra beni uyarıyor ve bacağıma kaldırıyor, ardından yatağa uzanana kadar dilinin ve penisinin her santimini içime sokuyor.

Bu nasıl bir adam böyle?

Çerçeve

Şüphesiz hayatımın en iyi seksiydi. Barbara'nın içinde olmak şimdiye kadarki en iyi duygu. Yine de devam etmenin doğru olmadığını biliyorum.

Kendimi bunun sadece bir cazibe olduğuna ikna etmeye çalışıyorum, daha fazlası değil. Sadece eğlence. En azından benim için işler genelde böyle gider.

Kalkıp çıplak bir şekilde banyoya gitmesini izliyorum. Cep telefonuma gelen bir bildirimle dikkatim dağılıyor.

Pedro'dan bir mesaj: Gallo de riña, yarın saat 10'da yola çıkıyoruz, Onaylandı mı?

Lanet olsun, luau'da yaşadığım utancı unuttum ve gidip Pedro'yu bulup onunla konuşmadım bile. İnsanlar kibirli ve kıskanç olduğumu düşünüyor olmalı ama ne var biliyor musun? Siktir et. Teoride, o benim. Ama Pedro'yu grupla devam etmeye ikna etmek ve beni tanrıçanın tadını biraz daha çıkarmak için serbest bırakmak için ne söyleyeceğim? Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum ama yapabiliyorken onun tadını çıkarmalıyım.

Pedro, bana yardım et dostum. Grupla yalnız dönmenin sakıncası var mı?

Cevap hemen geliyor: Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum, ama bu size kalmış.

O haklı. Taahhüt taahhüttür. Gruba eşlik etmek başkanın sorumluluğudur. Kimseyi geride bırakmayız.

Harika. Saat 10'da otoparkta.

Sonra nefis bir çiçek kokusu alıyorum ve banyoya doğru dönüyorum. Barbara'yı görüyorum, çıplak ve her zamankinden daha güzel, merakla bana bakıyor. Gelen bildirimleri duymuş olmalı.

-Afrodit, sana bakmaktan hiç yorulmuyorum, biliyor musun?

-Gerçekten mi? Cep telefonuna baktığını sanıyordum. Kafanın arkasında da gözlerin olduğunu bilmiyordum.

İkimiz de güldük.

-Bu Peter'ın yarınki kalkış saatini teyit etmesiydi.

-Vay be, gün uçup gitti. Ne zaman gidiyoruz?

-Saat 10'da.

Yaklaşırken bana bakıyor, bana saldıracakmış gibi görünüyor ama sıradan. Niyetini fark etmemiş gibi yaparak arkamı dönüyorum ve o da yatağın kenarına geçerek bunu gizliyor. Arkasını döndüğünde, onu vücuduma doğru çekiyorum.

- "Gücünü kaybedene kadar seni becereceğime söz verdim ve sözümü tutacağım," diye fısıldıyorum kulağına.

Sıcak, ıslak açıklığı bulana kadar elimi yavaşça vücudunda gezdiriyorum.

-Islak ve benim için hazır olmanı istiyorum. -Telaşsızca kıvrımlarını okşuyorum.

-Sizi ilk gördüğümünden beri böyleyim, Ekselansları.

Elimde kıvrınıyor. Bu kadar duyarlı olması hoşuma gidiyor, ama parmaklarımı içinde kaydırırken mırıldandığını ve titrediğini duymak daha da hoşuma gidiyor.

-Çok sıcak ve sıkı. Yarın sabaha kadar, sadece sen ve ben olacağız. Ağzım vücudunun her yerinde.

Taşaklarımın bükülmesine neden olan bir onaylama iç çekişi çıkarıyor.

-Bu bir söz mü doktor?

Onu yavaşça yatağa yatırdım. Büyülü, unutulmaz bir an olmasını istiyorum.

-Hiçbir şey için söz vermediğimizi biliyorum ama bu gecenin özel olmasını istiyorum. -Islak saçlarını yüzünden çekiyorum. -Bunca zamandır neredeydin ya da yarın nerede olacaksın bilmiyorum ama arzumun seni azgın bulmanın ötesine geçtiğini söylemek istiyorum....

-Marco, lütfen," diye şefkatle sözümü kesiyor, "dış dünyanın o kapıdan içeri girmesine izin vermeyelim.

Kalbimin çarptığını hissediyorum ve onu öpüyorum, dışarı çıkmaya çalışan güçlü bir şey olduğunun farkındayım. Size kendi adınızı unutturduğunda doğru kişiyle birlikte olduğunuzu bilirsiniz.

-Bana güveniyor musun?

-Bedenen ve ruhen.

-Şimdi seni uyarıyorum. Bana güç vermesen iyi edersin.

Gülümsüyor ve pantolonumun kemerini çözerken ayağa kalkıyorum. Sonra hafif deri ipi kapalı bacakları, karnı ve meme uçları arasında gezdiriyorum. Tüm vücudu titriyor.

-Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum ama sanırım bu gece yatak başlığına çivilenmiş halleri daha da heyecan verici olacak. -Bileklerini öperim. - Suç dünyasına çok aşina olduğunu sanmıyorum, değil mi?

-Hayır, ben başka bir alanda çalışıyorum.

Kahkahalarımı bastırarak havayı bozmamak için kendimi tutuyorum.

-Ama üniversitede bir vatandaşın neler yapabileceği ve yapamayacağı hakkında bir şeyler duymuş olmalısınız.

Bu kadın benim hezeyanım. Onun gergin vücuduna binerken onu izliyorum. Şu anı yaşayamayacak kadar çok şey yaşadım.

-Çok güzelsin.

-Bunun için işimi kolaylaştıracak mısın?

Bay Anaconda, bu hain, bacaklarının arasına sığındığında her şeyi unutuyorum.

-Bunu kolaylaştıran ben olmayacağım. -Kalçalarının beni aramasından zevk aldığımı bilsin diye ereksiyonumu kasıklarında döndürüyorum. -Bunu isteyecek olan sensin.

Mükemmel, pembe göğüslerinde durana kadar ağzımı çenesinden, boynundan aşağı kaydırıyorum. Göz temasını kesmeden onları teker teker kemiriyor ve emiyorum. İnliyor, bu da beni daha da tahrik ediyor. Karnını öpüyorum ve bacaklarını açıyorum, çünkü o güzel amını görmek istiyorum. Zaten ıslaktı. Klitorisinin etrafındaki deriyi emiyorum, daha fazlası için yalvarana kadar ona sıcak yalamalar ve darbeler veriyorum. Vücudunun eğilmesi yetmiyor. Küçük inlemeler yeterli değil. Alay ediyorum. Teşvik ediyorum. Yalvarana kadar tükürüğün damlamasına izin veriyorum:

-Lütfen.

Ödül olarak klitorisini büyük bir arzuyla emiyorum. Açıklığını yalıyorum ve dilimi tüm uzunluğu boyunca yavaşça, birkaç kez öne ve arkaya hareket ettiriyorum. Sonra ağzımı çekmeden bir parmağımı vajinasına sokuyorum.

-Marco, artık dayanamıyorum.... Sana içimde ihtiyacım var.

Ritmi yoğunlaştırıyorum ve onu emmeye devam ederken bir parmak daha sokuyorum. Aminin duvarları kasılıyor ve adımı haykırıyor. Parmaklarımı çekiyorum ve dilimle onu tekrar yalıyorum ve yalıyorum, sonra anüsüne geçiyorum. İçine girmesem bile sikim patlayacakmış gibi hissediyorum. Ağzına doğru ilerliyorum ve onu öpüyorum. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim.

-Çok ateşli! Seni bütün gece becerirdim, ama şimdi seni yavaş ve sert bir şekilde, hak ettiğin her şekilde becereceğim.

Ucunu açıklığına doğru kaydardım. İçeri ve dışarı oynuyorum ve inlediğinde, hepsini bir kerede itiyorum. Hızlı ve sert bir şekilde soktum. Daha fazla dayanamayacağımı anladığım anda, sikimi dışarı çekiyorum ve kıvrımlarının arasından onu uyarıyorum. Yaramaz kız delice, mest olmuş bir şekilde geri almaya çalışıyor.

-Ateşli amcığının istediği benim sikim, değil mi? -Henüz bitirmek istemiyorum, bu yüzden göğüslerini emmeye geri dönüyorum, ama bu sadece ereksiyonu daha da kötüleştiriyor. -Barbara, artık dayanamıyorum. Seni sertçe sikeceğim.

Taşaklarım kışına çarpana kadar sikimi olabildiğince sert sokuyorum. Boğuk bir inilti çıkarıyor ve ben lanet bir hayvana dönüşüyorum, onu daha önce hiç olmadığı gibi beceriyorum. Yırtıcı, aç, sanki bölgesini işaretlemek ister gibi. Bitirdiğimde adımı haykırdığını duyduğumda, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Sonra hala onun içinde, gevşek olana kadar cum fişkırtırım.

Yanına uzandım ve hâlâ nemli olan saçlarını okşadım. Alnından öpmek için bir tutamı kenara çekiyorum.

-Hissettiklerimi nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama dürüst olmak zorundayım. Bu hayatımda yaşadığım en saf ve en gerçek duygu.

Barbara bana sarıldı.

-Marco, burada olanları sonsuza dek bir hediye olarak saklayalım.

Uykuya dalana kadar birbirimizin kollarında kaldık.

Bölüm 14

Barbara

Uyumaya çalışıyorum. Seksin darbeleri ve yorgunluğu beni neredeyse uyutuyor, ama bir saniyemi bile boşa harcamak istemiyorum, bu yüzden az önce kendini geliştirip seks tanrısı haline gelen güzellik tanrısıyla yüzleşiyorum. Bir çocuk gibi huzur içinde uyuyor.

Her şeyin birkaç saat içinde sona ereceğini hatırladığımda tüm coşkunun yavaşça azaldığını ve yerini endişeye bıraktığını hissediyorum. Biliyorum. Yeni Barbara yarın bir erkek arkadaş bulmayı ya da evlenmeyi bekleyemez ama hissettiğim küçük sızı beni tedirgin ediyor. Bu hissi yok etmem gerektiğini biliyorum ama... Uyumaya teslim oluyorum.

Çerçeve

Böylesine narin, şehvetli ve zeki bir kadının yanında uyanmak sıkıntımı hafifletmiyor.

Her zaman hayalini kurduğum özel kişiyi bulduğumu biliyorum ama onunla kalamam. Koşulsuz sevgi hissettiğim ve mutlak önceliğim olan birinden sorumluyum.

Onu uyandırmamak için yavaşça kalkıyorum. Banyo diyafonunu alıp duşu açıyorum ki uyanırsa ne dediğimi duymasın. Resepsiyonist cevap veriyor.

-Günaydın. Özel bir hizmete ihtiyacım var. Eskortumu çiçeklerle ve... çiçeklerle ve özel bir kahvaltıyla memnun etmek istiyorum. Bana bir buket sarı gül verebilir misiniz?

-Elbette efendim. Kartta ne yazmalı?

Hay sikeyim! Bu detayı unutmuşum. Mahkeme kararları konusunda harikayımdır ama kişisel konularda berbatımdır.

-Sevgilerimle, Marco. Mümkin olduğunca çabuk gönderebilir misiniz, lütfen? Yakında ayrılmak zorundayız.

Resepsiyon görevlisi aciliyeti teyit ediyor ve telefonu kapatıyoruz. Duştan sonra sirenin hâlâ uyuduğunu fark ediyorum. Dün geceki onca egzersizden sonra yorgun olmalı ama bir dakikamı bile boşa harcayamam. Ona son bir kez daha sahip olmak istiyorum.

Belime doladığım havluyu çıkarıp köşeye atıyorum. Avına saldırmaya hazır bir kedi gibi yavaşça yatağa tırmanıyorum ki dilimin hissiyle uyansın. Doğrudan hassas noktaya gidiyorum. Bir süre onun tadını çıkardıktan sonra kıpırdadığını ve nefes nefese kaldığını fark ediyorum. Büyük pembe dudaklarındaki yalamalarımı yoğunlaştırıyorum ve başımı kaldırdığımda Barbara bana bakıyor, sıcak, etli ağzından kısık bir inilti çıkıyor. Saçlarımı çekiştirerek bana yol gösteriyor, ben de itaat ediyorum. Onu kucağıma çekiyorum ve birbirimize bakıyoruz.

-Bu şekilde uyanmak... benim için çok fazla," diyor, sesi maraton koşmuş gibi çatlıyor.

-Kısa bir süre için çok fazla iş var. Gözlerini aç.

İtaat ediyor ve sonra zümrüt yeşili kristalleri görüyorum. Macerayı bir veda orgazmıyla sonlandırıyoruz. Bu aşkın bir şey.

Ayağa kalkmıyor, sadece vücudunu gevşetiyor ve başını omzuma yaslıyor. Boynundaki parfümün kokusunu alıyorum, nefis bir gül kokusu. Kapının çalındığını duyana kadar öylece kalıyoruz.

-Bir şey sipariş ettiniz mi?

-Hayır, Pedro olmalı. Ben cevap verirken git üstünü değiştir.

Koşup havluyu tekrar alıyorum ve belime sarıyorum. Kapıyı açtığımda teslimatçı biraz sıkılmış bir şekilde bana bakıyor ve bir demet sarı gül uzatıyor. Bu rengi seçtim çünkü memnuniyet ve neşeyi simgelediğini söylüyorlar. Alıyorum, teşekkür ediyorum ve kapıyı tekrar kapatıyorum.

Banyodan çıktığında, yaşadığımız anların benim için ne kadar özel olduğunun bir göstergesi olarak ona buketi sunuyorum. Barbara güllerin kokusunu içine çekti. Böyle bir görüntünün bu kadar güzel olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Kartı okuyor ve sessizce kollarıma geliyor. Kalbim sıkışıyor ve midem bir roller coaster gibi donuyor.

-Marco, kalbimde özel bir yerin var. Alnından öperim.

-Eğer çiçekler size böyle bir ayrıcalık tanıdıysa, kahvaltı gelene kadar bekleyin. Sana orada daha fazla yer vereceğim. Şimdi gel bakalım.

-Kira kanunlarını biliyorum, anlıyor musunuz doktor?

-Haklarımı kötüye kullanmayacağım. Ama gitmeden önce seni sahile götürmek istiyorum. Çiçekleri bisikletle taşıyamam, bu yüzden onları denize sunabilir ve bir dilek tutabilirsin. Gerçekleştğinde, bu büyüleri anılarımızı hatırlayacaksın.

-Rab'bin Sofrası için en iyi tarifi sunduğum için mi ödüllendiriliyorum? Gerçekten mi?

Bir kahkaha patlattık.

-Yani sadece gezegendeki en seksi ve en güzel kadın olmakla kalmıyor, aynı zamanda iyi bir ruh hali içinde mi uyanıyorsunuz?

Onu tüm şefkatimle öpüyorum. Göğsüm tekrar sıkışıyor, ama kahve geldiğinde ve sohbet ve şakalar arasında yemeğe oturduğumuzda bu his hafıflıyor. Barbara ile her şey çok kolay.

-Şimdi ne yapmak istiyorsun güzelim?

-Dileğim gerçekleşirse, yakın zamanda bu otelden ayrılmayacağız. Ama ben iyi bir kız olduğum için odama gidip eşyalarımı alacağım ve duş alacağım.

-Acele et o zaman. Saat dokuzda geleceğim, böylece yolculuktan önce sahile gidebiliriz.

-Anlaştık.

-Kıyafetlerini getirmemi ister misin? İstersen burada duş alabilirsin, böylece kimse seni koridorda ıslak kıyafetlerle dolaşırken görmez.

-Marco, çok fazla düşünüyorsun. Hayatındaki her şey hep böyle analiz mi ediliyor?

-Ne demek istiyorsun?

-Yani gömleğini giyerim, kemerimi takarım ve sessizce odama giderim. Biri beni koridorda bulursa, ne isterlerse düşünebilirler, çünkü umurumda olmayacak. Cinsel olarak tatmin olmuş yüzümle, kimsenin kıyafetlerimi fark edeceğinden şüpheliyim. Sonra görüşürüz, doktor.

Barbara

Bu hafta sonu ne oldu, Eros'tan bir hediye mi? Ama biliyor musunuz? Ben her şeyin nedenini anlamak isteyen insanlardan olmayacağım. Her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Bir elimde kazandığım değerli çiçekleri, diğer elimde ise kıvrılmış ıslak giysileri taşıyarak odaya dönüyorum: bir yanda bir sevgi jestinin kanıtı, diğer yanda ise bir tutku gecesinin reddedilemez kanıtı.

Oraya vardığımda hemen ortalığı toparlayıp bir duş alıyorum, saat dokuzda Marco'yu karşılamak için sabırsızlanıyorum. Tanrım, beni şaşırtmayı başardı.

Hazırlanmayı bitirir bitirmez kapı çaldı. Yirmi dakika erken gelmiş. Kapıyı açmak için koştum.

-Daha parlak olamayacağını düşündüğümde....

-Ben zaten senin dünyanın en yakışıklı ve çekici erkeği olduğuna ikna olmuş durumdayım, o yüzden bana iltifat etmene gerek yok. - Gülüştük. - Şimdi sahili çiçeklerimle güzelleştireceğiz.

-İsteğinizin ne olduğunu açıklamak için bin öpücüğe ne dersiniz?

-Dr. Curious! Gerçekleştğinde size söyleyeceğim.

El ele sahile doğru yürüyoruz. Yürürken kalbimin sıkıştığını ve aynı zamanda bir şeylerin başladığını hissediyorum, ama henüz ne olduğunu bilmiyorum. Önemli olan, bana izin verilen mutluluğun her dakikasını yaşamaya kararlı olmam.

Sanki gelecek hakkında konuşmaktan kaçınıyormuş gibi sıradan konulardan bahsediyoruz. Gelgite yaklaştığımızda, isteğimi yapıyorum ve gülleri denize atıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve tüm kalbimle dileğimi söylüyorum. Bitirdiğimde ayağa kalkıyorum ve Marco'nun sakın ve sevecen bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

-Hazır, Ekselansları. Evrene fırlatıldı.

Ona sarıldım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın romantik bir anla sonuçlanmasına ihtiyacım yoktu. Teoride, birbirimize karşı derin bir şey hissetmiyoruz, sadece harika bir kimya.

- "Şu anda hiçbir şey için söz veremem ama...." diyecek kelimeleri arıyor gibiydi.

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm ve parmak uçlarında durarak onu öptüm.

- Daha fazla konuşmamıza gerek yok Marco.

Yaşadığımız anları mahvetmek istemiyorum. Şu andan itibaren, kader konuşacak.

Bölüm 15

Barbara

Yatakta otururken, sahilde geçirdiğimiz zamanları düşündüm. Beynimin rasyonel kısmı bana sıradan bir istekte bulunmamı söylüyordu ama diğer kısmı kalpten gelen bir şey için haykırıyordu. Sonunda beni anlayan, beni seven ve hepsinden önemlisi beni asla aldatmayacak ya da bana yalan söylemeyecek birinin yanında mutlu olmak istedim. Acaba bu çok mu fazla?

Ayağa kalkıyorum, tüm belirsizlik duygularını geride bırakmaya ve başım dik bir şekilde ilerlemeye kararlıyım. Çantalarımı aldım ve otoparkta görevlileri beklemeye karar verdim. *Çıkışımı yapıp* bisiklete doğru ilerliyorum, veda etmek istemiyorum falan filan. Benimle konuştuklarında sadece başımı sallıyorum. Pek kibarca değil ama bu insanlarla tekrar karşılaşp karşılaşmayacağımı bile bilmiyorum.

Kaskımı taktım, yola çıkmaya hazırdım ki başkanın yanımdan geçtiğini gördüm. Bisikletine binerken kızgın görünüyordu.

Tanrım, çirkin ve kızgın suratlı değil mi?

Güle güle, Dr. Delicia, sanırım bir bisiklet diğerini takip ediyor.

San Pablo'ya yolculuk çok sakın geçiyor ve planladığım yerde durmamaya karar veriyorum. Herkesi düşük hızda geçiyorum, veda etmek için korna çalıyorum.

Eve döndüğümde vücudum bana bağılıyor ama bu bana tatil köyünde yaptığım harika aktiviteleri hatırlatan bir ağrı.

Çerçeve

Çıkarken Alexandre'a ve onun kibrine rastladım.

-Naber, Marquito? Dün iyi iş çıkardın, değil mi? Diğer insanların seksi kız hakkındaki yorumlarına kızıp duruyordun ama bunun nedeni onu kendin elde etmek istemendi. Şimdi neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyorum. Kanım kaynıyor. Bırak sonuçlarına katlansınlar. Alexander'ı resepsiyon kapısının çerçevesine bastırıyorum. Elinde bir sigara sallanıyordu.

ağzın köşesinden.

-Seni aptal! Senin gibi lisedeki bir embesil bile bir kadın hakkında böyle konuşamaz. Biraz daha saygılı ol, yoksa yemin ederim sana terbiyeyi ben öğretirim.

-Bana ders yok Başkanım. Yüzüme bir duman üflüyor.

-Hatırlattığın için teşekkür ederim. Bunu motosiklet kulübünün tüzüğüne ekleyeceğim.

-Hiçbir şeyde benden iyi değilsin Marco. Aradaki fark, Barbara'yı sadece bir hafta sonu için becermezdim, ondan çok daha fazla zevk alırdım. Ama yapamazsın, değil mi? Hayatın darmadağın.

Çok ileri gitti. Ona yumruk atmak için yumruğumu kaldırdım ama Pedro ortaya çıktı ve kavgayı ayırdı. Onu görünce kendime geldim.

-Marco, dur! Grup saygıyı hak ediyor. Kişisel anlaşmazlığınızı sonraya saklayın. Ve sen, Alexandre, yerinde kal! Neler oluyor? Git başkasına zorluk çıkar. Bir dahaki sefere seni ilgilendirmeyen konuları herhangi bir etkinliğe getirirsen, benimle uğraşmak zorunda kalacaksın.

Piç herif kafasını salladı ve öfkeli bir şekilde uzaklaştı. Pedro'ya durumu yatıştırdığı için teşekkür edip özür diledikten sonra Barbara'yı almak üzere otoparka gidiyorum. Ona veda etmek ve ne kadar harika bir hafta sonu geçirdiğimi söylemek istiyorum. Gelecek için bir şey hazırlamak istemesem de, bu duygunun elimden kayıp gitmesine de izin vermek istemiyorum.

Onu gördüğümde motosikletinin üzerinde oturuyor ve uzaklara bakıyordu. Bir gümbürtü hissettim. Aslında Alexander'dan daha iyi değilim ve o da bunu fark etmiş olmalı, çünkü veda etme zahmetine bile girmiyor ve uzaklaşıyor. Sadece hafta sonu sikişinin tadını çıkarmak istediğimi düşünmüş olmalı. Bisiklete bindim ve çalıştırdım.

San Pablo'ya vardığımda Barbara'yı buluşmak üzere sözleştiğimiz yerde, ayrıldığımız yerde görmeyi umuyorum, ama o geldiğinde durmuyor, sadece korna çalıp veda ediyor. Ama geldiğinde durmuyor, sadece korna çalıp vedalaşıyor. Durup benimle konuşmasını hak etmiyor muyum? Bilmiyorum, en azından bir öpücük, bir sarılma, bir söz? Belki böylesi daha iyidir.

Bisikletten indim ve insanlarla vedalaştım. Bazılarından yokluğum ve Alexandre'in karıştığı tatsız durumlar için özür diliyorum.

-Pedro, sana özel bir özür borçluyum, evimin köşesindeki Carlos'un barına gidelim mi? İçtikten sonra araba kullanmak istemiyorum ve bugün kesinlikle ihtiyacım olan günlerden biri.

-Başka türlü bir içki isteyen aşık bir adama benziyorsun.... Ama hadi, evet.

Bisikleti evde bırakıyorum ve Pedro'yla birlikte tartışmalı konulara girmeden yolculuk hakkında konuşmak için bara gidiyoruz. Köşedeki bir masaya oturup bira sipariş ediyoruz.

-Dostum, hafta sonu için bir kez daha özür dilemek istiyorum. Olanların motosiklet kulübü için belirlediğimiz kurallara tamamen aykırı olduğunu biliyorum ama Alexandre denen pisliğin sınırları yok.

-Marco, bunun bir önemi yok. Onu herkes tanır. Her zaman başını belaya sokar. Ben senin için endişeleniyorum.

-Endişelenecek bir şey yok. Ben iyiyim.

-Gerçekten mi? Gerçekten mi?

-Kendimi özdeşleştirdiğim güzel, zeki bir kadınla hafta sonum harikaydı. Bundan daha iyi ne olabilir?

-Öyleyse, bir sonraki karşılaşmalarınız için ne planladığınızı söyleyin. Kadehimi kaldırıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

-Aynı fikirde değildik.

-Gördün mü? Ben de bundan bahsediyorum. Mutlu olmayı istemeyi bıraktın, dostum. Kendine bu kadar izin vermen bir mucize. Ne zamandır hastanede yaşıyorsun?

-Ben doğru olanı yapıyorum.

-Sence küçük prenses senin yalnız ve mutsuz olduğunu bilse mutlu olur muydu?

-Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz. Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Sadece onu düşünmek zorundayım, başka kimseyi değil.

-Hiç böyle saçmalık duymamıştım! Gerçek şu ki, bütün kadınların Paula gibi olmasından korkuyorsun.

Boş ver onu. Korumam gereken kişileri koruyabildiğim sürece, öyle olsun.

-Eski sevgilimde bir şey olduğunu söylüyorsunuz, peki ya sizde? Neden kimseniz yok? Sizin de travmalarınız var mı?

Peter soğuk bir şekilde gülümser.

-Geceleri uyumaya çalışırken bunu mu düşünüyorsun?

Kiminle ilişki kurabilirim ya da kuramam? Kaçabilirsin ama bir noktada biriyle konuşmak zorundasın. Kaçtığım için beni suçladığında bile, arkadaşın olarak her zaman burada olacağımı bilmeni isterim.

Bir yanım onun haklı olduğunu biliyor ama aklım ve kalbim birbirini anlamıyor. Barbara konusunda ne yapacağımı bilmiyorum.

Bölüm 16

Barbara

Uzun bir gece uykusundan sonra, alarm çalmadan önce yenilenmiş olarak uyanıyorum. Duş alıyorum, tüm kişisel bakım ritüelini yerine getiriyorum ve makyaj yapmak, saçlarımı kurutmak ve seksi bir kıyafet seçmek de dahil olmak üzere işe hazırlanıyorum: dar siyah bir etek, kiraz kırmızısı saten bir bluz ve siyah topuklu ayakkabılar, beni doğru ruh halinde tutmak için gerekli parçalar.

Yüzümde bir gülümsemeyle, heyecanla, hayatın yeniden başladığını ve onu mutluluğa götürmeye hazır olduğumu hissederek ofise geliyorum. Yunan tanrımın sihirli güçleri var ve kötü günlerimin tüm stresini yok etmeyi başardı.

-Marci, güzelim, günaydın. Bugünün programı nedir?

-Merhaba, Barbi! Görüyorum ki hafta sonu buna değmiş, ha?

-Diyelim ki.... tüm refah sınırlarını aştı.

-Sizin adınıza sevindim. Özellikle de bugün dolu bir ajandanız olduğu için. Hazırlıklı olun.

-Hadi işe koyulalım o zaman!

Paty ile yarı yolda buluştum.

-Vay canına, seks kokusu alıyorum. Süper gizli.

-Böyle bir koku olduğunu bilmiyordum. Bu çılgınca.

Bunu komik bir şekilde alıyorum. Bir daha gündeme gelmeyecek bir konuyu açmak isteyip istemediğimi hâlâ bilmiyorum. Sadece duygular kaldı. Bir de morluk izleri. Göğüslerimin etrafında, karnımda, kalçalarımnda... vücudumun her yerinde.

-Bir aziz gibi davranma. Gülüşüne ve parlayan cildine bakılırsa, bu hafta sonu yatağı kırmış olmalısın. Şimdi söyle bana. Üstte kim vardı?

-Vazgeçmiyorsun, değil mi?

O adamın dilini, parmaklarını ve içimdeki aletini nasıl unutacağımı hiç bilmiyorum.

-Asla!

-Yoğun bir programım var ama daha sonra anlatacağıma söz veriyorum meraklı kız. Öğle yemeğinde görüşür müyüz?

-O zamana kadar bu kadar endişeyle hayatta kalabilir miyim bilmiyorum, ama... bana en kirli ayrıntıları ve Caio'nun neden olduğu tüm o üzüntüyü ortadan kaldırmayı başaran ve o güzel yüzün ışıltısını yenileyen ateşli kişinin kim olduğunu açıklamaya söz verdiği göre, bir deneyeceğim.

Caio, konuşmak için nefes bile almayan bu şarlatan neden o isme dokundu? Onun benim için ölü olduğunu hala anlamıyor mu?

-Mucizeyi anlatacağım ama aziz kimdi? Bunu düşüneceğim.

Ona küçük bir göz kırpıyorum ve ofisime gidiyorum. Eğer onu bırakırsam, Paty her boşalmadaki pozisyonları, diyalogu, miktarı, kalınlığı ve sperm sayısını bilmek isteyecektir.

Sabah erkenden Bıyık ile buluşmak, erotik düşünceleri kafamdan atmak için ihtiyacım olan tek şeydi: anılarla yanan vücudumu serinletmek için bir buzlu su banyosu. Bir başka artı nokta da birkaç zor sorunu çözmeyi başarmış olmamızdı. Partnerimi çok seviyorum. Bilge olmasının yanı sıra, birlikte çalışması kolaydır. Her zaman etkili argümanları ve çözümleri var.

-Barbi, bugün birlikte öğle yemeği yemeye ne dersin? -Thiago öneriyor. Bu beklenmedik davet beni şaşırttı.

-İşe yarayacak mı bilmiyorum. Paty ile bir anlaşma yaptım. Arayı kapatmamız gerekiyor.

-Erteleyemez misin?

Tereddüt ediyorum ama sonra Thiago'nun asla ısrarcı olmadığını düşünüyorum. Muhtemelen ofisle ilgisi olmayan bir şey hakkında konuşmak istiyordur.

-Tamam, Paty'ye haber veririm. Paty'ye haber veririm. Ama cebini hazırla çünkü açlıktan ölüyorum. Bugün hesabı sen ödeyeceksin.

Bana hayretle bakıyor, sanırım marul diyetimle ilgili son ofis dedikodularını duymuş. Bu arada, haberlerden pek hoşlanmayan meraklı kişiye bir mesaj gönderiyorum.

Thiago beni bir İtalyan kantinine yemeğe götürdü. Sıska adam öküz gibi yiyor ama biraz endişeli olduğu belli. Kahve içmek için beklerken birden bana mahrem sorular sormaya başladı.

-Seni kardeşim gibi gördüğümü biliyorsun, değil mi?

-Evet, biliyorum. Ama bana neden şimdi söylediğini anlamıyorum.

-Her zaman doğrudan...

-Eğer zaten biliyorsanız, lafı dolandırmamanız gerekir.

-Barbi, senin için endişeleniyorum. Caio'ya tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama her ne olduysa, kısmen senin de suçun olduğunu düşünmüyor musun?

Gözlerimi açtım ve neredeyse masaya tırmanacaktım. Suçluluk mu? Boynuzlandığım için suçluluk mu? Tek ihtiyacım olan bu.

-Bana böyle bir soru sormadan önce merhumun ne yaptığını bilmek istersiniz, değil mi?

-Pratik olalım. Ne yaptığını biliyorum. Sadece hatırlatmak istemedim.

-Erkekler komiktir. Her zaman kadının hatası olduğunu düşünürler. Her zaman her şey için bir gerekçeleri vardır. Caio "küçük bir hata" yapmadı, bu arada ben de bunu asla kabul etmezdim. Başka biriyle nişanlandı.

-Bence en azından söyleyeceklerini dinlemelisin. Beni neredeyse her gün arıyor ve çok pişman görünüyor.

Cehennemde acı çeksin ve arkadaşlarımı masum olduğuna ikna etmeye çalışmaktan vazgeçsin!

-Tatlım, senden bir iyilik isteyebilir miyim? Arkadaşlığımızın hatırına, onun hiçbir çağrısına cevap verme. Onunla tanıştığını unut. O zamanlar ikiniz heykelcik değiş tokuşu yapacak kadar bile yakın değildiniz.

-Caio'nun en iyi arkadaşım olmadığını biliyorum ama birlikte oldukları tüm yıllar boyunca onunla yaşadım. Her zaman birbirimizle konuşurduk. Ondan ayrılamam. Bana hiç kötü davranmadı ya da öyle bir şey yapmadı.

Özel hayatımla iş hayatımı birbirine karıştırdığım için çok pişmanım.

-İstersen. -Omuzlarımı silkiyorum. -İstediğin kadar dinle ama bana bir daha hiçbir şey söyleme. Olur mu? Caio'nun nişanlısıyla mutlu olmasını ve beni rahatsız etmemesini istiyorum.

-Artık bundan bahsetmeyeceğim. Ama sizi çok seven biri olarak, size son bir tavsiyede bulunacağım. Ona kendini açıklaması için bir şans verin. Eminim bundan sonra tekrar bir araya gelmeseniz bile kalbiniz ve zihniniz daha iyi olacaktır.

Dostum, insanların nesi var böyle?

Hiç düşünmeden masadan kalkarak cehaletin içine giriyorum.

-Benim için öldüğünü hâlâ anlamadın mı?

Thiago başıyla onaylıyor ve hesabı ödüyor, sonra tek kelime etmeden ofise geri dönüyoruz.

Öğleden sonrayı diken üstünde geçirdim. İhanet kırık bir porselen eşya gibidir. Parçalar güzel bir mozağe bile dönüştürülebilir, ancak parça asla aynı olmayacaktır. Vuran unuttur ama vurulan bunu hayatının sonuna kadar yanında taşır. Güvensiz yaşamının hiçbir anlamı yoktur. Dünyadaki en önemli şey iç huzurudur.

Ve aynı sakinlikle, ülkenin vergileri hakkında ağlayan vergi borçlarıyla dolu müşterilerle bitmek bilmeyen toplantılara katılıyorum. Öğleden sonra uçup gidiyor ve ben yoruluyorum. Bir restorana gitmeye o kadar üşeniyorum ki, ofisten Çin yemeği sipariş ediyorum. Paty'yi benimle gelmesi için arıyorum çünkü ben müşterilerle kafa patlatırken o bana beş mesaj atıp anlaştığımız akşam yemeğinin hala devam edip etmediğini soruyor.

Diğer insanların seks hayatlarını bilmek ne büyük bir saplantı! Bu ancak bir fetiş olabilir. Ama onun endişesi beni eğlendiriyor ve eve gitmemizi bekliyorum. Paty bize doğru düzgün servis yapmama bile zaman tanımıyor ve sorgulamaya başlıyor.

-Barbi, tükür! Öpüşmekten churro'yu ıslatmaya kadar her şeyi bilmek istiyorum!

Isırıklar arasında ona lezzetli yargıktan bahsediyorum.

-Hafta sonunu barda sizi savunan kediyle yatakta mı geçirdiniz? Şanslıydım. Öyle bir adam Harley'in kuyruklu yıldızı gibidir. Biraz daha anlat.

Ona aramızdaki karşı konulmaz çekimi, Marco'nun beni çıldırtan kısa süreli kıskançlık patlamalarını, sıkı kavrayışını, havuzda görülme riskini göze alarak seks yapmasını, inanılmaz dilini.... anlatırken midemde bir ürperti hissediyorum. Paty'nin merakını gidermek için miydi, yoksa o adamın beni aceleyle ve sıkıca, sonra yavaşça ve şefkatle kavrayışının her bir parçasını hatırlamak için miydi bilmiyorum.

-Tanrının kadını, eğer hepsi doğruysa, iyi bir arkadaş olabilir ve doktorun yalamasını benimle paylaşabilirsin, değil mi?

-Ne oldu Paty? Bu ne ahlaksız bir teklif böyle? Kendininkinin peşinden git.

-Vay be, aylardır seks yapmadım, daha doğrusu doğru düzgün orgazm olmadım! Son zamanlarda sadece hızlı ve öfkeli olanlar ortaya çıkıyor.

Biner binmez vites değiştiriyorlar, zaten geliyorlar. Peki ya ben , parmak ve sakso olmadan nasıl yapacağım?

Gölüyorum. Paty tam bir drama kraliçesi ve seks hayatı hakkında hiç alçakgönüllölük göstermeden konuşuyor.

-şimdi beni hafta sonunu anlatmaya zorladığına göre, bundan sonra ne yapacağımı düşünmek ve iyi bir uyku çekmek için beni yalnız bırakabilir misin?

Sen burada kalsan ve yarın birlikte işe gitsek nasıl olur? Yatak odasında bir yığın kıyafetin var.

-Bu harika bir fikir dostum. Bence Bay G.'yi getirmemiş olman çok yazık. Bu gece o ve ben senin hikayenden sonra saf bir düşünme ve eğlence akşamı geçirebilirdik.

-Yemin ederim hayatında bilmeme gerek olmayan şeyler var. Ama cidden... Bugün Thiago ile aklımdan çıkaramadığım bir konuşma yaptım. Bir tohum ekmeyi başardı ve Caio ile ilişkiimi henüz bitirmediğimi fark etmemi sağladı. Bu beni rahatsız ediyor,

Benim için ölmüş olsa da, hâlâ etrafımda dolaşıyor ve masum olduğunu kanıtlamak istiyor.

-Arkadaşım, unut gitsin. Onunla konuşmak sadece geçmişini hatırlatır ve yaşanan her şeyi yeniden yaşamaya hazır olup olmadığını bilmiyorum.

-Ama bu çemberi kapatmadan nasıl devam edebilirim?

-Ona bir bomba gönderin. Bir döngüyü bitirmek için daha iyi bir yol var mı? Paty her zaman aramızdaki en mantıklı kişi olmuştur.

-Bu iyi bir seçenek... ama neyse, hadi uyuyalım. Yarın başka bir gün olacak ve o zaman ne yapacağıma bakacağım," diye konuşmayı bitiriyorum ve gözlerimi bir saniye bile kapatmadan uzanıyorum.

Ne fon ama!

Çerçeve

Öngörülemeyen olaylara rağmen, kendime özel bir insanla birlikte harika bir hafta sonu geçirme ve işten önce prensesimi ziyaret etme fırsatı verdiğim için heyecanlı ve mutlu uyanıyorum. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Daha önce hiç bu kadar uzakta zaman geçirmemiştim.

Oraya vardığımda kalbim sevinçle doluyor.

-Merhaba prenses! Beni özledin mi? Çünkü seni özlemeye dayanamazdım. Ziyaret ettiğim yer çok güzeldi, bir cennetti. Oraya bayılırdın! Sana anlatacak çok şeyim var ama önce sana bakmak istiyorum. -Önce saçlarından sonra alnından öperim. -Kokunu, seninle konuşmayı, seni kollarımda tutmayı, küçük kalbini dinlemeyi seviyorum. -Yanına oturuyorum, beni anladığını hissediyorum. -Sen benim için bir hediyesin. Tanrı'nın bana verebileceği en değerli şey. Geçtiğimiz birkaç yılı düşündüm ve şu sonuca vardım ki, gönüllü çalışmalarım da dahil olmak üzere geçmiş deneyimlerim böylesine saf bir sevgi geliştirmemi mümkün kıldığı için tam da senin farklı ve özel olduğunu biliyorum. -Ona bakıyorum. -Bir kitap daha aldım ve sana okumak için sabırsızlanıyorum. Eminim hikayeleri anlayacaksın.

Parmaklarımı melek yüzünün kıvrımlarında gezdirerek onu izliyorum. Ne zaman birlikte olsak, ona duyduğum sevgi ve şefkati göstermekten asla yorulmuyorum. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamanın yolunu buldum. Birlikte kalabilmemiz için her gün benimle birlikte mücadele etmesine ihtiyacım var. Pes etmesine izin vermeyeceğim, çünkü gitme ihtimali beni öldürüyor. Gözlerim doluyor ama ıstırabımı görmemesi için kendimi tutmam gerekiyor. İç çekiyorum, gülümsüyorum ve okumaya başlıyorum.

-Bugünkü hikayemiz sizin gibi güzel bir prenses hakkında: Uyuyan Güzeli.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum ve devam ediyorum. İkinci paragrafı bitirdiğimde prensesime bakıyorum ve uyuduğunu görüyorum. Tekrar alnından öpüyorum ve hafta sonu boyunca topladığım salyangozları ellerine bırakıyorum.

Ona özel biriyle tanıştığımı söylemeyi düşündüm ama onu uyandırmak istemediğim için kulağına veda etmek için fısıldadım:

-Tatlım, işe gitmem lazım. Yarın aynı saatte burada olacağım. Yakında eve döneceğine inanıyorum. Seni çok seviyorum.

Uzun bir günün ardından adliyeden yorgun ayrılıyorum. Davaların sonu gelmiyor. Ancak gecikmeleri ve tahsilatları sevmiyorum, bu yüzden geç saatlere kadar çalışmam gerekse bile her şeyi gecikmeden çözmeye çalışıyorum.

Eve aç geliyorum ve ilk işim mutfağa baskın yapmak oluyor. Nana dediğim, doğduğumdan beri koruyucu meleğim olan Maria'nın mutfağını özledim. Annem ben doğduğumda ondan evimde çalışmasını istemiş.

ayrıldığıımı öğrendi. Paula, Nana'nın hamileliği sırasında ona çok yardımcı olmasına rağmen Nana'yı sevmiyordu. Nana, Paula'nın iyi bir insan olmadığını düşünüyordu ve beni birkaç kez uyarmıştı.

-Nine, hala burada mısın? -Oturma odasından bağıriyorum.

Son zamanlarda onu bulamadım. Çalışma saatlerini azalttığımdan beri, ondan sadece yemek yapmasını ve evin düzenli olup olmadığını kontrol etmesini istiyorum, programlarımız uyuşmuyor.

-Buradayım oğlum! Mutfaktayım!

-En sevdiğim olduğunu söyle! Mutfığa gidip ona bir öpücük veriyorum.

-Oğlum, öğle yemeğini doğru dürüst yemediğini bildiğim için, tam senin sevdiğin gibi beyaz soslu tavuklu lazanya hazırladım.

-Nana, sen benim kurtuluşumsun!

-Sen iyi bir çocuksun. Ama şimdi bana hayatından bahset. O yaşlı kadını dışarı attıktan sonra senden hiç haber alamadım.

Hâlâ kısmi emekliliği mi düşünüyor? Ne kadar inatçı.

-Bir duş alacağım ve sana söylemek için geri döneceğim, tamam mı? Bir tabak koyma fırsatını da değerlendir. Birlikte yemek yiyeceğiz. Sana lazanyamdan bir parça veririm.

-Aşçı her zaman söylediğin kadar iyi mi görecekim.

-Bildiğim en iyi şey bu.

Duşa gireli sadece on dakika oldu. Sanki günlerdir bir şey yememiş gibiyim. Nana'nın baharatlarının tadını çıkarmayı ve çok güvendiğim biriyle sohbet etmeyi dört gözle bekliyorum.

-Bize yenilikleri anlat, Marquito. Bu yaşlı kadın komik hikayeleri sever.

-Ah, Nana, hayatımda eğlenceye pek yer yok ama... mmm.... -İç çekiyorum ve ağzıma cömert bir çatal koyuyorum.

-Bir "ama" olduğunu biliyordum. Yeşil gözlerinde farklı bir pırıltı var. Aslında, sanırım daha önce hiç görmediğim bir pırıltı.

Aşık mısın? Kız kim?

-İşin içinde bir kadın olduğunu nereden çıkardın?

-Aynaya bakarsanız cevabı bilirsiniz.

-Özel, güzel, süper zeki biriyle tanıştım.

-Ona birlikte olmayı teklif ettin mi?

-Tabii ki hayır. Nana, romantizmi düşünmenin zamanı değil.
Tüm dikkatime ihtiyacı olan biri var.

Elini yüzüme koyuyor ve bana söylüyor:

-Beni dinle, Marquito. Hayat tektir. Sen mutlu olmak için doğdun ve mutlu olmak için sadece kapıyı açmalısın. Büyük bir aşk, prensesimize olan duygularını hiçbir şekilde lekelemeyecek. Neden bir duygunun diğerinin önüne geçtiğini düşündüğünü anlamıyorum oğlum. Kalbimiz sınırsız sevmek için inanılmaz bir kapasiteye sahiptir.

Ona düşünceli bir şekilde bakıyorum. Tavsiyelerini seviyorum. O her zaman haklıdır.

Geç olana kadar başka konulardan konuşuyoruz ve lezzetli yemek için ona teşekkür edip vedalaşıyorum.

Uzandığımda, hafta sonuyla ilgili anılarım canlanıyor. Bay Anaconda uyanıyor ve benden Barbara'yı tekrar hissetmemi istiyor. Mastürbasyon yapmak istemiyorum, bu yüzden zihnimi boşaltmaya çalışıyorum, iş davalarını, vergi davalarını, vergi kaçakçılarının yüzlerini, kısacası... penisimin susmasını sağlayan her şeyi düşünüyorum. Ama hiçbir şey işe yaramıyor.

Sanki bir işaretmiş gibi, onu okşamaya başlıyorum ve karşılığında, kutsanmış adam o büyüleyici kadının kokusunu bile çağırıyor. Taşaklarıma gidip gelmeler ellerimin hareketini hızlandırmaya zorluyor beni. Ağzıyla beni okşarken ve okşarken ağzının beni sardığını, mükemmel vücudunu hatırlıyorum. İnemelerini, sikiştiğimiz pozisyonları, itişlerini, cızırtılarını ve nihayet beni derinlemesine emip dölleri yuttuğu anı hatırlıyorum. Kendi arzularıyla dolu arkadaşşıma empoze ettiğim hareketler yoğun. O kadar sert boşalıyorum ki kafam karışıyor.

Lanet olsun! Düşüncelerimde bile Barbara gücümü elimden almayı başarıyor.

-Dostum, dalgaya bin. Hatırlamaman gereken şeyleri hatırlayıp durma. Sen benim patronum değilsin.

Barbara

Kötü bir gece uykusunun gerçek bir felakete yol açması gibisi yoktur: gözlerin altında derin, koyu halkalar ve buna eşlik eden kötü bir ruh hali. Paty beni zaten tanıyor ve bunun şakalar, iltifatlar, sürprizler, haberler ya da bol kahve ve çikolatalı kruvasan dışında herhangi bir şeyle gelmenin zamanı olmadığını biliyor. Yine de alışveriş, bar ve bir sonraki parti gibi başka şeyler hakkında konuşmaya cesaret ediyor.

-Hum... Bakalım. Düşüneceğim.

Kuru cevaplar PMT'mi (Post-Mayday Fucking Tension) yatıştırmaya çalışmaktan vazgeçmeme neden oluyor.

Bana neler olduğu hakkında tek bir kelime bile etmeden ofise vardık ve her ikimiz de onun ofisine gittik, ben de saatlerce Thiago ile yaptığım konuşmayı düşünerek yarı dalgın bir şekilde çalıştım.

Caio ile olan ilişkimin büyüklü olduğunu inkar edemem. O yılların güzel yıllar olduğunu itiraf etmeliyim. Birbirimizden hoşlanıyorduk ve birbirimizi gerçekten tanıdığımızı düşünüyordum. Onun tuhaflıklarını, zevklerini, hatalarını biliyordum. Onunla bir aile kurmayı arzuluyordum. Ona kalbimi tamamen verdim. Ya da öyle olduğuna inanmak istedim.

Ancak ihaneti öğrendikten sonra, yaşadığımız her şeyi görmezden geldim ve yüksek sesle ve belirsiz bir şekilde benden özür dilemesine izin vermedim. Bilmiyorum, sanki sadece bir kum tanesiymiş gibi onu görmezden geldim.

Tanrım! Ellerim saçlarımda ve dirseklerim masanın üzerinde, düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum. "Postraition" evresine girdiğimi fark ediyorum. Hayal kırıklığı, intikam arzusu, öfke ve o piçi öldürme arzusundan sonra tutarlı bir şekilde düşünüyorum. Evet, mantığın çalışmasına izin vermeli ve onu biraz dinlemeliyim.

Neyin yanlış gittiğini merak ediyorum. Bir çift olarak nerede yanlış yaptık? Beni sevmeden benimle bunca yıl geçirmiş olması ya da ben işaretleri fark etmeden beni sevmeyi bırakmış olması mümkün değil. Caio bana başka zamanlarda da ihanet etmiş ve ben işime dalıp bunu fark etmemiş olabilir miyim?

O kadar çok şüphe ve endişe var ki çalışmaya devam edemiyorum. Kafamı toplamalı, eve gitmeli ve hayatımın içine düştüğü karmaşayı düzene sokmaya çalışmalıyım. Nasıl bir insan, Caio'yu sevdiğim gibi birini sevdikten sonra, Marco'ya aşık olduğum kadar çabuk bir başkasına aşık olabilir? Caio'yu gerçekten sevmiş miydim? Eğer sevmediysem, ilişkimizin başarısız olmasından kısmen ben de sorumlu değil miydim?

Eşyalarımı topladım, çantamı aldım ve gitmeye hazırlandım. Thiago'ya evle ilgili bir sorunu çözmek için eve gideceğimi söylüyorum. Önceki günkü konuşmanın bende şok etkisi yarattığını fark etmesini istemiyorum.

Cehennem gibi bir trafik sıkışıklığından sonra eve varıyorum ve duşa koşuyorum. Hiçbir şey yapmak istemeyenlerin yemeği olan hazır erişte hazırlamayı başarıyorum. Aslında konuşmak bile istemiyorum. Sonsuzluktan sonra, bir ekmek izleyici hazırlamak için mutfığa dönüyorum. Çikolata benim doğal sakinleştiricimdir. Hafta sonu olanlar gibi daha az asil düşünceler zihnimi işgal ediyor. Hâlâ anlamadığım bir şey var, o da benim için iyi bir adam olmadığına dair söyledikleri.

Vay canına. Geçmişime takılıp kaldım ve peşimden gelenlerin benim yerime düşünmesine izin veremem. Adam seksi, güçlü, zeki, yatakta iyi, gösterişli (ne gösterişi!) ve.... Barbara! Soruna odaklanın ve hafta sonundaki porno filmi unutun.

Kafam o kadar yorgun ki kanepede uyuyakalıyorum. Uykumdan uyandığımda kararımı çoktan vermiştim. Cep telefonumu elime alıyorum, "ajanda "ya tıklıyorum ve hissettiğim ıstırapı dindirebilecek bir numara arıyorum.

Marco'nun adını görüyorum ve bir an duraksıyorum, arayıp aramamakta kararsızım. Beni hala hatırlıyor mu? Numaram onda var, bu bir gerçek. Motosiklet kulübünün kayıt formunda sutyen ölçülerim bile yazıyor. Buraya sürpriz olarak gelmek, beni aramak, mesaj atmak, dumanla işaret göndermek, telgraf çekmek, e-posta yazmak ya da posta güvercini göndermek istiyorsan tüm bilgilere sahipsin. Bu iletişim şekillerinden herhangi birini kabul ederim, ancak hiçbirinin gerçekleşeceğini sanmıyorum, çünkü buradaki kızı kontrol ettikten sonra onu çoktan unuttunuz, muhtemelen adım bile hatırlamıyorsunuz.

Neden bir kadın seksten sonra hep telefon bekler?

Durup dururken, tüm bu zihinsel karmaşaya son verebilecek kişiyi aramaya karar verdim.

-Barbara? -Hattın diğer ucundan tereddütlü bir ses geliyor. Ürperiyorum. *Yaptığım şeye inanamıyorum.*

-Caio, buluşabilir miyiz?

Bölüm 17

Çerçeve

Barbara ile gördüğüm çok heyecanlı bir rüyadan uyanıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için duş alıyorum. Mutfağa gittiğimde kahvem çoktan masanın üzerindeydi.

Nana! Benim ilahi hediyem. Paula ile evlendikten sonra kendimi herkesten nasıl uzaklaştırdığıma hâlâ inanmadığım için iç çekiyorum.

Beni ailemden bile uzaklaştırarak bağlamak için örümcek ağını nasıl öğreğini biliyordu. Önemli olan, yaptığımız aptalca şeylerin farkına varmak için asla çok geç olmamasıdır.

Trafiğe göğüs gerdikten sonra prensesimle biraz vakit geçiriyorum. Her zamanki gibi büyülü! Her seferinde bir gün yaşamamanın gerçek anlamı. Küçük kızım pek çok badire atlattı, ama hala burada, dirençli, ebeveynler ve çocuklar arasındaki sevginin koşulsuz olduğunu ve her şeyin üstesinden gelebileceğini kanıtlıyor. Bu yüzden onu gördüğümde cep telefonum kulağıma yapışıyor ve cevap vermesini bekliyorum.

-Alo?

-Anne?

Ailemle aramda yarattığım bariyeri yıkmak için yavaş da olsa bizi yeniden yakınlaştırmaya çalıştım. Küçük kızımız için her zaman getirdikleri hediyelere bakarak onların da istekli olduklarını biliyorum.

-Seni nasıl özledim, oğlum! Görünüşe göre programlarımız uyuşmuyor.

-Yokluğunu hissediyorum anne. Hastaneye ve işe gidiş gelişlerim arasında, gün içinde kaybolan saatler var.

-Anlıyorum. Endişelenmeyin. Kollarımızın açık olduğunu biliyorsun. Baban da seni özlüyor. Müsait olduğunda gel.

-Bu akşam benimle D.O.M.'da yemeğe ne dersin?

-Bu fikre bayıldım. Baban buna bayılacak. -Sesindeki duygu beni etkiliyor. O her zaman bir insanın sahip olabileceği en iyi ve en neşeli anneydi.

-Saat dokuz senin için iyi mi?

-Mükemmel. Sabırsızlanıyorum.

Telefonu kapatmadan önce cesaretimi topladım:

-Anne.

-Söyle bana.

-Onları çok seviyorum.

-Biz de seni seviyoruz.

Toplantımı geciktirecek bir şey olmadığından emin olmak için evrak işlerine koştururken gün boyunca güvenebileceğim birinin olmasının ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Aynı gün D.O.M.'da rezervasyon yaptırmak neredeyse bir mucize, ancak şefi tanıyorum ve bu fırsatı kaçıramam.

Restorana vardığımda onlar çoktan oturmuşlardı. Beni gören annem ayağa kalkıyor ve bana şefkatle sarılıyor. Ne kadar tatlı olduğunu hatırlayarak onun kollarında kalıyorum. Babam da bana sarılıyor ve sırtımı sıvazlıyor. O iyi bir adam ve bana neredeyse bildiğim her şeyi öğretti.

-Oğlum, ne kadar yakışıklı görünüyorsun!

-Bakın kim konuşuyor! Yaşlılık kapını çalmamış, anne. Hala çok güzelsin.

-Marco'nun çıkacağı biri vardı, Melissa, şu parlayan güzelliğime bak! - Babam, o şakacı haliyle, ikimizi de güldürüyor.

-O kadar da değil. Onun gözleri benim.

-Ama onun gülüşü ve burnu benim.

-Sakıncası yoksa, siz genetiğime karar verirken, ben de harika bir dost olan şefe merhaba diyeceğim. Hemen dönerim.

İkisini tartışmanın ortasında bırakıp mutfağa yöneliyorum ama diğerlerinden uzakta, köşedeki bir masanın yanından geçerken kalbim donuyor.

Barbara olabilir mi, o olabilir mi?

Bu o, ve sessizce oturmuş konuşuyor. eski nişanlısıyla konuşuyor. Ve adam hala onun elini tutuyor.

Tekrar bir araya geldiklerine inanamıyorum.

Barbara

Restorana vardığımda nerede olduğumun farkındaydım. Burası Caio'nun bana evlenme teklif ettiği yer. Arsız adam barışmamızın kesin olduğunu düşünüyor. Buna kanmayacağım. Kanmam.

Alabilir miyim?

Derin bir nefes alıyorum ve başım dik bir şekilde içeri giriyorum. Metre beni karşılamak için dışarı çıkıyor ve beni Caio'nun beklediği masaya götürüyor. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüğümü belli etmemek için yüz ifademi sabit tutuyorum. Siyah bir takım elbise, fildişi bir gömlek ve gömleğinden biraz daha koyu düz bir kravat giyiyor. Bakışları hipnotize edici ve İhanete Uğramış Kadınlar Meryem Ana'nın beni hayal kırıklığına uğratmaması ve zayıflık göstermemi engellemesi için dua ediyorum.

-Caio. -Masaya ulaştığımda söyledim.

-Tatlım, aramana çok sevindim! Geldiğine inanamıyorum.

Ayağa kalkıyor ama ben onu görmezden geliyorum ve o bir sandalye çekmeden oturuyorum.

-Lütfen, tiyatroyu bir kenara bırakalım ve bizi içine soktuğun durumu çabucak çözelim. Bu bir randevu değil.

-Neye benzediğini çok iyi biliyorum Barbara. Hayatımın sonuna kadar özür dileyeceğim. Ne acı çektiğim hakkında hiçbir fikrin yok.

-Ha ha ha ha! Şakalara başladın bile. Acı mı? Ben boynuzlanıyorum ve sen acı mı çekiyorsun?

Bu, onun beşinci sınıf bir başrol oyuncusu olarak duruşunu etkiliyor.

-Sanırım konuşmak için buradasınız. O zaman silahları kaldıralım. Ne dersin?

-Hiçbir şey düşünmüyorum. -Omuz silkip tekrar oturuyorum.

-Beni dinle. Bundan sonra, yakmayı çok istediğin Yahuda olabilirim.

Yutkunuyorum. O haklı. Olanların üzerinde durmak için değil, bu ilişkiyi başarılı bir sonuca ulaştırmaya çalışmak için buradayım.

-Dinlemeye hazırım. Romantik hikayeleri severim.

Caio'yu ilk kez tepkisiz görüyorum, sanki bir metni ezberlemiş ve boşluğa düşmüş gibi. Boğazını temizliyor ve başlıyor:

-Ahlaksızca davrandığımı ve ilişkimizi bir kenara attığımı biliyorum ama bu kasıtlı değildi. Bu bir zayıflıktı. Küçük bir hata. Asla başka bir tane istemedim. Sen her zaman bir aile kurmayı hayal ettiğin kadındın.

Aslında ilişkiye her zaman bağlıydı, hatta mesleki görevlerimde benimle birlikte olmaktan asla vazgeçmemesine rağmen, iş görüşmelerinde ona eşlik etmem konusunda ısrar ediyordu. Gerçek şu ki ikimiz de asla pes etmedik.

-İş için Florianópolis'e gitmek zorunda kaldığım ve kavga ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Benimle gelmek yerine değerli işini tercih ettiğin için çok üzülmüştüm. Nicole ile o ruh halinde tanıştım. -Nefes almak için duraklıyor. Ondan nasıl nefret ediyorum! O küçük kaltağın adını duymak bile önümdeki bıçakla onu öldürmek istememe neden oluyor. -Ruh halimin beni ele geçirmesine izin verdim. Görüldüğü gibi ikisiyle bir ilişki içinde değildim. Bağlılık olmadan sadece seks yapıyorduk ama o bunu böyle görmedi ve beni tehdit etmeye başladı. Birkaç kez sana söylemeye çalıştım ama seni kaybetme korkusu daha büyüktü. Sadece seks vardı.

Her şeyi durdur! Kızıl saçlıyla sevişme hakkında konuşmak ister misin? Orası değil.

-Caio, detay istemiyorum.

-Her neyse... Hayatımı cehenneme çevirdi ve bunu durdurmak için Floripa'ya geri döndüğümde, bana aşık olduğunu ve hiçbir şekilde vazgeçmeyeceğini söyleyerek geldi. Ona çok sert davrandım, nişanlımı bırakmayacağımı söyledim. Sonunda bir sürü sızlanmadan sonra beni yalnız bırakacağını söyledi.

-Şimdi anlıyorum. Masum kızı da kandırmışsın. Mmm...

-Küçümseyerek söylüyorum. -Ama bana akla yatmayan küçük bir şey söyle, Peki, ikinizin sırtlanlar gibi sarılıp gülerken nişanlandığınızı ilan ettiğiniz fotoğraf nereden çıktı?

Solgunlaşıyor ve zaman kazanmak istercesine ben gelmeden önce sipariş ettiği sudan biraz içiyor.

-Bu fotoğrafı ilk ve TEK KEZ çekmiştik. Nedenini hatırlamıyorum.

Ne masal ama! Ama hala onu dikkatle izliyorum, aşık olduğum adamı arıyorum.

- Yaptığım hatayı telafi etmek istiyorum. Lütfen bana bir şans daha verin.
- Elimi tutuyor ve gözlerinin yaşardığına yemin edebilirim.
- Bence artık çok geç.
- Ne istersen yaparım. Güven bana," diye yalvarıyor, daha yakına eğiliyor, beni baştan çıkarıcı tuzağıyla sarıyor ve sonra beni sürpriz bir şekilde öpüyor, önce yumuşak bir şekilde, sonra daha yoğun bir şekilde.
- Bir an için izin veriyorum. Asit testine ihtiyacım var.

Bölüm 18

Çerçeve

Rotamı değiştirip banyoya yöneliyorum ve biri hakkında bir kez daha yanıldığım için kendimden nefret ediyorum. O ve eski sevgilisi, birlikte! Görünüşe göre hafta sonunun hiçbir anlamı yoktu. Yüzümü ıslatıyorum, oraya geri dönmek, suratına bir yumruk atmak, onu evime sürüklemek ve eğer bu salak onu bir kez aldatabildiyse, her seferinde aldatacağını anlayana kadar dışarı çıkmasına izin vermemek istiyorum. Bu maskaralığa bir son vermeye kararlı bir şekilde kapı kolunu tutuyorum ama masanın olduğu yöne baktığımda olabilecek en kötü sahneyi görüyorum: öpüşüyorlar!

Kahretsin! Altıncı hissim haklıydı.

Annemle babamın masasına giderken bir hareket fark ettim. Barbara onu itiyor. Kızgın görünüyordu. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama üzgün olduğunu söyleyebilirim. Yolumu değiştirip banyoya geri dönüyorum -

Saklandığım yer şaka gibi görünüyor! -Onlara nasıl yaklaşacağımı düşünüyorum. Onu bir kez daha savunmak istememden hoşlanmayabilir. Tekrar dışarı çıktığımda onu göremedim. Piç kurusu tek başına oturuyor.

Pek iyi yapmadın, seni aptal!

Daha sonra Barbara'yı aramak için binlerce yeni neden düşünerek ailemin masasına doğru yürüyorum.

-Oğlum, neredeyse babandan gelip seni almasını isteyecektim! Çok uzun sürdü!

-Birkaç tanıdığa rastladım," diyorum peçetemi kucağıma koyarak.

-Yüzündeki ifadeye bakılırsa, konu pek iyi değildi, değil mi? -Babam hiçbir ayrıntıyı kaçırmaz. Bir sorunu bir mil öteden fark edebilir.

-Evet, bazı arkadaşlarımın boşanacağını duydum ve bu duruma üzüldüm. Çoktan sipariş verdiler mi?

Akıllılar, mesajı aldılar.

-Sana bir yemek sipariş etme cüretini gösterdim. Baban kızdı ama eminim beğeneceksin.

-Senin carbonara spagettinden daha iyi olduğundan şüpheliyim.

Annem uzun zamandır bunun benim en sevdiğim yemek olduğuna ikna olmuş durumda. Nasıl pişirileceğini bildiği tek yemek olduğu için onu asla düzeltmedim.

-Ne dediğini gördün mü? Marco'muzun zevkini bilirim. Babam sırf ona inat olsun diye yüzünü buruşturdu.

Yemek yerken her şeyden, özellikle de ailemin çok sevdiği seyahatlerden konuşuyoruz. Ayrıca küçük prensesim ve doktorların beklentileri hakkında da konuşuyoruz. Düşüncelerim uzakta olsa bile yansıtıcı olmaya çalışıyorum. Ayrılığımızın nedenleri hakkında konuşurken hâlâ kendimi güvensiz hissediyorum. Paula'nın kaprislerine boyun eğmekle hata ettiğimi ve onları benimle birlikte acı çekmekten mahrum bırakmak istediğimi biliyorum.

Sonunda hesabı ödedikten sonra vedalaştım:

-Yemeğe bayıldım! Haftaya buluşalım mı?

Annem bana sarılıyor, bir daha kaybolmayacağıma dair söz verdiriyor ve ebeveynlerin vermekten hoşlandığı öğütleri veriyor. Ama benim uymak istediğim tek bir tavsiye var ve o da kalbimden geliyor.

Arabaya bindiğimde gideceğim yeri zaten biliyordum. Ne söyleyeceğimi düşünerek sürüyorum ve binasının önünde duruyorum. Kaba olmamak için önce arıyorum. Manyak gibi konuşmak istemiyorum. Motosiklet yolculuğundan sonra adresine bakmaya gitmiştim. Arasam mı, çiçek mi göndersem, uğrasam mı kararsız kalmıştım ama bir türlü cesaret edememişim. Ta ki şimdiye kadar.

-Onun sesi bana huzur, teselli ve yakınlık getiriyor.... Gördüğüm her şeyin bir yanlış anlaşılma olması için zihinsel olarak dua ediyorum.

-Binanın önündeyim. Buluşabilir miyiz?

Barbara sessizliğini koruyor. Ben bir pisliğim. Nişanlısını yeni buldu ve ben buradayım. Ya o küçük pislik onun peşine düşerse? Bir an için telefonu kapatıp hiçbir şey olmamış gibi davranmayı düşündüm ama cevap verdi:

-Elbette. Seni içeri alacağım.

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı verdim. Onu çok istiyorum. Onun için savaşacağım, yemin ederim!

Bölüm 19

Barbara

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Marco arıyor. Cevap verirken gerginim, ama sesimi kontrol ediyorum, böylece coşkulu görünmüyorum.

Ayağı burkulan Kutsal Meryem! Burada olduğuna inanamıyorum. Aptalca sırtıtıyorum. Beni görmek için yukarı gelmek istiyor. Normale dönüyorum ve vurdumduymaz bir sesle cevap veriyorum.

Çağrı beni o kadar şaşırttı ki kuduz bir köpek gibi zıplamaya başladım. Ancak yeterince yorulduktan sonra banyo havlusuna sarılmış olduğumu fark ediyorum. Yatak odasına koştum ve gördüğüm ilk kazağı kaptım. Giyinmeyi daha yeni bitirmiştım ki dahili telefonun çaldığını duydum. Kahretsin, girişin kilidini açmayı unutmuşum.

-Merhaba!

-Bayan Barbara, nasılsınız? Bay Marco geldi. Bay Marco burada. Onu içeri alabilir miyim?

-Elbette, Valdemiro. Evet, yapabilirsin.

O yukarı çıkarken ben de yüzüme bakıyorum, saçımı düzeltiyorum ve bir sabahlık arıyorum.

Kapı zili çalıyor. Derin bir nefes alıyorum, elimi yavaşça tokmağa koyuyorum ve kapıyı hızla açıyorum.

Cennetten bir görüntü! Muhteşem görünüyor, rahat giyimli ve bakımlı. Göz teması midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Açıklayamıyorum ama onu her gördüğümde zaman duruyormuş gibi geliyor. Göğsüm gurulduyor. Karnımda bir ürperti hissediyorum. Bacaklarım titriyor. Üzerimde bana boyun eğdiren bir güç uyguluyor.

İstemedenden uzun bir iç geçirdim.

-Bu ne sürpriz.

-Seni görmem gerekiyordu.

Ona yol açmak için geri çekiliyorum. Birdenbire beni kollarına alıyor, ayağıyla kapıyı iterek açıyor ve beni yoğun bir şekilde öpüyor. Ateş, arzu ve tutkuyla karşılık veriyorum.

Bu ani karşılaşmanın nedenini anlamıyorum ama düşünecek zamanım yok çünkü nefesimi kesen kişi tüm duyularımı işgal ediyor. Sabahlığının ipine uzandığını ve düğmelerini açtığını hissediyorum. Sabahlık ve kazak vücudumdan aşağı kayıyor. Ona herhangi bir soru sormak istemiyorum, sadece anın tadını çıkarıyorum. Beni çıırılçıplak soyduktan sonra kendi giysilerini de çıkarıyor ve sonunda bedenlerimizin birbirinin sıcaklığını hissetmesine izin veriyor, şimdi aciliyet olmadan, sadece şehvetle sarılmış olarak.

Marco beni zahmetsizce kaldırıyor ve yemek masasına oturtuyor, sonra bacaklarımın arasına kayıyor ve lezzetli erişimi için onları ayırıyor. Ellerimiz vücutlarımızda dolaşüyor ama öpüşmeyi bırakmıyoruz. Göz teması kesintisiz, aramızdaki bağ susuzluk, açlık ve hepsinden önemlisi hayranlıkla dolu. Göğüslerimiz birbirine sürtünüyor ve midemdeki kelebekler coşkulu bir hal alıyor. Beni sıkıca tutarken zaten hissettiğim sıcaklık daha da artıyor. Sonra, istek ya da ön sevişme olmadan, bacaklarımı beline sarıyorum ve beni doldurduğunu hissediyorum. Her itişte gözlerimizden duygular fışkırıyor. Bu hissi tarif edemem ama sanki tam o anda saf ve gerçek bir şeyin doğmakta olduğunu biliyoruz. Birlikte, uyarılmanın ötesinde bir noktada doruğa ulaşıyoruz.

Hâlâ birbirimize sarılıyoruz, o içimdeyken bir süre rahatlatıcı bir sessizlik içinde uzanıyoruz, ta ki ben çekilmeye karar verip ona bakana kadar.

-Ziyaretiniz çok hoş karşılandı. Bu sürprize bayıldım. Sanki o yoğun anı açıklayacak kelimeler arıyormuş gibi gülümsüyor.

-"Seni gördüm," diye açıkladı sonunda.

-Nerede? Beni gördüysen neden karşılamaya gelmedin? - İlgisiz görünmeye çalışıyorum.

-Ailemle birlikte D.O.M.'da akşam yemeğine gittik ve arkadaşım olan şefi ararken seni ve o adamı gördüm. İtiraf edeyim emin değildim ama merhaba demek için geri döndüğümde çoktan gitmiştiniz.

Gülümsemem kayboldu. Yanılmış olmalıydı - eski sevgilime döndüğümü mü düşünmüştü, ama öyleyse neden beni görmeye gelmişti?

-E...

-Ve kafam karıştı. İçimde bir dürtü vardı ve geldim. Sanırım gördüğüm her şeyin doğru olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

-Ne gördünüz bilmiyorum ama sizi temin ederim ki bugün bu hikayeye eksik bir son verdim. Kesinlikle geçmişte kaldı. Hayaletle son vermek için Caio'yu son bir kez daha bulmam gerekiyordu.

-Şimdi özgür müsün?

-Özgürüm. Hayatıma devam etmeye hazırım. Marco çok güzel gülümsüyor.

-Bu artık tamamen benim olacağın anlamına mı geliyor?

-Hafta sonu senin olmamı istediğini söylemiştin ama birden uzaklaştın. Sözlere ihtiyacım yok, Marco. Bırakalım her şey yavaş yavaş olsun ve ne olacağını görelim.

-Senin büyüün altındayım, biliyorsun. İkimizi birlikte düşünmeden edemiyorum. Seni yanımda istiyorum. Ve sana ayrıcalık sözü veriyorum. Geleceğe gelince, bırakalım o zaman. Bana kalırsa, seni hiçbir koşulda incitmeyeceğim.

Direkt ve nokta atışı.

-Ayrıcalık olayını seviyorum. Büyücü olmama gelince, bu sıfatı yerine getireceğim ve sürekli fikir değiştiren o küçük kafanın içinde neler olup bittiğini öğrenmemi sağlayacak bir büyü araştıracağım.

Güldük.

-Doğru zaman geldiğinde, ciddi bir şekilde konuşuruz. Şimdi buraya gel ve biraz daha eğlenmeme izin ver. Sıcak bedenini üzerimde hissetmeyeli iki gün oldu.

Bölüm 20

Çerçeve

Onu dikkatlice kucağıma alıp yatak odasına gidiyorum, sonra yatağa yatırıp oturma odasına geri dönüyorum.

-Nereye gidiyorsun?

-Giysileri almak için.

-Sadece düşünceli değilsin, aynı zamanda düzenli misin? Dikkatli ol, yoksa aşık olacağım.

-Niyetim bu.

Oda geniş ve kadınların eşyalarıyla dolu. Kıyafetlerimizi ve cep telefonumu topluyorum. Herhangi bir çağrı alıp almadığımı kontrol ediyorum. Sadece Pedro'dan beni bira içmeye davet eden bir mesaj var. Bulduğum yerden hiç dışarı çıkmadığımı bilmiyor.

Odaya geri döndüğümde onu göremedim. Duşun sesini duydum. Kendimi tutmadım ve ona sürpriz yapmak için içeri girdim. Ama sonuçta şaşırın ben oluyorum: Görme zevkine eriştiğim en güzel manzaralardan biri. Barbara gözleri kapalı kendini yıkıyor. Her yönden mükemmel. Aşırı derecede tahrik olmanın eşiğindeyim.

Yavaşça duşa doğru yürüyorum, ellerinin vücudundaki hareketini izliyorum. Ellerimi kendi ellerimle değiştirip karnından bacaklarına doğru gezdiriyorum.

-Hmmm..." İç geçiriyor ve saçlarını kenara iterek boynuna erişmeme izin veriyor.

O bölgedeki öpücüklerle ve okşamalara bayılır.

-Beni aramadın ama içeri girdiğime sevindim.

-İçeri gelebilirsin. Yani, banyoda.

Bu imalı alay beni cesaretlendiriyor ve parmaklarımı onun sıcak kıvrımlarının arasından geçiriyorum.

-Banyoda yalnız mısın?

-Bu size bağlı. Yeteneğiniz var, Dr. Marco.

-Yetenek mi? Bu yeni bir şey. Bunu daha önce hiç duymamıştım. Ağzımı zar zor kapatıp bir ısırık alıyorum.

-Diğer kadınların sana ne dediği umurumda değil," diyor sinsi ve kışkırtıcı bir ses tonuyla.

-Kıskandığını bilmek bir zevk ve ıslak bir yüzle çok güzel görünüyorsun," diye cevap veriyorum, havayı dağıtmak için şaka yapıyorum ve içine girmeden onu uyarmaya devam ediyorum.

-Kıskandın mı? Hiç de değil. Burada kıskançlık yok. Sadece senin bakire olduğunu ve benden önce hiç kadınla birlikte olmadığını hayal etmek istiyorum.

Kendimi tutmuyorum ve zevkle gülüyorum.

-Aslında, her türlü sahiplenmeden uzak.

-Keskin dişlerime ek olarak, kedi pençelerim de var, Sayın Yargıç.

-İçiniz rahat olsun. Diğerleri için beni şımarttın. Sadece senin için gözlerim var.

Böyle şeyler söylemek için çok erken olduğunu biliyorum ama bu istemsiz bir hareketti. Birdenbire onu fayanslara bastırdım ve sözlerimi anlamasına zaman bırakmadan onu kendime bağladım. Ama Barbara ile sadece seks yapmıyoruz. Aramızda bir kimya var.

Lezzetli orgazmdan sonra oynadık ve konuştuk.

-Geldiğine sevindim Marco.

Bana nazik bir öpücük veriyor ve duştan çıkıp beni aşık olmuş bir halde bırakıyor.

-Giyinip dışarı çıkacağım. Zaten geç oldu.

Geceyi geçirmek için bir davetiye alıp alamayacağımı görmek için bir kart oynuyorum.

Bacağını yatağın üzerine koymuş, nemlendiriciyle ovuyor. Akıl sağlığını bozmak için mikro mini etek giyiyor. Gerçekten, yatarken giydiği tek şey bu mu? Şaka gibi geliyor ama penisim bir kez daha yaşam belirtileri gösteriyor, sanki birkaç dakika önce çok çalışmamış gibi. Durumu kontrol altına almak istiyorum, bu yüzden odanın dekorasyonuna odaklanıyorum.

-Bu doğru. Akşamımız o kadar keyifli geçti ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. İşin iyi tarafı, çok fazla trafikte araba kullanmak zorunda kalmayacaksınız.

Tanrım, gerçekten gitmeme izin veriyorlar mı? Sadece kollarımda uyumak istemiştım.

-Evet, ama çok yorgunum, umarım direksiyon başında uyuyakalmam. - Bir kez daha dene. Hala çıplağım, başlamayı geciktiriyorum.

-O zaman burada uyu.

-Sizi rahatsız etmek istemem.

-Bir melek gibi uyuyorum, gerçekten. Eminim yolumdan çekilmişsindir. Yorganı üzerine çeker ve yatağı okşar.

Havluyu atıyorum ve yanına uzanıyorum. Yorgunluk bizi ele geçirene kadar tüm enerjimizi harcıyoruz.

İlk uyanan benim. Kollarıma kıvrılmıştı. Ne güzel bir duygu. İsteksizce, yavaşça çekiyorum. Dağınık saçlarına, güzel yüzüne ve güzel vücuduna son bir kez bakıyorum. Ona hayran olmaktan asla yorulmam. Ama ayrılmadan önce hızlı bir duş alıyorum ve Barbara'nın gece geç saatte dışarı çıktığını düşünmemesi için özel bir şeyler hazırlıyorum. Eve dönerken bir çiçekçide duruyorum - ne de olsa gülümsememden sorumlu olan kadın özel bir şeyi hak ediyor.

Daireye vardığımda bekçi köpeğimin bana sorgulayan bir bakış attığını fark ediyorum.

-Günaydın oğlum. En azından evde uyumayacağına dair bir not bırakmak zor mu? Erken geldim ve seni görmedim. Kötü bir şey oldu sandım.

-Nine, ben mutlu bir adamım. Bugün özel bir gün ve sadece kaçışım yüzünden değil. Küçük prensesimizin sağlık kuruluşuyla bir randevum var, lütfen benimle kavga etmeyin. Her şeyin yolunda gitmeye başladığına inanmak istiyorum.

Alnından öpüyorum. Ben üstümü değiştirmeye koşarken o "amin" diyor ve motive edici sözler söylüyor.

İyimserim. Beni iyi haberlerin beklediğini düşünüyorum. Hastane asistanından doktorlara bebeğimin odasında bekleyeceğimi söylemesini rica ediyorum. İçeri girdiğimde, küçük prensesle ilgilenmesi için tuttuğum hemşirelerden birini buluyorum. Rafaela, USP'de profesör olan bir arkadaşşımdan iyi referanslar aldığım genç bir mezun.

-"Merhaba Bay Marco," diye selamlıyor beni, her zamanki gibi utangaç bir şekilde.

-Prensesimiz nasıl?

-Uyaranlara çok iyi tepki veriyor. Fizyoterapistin raporları ilerleme ile dolu. Göreceksiniz.

-Ne güzel haber!

Yatağa doğru yürüyorum.

-Merhaba, küçük prenses! -Onu öperim. -Ne kadar ilerleme var. Tamamen uyanık olmayabilirsin ve söylediğim her şeyi dinlemiyor olabilirsin, ama huzur meleğinin hala hayatta olduğunu biliyorum.

o muhafızlar seninle. -Duraklıyorum. -Sana her zaman yanında taşımanı istediğim bir hediye getirdim. Eminim çok seveceksin. -Nesneyi onun küçük eline koyuyorum ve en az yarım düzine kat daha büyük olan benim elimde sıkıyorum. -Hissedebiliyor musun? Üzerinde koruma duası olan küçük, pembe, kabarık bir yastık: "Tanrı'nın Kutsal Meleği, kıskanç koruyucum, eğer ilahi merhamet beni sana emanet ettiyse, beni her zaman koru, yönet ve aydınlat. Amin.

Küçük kızım ile ilgili her şey beni her zaman etkiliyor. O çok kırılgan ama bana çok güç veriyor. Bazen beni tanıdığını hissediyorum. Bu derin ve hayati bir duygu. Duygularımı gizlemeye çalışsam da Rafaela yaklaşıyor ve ellerini omzuma koyuyor.

-Dr. Marco, eminim Victoria kendini dünyanın en sevgili çocuğu gibi hissediyordur.

Hiçbir şeye cevap veremiyorum, sadece başımı sallıyorum ve kızıma sarılıyorum. Sonra biri kapıyı çalar. Rafaela doktor için kapıyı açar.

-Günaydın Bay Marco, hastamız nasıl? Geceyi iyi geçirdiğini biliyorum ve bu sabah kucaklandığını ve hediyeler aldığını görüyorum.

-Günaydın, Dr. Eurico.

Dr. Eurico, Victoria'yı doğduğundan beri tedavi eden nöropediatristtir, o zamanlar sadece saatler ya da günler ömrü kaldığını söylemişlerdi. Ancak teknoloji ya da bir mucize sayesinde neredeyse bir yıldır birlikteyiz.

-Tüm sağlık kurulu ofisimde bekliyor. Artık gidebiliriz.

Ufaklığa bir öpücük ve yakında geri döneceğime dair bir söz vererek veda ediyorum. Belki onu eve götürmek için kollarıma alırım. Kalbim hızla çarpıyor. Mahkemede çetin mücadeleler veriyorum, güçlü bir adamım ve Paula'nın pek çok zalimliğine karşı kendimi savundum ama konu prensesim olunca pısrığın tekiyim.

Odaya giriyorum, kardiyolog Dr. Edgar, çocuk doktoru Dr. Roberto ve nörofizyoterapist Dr. Milton ile selamlaşıyorum. Onları gözlerimle deşifre etmeye çalışıyorum. Dr. Eurico gerginliği kırarak başlıyor.

-Marco, bilimin kızının durumu hakkında söylediklerine rağmen senin mücadeleni biliyoruz. Victoria'nın gibi vakalar bilimin hala kat etmesi gereken uzun bir yol ve keşfetmesi gereken çok şey olduğunu gösteriyor. Bu nedenle neredeyse bir yıldır onu takip ediyoruz. Küçük savaşçınızın yakında taburcu edileceğini size büyük bir sevinçle bildirmek isteriz. Açıkçası, benimsenmesi gereken bir dizi prosedür ve uyulması gereken tavsiyeler var.

Bacaklarım tutmuyor. Doktorların önünde diz çöküyorum. O kadar mutluyum ki bunu çatılardan haykırmak istiyorum. Ben dünyanın en mutlu babasıyım.

-Bu haberin benim için ne anlama geldiğini anlıyor musun?

Zorlukla konuşabiliyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Sevinç ve rahatlamanın bir karışımını hissediyorum. Bu haber için dua ederek ya da onu orada bırakmanın acısını hissederek hastane kapısının önünden kaç kez geçtiğimin sayısını unuttum.

Dr. Eurico bana sarılmak için uzandı ve kalkmama yardım etti.

-Marco, biz de duygulandık, özellikle de bir baba olarak duyduğun muazzam sevgiyi bildiğimiz için. Ancak anensefalinin nadir görülen bir malformasyon olduğunu unutmamalısınız. Bu büyük bir başarı olsa da, ona tekrar bakmak zorunda kalacaksınız. Victoria beyninin ve kafa derisinin bir kısmı olmadan doğdu, akranisi yok, ancak testler beyinde ciddi hasar olduğunu gösteriyor. İlerlemeden memnunuz, ancak Victoria'nın yaşam beklentisi konusunda yanlış umut vermek istemiyoruz.

O kadar mutluyum ki doktorun ne dediği umurumda değil. Hiçbir doktorun senin için umut var dediğini duymadım ama inancım kızımın çok mutlu günler geçireceği anlamına geliyor. Önemli olan da bu. Victoria'nın bitkisel hayatta kalacağını söylediklerini duymak zorunda kaldım ama ben bunu bu şekilde görmeyi reddediyorum. O nörolojik yetersizliği olan, uyarılmaya ihtiyacı olan bir bebek ama bitkisel hayatta değil. Victoria bir insan ve duyguları var. Bunu biliyorum.

-Bilimin Victoria'nın hayatındaki önemini biliyorum ve bana kalırsa ona dünyadaki en iyi tedavi koşullarını sağlamak için hiçbir çabadan kaçınmayacağım. Bundan kesinlikle emin olabilirsiniz. - Anensefali uzmanı Dr. Milton umutlu bir ses tonuyla şöyle der:

-Victoria'nın beyin sapının bazı kısımları çalışıyor ve bu da bazı hayati bedensel işlevlerin yerine getirilmesini sağlıyor. Kesin olarak tespit edemesek de anensefalili bebeklerin yaşam sürelerinin çok kısa olduğunu gözlemledik. Victoria'nın durumu ise bizi her gün şaşırtıyor. Görünüşe göre bize bir şeyler öğretme misyonuyla doğmuş.

-Bundan eminim. Ve onu eve götürmeye hazır hissediyorum. Çok çalışıyorum ve destek gruplarına katılıyorum. Burada kalan özel hemşireler, sizin rehberliğinizde.

orada çalışmaya devam etmeye hazırım. Victoria'nın odasını hastanenin önerileri doğrultusunda hazırladım bile.

-Nörofizyoterapisti olarak tüm bunların kendisine çok şey katacağına inanıyorum. Gördüğümüz ilerlemeden çok memnunum. Anensefalili bebeklerin genellikle kör ve sağır olduğunu biliyoruz. Çoğu bilinçlenmez ve acı bile hissetmez, ancak Victoria uyaranlara iyi tepki verdi, her zaman nefes alma ve seslere veya okşamalara tepki verme gibi reflekslerle yanıt verdi. Görme stimülasyonu egzersizlerine sık sık bakışlarıyla eşlik eder.

-Victoria ile konuştuğumda gerçekten beni izlediğini hissediyorum. Bunu açıklayamam ama çok güzel ve dokunaklı.

-Bu durumdaki bir ebeveyn için olağanüstü zamanlar olduğunu anlıyorum. Hemşirelerin günlük muayeneleri yapmaya ve izlemeye devam etmelerine ve takip edebilmemiz için raporları bize göndermelerine ihtiyacımız olacak.

-Sanırım 'klasik olmayan' bir anensefali formu var," diyor Dr. Edgar. - Victoria'nın hâlâ hayatta olması, teşhisin hiçbir zaman kesin olmadığının kanıtıdır.

-Her zaman umudum olduğunu biliyordum. Tüm sağlık ekibinin özverisine teşekkür etmeliyim. Her şey için teşekkür ederim.

İçlerinden birine hüngür hüngür ağlayarak sarılıp vedalaşıyorum ve iyi haberi vermek üzere kızımın odasına dönüyorum. Kapıyı açtığımda sevincim o kadar büyük ki, sonunda hemşireye sarılıyorum, o da bana sevgi gösterileriyle karşılık veriyor.

-Rafaela, üstünü değiştirmeye ve prensesimize evimdeki kraliyet yatak odasına kadar eşlik etmeye hazır mısın?

-Haberleri biliyordum ama doktorların size söyleyeceklerini duymanızın daha iyi olacağını düşündüm. Gerekli tüm önlemler hakkında beni bilgilendirdiler. Bana güvendiğiniz için pişman olmayacaksınız.

-Bağlılığınız için teşekkür ederim. -Duraklıyorum. -Şimdi biraz yardıma ihtiyacım var. İzin günlerinde sana yardım etmesi için üçüncü bir kişiyi işe almam gerekiyor. -Victoria'ya bakıyorum. O da neden bahsettiğimizi biliyor gibi görünüyor. Gözleri bana sabitlenmişti. Ona dönüyorum. -Prenses, yakında kraliyet dairenize gideceksiniz, anladınız mı? Çalışmak zorundayım ama yarın sizi görmek için geri döneceğim.

Hastaneden çıktığımda yaptığım ilk şey ailem Pedro ve Nana'yı arayıp inanılmaz haberi vermek oluyor. Tanrıçamın herhangi bir haber verip vermediğini ve çiçekleri alıp almadığını görmek için mesajları kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Ne bir arama, ne de bir mesaj. Göğsümde bir sıkışma hissediyorum - işe mi gitmedi, yoksa bir şey mi oldu? O anda cep telefonum bir mesajla titriyor.

Günaydın, kahvaltıya bayıldım, çiçeklere bayılırım ve sanırım böyle bir romantizme alışabilirim. Ve cidden, cevabımın ne olacağı konusunda herhangi bir şüpheniz var mı? Açıkçası sizinle çıkmayı kabul ediyorum. Umarım günün harika geçer. Öptüm!

Yüksek sesle okudum. Bir kahkaha patlattım ama içimden gerçekten sevinçten çığlık atmak geliyordu. Arabaya bindim ve ofise giderken trafikte dürtüsellik daha yüksek sesle konuşuyor. Rotayı değiştirdim.

Bölüm 21

Barbara

Dün gece ne oldu, gökten düşen bir tanrı tarafından mı kaçırıldım? Ne kadar çılgınca!

Hızla kalkıp dişlerimi fırçalamak için banyoya koşuyorum, saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve Adalet Tanrıyla alay etmek için külotumu içeri sokuyorum. Döndüğümde sıcak çikolata kokusu alıyorum ama odada kimse yok. Yerdeki kıyafetler de gitmiş.

Belki de mutfaktadır. Eksik olan tek şey bu: yatakta iyi, sevimli, akıllı ve aşçı. Bu adamda bir sorun olmalı. Bu mümkün değil. Bir kadını delicesine aşık edecek tüm temel özelliklere sahip böyle biri olamaz... Aşık olduğumdan değil elbette. Sadece kalbine girmek istiyorum.

Marco da mutfakta değil. Bir kova soğuk su gibi. Veda etmeden gitti. Bu kafa karıştırıcı. Bir an onun oluyorum, sonra olmuyorum. Bir an hayatımı işgal ediyor ve beni dört ayak üstünde bırakıyor; sonra, bir öpücük bile vermeden gitti.

Ama sonra masada ne olduğunu gördüm. Yıkıldım... Kahvaltıyı bir notla birlikte hazır bırakmış: "Denizkızım, sen uyanmadan gitmem gerekiyordu. Gecemiz mükemmeldi. Seni her gün tatmak istiyorum.

Benimle yemeğe çıkmak ister misin? Herkesi öpüyorum! Sevgiler, Marco.

Randevu mu? Okulun en popüler çocuğu tarafından ilk kez çıkma teklif edilen bir genç gibi seviniyorum. Sıcak çikolatamı yudumluyor, gelecekteki bir flörtün olasılıkları üzerine kafa yoruyorum.

Kahvaltıda tıka basa doyduktan sonra günün gerçekleriyle yüzleşmek zorundayım... ya da değil. Biliyor musunuz? Bugün kendime bir prenses günü hediye edeceğim. Oops, prenses değil... büyücü.

Marc'i'yi arayıp programımı boşaltmasını istedim. Bana bugün önemli bir müşterinin randevu istediğini söyledi. Onunla buluşmak için öğle yemeğine çıktım. O da

SPA'daki gün sadece güzellik salonunda bir öğleden sonrası içindi. On dakika sonra telefon tekrar çaldı.

-Bugünkü yeme imizi iptal ettim de ne demek? Nedenini sorabilir miyim?

-Paty? Marci olduğunu sanmıştım. Bugün seninle   le yemeğine  ıktı ımızı hatırlamıyorum.

-Zorunda mısın? Neredeyse her gün birlikte yemek yiyoruz! Sıcak bir haber aldığında soğumasını bekleyip sonra sana söyleyen kalpsiz bir arkadaş gibi davranma. Eski olaylarla yetinmekten bıktım.

-Anlatacak sıcak haberlerim olduğu fikrine nereden kapıldın?

-Yani ofis haline gelen ve iki yanında   ek aranjmanları bulunan bu   ek i dükkanı yanlış yöne mi gitti?

-Paty, dostum ve delilikteki yolda ım, tam olarak ne demek istiyorsun?

-Barbarete Gorete, ofise her on dakikada bir   ek aranjmanı geliyor. Ve hiçbiri benim için değil. Hepsi aynı yaratı a gönderilmiş: sana.   ekler, o yaratıkla ateşli bir gece geçiren bir hayranından geliyor ya da hayranı, iflas etmekte olan   ek i sahibine    lm   ve iyi bir Samiriyeli olmaya karar vermiş. T k rebilirsin.

Endi eliyim. Ofisteki   ekler bir    r gibi görünüyor ve dünyada bu kadar abartabilecek biri varsa o da Caio'dur.

-Sana s yleyece ime söz veriyorum dostum ama bana bir iyilik yap.... İmzalı bir kart var mı diye bak.

-Beni gerçekten tanımıyorsun, değil mi? Denedim ama senin Yorkshire'lı kız hırladı ve yakla mama bile izin vermedi.

Marci beni asla hayal kırıklığına u ratmaz.

-Tamam, 20 dakika içinde oradayım. Bir      .

Telefonu kapatıp hızlıca bir du  alıyorum. Ya   ekler o alçaktan geliyorsa? Yemin ederim bu   kede sahip olduğu her ofise g nderece im. Belki bir daha yanlış kız arkadaşı olmaz.

B fenin resepsiyonuna vardı ımda gözlerim parlıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Koku bulaşıcı. Aptal olmayan Marci hiçbir şey söylemiyor ama utanmaz Paty tekrar sorgulamaya başlıyor.

-Mektupları okumanıza yardım edeceğim. Tanrı aşkına, böyle bir ba lılı ı hak edecek ne yaptın?

-Paty, bekle, kadın. Marci, hangi düzenleme önce geldi?

-Sadece ilkinı biliyorum, çünkü diğeri... Sayısını unuttum. Çok fazla var! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sonra sarı güllerden oluşan aranjmanı çıkarıyor ve kalbimin zaten bildiğı şeyi bilmek için okumama bile gerek yok: bu onun. Kartı aldım, uyuşturulmuştum. Bu adam yok. Kartta şöyle yazıyor: "İlk öpücüğümüz güzeldi, ama ilk buluşmamız sonsuza dek sürecek. Marco.

Diğeri birlikte geçirdiğimiz anları hatırlamak için cümlelerle dolu. İçlerinden biri şöyle diyor: "En güzel insanlar ruhlarıyla gülümseyenlerdir. Sana duyduğum sevgiyi sadece çiçekler ifade edebilir. Tamamen seninim, Marco.

Kartı göğsüme bastırıyorum ve sevinçle iç çekiyorum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Yardım edin doktor! Aşık olmamak çok zor. İşin içinde çok fazla sevgi, suç ortaklığı ve saygı var.

-Barbi, gözlerindeki küçük kalpleri görebiliyorum ve etrafındaki kuşların şarkılarını duyabiliyorum. Bana kim olduğunu söyle.

-Benimle gel. -Paty'yi ofisime soktum, çok kalabalıktı. Tüm ofis neredeyse durma noktasına gelmişti.

-Paty, dün Caio'yu görmeye gittim.

-Bana o çiçeklerin onun olmadığını söyle, yoksa her bir yaprağını çöp kamyonuna atarım.

-Sakin ol! Hikâyemize kesin olarak bir son vermek için ondan bir randevu aldım. Ayrıldıktan sonra kendimi birkaç kadeh şaraba boğdum ve yüksek kalorili bir lazanya yedim...

-Evet, evet, evet, evet.... O kısmı atla. Kaloriler spor salonunda yakılır, benim merakımda değil. Sadece gelelim.

-Sonra yargıçtan bir telefon aldım.

-Hafta sonunun buna değıceğini biliyordum. Bu gerçek bir oyun.

Hayır mı?

-Sakin ol. Bizim farkımız.... başkalarının mahrem anlarını duyduğunda gözlerinin parlamasıdır dostum.... yaramazlık değil. Bu ilginin tuhaf olduğunu biliyorsun!

-Benim hakkımda ne düşündüğün kısmını da atla.

Gülmeye başlıyorum ve kendimi tutuyorum.

-Her neyse, o geldi ve...

Ona oturma odasındaki seksi, kıskançlığı, ayrıcalığı, banyodaki ahlaksızlıkları, birlikte nasıl uyuduğumuzu, kahveyi, notu... her şeyi ve çok ayrıntılı olarak anlatıyorum.

-Tatlım, bu adam senin için çok ateşli. Bu tutku! Emin olabilirsin.

-Her neyse, biraz daha az susamam lazım. Dürüst olmak gerekirse, her şey çok hızlı geliyor. Çıldırıyorum.

-Eğer korkmak istemiyorsan, senin yerine ben korkarım.

-Bu kadar trajik bir olaydan yeni çıkmışken başka bir ilişkiye nasıl atlayabilirim?

-Tatlım, zaten atladın. Dalga geçmeyi bırak ve tadını çıkar! İşe yararsa, harika; yaramazsa, iyi.

-Sanki kolaymış gibi. Senin aksine, benim bir kalbim var.

Kırılmış gibi yapar ve suratını asar.

-Benim hakkımda böyle konuşman çok kaba. Sadece tutkunun bana uyacağını sanmıyorum. Buna hakkım var, değil mi?

-Eminim bir gün aşık olacaksın. Masanın üzerindeki telefon çalıyor.

-Merhaba, Marci.

-Bay Thor'la, her zamanki restoranda, saat on iki buçukta.

-Teşekkür ederim, canım! -Telefonu kapattım ve Paty'ye döndüm. -Günü tamamlamak için İskandinav tanrısı Thor ile öğle yemeği yiyeceğim.

-Çiçekleri masaya diziyorum.

-Bana gidebileceğimi söyle.

-Bu bir randevu değil, hayır. Sadece iş. Ve tüm bildiğim, onun delicesine aşık olduğu. Şimdi hayatlarımıza devam edelim, seni küçük fahişe.

Paty'yi işe koyuyorum ve öğle yemeğine götürmem gereken evrakları toparlıyorum, sonra da yakışıklı çiçekçime mesaj atıyorum.

Çerçeve

Korkunç bir trafik sıkışıklığından sonra nihayet düşüncesizliğimin sebebi olan ofisin kapısına varıyorum. Ne zaman biri için bu kadar çok tasarım yaptım ki? Binaya giriyorum ve Barbara'nın ofisine yöneliyorum.

-İyi günler, yardımcı olabilir miyim? -Diyor sekreter.

-Barbara Nucci ile konuşmak istiyorum. İçeride mi?

-Maalesef yok, ama uzun sürmeyeceğine eminim. Beklemek ister misin?

-Teşekkür ederim. Biraz bekleyeceğim.

Beklerken, Marcia adında çok nazik bir kadın bana su, kahve ve bisküvi ikram ediyor. Endişelenmeye başlıyorum, habersiz gelmenin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum.

Birdenbire çok güzel genç bir kadın belirdi ve benim varlığımdan habersiz sekreterle sohbet etmeye başladı.

-Marci, Barbi nerede yiyeceğini söyledi mi?

-Hayır, Paty.

-O seksi Thor'la buluşmaya gittiğine ve beni aramadığına inanamıyorum.

Bu da ne? Kim bu adam?

-Pati, bu kadar cesur olmayı bırak. -Sekreterin kadını dürttüğünü ve fısıldadığını fark ediyorum: "Fark etmediysen söyleyeyim, yalnız değiliz. Barbara'yı bekleyen bir ziyaretçi var.

Kadın bana dönüyor ve gözlerini deviriyor.

-Barbara'yı mı bekliyorsun?

-Evet, onu bekliyorum. Daha doğrusu bekliyordum. Kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım. Yakında döneceğini sanmıyorum, değil mi? -Başlarını sallıyorlar. -Marco'nun uğradığını söyle.

Ayağa kalktım, nefretle kaynıyordum. Ne kadar aptalım.

-Ma-Marco, değil mi? -Kıza vurur, şaşırır. -Hayır, öyle değil. Yemeğe gitti, ama... Bu bir iş yemeği! Sadece önemli bir müşteri... ofis için, tabii ki. Birazdan döner.

Ne kadar önemli olduğunu hayal ediyorum ama bunu dile getirmiyorum, sadece veda ediyorum. Adımı duyuyorum ama kalamıyorum. Arabaya bindim,

Özür dilerim. Buna inanamıyorum. Çiçekleri alıyor, bana teşekkür ediyor, ama yemek vakti geldiğinde o seksi Thor'la mı gidiyor? O yemekte iş sınırını aştığını öğrenirsem çok çekici olacak.

Bölüm 22

Paula

Marco, bebeği ziyarete gittiğimde hastaneden kovulduğum hikayesine inandığımı sanıyorsa çok yanılıyor. Onu dokuz ay boyunca karnımda kabul ettim, her saniyesinden nefret etsem bile tüm bedenimi değiştirdim. Leylek bebeği postayla göndermeliydi: çok daha kolay olurdu ve bana bu kadar acı çektiirmezdi.

Evliliğimiz bir peri masalı değildi. Marco zaman zaman çok tatlıydı ama görünüşlerden oluşan bir dünyada yaşıyorduk. Mükemmel kocamın iyi haberi aldığıında verdiği tepkiyi bugün bile hatırlıyorum. Çok sevinmişti. Herkese söylemek istedi. Alışveriş merkezinde harcamak için iyi bir kredi kartı şeklinde bir ödöl istedim.

Sao Paulo sosyetai mutluluğumuzu kıskanıyordu... ta ki kocam tamamen değişene kadar. Benim iyiliğimi istediğini iddia ederek etkinliklere ve sosyal çevrelere katılımımızı azalttı ve ilk iki ay boyunca tam bir baş belası oldu. Sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi folik asit ve vitaminlerimi alıp almadığımı kontrol ediyordu. O saçmalıklarla tıka basa doymayacak ve o şişkin hamile kadınlar gibi olmayacaktım. Peki ya ultrason taramaları? Hepsinde çok mutluydum. Ta ki mükemmel bir bebeğimiz olmayacağını öğrenene ve her şey alt üst olana kadar. En azından benim için. Marco duygusal bir aptala benziyordu, bunun Tanrı'nın güzel bir hediyesi olduğunu söylüyordu.

Tanrı'dan bir hediye mi? Bu bir cezaydı! Arkadaşlarım benim için üzölür ve bana gülerdi. İnsanların ne düşüneceğini hayal etmek bile kendime olan saygımı dibe vurduruyordu. Ama Marco kararlı ve güçlüydü ve sanki bundan iyi bir şey çıkmayacağını bilmiyormuş gibi bana sürekli hediyeler getirmeye devam etti. Bana ne zaman yaklaşırsa, her zaman karnımla konuşmak ve ona bebeğin gününün nasıl geçtiğini anlatmak içindi.

Zaten bildiğim bir şeyi doğrulamak için kaç doktora gittiğimizin sayısını unuttum. Garip bir bebeğimiz olacaktı, tabii doğumdan sonra en az bir saat hayatta kalabilirse. Onu hamileliği sonlandırmanın ve sadece o ve benden oluşan küçük dünyamıza dönmenin daha iyi olacağına ikna etmeye çalıştığım da, Marco özel bir bebekle kutsandığımızı söylerdi. Özel mi? Sen söyleme. Eğer o küçük varlığı isteseydi, onunla kendisi ilgilenebilirdi. Bitkisel bir varlık olarak doğacaksa neden onunla kalmamı istediğini anlamıyordum. Doktorlar hep böyle söylüyordu. Bir süre sonra tıbbi tavsiyeler bir kulağımdan girip diğerinden çıkmaya başladı.

Aylar geçti ve çaresizliğim arttı. Hamileliği sonlandırmak için bir yöntem bile aradım, ama açıkçası hiçbir şey bulamadım, sadece garip ve acı bitki çayları buldum. Sadece o aptal Nana beni fark etti ve görevi yerine getirmeme izin vermedi. Planlarım işe yaramadı, çünkü o hep oradaydı. Sanki beni kontrol ediyor gibiydi. Köşeye bile yalnız gitmiyordum, özel bir hapisane gibiydi. Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Bir kazaya sebep olmaya karar verdim. Ne yazık ki tek hasar sıyrık bir diz, vücut ağrıları ve çıkık bir sol bilek oldu. Sonunda, kapalı devre televizyon sayesinde öğrendiler. Her yerde kameralar vardı. Sanki bir filmde rol almak gibiydi. Big Brother'da, ama para ödülü kazanma olasılığı olmadan.

Beşinci aya geldiğimizde kız olacağını biliyorduk. Doktorun muayenehanesinden çıktığımızda Marco'nun aklına aptalca bir fikir geldi ve ona ne isim vereceğimizi sordu. Çıldırdım. *İsim mi? İsim düşündüğümü mü sanıyordu? O şey bir saat yaşar, o da yaşarsa. Ona Küçük Yaratık diyebilirdik.* Bir kez daha tartıştık ve sonunda adının Victoria olmasını istediğini söyledi. Nasıl gülmedim bilmiyorum. Böyle bir ismi hak edecek ne kazanabilirdi ki?

Ertesi gün bana tepeden baktı ve içten içe bunun mükemmel bir bebek sahibi olamadığım için olduğunu biliyordum. Ben örnek bir eştim. Onun için hep şık giyinirdim.

Arkadaşlarım yaşadığım dram hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve aileden kimsenin yorum yapmasını yasaklamıştım, bu da pek işe yaramadı. Sonunda, büyük bir etkinlik olmadan geçen iki haftanın ardından, bir tanıdığımızın *mega şık* doğum günü partisine gittik.

-Çiçek, benim güzelim! Partiniz her zamanki gibi muhteşem.

-Paula, canım, gelebildiğine çok sevindim. Buraya otur. Senin durumunda uzun süre ayakta durmak iyi değil.

-Sevgilim, ben hamileyim, hasta değilim. Kendimi çok iyi hissediyorum. Yürüyüşe çıkalım mı? Herkesle konuşmak istiyorum.

-Tatlım, olan biten her şeyi biliyorum. İlk başta şaşırdım. Arkadaşlarımız Clara, Marcelita, Olívia ve bize en yakın olanlarla bile konuştum. Bu zor zamanda sana destek olmak istiyoruz.

Görüşüm bulanıklaştı. Zaten biliyor muydum? Herkes biliyor muydu? Gecenin şakası haline gelmiştim. Elimden geldiğince iyi bir yüz ifadesi takındım ve cevap verdim:

-Hamilelik iyi. Endişelenme.

-Paula, elde edilmesi zoru oynamak zorunda değilsin. Arkadaşlarımızın çocuklarınızın ne kadar güzel olacağından bahsettiklerini biliyorum ama kızınızın hastalığı için endişelenmeyin.

Derin bir nefes aldım, ona kadar saydım ve yaygara koparmamamın tek nedeni, Barbie'lerimle oynadığım küçüklüğümden beri soğukkanlılığımı asla kaybetmeyeceğimi söylemiş olmamdı. Onlara kategorik olarak her zaman RICA ve FINA olacağımı söyledim. Ama o anda Marco'yu öldürmek istedim.

Böylece hayatımın dönüştüğü cehennemle savaşmayı bıraktım. Hayatımın sirke dönüştüğünü kabul etmek zorunda kaldım ve herkesi değiştigiime ikna etmeye karar verdim. Sadece tiyatroya olan yeteneğim beni bu çıkmazdan kurtarabilirdi.

Marco ilk başta şüpheliydi ama kızına karşı her zaman gösterdiği sevgi daha yüksek sesle konuşuyordu. İlişkimizi sürdürmeye başladık, ne yazık ki karı koca olarak değil, çünkü benden kaçıyordu - her gece "Çalışmam gerekiyor", "Meşgulüm" ve hatta her kadının klasik bahanesi olan "Başım ağrıyor" gibi hazır bahaneleri vardı. Ne yazık ki Marco artık odamızda bile uyumuyordu. Onu geri kazanmak için her şeyi denedim, ama hiçbir şey onun bir erkek gibi yanımda kalmasını ve arzularımı tatmin etmesini sağlayamadı (azgın hormonlar tarafından çıldırıldı). Bana sadece küçük kızıyla konuşmak için dokunuyordu.

Hayatım bir Meksika pembe dizisi gibiydi. Doğumdan günler önce Marco, banka müdüründen bir işlemde her şeyin yolunda gidip gitmediğini sormak için bir telefon aldığı anda bir plan yaptığımı keşfetti. Marco hiçbir şey bilmeden, bir daire kiraladığımı keşfedene kadar araştırdı.

Sonunda ona, aralarındaki yabancılaşma nedeniyle başarısız olan evliliğimden yorulduğumu itiraf ettim. Marco beni bir "ebe" olarak görüyordu, karısı, her zaman olduğum gibi güzel bir kadın olarak değil. Ona, eğer o küçük varlık hayatta kalmak istiyorsa, onunla kendi başına ilgilenmesi gerektiğini söyledim. Tek başına. Çok geçmeden, sırf o çocuğa sahip olmak istemediğimi varsaydığım için ailenin dönüştüğü engizisyon mahkemesi tarafından mahkûm edildim. Babam beni vasiyetinden çıkardı ve ne ondan ne de annemden tek bir kuruş bile almayacağımı ilan etti.

Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı için çıldırdım ve evliliğin başından beri bana ortak bir hesaptan yararlanma hakkı veren değerli kocam sayesinde birkaç aydır ödemesi yapılmış olan kiralık daireye taşındım. Günler geçtikçe pes edeceklerinden ve sonunda benden özür dileyenlerinden emindim ama böyle bir şey olmadı. Bir sabah dayanılmaz bir acıyla uyandım ve elime geçen tüm ilaçları aldım. Hatırladığım bir sonraki şey, bir hastane odasıydım ve beyazlar içindeki bir kadın bebeğimin yenidoğan yoğun bakım ünitesinde olduğunu, ailemin ve kocamın yolda olduğunu söylüyordu. Hiçbir şey anlamamıştım, hala şaşkınlık içindeydim. *Bebek mi?*

Sonra o heyecanlı yüzleriyle odaya girdiler.

-O şeyin bir saat, bir gün ya da bir ay daha yaşaması umurumda değil! Sadece iyileşir iyileşmez gitmek istiyorum. Size gelince, Ekselansları, Kocam, peri masalınıza devam edin ve beni yalnız bırakın.

Bir sürü tartışma ve sızlanmadan sonra en azından kararına saygı duydular ve gittiler. Annem inatçıydı, sonraki günlerde benimle konuşmakta ısrar etti ve ben her zaman aynı şey için ona sitem ederdim:

-Onlar benim ailem. Onların tarafını tutamazlar.

Hastaneden taburcu olduğumda beni almaya geldi ama ben sessiz kaldım, ona tek kelime etmedim. Kimseden öğüt ya da tavsiye duymak istemiyordum. Daireme tek başıma geri döndüm. Param olmadığı için ne yazık ki işe geri dönmek zorundaydım... ya da öyleymiş gibi davranmak. Ben çok çalışmak için değil, bir kraliçe gibi muamele görmek için doğmuştum.

Bugün oyunu değiştireceğimi ve daha önce sahip olduğum rahat hayata geri döneceğimi ve babamdan para almaya devam edeceğimi biliyorum. Sonra Marco'yu geri alacağım, ne de olsa boşanmış bir kadının bu durumu sosyal çevremizde iyi karşılanmıyor. Neyse ki Marco'nun gözü sadece kızında ve hiçbir fahişeye eğlenmiyor. Şimdi tek mesele

Planım ve yoluma  1 k m a y a çalışan herkesi geçmek için.

Bölüm 23

Barbara

-Thor'u restoranda görür görmez selamlıyorum ve ona eşlik ediyorum.

-Barbara canım, bundan daha iyisi olamaz. Ya sen?

-Ben iyiyim. Beni bu güzel kızla tanıştırmayacak mısın?

-Elbette. Bu benim nişanlım, Isabela.

Birlikte, bir Nana Pauvolih romanının karakterleri gibi görünüyorlar.

-Ne harika bir haber. Sizin adınıza çok sevindim.

-Sadece iş yemeği olacağını bilmeme rağmen sevgilimi onunla tanışmaya getirdiğim için özür dilerim.

-Çok iyidim.

-Ondan uzak durmak mümkün değil.

Gelinin utandığını fark ediyorum ve ona küçük bir göz kırpıyorum. Onu bu kadar aşık görmek çok komik. Bunun asla olmayacağını düşünmüştüm.

Karşılıklı birkaç kelime konuşuyoruz ve iş yemeği bir arkadaş toplantısına dönüşüyor. Isabela güzel olmasının yanı sıra nazik, çekingen ve kibar biri. Thor'un kalbini kazanan ve canavarı evcilleştiren kadınla tanışmak harika. Paty, en seksi müşterimizin alaşağı edildiğine inanmayacaktır.

-Yakında görüşürüz! -Thor'a şirketinin yarım kalan tüm işlerini halledeceğime dair güvence verdikten sonra ayrılıyorum.

-Senden daha azını beklemiyorum, Barbi. Nişanlın müsait olur olmaz bana haber ver de bir çiftler buluşması ayarlayalım.

Lanet olsun! Sonunda ona Caio ile ayrıldığımı söylemedim. Ama bir iş yemeği sırasında bu tür bir konuyu açmanın uygun olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden bunu burada bırakacağım ve gideceğiz.

Restorandan çıkıyorum ve cep telefonumu elime aldığımda ofisten birkaç cevapsız arama olduğunu görüyorum. Geri arama şansım bile olmuyor, çünkü ekranda yeni bir çağrı yanıp sönüyor.

-Barbara, benim hatam değildi! -Bu Marci'nin sesi.

-Barbara, bu onun hatası, evet. -Şimdi Paty konuşuyor.

İkisi de o kadar yüksek sesle bağılıyor ki hiçbir şey anlayamıyorum. Her ne yapıyorlarsa stres yapmayacağıma dair kendime söz veriyorum ama birden içlerinden birinin sihirli ismi söylediğini duyuyorum: Marco.

-AAAAAAAAAAAA, bağırmayı kes artık! Bana ne söyleyeceksen, oraya gittiğimde söylersin. İkinizi de dinleyeceğime söz veriyorum, ama lütfen,

Marco'nun tüm bu yaygarayla ne ilgisi var?

Öğleden sonra işe dönmeye hiç niyetim yoktu, onlardan organize olmalarını istemek boşunaydı. Onların anlaşılmaz konuşmaları karşısında rekor bir sürede oraya vardım.

-Marci, sorun ne? -Solgunluğunu fark ederek açıklamasını istedim.

-Barbara, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.... -

Tereddüt ediyor, gergin. Bir anda trenin tepemden geçtiğini duyuyorum.

-Barbi, yemin ederim burada olduğunu bilmiyordum," diyor Paty, tedirgin bir şekilde.

-. -O kadar heyecanlandım ki resepsiyonda olduğumu fark etmedim.

Dostum, seni incitmek istememiştim. Beni affedecek misin? Lütfen beni affet.

-"Evet, bu senin hatandı," diye yanıtladı Marci.

-İkiniz de sakın olun. Derin bir nefes alın ve bana felaketin ne kadar büyük olduğunu söyleyin.

İkisi de aynı anda tekrar konuşuyor: Marco, ofis, resepsiyon, Thor çekici. Sonunda, tek duyduğum hakaretler.

-Bu kadar çılgınlık yeter! -Bu sefer kızgın olan benim. - Marci, burada bekle, gelip seninle konuşacağım. Paty, ofisime gidelim.

Diğeriyle tartışmaya devam etmekte ısrar etmesine rağmen arkadaşım beni takip ederek ilerliyorum. İçeri girip kapıyı kapatırken, ondan bana bu çılgınlığı anlatmaya başlamasını istiyorum.

-Çok iyi. Yemeğe gittim ve döndüğümde resepsiyona gidip seni sordum. Nasıl biri olduğumu biliyorsun, değil mi? -Devam etmesini isteyerek başımı salladım. -Beni yemeğe götürmediğin için şakayla karışık şikayet ettim, tam da sen o lezzetli adam Thor'la giderken.

-Unutmadan söyleyeyim, nişanlıydı ve evlenecekti, yani gitseydiniz çok şaşırdınız. Beni tanıştırmak için nişanlısını getirmiş. Adı Isabela, bu arada çok güzel ve çok hoş biri. Neyse, devam et.

-Gerçekten mi? Buna inanamıyorum. Ben de o adamı yakalamayı umuyordum. Bu durumda, gitmediğime sevindim. Yine de, nişanlı ya da

değil,

rüyalarımı ıslak külotlarla doldurmaya devam edecek.

Dünya yıkılsa bile, buna dayanamayacaktır.

-Konsantre ol Patricia.... -Ona konuşmamızın nedenini hatırlatmak zorundayım.

-Özür dilerim. Ama bu konuyu açan sendin. - Ona ciddi bir bakış attığımda devam ediyor: "Nerede kalmıştım? Oh, hatırladım. Sonra Marci beni azarladı ve resepsiyonda yalnız olmadığımızı söyledi. Kim olduğunu görmek için döndüğümde neredeyse ölüyordum. Arkadaşım, özür dilerim. Marco seni bekliyordu. Konuşmaya kulak misafiri oldu. Sanırım bunun bir iş yemeği değil, romantik bir karşılaşma olduğunu anladı.

Elimi başıma götürdüm. Hayal edebileceğim onca şey arasında bu durum en az olası olanıydı.

-Tanrım, Paty, Marco burada mıydı? Ve senin saçmalıklarını dinledi mi?

Kalbimde bir sıkışma hissediyorum çünkü arkadaşımı tanıdığım için Thor'dan bahsederken abartmış olabileceğini biliyorum. Artık müstakbel bir erkek arkadaşım olduğunu sanmıyorum...

-Arkadaşım," diye açıklamaya çalıştım. Ona bunun bir iş yemeği olduğunu söyledim ama yüzüme bile bakmadı. Arkadaşım değilmiş gibi bakarak gitti. Barbi, çizgiyi çok aşmışım.

Bir yandan kötü bir niyeti olmadığını biliyorum, diğer yandan Marco geceyi onunla geçirip başka biriyle yemeğe gitmemin tuhaf olduğunu düşünmüş olmalı.

-Sakin ol. Seni sonra arayacağım. Şimdi ne yapacağımı düşünüyüm.

-Dostum, bana izin verir misin?

Sadece başımı sallıyorum ve o üzgün bir şekilde uzaklaşıyor. Kızgın değilim, olamazdım da. Sadece talihsiz bir yanlış anlaşılmaydı.

Aslında umurumda bile olmamalı. Bu benim hayatım ve istediğim zaman iş yapmak için müşterilerimle dışarı çıkıyorum, ama... Şimdi ne yapacağım?

İlk randevumuz suya mı düştü?

Saatime baktım. Kuaföre geç kaldım. Koşuyorum. Beni bırakacaklarsa, en azından güzel, sakın ve pürüzsüz bir cilde sahip görünmeme izin versinler.

Masaj masasında, ne kadar rahatlatıcı olursa olsun, o ikisinin yaptıklarını hatırladığımda kalbimin çarpmasına engel olamayan bir masaj yaptırıyorum. İş yerinde ne yaptığımı bilmiyorum. Acaba randevuyu yüz yüze bozmak için miydi? Rahatlamaya çalışıyorum ama nafile. Gerginim ve güzellik uzmanından iki dakika istiyorum. Telefonumu elime alıyorum, bağlı olup olmadığını bile kontrol etmiyorum,

Onu doğrudan aradım. Bu şüpheyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Cevaba bağlı olarak tartışmaya çalışırım. Olmazsa, peşini bırakırım.

İlk çalma, ikinci çalma, üçüncü çalma, dördüncü çalma... sesli mesaj.

Mesaj bırakıyorum: Merhaba! Ofisime uğradığınızı duydum. Meşhur ziyaretinizin sebebini merak ediyorum. "Bir öpücük" yerine bir öpücük emoji koyuyorum ve şöyle yazıyorum: çok güzel, seçtiğiniz yerde.

Ortamı yumuşatmaya çalışmaktan zarar gelmez, değil mi? Her ne düşünüyorsa, bu bana geri dönmesi için bir işaret.

Sonra ağda yaptırmaya gideceğim - hadi parmaklarımızı çapraz yapalım da randevu sadece ayakta kalsın.

-Bir kalıp sabun kadar yumuşak olmak istiyorum. Umarım şehitlikten geçerken her şey yolunda gider ama cep telefonumu elime aldığımda yeni bir şey yok. Ne bir telefon, ne bir mesaj. duman izi yok.

Ah, benim Santina'm tıraş edilmiş amın acısı, tüm bu işkence boşuna mı olacak?

Çerçeve

Neyse ki iş günü sakın geçti de erken çıkabildim. Sanırım bir ergen gibi aşık olmaya geri döndüm ve stres atmak için Peter'dan daha iyisi yok. Ayrıca, yeni ofisini tanımak için de iyi bir neden. O kadar koşuşturmanın arasında açılışa bile gidemedim.

Görkemli dış cephenin önünde, arkadaşım adına gururlu ve mutlu hissediyorum. Tekerlekli sandalye kullananlar için rampa ve yaşlılara yardımcı olmak için tırabzanlı girişten Braille tuşlu dahili telefona kadar her ayrıntıyla ilgilenmiş. Pedro'nun en büyük erdemlerinden biri başkalarına duyduğu saygı ve insanların ihtiyaçlarına gösterdiği dikkattir. Okul günlerinden itibaren hiçbir arkadaşımıza zorbalık yaptığını kabul etmedi. Herkes için ayağa kalktı, bu da onu birçok kişi tarafından takdir edilirken diğerleri tarafından nefret edilmesine neden oldu. Ona her zaman saygı duydum ve yanında durdum. Onun insanlığından çok şey öğrendim.

Peter o kadar iyidir ki şımarık bir çocuğun vasisi bile olmuştur. Beatrice, ailesi bir kaza geçirdikten sonra yalnız kaldı ve o, Walter'ın tek arkadaşı ve Walter'ın karısının üçüncü kuzeni olarak yetimden sorumlu hissetti. Bu yüzden onu kardeşim gibi görüyorum. O asla kimseye sırtını dönmezdi.

Resepsiyona vardığımda, çalışanın kim olduğunu öğrenince şaşıyorum. Onca dırdır ve küfürden sonra, bakın onun için kim çalışıyor: trafiği durdurmak için harika bir kadın haline gelen şımarık küçük kız.

-Marco! Burada olmana çok sevindim. Peter buna inanamayacak," diyor gülümseyerek.

-Ziyarete gelme vaktim gelmişti. Nasılsın?

-Çok iyi.

-Seni burada gördüğüme şaşırdım. Pedro seni işe mi aldı yani?

-Bana bu fırsatı verdiğinde ben de inanmamıştım.

Aralarındaki kedi köpek ilişkisi düşünüldüğünde, bu görülmeye değer bir manzara.

-Harika. Çok şey öğreneceksin. Bu arada, programınızda beni görebileceğiniz bir zaman olup olmadığını merak ediyordum.

Patronunu aradığında, iki üç kelime konuşurken kızardığını fark ediyorum. Bu etkileşimin tuhaf olduğunu itiraf ediyorum.

-Marco, seni görecek. Benimle gelir misin, lütfen?

Uzun koridorda, dağınık tablolardan hangisinin en mükemmeli olduğunu söyleyemezsiniz. Birkaç tanesini satın aldığında ben de yanındaydım. İlginç ve övgüye değer olan şey, bu tabloları her zaman özel ihtiyaçları olan sanatçılardan satın almasıydı. Bunun haklı bir davaya yaptığı katkı olduğunu söylerdi.

Beatriz kapıyı açtığında ikisi arasında farklı bir ruh hali seziyorum ama yorum yapmamayı tercih ediyorum.

-Merhaba, Marco! Bu sürpriz de ne?

-Erken çıktım ve telafi etmeye karar verdim. Yoluna mı çıktım?

-Tabii ki hayır. İşin çoğunu ben hallettim.

Oturun. Bia'ya bize bir şeyler
getirmesini söyleyeceğim.

Bia mı? Ona "velet" derdim.

-Yani, Beatrice, lütfen Bayan Mirtes'e söyle Marco'ya bir kahve ve meşrubat getirsin.

Gitmeden önce ona baktı. Kızarıyordu.

-Bana mı öyle geliyor, yoksa burada benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?
Arkadaşımın gözleri bu kadar açık sözlü olduğum için şaşkınlıkla açılıyor.

-Deli misin, Marquito?
Zoraki gülüşü onu ele veriyor.

-Pekâlâ, soru sormayacağım. Birkaç gün önce bana verdiğiniz, kişisel meseleler hakkında konuşmak için istediğiniz zaman size gelebileceğime dair tavsiye sizin için de geçerli.

Sohbet akıp gidiyor ve ben arkadaşıma içimi dökmenin bir yolunu arıyorum ama onun dikkati biraz dağınık görünüyor.

-Sanırım Bia...triz kahve ekmeye ve kavurmaya gitti.
-Hava durumu ya da onun dönüşü hakkında endişeli misiniz?
-Başlama, Marquito.

İnatçı biri olduğunu bildiğimden, gerçek nedeni asla kabul etmeyecektir. Vücudunu sandalyenin arkasına yasladığını fark ettiğimde konuyu değiştiriyorum.

-Hiç de değil. Sadece sohbet etmek için buradayım.

-Dur bir dakika, tahmin edeyim. Bu şanlı ziyaretin güzel bir motorcu kızın kafanı karıştırmasıyla ilgisi var, değil mi? Ne de olsa prensesimizle ilgili iyi haberi vermek için beni zaten aramıştın ve kabul edelim, örgü örmeye zaman ayıracak türden bir insan değilsin.

-Evet, bu doğru. Beni deli ediyor! En kötüsü de şimdiden kıskanmaya başladım. Buna inanabiliyor musunuz? -İtiraf etmesi zor ama doğru.

-Sakin ol. Kaseti geri sar ve bana hikayeyi doğru anlat. Birlikte olma ihtimalleri var mı?

-Öyle miyiz? Artık bilmiyorum.

Kapı açılır ve Beatriz elinde bir tepsiyle içeri girer.

-Gecikme için özür dilerim. Bayan Mirtes erken ayrılmak zorunda kaldı ve benim de bazı önemli telefonlara bakmam gerekti.

Kaşlarımı çatarak arkadaşıma bakıyorum.

-Ne araması?

-Bunu sonra konuşabilir miyiz?

Beatriz aceleyle ayrılırken Pedro'nun gözlerinin bir ejderhanın alevleri gibi olduğunu fark ediyorum.

-Peşinden gitmek ister misin? -Şaka yaptım.

Bacaklarını açıyor, sandalyeye yerleşiyor ve bana bakıyor.

-Bunu neden yapayım ki? Bana Barbara'dan bahsedip duruyor. Bu iş ilginçleşmeye başladı.

Belki de onu açılmaya zorlamak daha iyi olurdu, ama bu gereksiz bir yıpranma olurdu. İstedğini yaptıktan, tüm detayları verdikten sonra - mahrem olanlar hariç, çünkü yetişkin bir erkeğin karımı bu şekilde düşünmesini istemiyorum - gülüyor:

-Bütün bu acılar içinde bir müşteriyle yemeğe gittiğiniz için dilinizi ısıırıyorsanız, söyleyecek tek bir şeyim var: Dr. Marco Ladeia'nın dört lastiği ve yedek lastiği Bayan Barbara tarafından patlatıldı. Daha önce hiç olmadığı kadar aşık!

Bir an düşünüyorum. Tutku? Olabilir mi? Kalbim hızla çarpıyor. Onun adını duyunca her şey değişiyor. Düşüncelerim sirenime gidiyor. Bu kadın için gerçekten deliriyorum.

Pedro ile sakın konular ve tavsiyeler arasında keyifli bir öğleden sonra geçirdikten sonra cep telefonumu açıyorum. Cevapsız bir arama ve bir mesaj var. Mesajı okuyorum ve hemen onu geri arıyorum.

-Ne oldu?

-Merhaba. Bana söz verdiğin o öpücük hakkında fikirlerle dolu olduğumu düşünürsen... Harika diyebilirim.

-Hmmm! Eğer bana meşgul yargıcın neden ziyarete geldiğini söylerseniz, size çok daha fazlasını vaat edebilirim.

-Bu yargıç harika bir sabah geçirdi, belli bir muhasebeciyi düşünüyordu ve onu öğle yemeğine davet etmeye karar verdi, ama sanırım geç kaldı.

-Biraz daha erken haberim olsaydı, hiç şüphesiz o öğle yemeğinin tadını çıkarmak için firmasının en büyük müşterisini terk ederdim.

Bunu gerçekten duydum mu? Benimle olmak için her şeyden vazgeçeceğini mi söyledi? Bu kadın bir erkeği nasıl ikiye böleceğini biliyor. Ben burada aptalca bir kıskançlıkla binlerce şey düşünüyorum ve o bu durumla olabildiğince doğal bir şekilde başa çıkıyor.

-Onur duydum ve ilk randevumuz için seni almak için sabırsızlanıyorum.
-Saatler önceki halime bile benzemiyorum.

-Ne zaman burada olacaksın?

-Saat sekizde, tamam mı?

-Benim için sorun yok.

Telefonu kapattım, sevinçli, rahatlamış ve beklentiyle doluydum. *Ah, denizkızı. Şarkılarına bağımlıyım.*

Onu şehirdeki en iyi restorana götürmeyi düşündüm ama sonunda aklıma başka bir fikir geldi. Victoria'nın tam olarak ne zaman eve döneceğini bilmediğimden, Barbara'ya dairemi göstermek için bugünün en iyi fırsat olduğunu düşünüyorum. Evimi ve beni biraz daha yakından tanıyacak ve ayrıca yalnız olacağız.

Anı canlandırmak için bir telefon görüşmesi yapıyorum.

-Merhaba şef, nasılsın?

-Uzun zaman oldu, Marquito! Seni burada gördüm ama sen kaçtın. İki kelime edecek zamanımız bile olmadı.

Yutkundum. D.O.M.'daki şefin, koşturmanın ortasında tepkimi fark edeceğini düşünmemiştim.

-Özür dilerim. Ailemle birlikteydim. Nasıl olduklarını bilirsin, Değil mi? Birbirimizi gördüğümüzde, her şeyi bilmek istiyorlar. Ayrıca, biraz acelem vardı. O gün ortaya çıkan bir mesele vardı.

-Aciliyeti tahmin edebiliyorum.... Ama, hadi ama, bu şanlı çağrıyı neye borçluyum?

-Bugün özel bir kişiyi ağırlayacağım ve ona restoranınızda hazırlanmış bir akşam yemeği sunmak istiyorum. Biraz abartılı olduğunu biliyorum ama bunu büyük bir iyilik olarak kabul eder misiniz?

-Tabii ki Marco! Elbette göndereceğim. Yemeğinizi daha da güzelleştirmek için en iyi şefimi ve garsonumu göndereceğim, iyi bir karşılamayı hak eden biri olduğunu düşünüyorum. Sanırım iyi bir karşılamayı hak eden biri. Haksız mıyım?

-Konu yemek olunca geceyi kurtaracaksın. Beni mutfakta hayal edebiliyor musun? -Birlikte gülüyoruz, çünkü bu konudaki yeteneksizliğimi biliyor. -Adresim sende var, değil mi?

-Evet, içiniz rahat olsun. Ekibim her şeyle ilgilenecek.

-Sana borçluyum, ha? Yarın geleceğim ve bunu halledeceğiz.

-Akşamın tadını çıkarın ve endişelenmeyin. Senin için harika bir akşam yemeğim var.

Ona teşekkür ediyorum ve hemen muhtemelen hala evde olan Nana'yı arıyorum. Açtığında ondan güzel bir sofraya hazırlamasını istiyorum. Tabii ki misafirin nasıl ve neden geldiği hakkında da detaylı bir rapor hazırlamam gerekiyordu ama olsun. Beni oğlu gibi görüyor ve ona çok saygı duyuyorum. Ben de onu ikinci bir anne olarak görüyorum.

-Ama neden akşam yemeğiyle benim ilgilenmemi istemiyorsun? Hâlâ zamanım var ve çok lezzetli bir şeyler hazırlayabilirim.

-Nine, mesele o değil. Sadece sana daha fazla sorun çıkarmak istemiyorum. O arkadaşıımı aradım bile. Bana yardım edecek.

-Bana gittikçe daha az ihtiyaç duyuyorsun. -diye Şikayet ediyor.

-Yapma bunu, dünyanın en iyi aşıısı! Seni ne kadar sevdiğimi, sağlığına ve refahına ne kadar önem verdiğimi biliyorsun.

-Her Şey yolunda. Hala telefonu elime alıp iekiyi arayabilir ve güzel bir iek aranjmanı sipariş edebilirim.

-Bundan Şüphem yok. Ve nine, sadece seni sevdiğimi vurgulamak istedim. Şimdi fke nöbetleri geçirmeyi bırak çünkü sen hep benimle olacaksın. Sensiz yaşıyamayacağımı biliyorsun.

İŞin dramatik olmaktan çıkıp duygusal bir hal aldığını fark ettiğimde yüzümde bir gülümsemeyle telefonu kapatıyorum.

Eve dönmeden önce, küçük kızımın odası için sipariş ettiğim özel lambayı almak üzere bir dkkna uğruyorum. ÇalıŐmalardan çok etkilendim: talimatlarımı harfiyen yerine getirmişler. Montaj için bir tarih belirliyorum ve daireye doğru yola ıkıyorum.

Oraya vardığımda her Şey zevkle düzenlenmişti. Mutfaktan gelen sesleri duyuyorum.

-Görüyorum ki evin hanımıyla çoktan tanışmışsınız.... -diyorum ve ardından Nana tarafından mekânı düzenlemek üzere yönlendirilen beyefendilere kendimi tanıtıyorum.

-“Şimdi gidiyorum,” diye cevap veriyor, iŐgalden rahatsız olmuş görünüyor. - Pazartesiye kadar dönmeyeceğim.

Huysuz olana bir öpücük veriyorum ve küçük kızımın odasına gidiyorum. Onu burada göreceğim için o kadar heyecanlıyım ki kendimi zor tutuyorum. Birden Paula'nın hamile kaldığı ve bana haberi verdiği günlerin anıları canlandı. Hayatımın en mutlu günüydü ama o hamileliğin vücudunu nasıl deforme edeceğinden ve diğer kadınların yüzüne nasıl gleceğinden Şikayet edip duruyordu. Onun bu bencilliğini daha önce nasıl görmedim bilmiyorum. Yaptığı pek çok hata vardı ve en kötülerinden biri, o anı resmetmesi için onu Peter'ın gösterdiğ i bir ressamın atölyesine götürdüğümde ortaya çıkardığı sahneydi. Ressamın kolları olmamasına ve ayaklarını kullanmasına rağmen, her vuruŐtaki mükemmellik büyülü ve inanılmazdı. Bu büyüklükte bir çalışmanın sonucunu görmek sarhoş ediciydi. Ancak Paula'nın deyimiyle, o, kavramları olmayan bir sakattan başka bir Şey değildi. Kızımıza karşı sergilediğı soğukluk

Ruhu çürümüş biriyle evliliğimi sürdürmenin savunulamaz olduğunu fark etmemi sağlayan nedenler.

Ancak bir baba olarak, normal bir ergenlik dönemi geçiremeyeceğini veya yetişkinliğe ulaşamayabileceğini kabul etmek çok zor olsa da kızımı evlatlıktan reddedemezdim. Bir babanın sevgisinin koşulsuz olması gerektiğine inanıyorum. Benim küçük kızıma olan sevgim aşkın ve her türlü fizyolojik, estetik ya da fiziksel engelden daha güçlü. Yani annesi burada olmasa bile, dünyadaki tüm sevgiye sahip olacak. Saate bakıyorum ve tam zamanında geldiğimi görüyorum. Kötü anıları kovalayarak duşa koşuyorum.

Barbara

İngiliz dakikliği. Saat sekizde dahili telefonum çalıyor ve Valdemiro'dan Marco'nun yukarı çıkmasına izin vermesini istiyorum. Bu ilk buluşma hormonlarımı altüst ediyor ve bunu anlamıyorum, çünkü zaten birlikte uyuduk. İçimde çok önemli ve anlamlı bir şey olacakmış gibi bir his var. Sanırım Marco'yla tanışma zamanı geldi. İhanete uğramanın iyi tarafı, kartların masada olması gerektiğini, şeffaf bir ilişki kurmanın önemli olduğunu öğrenmektir.

Bugün, kızların ofis olayıyla ilgili raporu beni gerçekten endişelendirdi. Hayatınızda ne tür bir ilişki yaşadığınızı bilmiyorum ama kendimi herhangi bir kadınla kıyaslanmaya izin veremem. Ben bir yetişkinim. Ne istediğimi biliyorum ve bunu açıkça ifade edeceğim. Bana güvenmesine ihtiyacım var. Kırıntılar için yalvarmayacağım. Ekmek ya bütün gelir ya da hiç gelmez.

Doğru görüldüğümünden emin olmak için aynaya koşuyorum. Güzel yakalı siyah bir elbise ve kırmızı Louboutin ayakkabılar giyiyorum. Ayrıca "bana sahip ol, tamamen seninim!" tarzında siyah iç çamaşırlarıyla ekstra yol kat ettim.

Kapıyı açtığımda, bir kadının isteyebileceği en kışkırtıcı manzarayla karşılaştım: kusursuz, kusursuz giyinmiş bir adam. Marco bana hayranlıkla bakıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Kolunun sertliği

Kollarını belime doladığında nefesimi çalıyor, tıpkı ağzını ağızıma yaklaştırdığı gibi.

-“İyi akşamlar,” diye selamlıyor beni. Bizi ayıran mesafe çok az. Odunsu, baştan çıkarıcı sedir kokusunu alıyorum. -Nasıl oluyor da her geçen gün daha da yakışıklı oluyor?

Kaçırmışım.

-Bana böyle iltifat etmeye devam edersen egom uçacak. Bir şeyler içmeye gelmek ister misin?

-Bu sefer olmaz. Eğer burada daha fazla kalırsak, yemek biter. Gideceğim tek yer senin dairen değil.

Böylesine heybetli bir adamın bana böyle şeyler söylediğini duymak daha önce hiç hissetmediğim duygular uyandırıyor.

-O zaman hemen gidelim. İ s t e r d i m ama biraz uslu dursam iyi olacak.

-Benimle birlikte olmak için uslu durmana gerek yok,” diyerek dudaklarımı dudaklarına değdiriyor ve son kelimede ağızımı sıyrıyor.

İnlememek için yaptığım tüm çabalar boşa çıktı.

Ayrılıyoruz ve birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Birbirimizi her gördüğümüzde bu yoğun çekimi hissedecek miyim? Sanki bir mıknatıs bedenlerimizi birbirine çekiyor, bizi karşı konulmaz bir şekilde kendine çekiyor.

Çantamı aldım, kapıyı kapattım ve koluna girdim. Birlikte asansöre adım atıyoruz ve ses çıkarmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor çünkü gülümsemesi beni yakalamasına bir adım kaldığını söylüyor.

Binanın lobisinde yürürken Bay Valdemiro gülümsüyor.

-İyi akşamlar Bay Valdemiro, küçük Juliana nasıl?

-İyi akşamlar, Bayan Barbara. Daha iyi ama hala hastanede.

-İnancını kaybetme. Her şey yoluna girecek. Ona küçük bir hatıra aldım. Yarın hastaneye gelip onu ziyaret edeceğim ve hediyeği ona vereceğim.

-“Ah, Bayan Barbara, zahmet etmeyin,” diyor Valdemiro, utanarak.

-Kes şu saçmalığı. Juliana'yı hep sevdiğimi biliyorsun. Yarın görüşürüz.

Yan tarafa baktığımda Marco'nun bana farklı bir şekilde baktığını fark ediyorum.

-Neyin var senin? Çocukları severim. Juliana ile tanışmalısın.

O çok tatlı! Şu an hasta ama çok tatlı. Umarım

Yakında iyileşeceğim. -Hala el ele tutuşurken Marco'nun ani ve garip bir tepkiyle sertleştiğini hissediyorum. -Sayın Yargıç, yanlış bir şey mi söyledim?

-Tahmin edersin, kıymetlim. Zaman konusunda endişeliyim. Bu şehirde trafik gittikçe kötüleşiyor.

-Bilmiyorum. Sanırım burada küçük bir kırıksıklık görüyorum. -Alnının ortasına dokunuyorum.

-Bu senin izlenimin.

Israr etmemeye karar verdim. Belki de bu sadece bir ifade biçimidir. Benim için arabanın kapısını açtı ve ben de bindim.

-Motorda bana tutunabilirsin ama burada maalesef emniyet kemerini takman gerekecek.

Tokanın tıkırtısını duyuyorum, günahkâr kokusuyla sarmalanıyorum. Hınzırca gülümsüyor. Onun şakacılığı beni içine çekiyor ve çıldırtıyor. Son zamanlarda biraz azgınlaştığım için onu boynundan tutup öpüyorum.

-Sanırım seni her zaman tutuklamaya başlayacağım.

-Arabadan inip sürücü koltuğuna oturmak için arkasını dönmesini izlerken hiç düşünmeden "Ne zaman istersen" diyorum.

-Yani bağlanmaya itirazın yok mu, Ba?

Günümüz erotik kitaplarındaki bazı genç kızlar gibi benim de tokatlanmaktan hoşlandığımı düşünmesinden korkarak başımı salladığıma hemen pişman oldum. Bazılarını okudum ve çok heyecan verici sahneler buldum. Her neyse. Bu olasılık onu tahrik etmiş olmalı, çünkü Marco bir eliyle bacağımla tutuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bakışlarına kapılıp titrek bir nefes alıyorum. Yol boyunca bana dikkat kesiliyor, bir ileri bir geri cüretkâr okşamarlarla teması kesmiyor. Uygunsuz bir şey değil ama yine de dikkat çekici. Görkemli bir binanın cephesine ulaştığımızda, uzaktan kumandadaki bir düğmeye basıyor ve garaja giriyoruz.

-Bu ilk randevuda, farklı bir şey hazırlamak istedim, daha ayrılmış bir alanda, böylece kesintiler olmadan akşamın tadını çıkarabiliriz. Sorun olur mu?

-Senin evinde olma ihtimalimiz var mı?

-Evet, ama aç kalmaktan korkmanıza ya da beni mutfakta görmeyi beklemenize gerek yok. Bugün restoranı ben getirdim.

Her ne kadar pragmatik olsa da, bence tam da bunu yaptı.

Marco arabadan iniyor ve bana kapıyı açmak ve emniyet kemerimi çözmek için arkasını dönüyor. Eğildiğinde yine dayanamayıp tutuyorum. Sonra bir bakıyorum asansörün içindeyiz ve kendimi bir köşeye sıkışmış buluyorum.

Aniden klostrofobik hissediyorum ve bunun tutuşla hiçbir ilgisi yok. Metal kutunun bir sarsıntı verdiği izlenimine kapılıyorum. Panikliyorum ve yalnız olmadığım için şükrederek ona tutunuyorum. Doğru kata ulaştığımızda zar zor yürüyebiliyorum, bacaklarım ve ellerim titriyor.

-İyi misin? -Marco beni biraz rahat bırakarak soruyor.

-Evet, ben iyiyim. -Sakin görünmeye çalışıyorum.

Başını salladı ve beni alnımdan öptü, sonra kapıyı açıp gülümseyerek şöyle dedi

-Evim güzel evime hoş geldiniz.

Oda iyi dekore edilmiş ve iyi düzenlenmiş. Çok memnun oldum. Tabii ki eve bakması için bir kadına para ödüyor. Kendimi rahat hissettiğimde, odadaki klasik ve modern kombinasyona hayran kalmaya başlıyorum. Köşelerden birinde, tabakların ve çatal bıçak takımlarının özenle yerleştirildiği bir masa, şamdanlarda mumlar, bir kova buz ve güzel bir çiçek aranjmanı olduğunu görüyorum.

Ona dönüyorum, beni izlediğini hissediyorum.

-Bütün bunları hazırladığını söyleme bana.

-Harika bir işbirlikçiden yardım aldığımı ve tüm akşam yemeğinin en sevdiğim restorandan geldiğini itiraf ediyorum. Umarım menüyü doğru almışımdır, çünkü tek yapmam gereken arayıp sipariş vermektir" diye şaka yapıyor.

-Keçi yahnisi ya da ciğer değilse, bayılırım. Ben mükemmel bir oburum. Her şeyi yerim.

-Her şeyden kaçırıyorsun. Biliyorum. İştahını seviyorum, biliyor musun?

-Arkamdan sarılıyor, kulağıma fısıldıyor. -Bayıldım. Ama söyle bana, asansörde ne oldu? Yanlış bir şey yaptığımdan korktum.

-Sen hiçbir şey yapmadın. Mesele şu ki, küçükken asansörde bir kaza geçirdim, bu yüzden bugüne kadar, bir binada yaşıyor olsam da, birinci katı seçtim ve yalnızsam merdivenleri kullanmayı tercih ettim. Bir tümsek olduğunda ya da asansörde ikiden fazla kişi olduğunda hep tedirgin oluyorum.

-Ama tam olarak ne oldu? Konuşmak ister misin? -Sert çenesiyle boynumu sıyrıyor.

-Sonra anlatırım. Şimdi... yemeğe gidelim.

Şimdi açılmak istemiyorum, beni yumuşatan okşamaların tadını çıkarmayı tercih ederim.

-Bize hizmet etmek için bekleyen bir şefimiz ve garsonumuz var.

-O zaman hemen başlayalım, çünkü şimdiden tatlıya geçmek istediğin izlenimine kapıldım. -Ona dönüyorum ve gülümsediğini görüyorum.

İyi sohbet, umut verici bakışlar, iyi şarap, mükemmel müzik ve ilahi ıstakozla akşam yemeği muhteşemdir. Birinin ilgi odağı olmak harika bir duygu.

Marco garsonu ve şefi çağırıyor, yemekleri ve servisi övüyoruz.

-Tatlı ister misiniz? Sıcak çikolata ve biber soslu kırmızı meyveli dondurmamız var" diyor şef.

-Tatmin oldum," diye cevap veriyorum, ne de olsa bugün ilgilendiğim tek tatlıyı tatmak için sabırsızlanıyorum: ev sahibimin vücudunu.

-Garson tabakları toplarken Marco, "Ben de," diye onaylıyor. - Hizmetiniz için bir kez daha teşekkür ederim. Her şeyi bitirdiğinizde gidebilirsiniz.

Elimden tutuyor ve bir bardak Porto şarabı doldururken biraz müzik açmamı öneriyor. Marisa Monte'nin bir koleksiyonunu seçiyorum ve akorlar yankılanırken bana yaklaşıyor. Gözlerimiz buluşuyor. Bana uzattığı kadehi kabul ediyorum ve şarkının sözlerinin aklımdan geçenleri söylemesine izin veriyorum. *Seni bulduğuma sevindim.*

-Benimle dans etmek ister misin? -Beni davet ediyor ve bedenlerimiz kendilerini birbirlerine teslim ediyor.

Ona sıkıca sarılıyorum. Kalp atışlarımın hızını hissedebildiğinden eminim. Sanırım vücudumu anlıyor, çünkü sol elini çıplak sırtımdan aşağı kaydırıyor ve önde giden sağ elini tam enseme koyuyor. Kalçalarımı onunkilerin arasına sokarak ritmini takip etmemi sağlıyor. Eli bazen sırtımı okşuyor, bazen sıkıyor. Tamamen teslim olduğumda, büyülendiğimde, beni etrafında döndürüyor ve daha yakına çekiyor. Bana dokunma şekli varlığımdaki ateş ve tutku alevlerini tutuşturuyor. Hemen orada bana sahip olmasını istiyorum, ama görünüşe bakılırsa şoförüm beni daha yüksek bir uyarılma seviyesine çıkarmaya istekli. Boğuk bir sesle kulağıma mırıldanıyor:

-Kalbim yalnızlığa alışkındı. Yanımda kalacağını kim düşünebilirdi ki? Kalmak için buradasın.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, arzu dolu, ezici bir öpücükle ağzı benimkinin üzerinde. Dili içime giriyor, önsöz olmadan bölgeyi işaretliyor. Parmakları saçlarımı hafifçe kavriyor ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Bana şiddetle, sertçe sürtünüyor. Bütün gece arzuladığım öpücük bu. Evet, Marco beni de mutlu ediyor, Marco bende de şarkı söyleme isteği uyandırıyor. Uçmak, onun olmak.

Elbisemin fermuarının yavaşça açıldığını hissediyorum. Bacaklarım titriyor ve külotum sıırılsıklam. Meme uçlarım ağrıyor. Her dokunuşta ateşli tenim daha da karıncalanıyor. Beklenti duygusu harika. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

-“Çok güzel,” diye iltifat ediyor, elbisemin askılarını kollarımdan aşağı kaydırarak. -Onun cazibesinde kayboldum....

Sevecen tonu ve yaydığı duygu, birlikte olduğumuz şeyin doğru şey olduğuna dair bana daha fazla kesinlik veriyor. İhtiyacım olan şey bu.

-Sen gerçekten baştan çıkarıcısın.

-Tamamen baştan çıkarıldığımdan daha fazla değil. -Gülümse.

Birden romantik adam yerini susamış bir adama bıraktı. Onunla aynı telaşta olduğumu gömleğini çıkararak gösteriyorum. Tüm bunları dansın lezzetli ritmini kaybetmeden, tenini kaşıyarak ve omzunu öperek yapıyorum.

-Ama bunu sana yatak odasında kanıtlayacağım, çünkü bu gece benimsin.

Kollarında asılı kaldığımda, kapıyı kapatıp beni çarşafın üzerine atana kadar bırakmayan dudaklarıyla tutulduğumda neredeyse bayılıyorum.

Bölüm 24

Çerçeve

Duyguların karışımı ve onun içinde olmak için duyduğum çılgın arzu düşünmeme izin vermiyor. Onu yatağa götürüyorum. Sanırım kalmak için burada. Barbara'yla ilgili her şey içimde yeni bir şeyler uyandırıyor. Mükemmel kıvrımlarını yatak başlığına doğru sürüklerken siyah iç çamaşırları ve kırmızı topuklu ayakkabıları beni kaynama noktasına getiriyor. Orada olmak için doğmuş gibi görünüyor. Sahneyi zihnime kaydetmek için bir an duraklıyorum.

-Gördüğünüzü beğendiniz mi?

Çoktan yastıkların arasına yerleşmiş, pantolonumdaki şişkinliğe bakarak edepsizce gülümsüyor, sonra sütyenini açıp bana fırlatıyor.

-Sadece gördüklerim değil, tadın, kokun, teninin yumuşaklığı...

Geçen her gün seni daha çok seviyorum.

-Hepsi senin.

Ben pantolonumu çıkarırken dudaklarını ısıırıyor, zonkluyor. Ayakkabılarını çıkarmaya çalıştığında onu durduruyorum.

-Açık kalıyorlar.

Vay anasını. Onları neredeyse yatağın içine soktuğunda çok seksi oluyor. Tutku damarlarımda yanıyor ve o bana böyle arzuyla bakarken daha fazla bekleyemiyorum. Yanına uzanıyorum ve sikimin tenine hafifçe dokunması neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Biraz uzaklaşmaya çalışıyorum ama sonunda vazgeçiyorum. Göğüsleri sert, benim için hazır. Birini emerken diğerine dokunuyorum. Yumuşak, lezzetli ve afrodizyak iniltisini duyduğumda bir hayvana dönüşüyorum. Eğer yapabilseydim, onu bütünüyle yutardım. Onun yatağımda olması, kırılgan ve narin bedenine hükmetmek, onu kıvrandıranın ben olduğumu bilmek anı daha da zevkli, yoğun ve unutulmaz kılıyor.

Onu bastırılmış bir cinsel bağlılıkla yutuyorum. Dilimle her iki göğsünde dairesel hareketler yapıyorum. Emiyorum, kemiriyorum, çekiyorum, yalıyorum ve karşılığında daha fazla şehvet ilahisi alıyorum. İstiyorum... Hayır. Ona ihtiyacım var.

Hepsini. Ellerim vücudunu okşuyor, kollarım onu sarıyor ve bacaklarım onunkilere dolanıyor. İçine gömülmek ve asla çıkmamak istiyorum. Sadece bir engel var.

-Bu külotun içinde ne kadar güzel ve seksi görüldüğünü hayal edebiliyor musun?

Onu sonsuza dek becermek istiyorum. Barbara günahın timsali. Gövdesini kendiminkiyle buluşması için çekiyorum.

-Kanıtları reddetmek ya da yargılamak serbesttir, sayın yargıç.

Küstahlığınız beni tüketen bir yan gösteri.

-Yetki sende, benim en lezzetli sanığım!

Göz temasını kesmeden, kadınsı kokusundan tahrik olarak vücudunun her santiminde öpücükler, öpücükler ve yalamalar izleyerek cümlesinin tasarımını keşfediyorum. Düz karnını keşfediyorum ve göbeğinin etrafında dilimle onu kızdırıyorum, ta ki dişlerimi külotunun bel bandına batırana ve onu uyluklarının arasına sığacak kadar aşağı çekene kadar.

-Böyle ıslak bir sanığı nasıl temize çıkarabilirim?

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, sularının tadına bakıyorum. Ereksiyonum büyüyor.

-Senin tadın sadece benim cellat tarafımı uyandırıyor.

Kontrolümü kaybetmemeye çalışarak amını emiyorum. Bu an, yeniden mutlu olmak istememi sağlayan kadınla ilgili. Sadece onun zevki için. İki parmağımı sokuyorum ve sıcaklığını hissediyorum. Cehennem gibi ateşliydi. Sıkı ve sırlıslıkla.

-Merhametlerini yumuşatmalı mıyım yoksa daha katı mı olmalıyım?

Parmaklarımı ağzımın yerine koyarak, ileri geri hareketlerle açıklığıyla oynayıp balını arıyorum. Onu gevşetmem uzun sürmüyor, ama sonra kıvranmaya ve kıvranmaya başlıyor, onu yıkıcı bir orgazma hak etmem için bana yalvarıyor.

-Her iyi kız şüpheden faydalanmayı hak eder.

Onun zevkini tadıyorum, tatmin oluyorum. Bana bakıyor, dudaklarımın birleştiği yere.

-Eğer ceza buysa, sanırım tekrar suç işlemiş olacağım.

Nefes nefese, sanki doymamış ve çok daha fazlasını istiyormuş gibi sırtıyor. Zaten keşfedilmiş olan patikada yavaşça ilerliyorum, bronzlaşmış, terli tenine birkaç öpücük konduruyorum ve her tarafının titremesine neden oluyorum.

-Mahkemelerde olduğu gibi benim yatağında da hüküm, karar ve sevk arasında büyük bir fark vardır. Şimdilik sadece bir tane aldım.

karar, seni lezzetli suçlu. Onu mahkum etmek şöyle dursun, henüz göndermedim bile.

Ağzını öpüyorum ve ikimiz için de rahat bir pozisyonda onu yan çeviriyorum.

-Mezun olmayı mı düşünüyorsunuz, doktor?

-O uzun dilin başını belaya sokacak, ya da benim.... - Sikimi onun girişine koyuyorum ve yavaşça ovuyorum. İnliyor, daha fazlası için yalvarıyor ve kıcını pelvisime yaklaştırıyor. -Sessiz kalma hakkına sahip olduğunu biliyorsun, değil mi?

-Biliyorum. Marco, sarıl bana, lütfen. Ama bana işkence etme.

Onun kadar istediğim bir şeyi nasıl reddedebilirim? Uzanıp yavaşça içine giriyorum, o sıkı, kaynayan, ballı cennetin her santimini hissediyorum ve sonra duruyorum. Bundan daha iyi bir his olamaz. Her zaman cinsel olarak aktif bir adam oldum, ama onunla birlikteyken daha derin. Seksten daha fazlası. Sonunda evde olmak gibi. Vücutlarımız senkronize olana kadar lezzetli bir hızda hareket etmeye başlıyorum. Dudaklarından çıkan her iç çekişte, bedenlerimizin tamamlanma ihtiyacını fark ediyorum.

Hareketlerimi yoğunlaştırıyorum ve fısıltılar yerini şehvetli inlemelere bırakıyor. Adımı haykırdığında, susamış bir şekilde, başka bir orgazma yakın olduğunu anlıyorum. Onu bu kadar tahrik olmuş görmek beni çıldırtıyor ve bunun sorumlusunun ben olduğumu fark etmek içimdeki en ilkel arzuları uyandırıyor. Sonra onu dört ayak üzerine yatırıyorum: Onu sonsuza dek benim olarak işaretlemek istiyorum. Hızlandırılmış ritim onu titretiyor. İçine girdiğim aynı güçle klitorisine masaj yapıyorum. Harika bir zevkle kendinden geçerek yere yığılıyor. Tutunmayı bırakıyorum, çünkü daha fazla dayanamıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki yanına düşüyorum.

Sessizce duruyoruz, anın tadını çıkarıyoruz. Ona sarılıyorum ve boynunu öpüyorum. Seksten sonra okşanmayı sevdiğini biliyorum. Bedenlerimizin ayrılmasını istemiyorum. Benim isteğim, sanki tekmişiz gibi devam etmek. Bana bakması için onu çeviriyorum ve birbirimize bakıp okşuyoruz.

Birçok şey söylemek istiyorum ama korku beni yeniyor ve iyi niyetimi dağıtıyor. Yaşadığım her şeyi kabul edecek mi, hatta anlayacak mı? Çok acı çektim ve hala çok güvensizim. Onu kaybetmek istemiyorum ve bunca zaman sonra bile ne yapacağımı bilmiyorum.

Barbara

Marco ile sevişmek zaten hayatımın en büyük zevklerinden biri. Seksten sonra o harika. Her zaman özenli ve sevgi dolu. İşi bittiğinde uzanıp uyuyan ya da acil bir seyahati olduğu için aceleyle giyinen Caio gibi değil.

Marco'nun koluna uzanmışım, o da saçımı okşuyor. Ama bugün farklı görünüyor. Endişeli görünüyor.

-Prezervatif kullanmadığımız için mi kızgınsın?

-Hayır, tatlım, bunu konuşmuştuk.

Hala garip. Bu yüzden ısrar ediyorum.

-Yanılıyor olabilirim ama...

İlişki hakkında konuşmak için asla bir an seçmem. Ne hissettiğimi söylemeyi tercih ederim.

-"Sadece sana ne kadar harika olduğunu ve yatağında olmandan ne kadar mutlu olduğumu söylemek istedim," diyor gözlerimin içine bakarak, "Bende uyandırdığın hisler, benim büyüleyici sirenim, daha önce hiç hissetmedim.

-Bunun bir tılsım mı yoksa büyü mü olduğuna karar verebilir misin? Bildiğim kadarıyla ikisi çok farklı şeyler.

-İşte tam da bu yüzden özelsiniz. Her ikisini de yapmayı başardınız.

-Eğer öyleyse, hadi banyo yapalım, Dr. Delight, çünkü hala şefin tatlısını yeme havasındayım.

-Peki bu tatlıyı nerede denemeyi planlıyorsunuz Bayan Doyumsuz?

-Nerede ve nasıl olduğunu söylersem komik olmaz....

Hızla ayağa kalkıyor ve banyo kapısı olduğunu tahmin ettiğim yere doğru koşuyor. Bir kahkaha patlattım.

-Bu aceleyle nereye gidiyorsun?

-Şuraya uzan. Duşu hazırlayıp senin için geri geleceğim. Bana söz verdiğin şeyi kaybetmeyi göze alamam.

Ekşi bir limonun bile yok edemeyeceği bir gülümsemeyle tavana bakıyorum. Seks tanrım, güzel, sevgi dolu, bize banyo mu hazırlıyor?

Daha ne isteyebilirim ki?

Marco odaya tekrar giriyor ve saldırıya tamamen hazır olan devasa orga baktığımda dudaklarımı ısıyorum. Bay Anakonda çok uygun bir isim. Tüm malzemeyi inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Adam kusursuz, yontulmuş bir vücudu var. Bunların hepsinin benim olduğunu bilmek beni daha da tahrik ediyor.

-Bana mı öyle geliyor yoksa açlığını gidermek için beni nasıl kullanacağını mı düşünüyorsun? Tatlı için tabii ki.

-Tabii ki biliyorum ve ağzımın suyu akmadan duramıyorum! Sanırım soyadım Cheeky olarak değişti.

-"Canın istemeyecek," diye teklif ediyor muzip bir sırıtışla.

Yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. Bu adamın beni şımartmasından bıkacağımı hiç sanmıyorum.

Sütünin devasa küvetinde yoğun zevk anlarıyla dolu harika bir banyodan sonra Marco ikimize de uyan bir sabahlık uzatıyor ve içecek bir şey isteyip istemediğimi soruyor. Bu benim küçük sürprizimi hazırlamam için bir işaret, ben de içecekleri getirmeyi teklif ediyorum. Bir veda öpücüğü için beni kendine çekti.

Sütitten çıktığımda, muhtemelen misafirler için bir oda, bir banyo ve kapalı bir kapı olduğunu görüyorum. Ne yazık ki çok meraklıyım ve bana evi gezdirmedi. Etrafı kurcalamayacağım ama kaşınıyorum. Annem, ben çocukken başkalarının konuşmalarını dinlemek için nefes almayı bırakacak kadar meraklı olduğumu söylediğinde gülüyor. Ve itiraf etmeliyim ki o zamandan beri pek değişmedim.

Birdenbire gerçek kafama dank etti: Marco ile ilişkimiz temelde cinseldi ve yaptığımız her şey çok lezzetliydi, ama... Onu hala tanımıyorum. Bir yargıç olduğunu, bir motosiklet kulübüne üye olduğunu, müzik zevkini ve birkaç başka şeyi biliyorum, ama bunun dışında hiçbir şey yok. Ne zamandır bekâr? Ailesiyle görüşüyor mu?

Evi kim bu kadar düzenli tutuyor? O olduğundan şüpheliyim. O kadar çok soru var ki, bir an için buraya ne yapmaya geldiğimi, koridorda dikildiğimi neredeyse unutuyorum. Birkaç saniye sonra mutfığa yöneliyorum ve kalbimin emrettiği şeyi yapmaya karar veriyorum: anı yaşamak.

Dondurma kaplarını buldum. Mikrodalgaın içinde, hazırlama süresi için talimatların bulunduğu kapak var.

-Bu beklediğimden daha iyi olacak: Çikolata ve biberli sos.

Kapağın ısınmasını beklerken, gözlerini bağlamak için bir şey koymam gerektiğini hatırlıyorum. Beklentiler baştan çıkarma oyununun bir parçasıdır. Uzun uzun düşündükten sonra, odasında olması gereken bir şeye başvuruyorum. Hemen geri dönüyorum.

-Hey, yakışıklı, kravatını ödünç alabilir miyim?

-Ne için?

Meraklı. Başka bir ortak noktamız daha var.

-Bu da sürprizin bir parçası.

-Yani gerçekten senin ellerinde mi olacağım?

-Güven bana. -Ona cesur bir göz kırpıyorum.

Dolaba gider ve güzel bir mavi ipek kravatla geri döner. Ve muzip bir gülümseme.

-Bu bir onurdur. Şimdi arkanı döner misin?

-"Sanırım oyundan zevk alacağım," diye dalga geçiyor ve gözleriyle buluştuğumda ellerini tutup onu yatağa doğru yönlendiriyorum.

-Elimden geleni yapıyorum.

Uzaniyor ve nefes alışının kesildiğini duyabiliyorum.

-Bekle bir dakika.

Mutfağa dönüp, emirlerimin yerine getirildiğinden emin bir şekilde gelmiş geçmiş en iyi tatlıyı hazırlamaya devam ediyorum. İhtiyacım olan her şeyi bir tepsiye koyuyorum ve yatak odasına dönüyorum, devrilmemesi için yavaşça yürüyorum, sonra yatağın yanına bırakıyorum ve Marco'nun üstüne tırmanıyorum. Göz bağını çıkarmaya çalışıyor ama izin vermiyorum.

-Asla olmaz. Bana güvendiğini söylemiştin, değil mi?

Başını sallıyor.

-Ardından talimatları izleyin.

-Evet, hanımefendi.

Eksik olan tek şey bir selamlama. Memnun bir kıkırdama çıkardım ve baştan çıkarmaya başladım.

Kulak memesini kemirdim.

-"Adalet Tanrım, şimdi kendimi senin içinde kaybetme sırası bende," diye fısıldıyorum kulağına ve bedeninin benimkinin altında titrediğini hissediyorum.

Bacağıma bir şey battığını hissediyorum ve başımı kaldırdığımda onun heyecanını görebiliyorum.

-Gülüşün çok güzel, ama ağzından ne kadar etkilendiğimi biliyor musun? Ya da ıslak öpücüklerinden ne kadar hoşlandığımı?

Dudaklarına hafifçe dokunuyorum, sonra bir kaşık dondurma alıyorum ve vücudunda dondurma izi bırakıyorum. Titriyor ve sırtını dikleştiriyor. Sonra karşılık olarak homurdanırken her damlanın tadını çıkarıyorum.

-Tatlıyı denemek ister misin, tatlım?

-Evet, ama senin bedeninde.

-O zaman beklemeniz gerekecek, çünkü henüz takasa başlamadım.

Bir kahkahamı tutuyorum, ona kendi mahkemesinin tadını vermeye kararlıyım. O gülümsüyor ve ben dondurmanın tadını çıkarmaya devam ediyorum, tatlı dondurmayla kaplı sert, sıcak, erkeksi tenin mükemmel birleşiminde. Birazını ağzına atıp onu öpüyorum, sonra parmağımı çikolata kaplamasında gezdirip biberden hafifçe yanan dudaklarımıza götürüyorum. Sonunda her tarafını yalıyorum ve çikolatanın büyük bir kısmının açgözlülükle tadını çıkardığım sikiğin üzerinde erimesine izin veriyorum. Ortalamanın üzerindeki boyutuna uyum sağladığım için emdikçe şaft kalınlaşıyor ve zonkluyor ve sonra onu boğazımda hissedene kadar bütün olarak yutuyorum.

-Bu işkenceye daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum, kıymetlim. Belki tatlıyı paylaşmak istersin. Çifte zevk olur. Olur mu?

Çok şey istemesine gerek olmadığını bilmiyordu. Hiç alçakgönüllülük göstermeden ve bana nasıl dokunduğunu hissetmek için büyük bir arzuyla, gözbağı bağını çıkarıyorum. Beni üstüne yatırdı ve destansı bir 69 için beni ters çevirdi. Tatlı, aslında, daha erotik ve unutulmaz hale geldi.

Uzun bir süre sonra, uzanıp kendimizi bıraktıktan sonra, ellerimiz birleşmiş ve yüzümüzde bir gülümseme, tek kelime etmeden başımı öpüyor.

-Küçük kafanın içinde neler oluyor?

-Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ağzından kaçıracağını düşünmüştüm ama bana ciddi bir şekilde baktı.

-Ne bilmek istiyorsun?

-Her şeyi. Seni daha iyi tanımak istiyorum.

-Barbara, benim hikayem uzun. Anlatmak için doğru zaman olduğunu sanmıyorum.

-Peki, sorun değil. En iyi zamanı sen seçersin. Seçim her zaman senin mi olacak?

Üzüntüyle gülümsüyorum, kalkmak, kıyafetlerimi almak ve gitmek istiyorum.

-Senden bir şey saklamayacağım ama sessiz olmasını istiyorum.

-Eğer Thomas'ın inancına sahipseniz, Eyüp'ün sabrına asla sahip olamazsınız.

Burada bir hikâye olduğunu hissederek yataktan fırlıyorum. Kendime zarar vermemeye kararlıyım. Tuvalete gidiyorum ama o benimle gelmiyor. Tanrıya şükür. Muhteşem geceye rağmen, bu inkar, sürdürmekte ısrar ettiği bu gizem kalbimi sıkıştırıyor.

Odaya geri döndüm ama orada değildi. Gitsem mi kalsam mı bilemiyorum. Etrafıma bakınıyorum, kıyafetlerimi arıyorum, ama sonra Marco içeri giriyor.

-Seninle duş alamadığım için üzgünüm, Ba. Çikolatayla kirlenmiş çarşafı değiştirmek zorunda kaldım.

Hâlâ havluya sarınmış bir halde, elastikle beceriksizce yatağı hizalamaya çalıştığını görüyorum. Gülüyorum.

-Sakar olanın sadece ben olduğumu sanıyordum.

Ona yardım ediyorum ve iyi bir takım gibi iki saniye içinde her şey hazır oluyor.

Bir an için yatağı genelde kimin yaptığını sormayı düşünüyorum ama dilimi ısırıyorum.

-Şimdi ben hazırlanırken gidip küvette dinlenebilirsin.

-Ne demek istiyorsun? Buradan çıkamayacaksın. Gidip uzanabilir ve üzerini örtebilirsin. Sadece vücudunu suyla yıkaman gerekiyor ve ben de bir sarmaşık gibi üzerine uzanacağım.

Kaşımı kaldırıyorum.

-Dilsiz bir sarmaşık, ha?

-Hiç kaçırmıyorsun, değil mi?

-Asla.

O beni öpüyor ve tuvalete gidiyor, ben de uzanıp bekliyorum. Sorun şu ki, yorulmam ve uykuya dalmam uzun sürmüyor. Bir süre sonra kolunu etrafımda hissediyorum. Sanki benim yerim hep burasıymış gibi. Onun bedenine sokuluyorum, sıcaklık arıyorum ve mışıl mışıl uyuyorum.

Sabahları, çalar saat çalmadan önce, bir başlangıçla uyanıyorum. Evden uzakta her uyuduğumda bu olur. Biraz uyanıyorum ama beni etkileyen şey Marco'nun yataкта olmaması değil, bağırان bir kadının tiz sesi oluyor.

-Kim var yanında? Söyle Marcus! Sen evli bir adamsın, seni alçak!

Donup kaldım. Kalbim neredeyse ağzımdan fırlayacaktı. *Evli* misin?

Hala uyuyor olmalıyım, çünkü bu bir kabus....

Bölüm 25

Çerçeve

Gözlerimi zar zor kapatıyorum ve dahili telefonun ısrarlı sesiyle uyanıyorum. Hiç kıpırdamayan yanımdaki güzel kadına bakıyorum ve hızla ayağa kalkıyorum.

-Evet mi?

-Dr. Marco, günaydın. Ben resepsiyondan Aroldo. Bakın, Bayan Paula güvenlikten geçti ve dairesine doğru gidiyor.

-Ama bu nasıl oldu?

Kapı zilinin çaldığını duyuyorum ve aceleyle bir havluya sarınıyorum, sonra da Barbara'nın uyanmasını engellemek için koşarak kapıyı açıyorum.

-Paula, burada ne yapıyorsun? Sana ödediğim emekli maaşı cep telefonuna kontör yüklemeye yetmiyor mu? Evlerine gitmeden önce insanları aramalısın.

-Sevgili evimiz! Bu arada, bu resepsiyon da ne? Sanki onurlu bir misafirmiş gibi daireye girer.

-Şu an konuşamam. Lütfen git ve buraya gelmeden önce bir randevu al.

-Eğer yapamıyorsan ve böyle bir havlunun içindeysen, yanında kim var? Söyle Marco!

Sen evli bir adamsın, seni alçak! -diye bağırır.

-Kapa çeneni ve git. Kapa çeneni ve git. Hemen! Açıklanacak bir şey yok. Bir yılı aşkın süredir ayrınız. Boşanma kağıtlarını imzaladık bile, Hatırladın mı?

-Hayır! Sen benimsin. Ve yanındaki bu küçük kadın.... senin müsait olmadığını bilmeli. -Çıglık atarak odama doğru yöneliyor. Sinirleniyorum ve hiç düşünmeden kolunu tutuyorum. -Bırak beni!

Senin için bacaklarını açan sürtüğe gerçeği söylemekten korkuyor musun? Bırak aşkım. Ona evliliğin ötesinde bir bağımız olduğunu söyleyeceğim.

-Özür dilerim. Seni doğru mu duydum? Artık bir *bağlantımız* var mı? Bildiğim kadarıyla, sen bu bağlantıyı hiç istemedin.

-Anlamıyorsun. Seni seviyorum. Sen benim kocamsın. Tanrı'nın kanunları önünde yemin ettik. Sana hiçbir zaman kötü davranmadım. Benimle her zaman her şeye sahip oldun," diyor, şimdi alaycı bir tonda, onun kaptislerini şımartmak istediğinde yaptığı gibi.

-Şimdi beni seviyor musun? Aşkın ne olduğunu biliyor musun? Ama her neyse. Tartışmak istemiyorum. Hemen evimden defol. Ve bir daha buraya gelme! Son kez söylüyorum: Ben senin eski kocanın ve sana katlanmak zorunda değilim.

-Hayır. Evli erkeklerin peşinden giden o küçük kadınla tanışmak istiyorum.

-Tekrar söylemeyeceğim.

-Neden gitmemi istiyorsun? Sevgiline küçük bir sebze yetiştirdiğini söylemeye utanıyor musun?

Bu kadının yüzüne bakmayı reddediyorum. Onu artık hayatımda istemiyorum. Üzerime bir aşağılama hissi geliyor ve sırtımda nazik bir dokunuş hissediyorum.

Barbara

Marco'nun sabahlığını giydim çünkü bu kadın benim düşündüğüm kaltakla buluşacaksa, karakterime uygun giyinmem gerekiyor. Zaten bir sürü soruna neden oldu ve şimdi de beni gücendirdiği için suratına bir tokat yiyecek. O zaman Bay Marco kim olduğunu açıklamak zorunda kalacak.

Oturma odasına girdim. Arkadan yaklaşıyorum ve daha sonra pişman olacağı bir şey yapmak üzere olduğunu fark ediyorum. Bu yüzden elimi sırtına koyarak onu rahatlatmak için acele ediyorum.

-Günaydın. -Başka tarafa bakıyorum. -Ben Barbara Nucci.

Elimi uzattım ve rengi soldu, bana bakmaya başladı. Tek kelimeyle çok güzel.

-Kapıya çırılçıplak gelmeye utanmıyor musun, vasıfsız kadın?

-Eğer bu tonda başlamayı tercih ediyorsanız, burada diskalifiye edilen ben değilim, sizsiniz. Başkasının evine girdiniz ve sanırım Marco size hemen gitmenizi söylerken gayet açıktı. Kıyafetime gelince, endişelenmeyin çünkü bir dahaki sefere kraliyet ailesini selamlamak için balo elbisesi giyiyor olacağım.

Koruyucu, Marco beni kollarına çekiyor ve donup kalıyorum. Sanırım bedenimi ele geçiren Wonder Woman gitmiş, çünkü tek hissettiğim sallanan bacaklar.

-Paula, konuşacak başka bir şeyimiz yok. Ve sakın bir daha karıma sürük deme.

-Onunla mutlu olabileceğini düşünüyorsun, değil mi? O zaman yakışıklı olana sor, neden birlikte olmadığımızı söylesin. Geçit töreni yapmak zorunda kaldığında ve insanlar sana acıyarak baktığında o pozü görmek istiyorum.

Marco'nun yüz ifadesi öfkeyle dolar. Birden kendini kaybediyor ve karısını dairenin dışına sürüklüyor, sonra da kapıyı çarparak kapatıyor. Dışarıdan tehditlerin histerik çığlıklarını duyuyorum. Marco'nun dudaklarından hıçkırıklı bir iç çekiş çıkıyor. Üzgün, acı dolu ve yorgun görünüyor. Tartışmanın ardında uzun bir hikaye olduğunu biliyorum.

-Sana bunu yaşattığım için üzgünüm, kıymetlim. Asıl noktayı kaçırıyor olmalısın, haklı olarak.

-Pek sayılmaz. Şimdi açıklama sırası sende. Hayatından bihaber olmak istemiyorum.

Boğazımın yavaşça kapandığını hissediyorum.

-Sana her şeyi anlatacağım. Önce benimle bir fincan kahve içer misin?

Çerçeve

-Barbara, insanlar benim ilişkilerden nefret ettiğimi düşünüyor ama bu doğru değil. Mesele şu ki, davranışları aksini haykırsa da içinde iyi bir kalp olduğuna beni inandıran birinden hoşlandım.

-Beğendiniz mi ya da hala beğeniyor musunuz?

Tüm bunları klişe ya da aceleci görünmeden nasıl kelimelere dökeceğimi bilemediğim için tereddüt ediyorum ama mutfak masasının karşısına oturuyorum.

-Senden hoşlanmayı uzun zaman önce bıraktım. İster inan ister inanma, sana duyduğum tutkuyla karşılaştırıldığında ne olduğunu nasıl sınıflandıracağımı bile bilmiyorum.

-"Tutkular geçicidir," diyor ve kahvesinden bir yudum alarak tepkimi izliyor.

-Sen böyle mi görüyorsun? Çünkü ben öyle görmüyorum. Sana hiç yalan söylemedim ve şimdi de söylemeyeceğim.

-Sana her şeyi bilmek istemediğimi söylersem, sana yalan söylemiş olurum ama bana sadece ilişkimiz için önemli olan şeyleri söyleyebilirsin. İhanete uğramış hissetmek istemiyorum, anlıyor musun?

-Linda, kendim için istediğim kadının sen olduğunu anladığım günden beri niyetim buydu. Sana her şeyi nasıl anlatacağımı düşünüyordum.

-Dürüst olmak gerekirse? İlk kız arkadaşının kim olduğunu ya da hayatından kaç kadın geçtiğini bilmek istemiyorum. Bizim bir geçmişimiz var. Şu anda önemli olan, bundan sonra birlikte neler yaşayacağımız. Her geçen gün daha çok sevdiğim adamın paketinde ne var?

Bu yorum gerginliği azalttı ve ben de rahatladım.

-Paula ile tanıştığımda gençtik. Ben çoktan hukuktan mezun olmuşum ve her zaman hayalim olan yargıçlığa ulaşmak için çok çalışıyordum. O da bir avukattı ama mesleğini sevmiyordu. Ailesi onu hukuk okumaya zorlamıştı. Birlikte kaldık çünkü mesleğimiz dışında aynı yerlere gidiyorduk ve her ikisi de hâkim olan anne ve babalarımızın mesleğe olan bağlılığı aramızdaki bağı güçlendiriyordu. Sevmediğim şeylere gözlerimi kapadım ve kaderin Paula'yı hayatıma soktuğuna inandım. Her zaman komik ve kibardı, çekiciydi, her durumda nasıl davranması gerektiğini biliyordu, herkes onu seviyordu. Beni çeken de bu özellikleriydi.

-Kıskanmayayım diye bana her şeyi anlatmanı söylemiştim.

İlgileniyor gibi görünüyor ve gösterişsiz tepki verme şekli bana giderek daha fazla güven veriyor ve birlikte gülüyoruz.

-Sorun değil. Federal yargıç olduktan sonra, bir sonraki adımın sunak olduğunu düşündüm, Paula'nın bir düğün tarihi belirlemek için sürekli baskı yapmasından bahsetmiyorum bile. Sanırım beni bir bahane olarak gördü.

Babasının hayatını kontrol etmeyi bırakmasını sağlamak için. Tek derdi iyi giyinmek ve sosyeteye katılmaktı. -Duraksadım ve uzun bir iç çektim. - Sonra evlendik. Bir an önce çocuk sahibi olmak istiyordum. Ailem onun kaba olduğunu düşünse de Paula'dan hoşlandığımı sanıyordum. Onu hiçbir zaman öyle görmedim, bu yüzden ne yazık ki onlardan uzaklaştım. O benim tüm dünyam oldu.

-Şahit olmaktan hoşnutsuzluk duyduğum ücretsiz örnekten, ailenizin neden buna dayanamadığını anlayabiliyorum. Sen bir savaşçısın. Ama hayatına devam edebilirsin.

-Sana olanları anlatmayı sevmiyorum ama durumu açıklamak bana iyi geliyor. Sana neden daha önce söylemediğimi bilmiyorum.

-Marco, üzgün değilim. İnan bana. Belki de her şey bu şekilde olmak zorundaydı. Sadece hangi haklardan bahsettiğini ve sana karşı ne düşündüğünü anlamıyorum.

-Olanların en önemli kısmı bu. Bir buçuk yıldır evliydik ve durup dururken Paula kutlama için yemeğe çıkmamız konusunda ısrar etti. İtiraf etmeliyim ki korkmuştum bile. O zamanlar özel bir randevuyu unutup unutmadığımı bile merak etmişim ama bu çok nadir görülen bir şeydi. Bana metodik diyebilirsiniz ama ilk randevumuzun tarihini bile biliyordum.

Kıskanç bir surat yapıyor.

-Şimdi endişelendim.

-Neden?

-Hatırladığın bu tarihler.... Bak, eğer birlikte kalırsak, bu hikayeyi aşk takviminden silmen gerekecek.

-Merak etme. -Çenesine dokunmak için uzandım. -Bu takvim artık yok. Çoktan yenisini aldım.

Birden ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşarak kucağıma oturdu.

-Bu takvimde bana da yer var mı? Onu sevgiyle öperim.

-Sen zaten bunun bir parçasısın kıymetlim, ama beni bu bakışlarla taciz etmeye devam edersen, hikayemi başka bir güne bırakmak zorunda kalacağız.

-Artık duracağım....

Başını kaldırıp anlamamış gibi yapıyor ve ben onu tekrar öpüyorum.

-O zamanlar bunun özel bir randevu olmadığını söylemişti ama o akşam yemeğinin hayatlarımızı sonsuza dek değiştireceğini bilmiyordum. Restorana vardığımızda Paula bana bir kağıt parçası uzattı.

Hamile. O anda kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissettim. İstedğim her şey gerçekleşmişti. O kadın ve çocuğumuz için cenneti ve dünyayı verebilirdim. -Boğazım düğümleniyor ama derin bir nefes alıp devam ediyorum: "Ama hamilelik karmaşıktı. Midesi çok bulanıyordu ve doktorun talimatlarına uymadı. Vitaminlerini almadı, diyet yaptı, yemek yemedi ve kendi bedeninden giderek daha fazla nefret ediyor gibiydi. İlk başta bu reddedişi anlamaya çalıştım, hatta bununla nasıl başa çıkacağımız konusunda rehberlik etmesi için bir psikoloğa gitmemizi önerdim, ancak bunun sadece oğlunu reddetmek değil, görünüşüyle ilgili bir endişe olduğunu fark etmeye başladım. Onu her zamanki gibi güzel göründüğüne ikna etmek için elimden geleni yaptım.

Barbara devam edebilmem için sırtımı sıvazlayana kadar anılara dalıp bir an duraksıyorum.

-Her gece eve gittiğimizde konuşurduk. Her şeyi yakından takip ediyordum ama bana hiçbir şey anlatmaya yanaşmıyordu. Paula'nın bana ya da bebeğe karşı hiçbir şey hissetmediğini anlamaya başladım. Bebekle konuştuğumda verdiği tepki beni şaşırttı, çünkü sevgi gösterime bile güldü. Tüm bunları size kararlarımı anlamanız ya da benim için üzülmeniz için anlatmıyorum. Aksine, bunları hatırlamak bana çok acı veriyor.

Gözlerimin yandığını hissediyorum. Gözyaşlarım akmaya başlarken bana sıkıca sarılıyor. Bundan sonra geleceklerin beni hüzünlü bir geçmişi hatırlamaya zorlayacağını biliyorum, ama devam etmek için güç topluyorum, sesim çatlıyor.

-Her ultrasonda bebeğin cinsiyetini öğrenmek için sabırsızlanıyordum, isim seçmek için sabırsızlanıyordum. Ama o umursamıyor gibiydi. Ben ekrandaki her görüntüyle heyecanlanırken, o bulanık göründüğünü söyleyerek küçümseyen suratlar yapıyordu. Ama sonra somut bir ultrason geldi ve gerçek Paula ile tanıştım. Doktorun yüz ifadesinden iyi bir haber gibi görünmüyordu. Aslında, aldığımız teşhis dünyamızı sarstı. Bebek doğmayacaktı ve doğsa bile hayatta kalamayacaktı. Teşhis anensefaliydi. Korkunç bir şoktu. Paula sonunda hiç görmek istemediğim ve ailemin beni zaten uyardığı şeyi görmeme izin verdi. İçindeki şeyi aldırma istediğini açıkça belirttiğinde iki kez düşünmedi.

-*Şeyler mi?*

Barbara'nın gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum.

-Evet, kızımız için kullandığı kelime buydu. Evet, bir kız. Mmkn olduğunca sevgi dolu olmaya çalıştım. Birlikte olduğumuzu ve böyle bir karar vermeden önce çok konuşmamız gerektiğini göstermek istedim. Doktorun muayenehanesinden çıktığımızda ona prensesimizin adını seçmesini söyledim ama o apkın ve duyarsız davranıyordu, bu yüzden ben seçtim: Victoria.

O anda duygularıma daha fazla hakim olamıyorum ve başımı Barbara'nın omzuna yaslayıp ağlıyorum. O sessizliğini koruyor, saçlarımı okşuyor.

Bunu dile getirmek bana acı veriyor. Sanırım ilk kez deniyorum. Ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama neredeyse iki yıldır içimde tuttuğum her şeyi dışa vurduğum için kendimi rahat ve huzurlu hissediyorum.

Barbara

Başım dönüyor. Avularım terliyor ve kalbim hızla çarpıyor. Bu güçlü, gururlu adamın kucağında ağlaması beklenmedik duyguları harekete geçiriyor. Her zaman yanıma gelen herkes için güzel sözler sarf etmişimdir ama şimdi durum farklı. Sanki daha büyük bir g beni engelliyor. Sadece onu rahatlatmak istiyorum.

-Marco, istemiyorsan başka bir şey söylemek zorunda değilsin. Sanırım bir kahveye daha ihtiyaımız var.

Bu durum benim için yeni ve bana henüz söylemediği şeyin bizi sonsuza dek etkileyebileceğini düşünüyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o beni engelliyor.

-Lütfen, kıymetlim, benden kaçma.

-Hiçbir yere gitmiyorum, söz veriyorum. Sadece bardaklarımızı dolduracağım.

-Bekle, sanırım sana her şeyi bir kerede anlatmalıyım, tamam mı?

-Tamam. Devam et.

-O anda sinirlendim. Bunu yapamazdım. Küçük kızımızın bir gün ya da birkaç yıl ömrü kalabilirdi. Doktor bize hiç umut vermedi ama ben ona inandım. Onun doğduğunu görmek istedim, onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim ama Paula fikrini değiştirmede ve aldırmak için elinden geleni yaptı. Sevgim nefrete dönüştü. Onun ne kadar kötü, işe yaramaz ve kalpsiz olduğunu nasıl görmediğimi bilmiyordum. Ona yaklaşamazdım ama bebeğimi koruyacaktım. Onu tehdit bile ettim.

Hamile bir kadını nasıl tehdit edebilirdi? Gözlerimi büyüttüm ve o konuşmaya devam etti:

-Kızımızı almak için bir kliniğe giderse onu cehenneme kadar kovalayacağımı ve yasal sonuçlarına katlanacağımı söyledim. Bu bizim kararımızdı, onun değil.

Son derece rahatladım. Onun tavrını anlıyorum. Ellerimi Marco'nun göğsüne koyup acısını dindirmek istiyorum.

Çerçeve

Bunun Barbara için çok fazla olduğunu biliyorum ama duramıyorum. Victoria'yı bilmesi gerekiyor.

-Aileye Paula'nın teşhisini ve yaptıklarını anlattım çünkü bebeği bilerek kaybettiye herkes bunu öğrenecekti. Hizmetçim Nana bizim için çalışmaya devam etti. Bir gün bana Paula'yı birkaç kez düşük ilacı içerken bulduğunu söyledi. Hamileliğin geri kalanı benim için dehşet içinde geçti. Hatta bilerek bir kazaya bile neden oldu. O gün sınıırıma ulaştım ve bir karar verdim. Övünmek gibi olmasın ama herkesin iyiliği için bu gerekliydi. İşe gittiğimde Paula'yı gözetim altında bıraktım. Benim haberim olmadan nefes bile almıyordu. -Barbara'nın gözleri yaşlarla doldu, ben de uzun hikayeyi kısa kesmeye karar verdim. -Victoria doğmadan kısa bir süre önce, Paula'nın böyle bir şey olursa ne yapacağına çoktan karar verdiğini öğrendim. Evliliğimizi temelli bitirmek için bir daire kiralamıştı. Bir daire kiralamıştı.

Victoria'nın doğumu benim için büyümlü bir andı, çünkü prensesim sonunda o acımasız ve kalpsiz kadından kurtulacaktı. Bu bir özgürleşmeydi. Onu eve getiremedim ama bu dünyada nefes aldığını duymak bile beni son derece mutlu etti. Doğduğundan beri hastanedeydi.

-Kaç aylık?

-Dokuz yaşında ve tüm kötü ihtimalleri geride bırakarak bir savaşçı oldu," diyorum gururla.

-Peki ya anne?

-Paula? Sezaryen ameliyatından sonra iyileşmek için birkaç gün hastanede kaldı ve kızımızı bir daha hiç görmedi. Gerçek bir çocuk sayılamayacak bir şey doğurduğunu iddia etti. Ağzından çıkan her kötü söz kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Bana yaklaşmasını yasaklayan bir yasaklama emri çıkarttım. Prenseseimize yapabileceklerinden korkuyorum.

-İki taraf için de kolay olmamalı.

-Öyle değil. Ama prensesime söz verdim, yaşadığım sürece kendimi tamamen ona adayacaktım. Bu yüzden kimseyle bir ilişkim olmadı. Kendimi ona adamama engel olmalarını istemedim. Onun için üzülmelerini de istemedim. Konuşmamasına, yürümemesine ve benimle yaşamamasına rağmen bana güç veriyor. Her saniye yaşam için savaşıyor.

-Sevginiz çok güzel. Böyle bir annenin çekip gitmesine üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Bence her kadının hakkı var ama çocuğunuzu terk ettiğinizde bu hak ortadan kalkıyor.

-Sekiz ay boyunca hiçbir yaşam belirtisi göstermedikten sonra hastane resepsiyonuna gidip Victoria'yı görmek istemiş ve bunu yasakladıklarında da büyük bir yaygara koparmıştı. O gün otelde birlikteyken Pedro ortaya çıktıığında, beni bu durum hakkında uyarmak içindi.

Bir an için tüm o öfkeyi yeniden yaşadım.

-Pişman mıydı?

-Hayır. O kimseyi sevmez ve pişmanlık duymaz. O kendi aklının efendisi. Sadece dikkatimi çekmek istedi, çünkü bir yılı aşkın süredir ayrı olmamıza rağmen, başarısız arkadaş grubundaki tek boşanmış kişi olmayı kabullenemiyor. Beni her yerde arayıp bulamadığı için oraya gitmiş.

-Ne sahiplenme ama," diye iç geçiriyor, teslim olmuş bir halde.

Onun güvensizliğini hissediyorum.

-Ba, sana aşığım ve açıldıktan sonra bile seninle bir gelecek kurmak istediğimi biliyorum. Ama tüm bunların çok fazla olduğunu düşünüp vazgeçmek istersen diye bunu kabul ediyorum.

Bölüm 26

Barbara

Çok fazla bilgi var. Başım dönüyor. Onunla ilk tanıştığımda, sadece mükemmel bir adam olduğunu gördüm, hatta peşinde bir sürü çılgın eski kız arkadaşı olacağını hayal ettim, ama bunun dışında hiçbir şey yoktu. Şimdi, onunla birlikte gelen bagaj konusunda endişeliyim, ancak bu ilişkiyi yaşama isteğimi durdurmuyor. Bunun en iyi karar olduğunu hissediyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, Victoria ile tanışmak, sağlık durumu hakkında daha fazla bilgi edinmek ve Marco'yu her konuda desteklemek için bile endişeliydim.

Birden irkildim.

-Kafandan neler geçtiğini öğrenebilir miyim?

-Hayatı.... senin hikayeni.... her şeyi düşünüyordum. Tico ve Teco çok meşguldü. -Ortamı biraz yumuşatmak için küçük bir şaka yaptım. Balkonda bana katıldı.

-Düşünmek bazen sana iyi gelir. Beni terk etmeyi çok fazla düşünme, canım.

Aman Tanrım. Bu şeyler kalbimi eritiyor. Beynim pelteye dönüyor ve o geri gelmeden önce herhangi bir yanıt formüle edemiyorum.

Lanet olsun!

Bulutlar gibiyim, alçak, donuk ve gri. Yağmuru izliyorum.

Gerçek şu ki Marco'nun yanımda olmak istediğine dair açıklaması beni çok şaşırttı ama söylediklerinin duygularımı nasıl etkileyeceğini bilmiyorum. Bu beni kızdırıyor - sonuçta ben nasıl bir insanım? Marco'nun sorunları onun kim olduğunu değiştirmez.

Odaya döndüğümde yüzünde endişeli bir ifadeyle bir ileri bir geri yürüyordu. Dürüst olmak gerekirse, düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, durumun onun için ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim.

-Marco, her şey benim için çok yeni.... -Derin bir nefes alıyorum ve ıstırabına bir son vermek için ona sarılmak üzere uzanıyorum. Hayır.

Onu üzgün görmek istiyorum. Benimle değil. -Geçmişin senin hakkında hissettiklerimi değiştirmez.

-Kolay olmayacağını biliyorum ve doğruyu söylemek gerekirse, başka bir kadınla hiç bu tür bir konuşma yapmadım. Hayatıma bu kadar özgürce girmesine izin verdiğim ilk kişisin, ama...

Parmaklarımla ağzını kapatarak devam etmesini engelliyorum.

-Gözlerimin içine bak. Ben, Barbara Nucci, duyguları olan bir insanım ve özel bir kızınız olduğu için sizi daha çok ya da daha az seveceğimi düşünmenizi kabul etmiyorum. Tüm insanların eski sevgilin gibi olduğunu düşünme, so.... Her seferinde bir gün yaşamak hakkında ne düşünüyorsun?

-Ben sizin eşiniz, sevgiliniz ve erkek arkadaşınız olmak istiyorum, Bayan Barbara. Kalbimin kapılarını açmayı başardınız ve gitmenizi istemiyorum.

Birbirimizi mıknatıs gibi çekiyoruz, tutku ve hayranlıkla dolu yeni bir başlangıcı mühürleyen şefkatli bir öpücükle son buluyoruz.

-Şimdi, yakışıklı, sakıncası yoksa, iyi bir kahveye ihtiyacımız var. Midem açlıktan gurulduyor. Dün beni bitirdin.

Sadece havlu giyen erkeğime dokunma fırsatını asla kaçırmam.... Bu çok baştan çıkarıcı. Kapıyı onun açtığını şimdi fark ettim.

-Bir dahaki sefere kapıyı havlunla açma, tamam mı? Kolunu okşadım.

-Kıskandın mı, denizkızı?

-Kıskançlık.

-Kızgın olduğunda gergin oluyorsun. Ama o güzel küçük yüzündeki gülümsemeyi korursan, kahvaltı, öğle yemeği ve hatta akşam yemeği yemeyeceğiz.

-Seninle her şey çok yoğun. Sırayı tersine çevirmek yok. Önce yemek yeriz, sonra.

Çerçeve

Onu balkonda, uzakta otururken görmek beni neredeyse öldürüyordu. En kötüsünü düşündüm. Kalbim ağzımdan fırlamak üzereydi. Ama aniden, hiçbir şeyin değişmediğini açıklamasını duymak tek bir şeyi doğruladı:

Barbara özel biri. Korku ve güvensizliğin yanı sıra gözlerinde beni rahatlatan bir samimiyet ve şefkat de vardı. En azından öpüşene kadar.

Bütün günü onunla geçirmek istedim ama başka bir randevum var. Bugün izin günüm ve böyle günlerde hep küçük prensesimle kalırım. Söylemeden önce bir an düşündüm:

-Bu özel günü benimle ve küçük prensesimle geçirmeye ne dersin?

-Marco, çok isterim. Victoria ile tanışmak için sabırsızlanıyorum ama günü Paty ile geçirmek için çoktan rezervasyon yaptırmıştım. Elbette, bir sonraki ziyaretinizde onunla birlikte olmak isterim.

Bir daha düşündüm de, sanırım en iyisi bu. Önce küçük prensesime birine aşık olduğumu söylemeliyim.

-Yakışıklı olan bana gülüyor mu? -diye sorar, elleri kalçalarında.

Sonra onu yakaladım. Onu kucağıma çekiyorum ve güzel, tatlı ağzını dudaklarıma bastırıyorum. Onun yanında olup da onu öpmemek günahtır.

-Mutluluktan," diye fısıldadı dudaklarının arasından.

Bacaklarıma tırmanıyor ve kollarını boynuma doluyor. Bu şekilde sevişiyoruz, içime gömülmüş ve her hareketi kontrol ediyor, telaşsızca. Delicesine rahat. Birlikte zevkin doruğuna ulaştığımızda, bunun farklı olduğundan eminim. Saf ve gerçek bir his.

Barbara

Duş alıp hazırlanıyorum, hâlâ kasılmalar hissediyorum.

-Dr. Delicia, ben gidiyorum. Sana sonra mesaj atarım.

-Hey, bekle! Seni eve götürüyorum.

-Olmaz. Sen prensesini görmeye hazırlan, ben de taksiye bineyim. Bu kadar.

-Ne kadar patronluk taşıyorsun!

Beni bir öpücük için kendine çekiyor, kimin gerçekten yetkili olduğunu açıkça ortaya koyuyor, sonra vedalaşıyoruz ve ben daireme geri dönüyorum.

İçimi dökmem lazım. Paty ile tanışmak mükemmel olacak. Beni tamamen anlıyor.

Vardığımda hemen arkadaşımı arıyorum ama telesekretere düşüyor. Mesaj bırakıyorum: Choni beni ara! Randevumuzu unuttun mu? Öptüm. Beni geri araması uzun sürmüyor.

-Merhaba, kayıpsınız! -İronik bir tonda selamlar.

-Ben mi? Kayıp mı? Sen olamazsın. Telefonu kapalı olan sendin. Her şey yolunda mı?

-Blessed Kadın, Ben Ben gayet iyiyim. Ben birçok şeyler sana söylemek için.

-Çünkü bu arkadaşlığı merak eden tek kişi sen değilsin!

-Marci'nin beni bir partiye davet ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun?

-Hmmm... Sen gittin mi?

Bu görüşmenin saatlerce süreceğini görebiliyorum.

-Gitmekle kalmadım, hala buradayım. İlk başta sadece cahil köylüler ve at pisliği olacağını düşünmüştüm ama dostum, yanılmışım! Sihirli bir ırgatla tanıştım ve yakında onun çiftliğinden ayrılacağım.

-Sen delisin! Adamla dün tanıştın ve şimdiden evine mi gittin?

-Neden zaman kaybedelim?

-Yani rodeo kraliçesi oldun ve boğanın üstüne mi oturdun?

Gülüyorum.

-Evet, dostum, çok gül! Rodeo kraliçesi olmayabilirim ama bütün gece at sürdüm, bunu söyleyebilirim....

Yüksek sesle gülüyor, benimkine giriyor. Paty harika bir arkadaştır. Onunla birlikte heyecanlı durumlarda azizlerin isimlerini uydurma alışkanlığı edindim. Yıllar geçtikçe kaç tane bulduğumuzun sayısını unuttum.

-O zaman sürmeye devam et. Rodeonun önüne geçmek istemiyorum. Sadece merhaba demek ve randevumuz hala devam ediyor mu diye sormak için aradım, ama görüyorum ki devam etmiyor. Pazartesi günü bana kirli detayları anlatırsın. Keyfini çıkar!

-Bilmiyorum. Sanırım vahşi boğaya o kadar sert bindim ki bayıldı. Az önce uyandım ve sanırım katırı dürteceğim....

Alo? Paty kaçacak bir tip değil. Her neyse, kafam başkalarının işine karışamayacak kadar dolu.

Vedalaştık ve sonra ne yapacağımı bilemedim. Bir ileri bir geri yürüyorum, sonra çantamı karıştırıp saç tokası arıyorum, çünkü o bile beni rahatsız ediyor. Sonunda bulamıyorum ve saçlarımı parmaklarımla tarayarak dağınık bir topuz yapıyorum. Bir paket cips alıyorum ve saniyeler içinde mideye indiriyorum. Kediye okşuyorum. Televizyonu açıyorum ve kapatıyorum. Bir çikolata açıyorum, lanet olsun! Durup konsantre olamıyorum.

Birden defterimi açtım. Beni rahatsız eden şey hakkında biraz araştırma yapmaya karar veriyorum. Araştırmada bulduklarım hiç de iç açıcı değil. Anensefali hakkında söyledikleri her şey dokunaklı. Araştırmanın derinliklerine iniyorum ve bazı şüphelerimi gideren raporlar buluyorum, ta ki aynı tanıya sahip bir çocuk hakkında bir blog bulana kadar. Hikayeyi okumayı bitirdiğimde gözlerim şişmiş ve burnum ağlamaktan kızarmıştı.

Bakmayı bırakıyorum. Bu durumlarda kürtaja izin verilip verilmemesi, Paula'nın haklı ya da haksız olması, Marco'nun aşkının daha güçlü olup olmaması kesinlikle umurumda değil. Tek istediğim Victoria ile tanışmak ve Marco'nun yanında olmak.

İkinci kez düşünmüyorum. Sürpriz bir ziyaret için hâlâ zaman olduğunu görüyorum. Bana duyduğu onca güvenden sonra, ona eşlik etmeyi kabul etmediğim için korkağın tekiydim. Çabucak kıyafetlerimi değiştirdim.

Sokaktan geçen ve arabaya bakan insanlara kendi kendime gülüyorum. Hediyeyle bile karar verdim. Ne alacağıma dair hiçbir fikrim olmadan oyuncakçıya gittim ve bulabildiğim en büyük oyuncak ayıyı seçtim. Şimdi sahneyi hayal ediyorum: Hastaneye varıyorum ve hemşireye Victoria'nın odasının nerede olduğunu soruyorum, büyük ayıyı zar zor tutabiliyorum. Düşüncesizliğim beni bile eğlendiriyor.

Söylememle yapmam bir oldu: Düşündüğümünden daha da baş belasıyım. Daha da kötüsü, pediatri servisine gitmek için asansöre binmek zorundayım. Aynı anda hem ağlamak hem de gülmek istiyorum - ne de olsa asansördeki diğer insanlar da benimle birlikte koca ayıya katlanmak zorunda kalacaklar.

Çerçeve

Hastaneye vardığımda çok mutluydum. Victoria'nın bu tür gönül işlerinden anlamadığını bilmeme rağmen, prensesime olan saygımdan dolayı her zamanki tanışma faslından önce ona Barbara'dan bahsetmeye karar verdim.

Odaya giriyorum ve Rafaela beni görünce kocaman bir gülümsemeye boğuluyor. Onun tepkilerinden giderek daha fazla utanıyorum. Harika bir profesyonel ama biraz endişeliyim. Umarım aşık olmaz. Çalışmalarını gerçekten takdir ediyorum.

-Merhaba, Rafaela. -Onu ciddiyetle selamlıyorum ve sonra Victoria'ya gülümsüyorum. -

Günaydın, prensesim! Bugün baban bütün günü seninle geçirecek. Birkaç kitap getirdim ve birkaç çocuk şarkısı içeren bir çalma listesi hazırladım. Bazıları kendi zamanımdan, ama çok nostaljik olmamak için daha güncel olanları da ekledim.

Rafaela yatağa geliyor ve yanımda duruyor.

-Harika bir gün geçireceğimizi görebiliyorum!

Ne demek "gideceğiz"? Kendimi daha büyük bir yakınlıkla kandırmamak için söylüyorum:

-Rafaela, bugün öğleden sonra izin alabilirsin. Ben Victoria ile kalacağım ve gerekirse hastanedeki hemşireleri arayacağım.

-Dr. Marco, endişelenmeyin. Evde yapacak bir şeyim yok ve günü seninle geçirmeyi tercih ederim. Victoria'ya olan sevgini görmek her zaman güzeldir.

-Ama gitmen için ısrar ediyorum. Bir baba-kız anının tadını çıkarmak istiyorum.

-Sorun değil. Yarım saat içinde mesaisi bitecek olan meslektaşımı bekleyeceğim, ama bu arada burada bekleyebilir miyim? Sessiz olacağıma söz veriyorum.

Günü prensesimle geçirmek her zaman bir zevktir. Ona nasıl aşık olduğuma dair tüm detayları ve bazı hikayeleri anlatıyorum ve sonunda uykuya dalıyor. Rafaela'nın yarım saatinin saatlere dönüştüğünü fark ediyorum.

Kapı açılıyor.

-Affedersiniz, umarım engel olmuyorumdur.

Gözlerime inanamıyorum. Tanrıçam burada. Ve yanında kocaman bir oyuncak ayıyla, neredeyse onun boyunda.

-Selam tatlım, içeri gel. Victoria az önce uyuyakaldı. Ben aptalım. Barbara utangaçça gülümsedi.

-O zaman dışarıda bekleyeceğim. Bay Ayı konusunda biraz yardıma ihtiyacım var.

-Hayır, tabii ki değil. Buraya gel ve benim küçük prensesimi gör. -Onu kucağıma alıp öperim. -Onu korumak için bunu yatağın yanına bırakacağız.

-Marco, o çok güzel! Senin burnuna sahip.

Barbara'nın gözleri sulanıyor ve ben endişeleniyorum. Kızım için üzülmeni istemiyorum.

-Peki ya ağız?! Hayatım, onlardan bir tane de kendim için istiyorum. Yorumun kalbimi rahatlattı.

Bir anda odanın köşesinden bir tıslama sesi geldi. Rafaela'yı unutmuştum.

-Barbi, bu Rafaela, Victoria'nın özel hemşiresi.

Çalışanım Barbara'yı isteksizce selamlıyor, sanki onun varlığından hoşlanmıyormuş gibi, ama bu duygu karşılık bulmuş gibi görünüyor.

- "Benim için bir zevk, Rafaela," diyor Bárbara.

-Dr. Marco, ben gidiyorum. Size ve Victoria'ya iyi günler.

Ses tonunu beğenmedim ama anlıyorum. O an benim, kız arkadaşımın ve prensesimin. Hiçbir şey bunu bozamaz.

Barbara

Victoria'ya bakıyorum ve kendimi tutamıyorum: tüm ailesi tarafından reddedilme ihtimaline rağmen babası tarafından çok sevilen ve arzulanan bir kızla tanıştığım için gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doluyor.

Hemşireye gelince, o kesinlikle patronuna aşık olma klişesini takip etti. Ayrıldığında, talibimle olan yakınlığını vurgulayarak.

Marco'ya karşı hisleri hakkında artık hiçbir şüphem yok. Bu hikaye gittikçe daha rekabetçi bir hal alıyor.

-Tanrım, keşke zamanında gelseydin de onu uyanık görseydim!

-Endişelenme, Ba. Öğleden sonra uykusu çabuk geçer ve yakında beslenmek için uyanman gerekecek.

Beni pencerenin yanındaki bir koltuğa oturmaya davet etti. Oda bir hastaneye hiç benzemiyor. Duvar kâğıdı pembe ve mobilyalar farklı, bir prensesin odası gibi görünüyor. Marco tüm ikna gücünü kullanmış ve burayı Victoria için mümkün olduğunca bir ev haline getirmek için elinden geleni yapmış olmalı.

Bana gidişimi soruyor, ama ben Paty'nin bir aksilik yaşadığını söylüyorum, ki bu yalan değil. Bir süre sonra 50 yaşlarında bir kadın içeri giriyor ve hemen gülümsüyor. Birbirlerini tanıdıklarını fark ediyorum.

-Victoria'yı beslemek için tam zamanında geldim.

Marco yatağa yaklaşp kızını uyandırmak için yanına eğildiğinde heyecanlanıyorum ama hareketsiz kalıyorum.

-Hey, babanın uyuyan güzeli, uyanma vakti geldi. Bugün misafirlerimiz var ve sürekli uyumak hiç hoş değil. Yemek yemeli ve buradan çıkıp kraliyet odasına gitmek için yeterince güçlenmelisin.

Bu sahneyi gördüğüm için heyecanlı ve ayrıcalıklı hissediyorum. Çok güzel ve büyü. Victoria uyanıyor ve ben de onunla tanışmak için kalkıyorum. Onun herhangi bir tepkisini anlamıyorum ama babasının her şeyi doğal bir şekilde yürütmesi çok dokunaklı.

-Merhaba Victoria. Benim adım Barbara ve sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.

Marco bana hayranlıkla bakıyor, sanki hak ettiğimi bile bilmediğim bir şey için bana teşekkür ediyormuş gibi. Hemşireye döndüğümde Victoria'nın yemeğinin lapa değil, bir tür şırınganın içinde kıvamlı bir sıvı olduğunu fark ediyorum.

Güzel bir öğleden sonra geçirdik. Benim Adalet Tanrım var olan en iyi babadır. Saat altıda başka bir hemşire geldi. Bu kez Marco beni tanıştırıyor ve her geceyi kızıyla geçiren nöbetçi hemşire olduğunu söylüyor. En azından bu hemşirenin daha yaşlı, annesi olabilecek yaşta olduğunu görmek beni rahatlattı, bu da Victoria taburcu olduğunda Marco'nun başında bütün gece akbabaların dolaşmayacağı anlamına geliyor.

Rafaela'nın gözlerinin parladığını ve yanaklarının patronu tarafından kızartıldığını fark ediyorum. Ayrılmadan önce Marco'yla bu konuyu çok ince bir şekilde konuşmaya çalışıyorum.

-Bana mı öyle geliyor yoksa hemşire sadece hastaya değil patronuna da mı aşık oldu?

-Saçma sapan düşünmeyin.... İçiniz rahat olsun. Rafaela çok yardımsever ve Victoria'ya çok iyi bakıyor.

-"Bence sağlık alanında mükemmel profesyoneller yetişti. Verimlilikleri herkesçe biliniyor," diyorum ironik bir şekilde.

-Biraz kıskançlık mı hissediyorsun? Barbi, o çocuğun koruyucu meleği ve melekler aşık olmaz.

Bunu burada bırakacağım.

Bölüm 27

Rafaela

Dokuz ay önce...

Kaçınılmaz olarak Marco ve Victoria ile olan hikayemin başlangıcını hatırlıyorum.

Danışmanım bana bebeğime bakmamı söyledi. O zamanlar, taburcu olma ihtimali olmayan bir çocukla bir hastane odasında kilitli kalmanın sıkıcı olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Hayatımın en güzel günüydü.

Önce çağrıldığım mahkemedeki sorguya gittim. Sanki bugünmiş gibi hatırlıyorum...

-Günaydın! Benim adım Rafaela Nascimento ve Dr. Marco ile bir randevum vardı.

Yargıcın Noel Baba gibi sakalı olan yaşlı bir adam olacağını düşünmüştüm, ama değerlendirme görevlisi içeri girmemi söylediğinde dünyam dondu. Gözlerimin önünde müstakbel kocam duruyordu.

Görüşme bir rüyaydı ve sonrasında benden ne beklediğini anlatırken birlikte yaşayacağımız hayatı hayal ettim. Bana Victoria hakkında her şeyi anlatmak için konuşmanın dizginlerini ele aldığında - ki zaten onu tanıyordum, çünkü mükemmel bir öğrenciydi ve monografimin konusu onun patolojisine odaklanmıştı - bana onu içimde hissetmeyi hayal etme fırsatı verdi. O güne kadar hiç kimse arzularımı bu şekilde uyandırmamıştı.

Bebeğimle tanışmaya gittiğimde, onun benim mükemmel ailem olacağından hiç şüphem yoktu. Hastalığını bildiğim bir çocuğa hayatımın aşkıyla birlikte bakacaktım.

Günler geçtikçe Victoria beni daha da büyüledi. Bizi suç ortağı olarak görüyordu, çünkü ona her gün babasının kalbini nasıl kazanacağımı anlatıyordum. Marco hiç ilgi göstermedi ama başka kadınlar hakkında da konuşmadı. Onun homoseksüel olmadığını biliyordum çünkü

erkeklik. O kadar heyecanlıydım ki, Victoria konuşabilseydi, ilk kelimesinin "anne" olacağını hayal ettim, tabii ki bana atıfta bulunarak.

Birkaç hafta çalıştıktan sonra bir rutin oluştu: erkeğim geceyi kızımızla birlikte hastanede geçirecekti ve ben de ayrılacaktım. Ama o gittikçe daha üzgün oluyordu ve bir gün konuşmak için biraz daha kalmaya karar verdim.

-Dr. Marco, her şey yolunda mı? Çok üzgün görünüyorsun.

-Rafaela, hiç iyi olmadığımı itiraf edeceğim. Geceleri hastanede geçirmek ve işe hazırlanmak için eve koşmak zorunda kalmak beni öldürüyor.

-Sen harika bir babasın ama kendine biraz zaman ayırmalısın. Gergin olduğunu hissedebiliyorum. Yardım edebilir miyim?

Çok dikkatli bir şekilde uzandım ve masaj yapmak için omuzlarına dokundum. Önce sertleşti ama sonra izin verdi - bingo! İşte o anda sonsuza kadar onun güvenli sığınağı olmaya karar verdim. Birden ayağa kalktı ve aklına bir fikir geldiğini söyledi. Çok heyecanlanmıştım ama sonra bomba patladı.

-Rafaela, gece vardiyası için başka bir hemşire bulmama yardım etmeni istiyorum. Ben demirden yapılmadım ve prensesim hastaneden çıktığında ona yardım edebilmem için iyi olmam gerek.

Bu fikir saçma geldi, çünkü akşamlarımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağı anlamına geliyordu, ama mutlu bir yüz ifadesi takındım.

-Geceleri bir hemşire ile aynı odayı paylaşmayı mı planlıyorsunuz?

-Hayır. Her gün gelme rutinime devam edecek olsam da artık geceyi burada geçirmeyeceğim. Yeni bir hemşireyle görüşmek istiyorum ama bulabildiğiniz en iyi hemşireyi listeleyip bana göndermeniz gerekiyor.

Vay be! En azından iş arkadaşımı seçebildim ve bir rakipten kaçabildim.

Daha az çekici olan tüm kadın meslektaşlarımla konuştum ve hiçbiri gece vardiyasını almak istemedi. Tüm çekici olanları bir kenara bıraktım ve böylece Marco'yla yakınlaşmak için zaman kazandım. Ta ki hastalandığı ve kalbimin kırıldığı güne kadar. Onu işe almayı daha fazla erteleyemeyeceğimi fark ettim.

Hastanedeki bir meslektaşımın sohbet ederken bana annesinin hemşire olduğunu ve baktığı hastanın öldüğünü söyledi. Aklımda hiç şüphe yoktu: bu bayan mükemmel olacaktı ve gerçekten de işe alındı.

her gece küçük kızımızla kalmak için. Ondan sonra fetih taktiklerimi değiştirdim. Müstakbel kocamı ve etrafındaki herkesi tanımak istedim. Küçük kıızıma karşı her zaman çok sevecen olan anne-babası ve ninesiyle, hatta Pedro'yla arkadaş oldum, sevimli ve naziktiler.

Daha önce birine hiç bu kadar yatırım yapmamıştım; hep kur yapan ben olmuşum ama bu sefer durum farklıydı. Marco gibi bir adamın yanında eksiksiz bir kadına ihtiyacı vardır; kıızını seven, sevgilisi, arkadaş ve yoldaşı olan bir kadına. Ve o kadın benim. Bekaretimi beyaz atlı prensim için sakladığıma inanıyorum ve artık onu bulduğuma göre, hiçbir sürtüğün onu benden çalmasına izin vermeyeceğim.

Bugün, iş programımı tamamlamış olmama rağmen, biraz (çok) daha uzun kalmak için bir bahane uydurdum. Bir süre sonra güzel bir kadın, zar zor taşıyabildiğı bir ayıyla odaya giriyor ve Marco'dan yardım istiyor.

Nefretten kuduruyorum. Erkeğıme ucuz şakalar yapmaya gelen bir sürtük olmalı, yoksa asla böyle saçma bir sahne yapmazdım.

Ama Marco'nun bakışları başka bir şey olduğunu ortaya koyuyor. Anlayamıyorum bile. Birlikteler mi? Birlikte olamazlar.

Daha da kötüsü, kadının alaycı ses tonundan ve tatlı sözlerinden duyduğum tiksintiyi gizleyemiyorum. Kıkırdıyorum - ne de olsa beni fark etmemişti bile. Brat. Birbirimizi selamlıyoruz, ikimiz de düşmanca bakıyoruz ve sonra üzgün ve kırgın bir şekilde uzaklaşıyorum. Bunu nasıl yapabildi? Küçük bir kadını kıızıyla tanıştırmak için mi getirmişti? Küstah olan daha sonra geliyor ve şimdiden kendini kraliçe sanıyor! Ondan o kadar nefret ediyorum ki çığlık atmak istiyorum! Arkadaşlarıma göre hiçbir şeye kızmayan, sinirlenmeyen ya da üzülmeyen ben, bugün kendimden geçtim!

Çerçeve

Kızım ile birlikte yaşamının gerçeküstü olduğunu söylemekten asla yorulmayacağım.

Bugün mükemmel bir gün oldu. Bana verdiği güç, sonsuza kadar yanımda taşıyacağım bir ders veriyor: Kimseyi inkar etmemeliyiz, çünkü sevmeye karar verirsek, karşılaşacağımız savaşları teker teker kazanmak için koşulsuz sevmeliyiz.

Barbara'nın kızına bu kadar sevgi ve takdir göstermesi beni ayrıca mutlu etti. Bu kadın zedelenmiş kalbimi yeniden hızlandırdı.

-Hey, baba, geç oluyor! Sanırım artık gitmeliyim," diye beni uyarıyor ve beni hayallerimden koparıyor.

Sonra gece hemşiresi Estela gelir.

-Bu doğru. Gün o kadar güzel geçti ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. Ne yazık ki ziyaret saatleri sona erdi," diye katılıyorum.

Görevli hemşireyle iki üç kelime konuşurken Barbara'nın Victoria'yı öpüşünü izliyorum. Ben de aynısını yapıyorum ve prensesime yarın döneceğimi söylüyorum, sonra cüzdanımı ve cep telefonumu alıp gitmemiz için kapıyı açıyorum.

-Güzel gelinime eşlik edebilir miyim, yoksa benden bıktı mı? - Koridorda onu takip ederken ballı bir sesle fısıldıyorum.

-Tabii ki senden bıkmadım, aptal. Ama "kız arkadaş" mı? Bu doğru mu?

-Seni gördüğüm günden beri seninle çıkıyorum. Fark etmedin mi?

Gülümsüyor.

-Sevdim. Gidelim mi o zaman? Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeği bile yemedim.

-Dileğin benim için emirdir. Ne öneriyorsun?

-Benim için, cesur, nazik damadıyla birlikte olduğum sürece ve hiçbir yerde fantezi olmadığı sürece, her şeyi yaparım.

-Bu iltifatlardan sonra, senin ellerindeyim. Ne istediğinizi seçmenize izin vereceğim.

-Sadece bugün mü? Cazibemi daha çok kullanmalıyım. -Bana her zamanki tutkulu gülümsemesini veriyor. -Bildiğim bir kantin var. Mükemmel bir yer. Bence bayılacaksın.

-Mükemmel. Bilgin olsun diye söylüyorum, senin tarafından büyülenmeme gerek yok, çünkü beni çoktan kazandın.

Oraya vardığımızda çok sevindim.

-Atmosfer hakkında ne düşünüyorsun? -diye soruyor.

-Haklıymışsın, beğendim! Burası gerçek İtalyan kantini.

Sessiz sohbetin ve mükemmel yemeklerin tadını çıkarıyoruz. Ama aniden bir müşterinin geldiğini fark edecek kadar şanssızım.

-Harika Marco! Nasılsın?

Çıplak şahin masamızın yanına tünedi.

-Merhaba, Alexandre. Çok iyi.

Geceyi mahvetmek bir yana, bu ukala adamla sohbet etmek bile istemiyorum.

-Barbara! Seni tekrar görmek ne büyük bir zevk. Sanırım beni hala hatırlıyorsun, ha?

Elimin gücünü test etmek için hangi kısmının daha hoş olacağını merak ederek ona tepeden tırnağa bakıyorum.

-Elbette. Nasılsın? Bisiklete biniyor musun? -Barbara iyi davranıyor, serserinin luau sırasında onu gecenin ödülü olarak gördüğünü bilmiyor.

-Ne yazık ki hayır, canım. Sen olmadan eğlenceli olmazdı. Ve başkan çok meşgul görünüyor.

-Bence randevunu acıktırıyorsun," diye araya giriyorum, açıkça sinirlenmiş bir şekilde. -Hiç de mutlu görünmüyor. Fark etmediysen söyleyeyim, hem bizim yemeğimizi bölüyorsun hem de kendi yemeğini geciktiriyorsun.

-Sivrisinek ve onun sürekli sınır çizmesi. -Gülüyor. -Ama bunu sana karşı kullanmıyorum dostum, ne de olsa bahis ödülünü sen aldın. İyi geceler, muhabbet kuşları.

O kendini beğenmiş sürüngen kazanan gibi görünmeyecek.

-Sen... -Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Barbara beni tutuyor.

-Sakin ol. Skandallardan nefret ederim. Ayrıca, skandalın senin profesyonel pozisyonun için uygun olduğunu düşünmüyorum. -Duraksıyor.

- Şimdi... Benim izlenimim mi yoksa bir bahsin ödülü müydüm?

Yüz ifadesi öfke dolu. Oh, kahretsin. Her şey çok mükemmeldi.

Bu adamı yakaladığımda, doğduğuna pişman edeceğim.

Bölüm 28

Barbara

Tam küçük sürprizlerin bittiğini düşündüğüm anda, beni kızdıracak bir salak çıkageliyor. Duyduğuma göre, bir erkek bahsinde ödül ben miymişim?

-Ba, sana açıklayacağım ve merak etme, hayal ettiğin gibi bir şey değil.

-Doktor, bir külot yarışmasında ödül kazandığım haberini alıyorum ve istediğimi hissetme özgürlüğüne sahip olamayacak mıyım? - Bir dakikadan az bir süre önce kızgın olmasını umursamadan alaycı bir sesle konuşuyorum.

-Elbette yapabilirsiniz, ancak bu bahsin ne hakkında olduğunu ve kimin dahil olduğunu bilmeniz gerekir.

-Dinliyorum.

Bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmayı bitirdiğinde öfkeleniyorum. Nasıl oluyor da hâlâ kadınlara bir et parçasından başka bir şeymiş gibi davranan erkekler olabiliyor? Skandal korkum, o ikiyüzlü Alexandre'ın suratını dağıtma arzumdan daha büyük olmasaydı, şu anda kafası yuvarlanıyor olurdu. Ama böyle durumlarda üstünlük taslamaktan daha iyi bir şey yoktur. Dersini alacaktır.

-Yüzleriniz ve ağızlarınız en iyisi, kedicik. Sana daha önce söylemediğim için bana kızgın mısın? Yemin ederim sadece seni korumak istedim.

-Hayal et. Kendime kızgıyım. Suratına yumruk atmana izin vermeliydim.

-Kızgınsan çok güzelsin, bunu biliyor musun?

-İntikamımı aldığımda daha da fazla olacağım.

Şarabımı boşa harcadığım için üzgünüm, ama Marco hesabı ödemeye gittiğinde, içgüdüsel olarak kalkıp Alexandre ve silikon arkadaşının masasına doğru yürüyorum.

Yüzüne oldukça yaklaşıyorum ve sessizce, zarifçe ve ironik bir şekilde söylüyorum:

-Hey, Alexandre, unuttum. Bahisler nasıl gidiyor? Çok mu kaybediyorsun? Bildiğim kadarıyla, beni yatağa atma çabalarına rağmen, sadece gerçek bir erkeği iş başında görebiliyorsun. Yanlış kadına bulaştın, göt herif. Bir dahaki sefere teselli ödülünü unutma, böylece eksik kalmamış olursun.

Şarap bardağını yüzünü buruşturan Marco'ya fırlatıyorum ve masaya dönüyorum. Marco dikkati dağılmış bir şekilde kartını kaldırıyor.

-Neredeydin güzelim?

-Alexandre ile konuşmaya gittim ama önemli bir şey değildi. Sadece bir dahaki sefere bahse girmem için ona bir ipucu verdim. Artık gidebiliriz.

Kahkahalar, okşamalar, öpücükler ve kulak ısırıkları arasında ayrılıyoruz. Benim en tehlikeli, en azgın kadın olduğumu ve her şeyi tüyler ürpertici hale getiren diğer küçük şeyleri söylüyor. Geceyi benim evimde geçirmeye karar veriyoruz. Marco arabayı restoranın otoparkına bırakmam ve sabah almam konusunda ısrar ediyor. Tabii ki kabul etmiyorum - geceleri San Pablo sokaklarında araba kullanamayacağımı düşünmek ne kadar saçma bir fikir!

Bazen Marco'nun fazla korumacı olduğunu düşünüyorum, ancak bunu anlıyorum. Onun koruma içgüdüğü sevdiklerini zarar görmekten koruma isteğiyle ilgili. Bu anlaşılabilir bir şey ama ben bunu kabul edemeyecek kadar bağımsızım.

Günün en kötü kısmı şüphesiz mide bulandırıcı derecede tatlı olan Bayan Hemşire ile tanışmaktı. Yemin ederim onda biraz nezaket görmeye çalıştım ama ikna olmadım. Ve Marco hakkındaki tüm o melek konuşmaları neydi? Bilmiyorum. Bence o daha çok bir şeytan, ama benim aptal olduğumu düşünüyorsa, fena halde yanılıyor. Bir daha bahsetmemeyi tercih ederim ama gözlerim tamamen açık. Haşlanmış bir kedi soğuk sudan kaçır.

Çerçeve

Hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum. Yeni bir aile kurmayı bile hayal ediyorum. Her şey o kadar mükemmel ki bazen rüya gördüğümü düşünüyorum.

Pazartesi sabahı hastaneyi ziyaret edip bebeğimi gördükten sonra doğruca mahkemeye gidiyorum. Kahve içmek için bile durmadan birkaç davaya bakıyorum. Sadece sirenime bir mesaj göndermek için duruyorum: Hafta sonumuzu sevdim. Sonra mimar olarak bana yardım edebilecek Pedro'yu arıyorum.

-Konuş, yaşlı adam!

-Selam, Marquito! Nasıl gidiyor?

-Peki ya sen? Görünüşe göre son karşılaşmamızda biraz dikkatiniz dağılmıştı.

-Hâlâ hayal görüyorsun, inan bana.

-Konuşmak istediğinde.... bunu sana söylemiştim.

-Buralarda mısın? Evet, buradayım ama şu anda konuşacak bir şeyim yok. Bunun için mi aradınız?

Bir testere kadar nazik.

-Pedrito, Victoria'nın odası neredeyse hazır, ama hala almadığım bir iki şey var. Bana yardım edebilir misin?

-Baba, listeyi bana e-posta ile gönder, ne yapabileceğime bir bakayım. Cesaretinizi kırmak istemem ama sizi uyarmalıyım ki bazı ithal cihazların gelmesi biraz zaman alıyor, ancak geri dönüş alır almaz size geri döneceğim.

-TAMAM. Şimdi size iletceğim. Teşekkür ederim.

-Selamlar.

Pedro'nun sesinde alışılmadık bir umutsuzluk sezdim. Prensesimin odası için ihtiyacım olan her şeyi almak tahmin ettiğimden daha zor olabilir, ancak yönergeleri harfiyen uygulamak için hiçbir çabadan kaçınmayacağım.

Günün sonunda Barbara'nın ofisine gidiyorum. Saat on dokuzu geçiyordu ve sürpriz bir şekilde Rafaela'yı resepsiyon masasında resepsiyonistle konuşurken buldum.

-Ne tesadüf, Rafaela. Burada ne işin var?

-Merhaba, Dr. Marco. Dişçimden randevu aldım ama sanırım yanlış adrese geldim.

Kağıtlarını, cep telefonunu düşürüyor... Bir felaket. Garip bir hikaye. Konuyu uzatmamak ve denizkızıma kızması için bir sebep vermemek için vedalaşmaya karar veriyorum.

Doğruca Barbara'nın ofisine gidiyorum, beni sekreteri karşılıyor ve bana bakıyor.

Bugün benim yanımda sinirlenen kadınlar için dünya günü olabilir mi?

Barbara

Ne yorucu bir gün! Rakamlar, düşüncesiz müşteriler, vergi beyannamesindeki hatalar... Bazen kendimi öğrencilerine konuyu detaylıca anlattıktan sonra sınavları işaretleyen bir öğretmen gibi hissediyorum. İşten başımı kaldıramadığım için Paty ile öğle yemeğine bile çıkamadım, Paty de kendini iyi hissetmediği için öğleden sonra ofise dönmeyeceğini söyledi ki bu da çok garip. Bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca onu hiç hasta gördüğümü sanmıyorum. Onu sayısız kez aradım ama sadece sesli mesajını alabildim.

Telefon çaldı.

-Barbara, bir ziyaretçin var. Bay Marco burada. Onu içeri alabilir miyim?

-Tabii ki.

Marco'nun beni görmeye geldiğini bilmek bile beni kaşındırıyor. Onu görmeden geçen koca bir gün bana yıllar gibi geliyor. Çok geçmeden kapının çalındığını duyuyorum.

-Merhaba sevgilim, böyle bir onuru neye borçluyum?

-Seni özledim.

-Ben haklıyım.

Onunla buluşmaya gittim ve kapıyı kapattı.

Bu kadar işin arasında, sıkı bir tutuşla güzel bir öpücükten daha iyi bir şey olamaz. Bu adam akıl sağlığımı mahvedecek. İltifat bununla da bitmiyor. Ellerinin vücudumda dolaştığını hissediyorum, sanki onu ortaya çıkarmak istiyorlarmış gibi ve aniden kıcımlı tutup beni yukarı kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum. Küçük bol bir elbise giymek için çok elverişli. Kıvrılıyorum ve onun kocaman ereksiyonunu hissediyorum.

Beni masaya götürdü ve oturttu. Vay canına, aç görünüyorsun.

-Bunların hepsi nostalji mi?

-Ayrıca. Ama çoğunlukla beni ne kadar azdırdığını görebilmen için. Sadece bir öpücükle nasıl olacağımı gör. Hisset.

Elimi tutuyor ve pantolonunun üzerine koyuyor. Dayanamıyorum ve masaj yapmaya başlıyorum.

-Doktor Delicia, birileri gelebilir ve bizi çıplak görmeleri onlar için rahat olmaz," diyorum ama durmak istemiyorum.

-Panjurların kapalı olduğunu görünce kapıyı kapatıyorum. Benden başka kimsenin onun lezzetli vücudunu görmesini istemiyorum. -Cevap nefesimi kesiyor. -Senin içinde olmak istiyorum ve sabırsızlanıyorum.

Ağzını benimkinden ayırmadan kemerini çözdüğünü ve pantolonunun fermuarını açtığını duyuyorum. Hareketlerinden sikini de çıkardığını anlıyorum ve şimdi külotumu bir tarafa doğru çekiyor.

Bütün bunları önceden planladınız mı, Sayın Yargıç?

-Kararlarımı çalan CEO'yu mahvetmek mi? Sanırım öyle.

Sabırsız ve muhtaç bir halde, okşamaları karşısında inlemeye başladım. Hâlâ masanın üzerinde otururken onu bacaklarımın arasına aldım. O anda tüm düşünceler kafamdan kayboluyor. Ona sımsıkı sarılıyorum ve tıpkı bir seks ustası gibi Marco bir anda, pervasızca içime giriyor. Aklımı başımdan alan bu ileri geri hareket sırasında artık kim olduğumu ve nerede olduğumu bilmiyorum. Hiç bu kadar cüretkar bir şey yapmamıştım. Duvarın diğer tarafında bütün bir ekibin iş başında olduğunu bilmek heyecan verici. Şehvetli. Orgazma yaklaşmam çok uzun sürmedi ve Marco o zaman çıtayı yükseltti. Benim Sıkı Çalışma Seks Leydim, gücüm tükendi! Bu da neydi?

Duruyoruz, sarmaş dolaş, nefes nefese, terli, susamış ve alınlarımız birbirine değmiş halde, sonra seksi, boğuk bir sesle bana usulca söylüyor:

-Seni seviyorum, Ba.

Bölüm 29

Barbara

Alo?

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sessiz kaldım. Bunu duymaya hazır değildim. Aslında, bunu düşünmeye bile hazır olduğumu sanmıyorum. Her şey çok yeni. Ama güçlü, çok güçlü. Ama aşk? Öyle mi? Birden kendimi o kadar iyi hissettim ki gözlerim yaşardı.

-Hey Ba, ne oldu? Ağlama. Sana karşı dürüst olacağım. Seninle tanıştığımda, içimden bir ses daha önce nasıl tanışmadığımızı merak etti. İlk görüşte aşk mıydı bilmiyorum ama aşk olduğunu biliyorum. Sen buradayken yaşamak, hayal kurmak, içimde uyandırdıklarını sonsuza dek hissetmek istiyorum.

İnanması zor ama Marco tam olarak nasıl hissettiğimi anlatıyor.

-Gözyaşları için endişelenme. Onlar sevinç gözyaşları.

Saçlarımı öpüyor. Bu sıcak ve rahat, güçlü ve sevgi dolu kucakta sonsuza kadar kalmak istiyorum. O beni seviyor. Ama sonra telefon çalıyor, o anı bozuyor ve cevap vermek için koşuyorum.

-Barbara, geliyorum. Hâlâ bana ihtiyacın var mı?

-Hayır, Marci. Özgürsün. Her şeyi kapatacağım.

Yarı çıplak, bacaklarımın arasında çıplak bir adam varken, iki metreden daha az mesafede olan sekreterimle konuşmak çok garip.

Vedalaştık ve telefonu kapattım. Marco'ya bakıyorum. Onun sevgi dolu ifadesi hakkında bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum, sonuçta ben soğuk değilim. En azından ihanetten önce değildim.

-Marco, mutluyum ama henüz aynı şeyi söylemeye hazır olduğumu sanmıyorum.

Durumu daha da kötüleştirdim mi yoksa samimiyetimi anladı mı bilmek zor.

-Sorun yok. Bu bir pazarlık kozu değil. Sabırlıyım. Ama beni uzaklaştırma.

Çerçeve

Bu kadar, konuştum. Bunu planlamadım ama kendimi de mahrum etmedim. Buraya seni çok özleyerek geldim ve kendimi bedenim ve ruhumla ilan ettim.

-Benimle akşam yemeği yer misin? Seninle olmak her zaman iştahımı açıyor. -Pantolonumun fermuarını çekip kemerimi bağlarken buzları eritmek için bu daveti yapıyorum.

-Elbette, ama akşamı uzatamam. Paty'den haber almam lazım. Öğleden sonra gitti, kendini iyi hissetmediğini ve telefonlarıma cevap vermeyeceğini söyledi. Sanırım rahatsız edilmemek için telefonunu kapattı. Çok endişeliyim.

-Ciddi bir şey olmayacak, göreceksiniz. En azından öyle umuyorum, böylece bu küçük kırışıklık kaybolacak.

Onu akşam yemeği için bir pizzacıya götürüyorum ve geceyi benimle geçirmesi için ikna etmeye çalışmıyorum, her ne kadar arzum çok büyük olsa da. Eve erken dönüyorum, gözümeye uyku girmiyor, belirsizlikle doluyum ama korkmamayı tercih ediyorum. Her zaman düşüncesiz ve samimi oldum ve bu değişmeyecek.

Ofise gittim ve postaları okumaya başladım. İçlerinden biri beni ürküttü. Bir duruşma tebligatı. Nana'nın notunu okudum, icra memurunun günün sonunda ona verdiğini söylüyordu.

Zarfı hızla açtım ve donup kaldım. Paula o kadar reddettiği kızıyla yakınlaşmak mı istiyor? Şaka yapıyor olmalısın. Uzaklaştırma kararını kolayca bozduracağını sanıyorsa, yanılıyor. İnanamayarak masayı yumrukluyorum.

Sonra cep telefonum bir, iki, üç kez çalıyor, ben hala öfke dolu bir şekilde cevap verene kadar.

-Merhaba.

-Merhaba Marco, ne haber? Ben Barbara. Ben... -Duraksıyor. - Bugün için özür dilemek için aramam gerekiyordu. Seni incitmek istememiştim.

-Sorun değil.

-Gerçekten mi?

-Aha.

-Öyle görünmüyor. Sesinin çatladığını duyabiliyorum.

-Baba, bu seni ilgilendirmez. Sadece bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yarın konuşuruz, tamam mı?

Belki bir canavar gibi davranıyorum ama konu Victoria olunca kendimi kontrol etmem zor oluyor.

-Pekâlâ. Konuşmak istersen, beni istediğin zaman arayabilirsin.

-İyi geceler, aşkım.

Barbara

Bu konuşma, en hafif tabiriyle, garip ve soğuktu. Marco'nun dünyasının merkezi olmadığımı biliyorum ama bir şeyler olmuş olmalı. İsterse benimle konuşabileceğini biliyor, o yüzden Paty'yi çağıracağım.

Arıyorum ve ancak beşinci denemede bayan cevap vermeye karar veriyor.

-Merhaba, Barbi.

-Kadın, beni görmezden mi geliyorsun?

-Hayır, sadece bu öğleden sonra kendimi iyi hissetmiyordum. Biraz önce uyandım.

-Ne hissediyorsun?

-Bilmiyorum, ağlayacak gibi hissediyorum. Bu sayılır mı?

-Kalbin mi ağrıyor, Paty? Konuşmak için kimi bulmam gerektiğini söyle.

-Kimse değil. Benim. Muhtemelen PMS'dir.

-Acaba öküz yerine sana kement atmadı mı?

-Deli olmayı bırak, Barbara Nucci. Sadece PMS.

-Hapşırıyor.

-Bu boğuk çığlık da ne?

-Ben de grip oldum. Hepsi bu kadar. Bugün iyi bir arkadaş değilim, kızım. Kaba olduğum için üzgünüm ama yarın konuşabilir miyiz? Başım ağrıyor.

-Anlıyorum dostum. Sorun değil. Zamanımı bekleyeceğim, gerçekten. Sadece burada olduğumu unutma, tamam mı? Bana seslen, gelirim.

Vedalaştık ve telefonu kapattım. Bu rekor sürede iki kez kovulmak demek. Ama onunla konuşabildiğim için rahatlamıştım. Derinlerde bir yerde

Son olaylardan sonra size herhangi bir tavsiyede bulunmak için doğru kişi olup olmadığımı bilmiyorum. şu anda yapılacak en iyi şey bir çikolata alıp okumak.

Bir süre sonra hikaye çok sıcak gelmeye başlıyor, ben de ara vermeye karar veriyorum: kimse böyle bir zamanda yalnız kalmayı hak etmez. Sıcaklığın geçip geçmediğini görmek için e-postalarımı açıyorum... cazip promosyonlar, bildirimler, iş e-postaları, daha fazla promosyon. Sonra bilinmeyen bir göndericiden bir tane aldım. Virüs olmalı ama konu başlığı dikkatimi çekiyor: Erkek arkadaşın hakkındaki gerçek. Kendime engel olamıyorum ve açıyorum.

Sana aşık olduğunu sanıyordum ama birlikte olduğu kişi benim. Benim tavsiyem mi? Marco'dan bir an önce ayrıl, çünkü ilişkinizi mahvetmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bu da ne böyle? Tanrım! Bir adam için çok fazla kadın var. Asıl soru, isimsiz kızın zaten listemde olup olmadığı ya da henüz tanışma zevkine erişmediğim biri olup olmadığı. Kiminle uğraştığımı bile bilmiyorum. Ne öfke ama. E-postayı görmezden gelmeliydim. En azından beni uykusuz bir geceden, yatakta bir ileri bir geri yuvarlanmaktan kurtarırdı.

Sabahları gözlerimin altındaki koyu halkaları gizleyecek bir makyaj yok. Kötü bir ruh hali içinde ofise girdiğimde bir pandaya benziyorum. Tahsilat makbuzlarının, federal vergi ödemelerinin ve benzerlerinin üzerine eğilirim, yan tarafa bile bakmadan. Rahatsız edilmek istemediğimi açıkça belirtiyorum ve biri ararsa diye Marci'den evde olmadığımı söylemesini istiyorum. Hatta telefonu sessize alıyorum.

İş bitiminde çantamı omzuma atıp çıkmaya hazırlanıyorum. Paty yine gelmedi, sanırım sorun düşündüğümünden daha büyük, ama bu sefer aramıyorum. Doğruca evine gidiyorum. Her ihtimale karşı, arayıp aramadığına bakmak için cep telefonumu açıyorum. Aldığım yirmi aramadan onu Marco'dan, dördü de konuşmamı isteyen mesajlardan oluşuyor. şimdi, Dr. Delicia? Dün huzurlu olmak istiyordum, bugün ben. Yine de içimi çektim, *ne güzel!*

Otoparka girdiğimde Marco'nun anlaşılmaz bir ifadeyle arabama yaslandığını fark ediyorum, ama bakışlarımız buluştuğunda hemen o muhteşem gülümsemesini takınıyor. Vücudum kaynıyor.

Bu adamın yanındayken ona karşı ne hissediyorum? Heyecan mı? Arzu? Aşk?

-Benden kaçıyor musun? İçten bir "Seni seviyorum" duyup kaçıyor musun, Ba?

-Haklı olduğunu düşünmeye başlasam da, "Öyle bir şey değil," diyorum. Derinlerde, içimde yaşayan kindarlık bugün ortaya çıktı.

-Hayır mı? O zaman neden telefonlarıma cevap verip ofiste olmadığını söylemedin?

Derin bir nefes alarak şakaklarımı ovuyorum.

-Neredeyse bütün gece ayaktaydım. Ve Paty için endişelendiğim bir gün daha. Bu arada, onun evine gidiyordum. Yine işe gelmedi.

-Bence yine de onunla konuşmak iyi olur. Dün için özür dilemeye geldim. Sanırım biraz kuru davrandım. Son dakikada ortaya çıkan sorunlar yüzünden stresliydim. Her neyse, kafam biraz sıcaktı.

Bir an için, kendini haklı çıkarmak için bunca yolu gelmesine şaşırdım. Marco hatalarını kabul ediyor, bu da onu çok asil yapıyor.

-Anlıyorum," diye itiraf ediyorum, sevecen bir ses tonuyla.

-Hâlâ kendimi affettirebilir miyim?

Bütün gün çalışmış gibi görünse de gömleği hâlâ temiz, keteni kırıkmamış, kravatı yerinde ve ceketini bozulmamış. Dikkatimi ondan ayıramıyorum.

-Nasıl yapacağınıza bağlı.

-Nasıl yapılacağını sadece bir şekilde biliyorum. -Vücudunu benimkine bastırıyor. -Benim de bir davetim var. -Ağzımı ısırtıyor ve sonra bana iffetli bir öpücük veriyor.

-Davetiye mi?

-Yarın mahkeme babam için bir veda töreni düzenliyor.

-Elveda mı?

Söylediklerini tekrarlayan bir kayıt cihazı gibiyim. Marco üzerimde doğal otoritesini uygularken, kolları dudaklarımı kavrarken ve nefesimi çalarken düşünmek imkansız.

-Geri çekiliyor. Zamanı gelmişti. Bu vesileyle sizi ailemle tanıştırmak isterim. Aslında, annem sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor.

-Onlara benden bahsettin mi? -Kalbim çıldırmış durumda.

-Elbette. Sen benim favori deneğimsin.

Ooouuuun... Bu çok romantik!

-Ve sen benim en ateşli düşüncelerimin sahibisin.

-Onların içinde çıplak mıyım?

-Neredeyse her zaman.

-Şimdi yapamamamız çok kötü. Ama her neyse. Aramızın düzelmesine sevindim. Paty'ye gitmene izin vereceğim.

-Yarın görüşür müyüz?

Marco beni bırakır bırakmaz özlüyorum.

-Yani beni kız arkadaşın olarak yargıya mı taşıyacaksın?

-Bu çok açık.

Marco şeker kazanmış bir çocuğun yüz ifadesiyle veda ediyor ve bana bir öpücük kondurduğunda ürperiyorum. Sanırım aşık oldum.

Bonus

Paty

Ben kayboldum. Bu lanetlenmiş (ya da kutsanmış) köylü partisinde beni tanımlayan kelime bu. Bir grup köylüyle tanışacağımı sanıyordum ve şimdi gördüğüm en yakışıklı piyon için bir tür hipnoz gibi hissettiğim zorunluluktan kurtulmam gerekecek.

Gözlerimiz hep birbirine bakıyor. Kalabalığın ortasında konuşuyor ama ben hiçbir şey duyamıyorum, dudaklarını okuyamıyorum, ta ki yaklaşıp kulağıma fısıldayana kadar:

-Bu gece beni aramaya mı geldin?

Bakışlarından o kadar etkileniyorum ki güzelliğe dikkat bile etmiyorum. Arkamı dönüyorum ve tam daha fazla büyülenemeyeceğimi düşündüğüm anda çenem düşüyor. O, hayatım boyunca nefesimi kesen ilk erkek. Cam kırıkları gibi parıldayan çevik bakışları beni esir alıyor. Dikkatimi bir dakika bile ondan ayıramıyor, tuhaflıklarına gülüyor ve sıradan yorumlar yapıyorum.

Marci beni kalabalığın arasından sürüklemeye çalışıyor ama başka bir el beni sıkıca tutuyor ve o anda onun tüm erkekliğini hissediyorum. Dokunuşu güçlü ve sert, bir *merhem* - *merhaba!* Kavrayış vahşice. Bir yabancı tarafından domine edilme fantezisine teslim olduğumu itiraf etmeliyim. Marci neler olduğunu anlıyor ve arkadaşlarımızla dansa gideceğini söylüyor. Doğru kararı verip vermediğimi bilmiyorum ama ayaklarımın yere bastığını hissediyorum.

Birlikte partinin tadını çıkarırken, eli hafifçe kalçalarım dokunuyor ve zaten hassas olan vücudum titriyor. Ben de ona ayak uyduruyorum, müzikle birlikte kıcımı ona sürüyorum. Yemlikteki küçük bir inek olduğumu, geceyi şereflelendirmek için yalnız geldiğimi düşündüysen, yanılmışsın, piyon. Ya da tepki gelmeyeceğini düşünerek yanılan bendim, çünkü koca adam çenemi tutuyor, bana bakıyor ve beni aç ve şehvetli bir şekilde öpüyor.

Birden etrafımızdaki her şey kayboluyor ve zaman duruyor: sadece ikimiz varız. Alevler yayılıyor. Kum ısınıyor ve saman yanıyor. Beni öpmeyi bırakıyor ve bedenim onun yokluğundan şikayet ediyor. Birden çekiliyor ve bana bakıyor. Kalbim kontrolsüz bir ritimle atıyor ve bacaklarım titriyor.

Aptal olmadığım için ben de aynısını yapıyorum ve ateş genel bir yangına dönüşüyor. Büyük ayakları var ve birkaç arkadaşa göre ayak.... büyüklüğü ile orantılı. Gittikçe daha da heyecanlanıyorum. Belirgin kaslarının dış hatlarını ortaya çıkaran dar, kot tarzı bir pantolon giydiğini fark ediyorum. Biraz daha incelemeye giriştiğimde, sert bir kışta bir aylık seyahat için paketlenmiş bir bavul buluyorum. Günahkâr arzularla dolup taşıyorum.

-Gördüğünüzü beğendiniz mi bayan? -Küçük bir gülümseme.

Bundan nasıl kurtulabilirim? Benim pek de masum olmayan yöntemimle.

-Doldurulmamışsa, sanırım bir gece idare eder.

Al bakalım köylü, utanacağımı mı sandın?

-O zaman sanırım bunu kanıtlamanın tek bir yolu var. Arkadaşına gittiğimizi söyle," diye emretti, açık ve basit bir şekilde.

-Ne demek istiyorsun? Nereye? Nasıl?

-Bana güvenirsen merakının karşılığını alırsın. Arsız olan bana bir aşağı bir yukarı bakıyor.

Şimdi ne yapacaksınız hanımefendi, çılgın bir sapık gibi davranıp o piyona kim bilir nereye kadar eşlik mi edeceğim, yoksa bunun bir şaka olduğunu söyleyip olduğum yerde mi kalacağım?

-Ne yani, seni bağlayıp omuzlarıma mı koymam gerekecek?

-Rahatsız edici olsa da yine de heyecan verici bir ses tonuyla bana meydan okuyor.

-Sakin ol, piyon. Birincisi, senin adını bile bilmiyorum. İkincisi, beni eve bırakacak birine ihtiyacım var.

Başkalarına bağımlı olmaktan nefret ediyorum, özellikle de kader benim lehime işlediğinde.

-Bu bir sorun olmayacak," diye fısıldıyor yavaşça.

-Evine yakın olan sizler için değil. Ben uzakta yaşıyorum," diye açıklıyorum, içimde kalan bir damla berraklık için Tanrı'ya şükrederek.

-Yani sorunlarınız adımı bilmek ve araba bulmak mı?

Beni vücuduna yasladı. *Utanmaz*. Eğitimli bir köpek yavrusu gibi başımı sallıyorum. Cebinden telefonunu çıkarıyor, bir arama yapıyor, bana bazı talimatlar veriyor ve soruyor:

-Ne zaman gitmen gerekiyor?

Kalbim bir daha asla diyor ama mantığım devreye giriyor ve geri adım atıyorum.

-Bak, anlamıyorsun. Ben buralı değilim. San Pablo'da yaşıyorum ve sanırım, bariz nedenlerden dolayı, yaklaşık üç saat parti yaptıktan sonra arkadaşlarım evlerinin yolunu tutacaklar.

Sonra aygır uzanıp beni tekrar kollarına çekti.

-Memnun oldum! Carlos Tavares Junior, Brezilyalı, bekâr ve etkinliğin sponsoru. Güzel bir kadınla yeni tanıştım ve onunla keyifli anlar geçirmekten vazgeçmek istemiyorum. Eve dönüş yolculuğuna gelince, sizi eve hangi aracın götürmesini istediğinize siz karar veriyorsunuz.

Sponsor mu? O bir sponsor mu? Olsaydı, arenanın ortasında değil, özel bir locada olurdu.

-Yoksa sırf sponsor olduğun için seninle kapıdan çıkıp gideceğimi mi sanıyorsun?

-Sadece kendimi tanıttım ve burada bulunma nedenlerimi söyledim.

Ardından etkinliğin spikeri Carlos'un soyadının altını çizerek bir yıllık işbirliği için teşekkür etti.

-"Bak, şimdi şu işi bitirelim," diyor.

Ne yazık ki, otoriter insanları severim. Marci'yi aradım ama doğru düzgün açıklama bile yapmadım. Ona sadece eski bir arkadaşımı bulduğumu ve birlikte gideceğimizi söylüyorum. İşin iyi tarafı o kadar heyecanlı ki bana bir şey sormuyor bile. Carlos elimi tutuyor ve vücudum sevinçten titriyor.

-Seguuuuraa, peããooo! (Boğayı boynuzlarından tut) - muhatabın sesi tekrar çınlar.

Bir jargon hiç bu kadar doğru olmamıştı, bu durumda kimin kime bineceğini bilmiyorum.

Hayatımda gördüğüm en büyük minibüse bindiğimde şüphe ölçüm cihazım devreye giriyor. Bir yabancıyı evine kadar takip etmenin mantıksız olduğunu biliyorum ama şu an istediğim şey bu.

-Şu anda endişeli olan benim. Minibüsümde hayatımda gördüğüm en güzel yabancı var ve henüz adını bile bilmiyorum," diyor ve yerleşirken gülümsüyor.

Yaklaştım ve kendimi tanıttım.

-Tanıştığımıza memnun oldum. Patricia Alencar Rochetty. -Yanağından öperim. -Brezilyalı. -Bir öpücük daha. -Tek...

Ve artık değil, çünkü acelesi olan adam beni kucağına çekiyor ve kıskanılacak bir vahşilikle öpüyor. Odun kokusuyla karışan naneli tadı beni çıldırtmak için mükemmel bir kombinasyon.

Her zaman hayatının erkeğini bulmanın aptalca olduğunu düşünmüşümdür, ama... bu adama baktıkça, kelebekler ve ötücü kuşlar etrafımda dönmeye başlıyor.

Arabayı çalıştırır ve etkileyici bir beceriyle sürmeye başlar. Şeker kamışı tarlalarından başka bir şey olmayan kötü aydınlatılmış bir yolda dakikalarca gittikten sonra, tanınmış bir bira fabrikasının devasa armasının bulunduğu lüks bir geçitten geçiyor. Aman Tanrım. Hayatımda gördüğüm en güzel adamın yanımdayım, ilk görüşte kalbimi hızlandıran ilk adamın ve o zengin. Kendimi çimdiklemeyi düşünüyorum ama çabucak geçiyor: Kendimi kırbaçlamayı pek sevmem. Arabayı park ediyor ve bana kapıyı açmak için dışarı atlıyor.

-Hoş geldin, seksi kız.

"Teşekkürler sert çocuk" demekten kıl payı kurtuluyorum çünkü her şey çok hızlı geliyor. Bir an ona yapışmışken, bir an sonra çarşaflarının arasında yatıyorum.

Muhtaç G noktalarının Leydisi! Bu adam Tanrı'dan değil!

Vücudumun her yerini okşarken ateşli, müstehcen sözler fısıldıyor, sonra beni istediği pozisyona sokuyor ve hatta boynumu tutmak için eğiliyor. Beni adeta bir oyuncak bebeğe dönüştürüyor. Onun baskın eğilimi beni sadece daha seksi ve arzulu hissettiriyor. Ama bu çok yoğun.

-Benden korkmuyorsun, değil mi? -diye sorar, gözlerini kısarak.

-Bak, aygır, bana ne yapmayı planladığını söyle. Kırbaçları ya da moda olan o garip şeyleri kabul etmiyorum. Bu kırbaçlama olayı bana göre değil. Bunu bilmeni isterim.

-Bana "Efendim" demeni takdir etsem de, tek amacım susuzluğunu gidermek ve sana çok zevk vermek çocuğum.

-Çocuğum, çocuğum, hey!

Doğru düzgün düşünmeme fırsat vermeden devam ediyor ve beni yanına çekiyor. Nefesinizi kesen o güçlü tutuşu bilir misiniz? Ve kulağıma erişmek için asi saçlarımı tutuyor.

-O rodeoya geldiğini gördüğümünden beri, bütün gece seni kovaladım, kollarıma almak için doğru anı bekledim.

-Endişelenmeye başladığım zaman mı?

-Hayır, ama beni ne kadar delirttiğini hayal bile edemezsin....

-Çok mu?

-Sizi ateşler içinde bırakacak kadar.

Yemin ederim, o sesle bir kez daha fısıldarsa; "seni ateşlendireceğim" diye tekrarlarsa, bitmeden işim biter. Bu adam hafife alınacak biri değil. Stratosferik bir ereksiyon hissetme umudundan vazgeçmek üzere olan bir kadın için, neler olduğuna inanamıyorum. Külotum sıırılsıklam. Tecrübesiz bir bakire gibi görünüyorum. Bekaretimi kaybettiğim gün bile bu kadar durgun değildim, talihsiz sarhoş deflower'a göre yatmaktan hoşnut değildim.

Boynumda yavaşça başlayan öpücükler birden sert bir emmeye ve ardından kemirmeye dönüştü. Hangi noktada kıyafetlerimizi çıkardığımızdan bile emin değilim. Elleri etimi sıkıyor, acı ve rahatlama hissine neden oluyor.

-Bugün iradenizin ve arzularınızın efendisi olacağım.

Jöle gibi yumuşak, hiçbir şeye cevap veremiyorum.

-Benim için tüm vücudunu istiyorum. Kızım, bana en mahrem yerini göster.

-Uzun, kalın parmaklarının arasında göğüslerimin ucunu döndürerek fısıldıyor. -Ağzının yanındaki o seksi nokta benim çöküşüm.

Oh, Tanrım! Okulda dalga geçildiğim noktanın bir arzu kaynağına dönüşeceği kimin aklına gelirdi?

Önce bir meme ucumu, sonra diğerini emiyor. Kalın, sıcak sıvı bacaklarımın arasına damlıyor, beni onu almaya hazırlıyor, ama işkence devam ediyor, beni yalıyor ve ağzını, dilini, dişlerini ve tıraşsız sakalını vücudumun her santiminde kaydırıyor, ta ki "haysiyetime" yaklaşıp kadar. Süreç çok sert.

Yavaşça, narin, şehvetli bir hareketle ellerimi bacaklarıma yaklaştırıyor ve beni tamamen açıkta bırakıyor. Vücudunun sıcaklığı tenimi terden parlatıyor. Oyun ciddileşiyor ve gecenin uzun ve sert, çok sert geçeceğini anlıyorum. Bu yüzden açılıyorum, onun emmesini ve kemirmesini kabul ediyorum.

- "Ah, bu çok iyi," diyorum, kendimi şehvetli hale getirmeye çalışarak.

- Kızım, seni bir kedi yavrusu gibi yalayacağım ve sonra balını hissedene kadar bir aslan gibi yiyip bitireceğim.

Tutunuyorum. Bu noktaya ulaşamayacağıma dair bir çaresizlik ve büyük bir korku hissediyorum, sonuçta hiç ulaşamadım. Ama klitorisimde bir tokat hissettiğimde düşünmeyi bırakıyorum. Sanırım dikkatimin dağıldığını fark etti. Yanma dikkatimi tekrar ona çekiyor ve tenime karşı ılık bir nefes veriyor, sonra dilini seksime doğru kaydırıyor.

Yıldızları, kuyruklu yıldızları, gezegenleri görüyorum.... İçime nasıl girdiğinden, içime nasıl masaj yaptığından ya da iç duvarlarımı nasıl okşadığından başka bir şey düşünmek istemiyorum. Ama içten içe yattığım diğer erkekler gibi davranıp havamı bozacağından endişeleniyorum.

- Lütfen durma. - Ona yalvarıyorum ve o da yüzünde şeytani bir ifadeyle, memnun bir şekilde bana bakıyor.

- Böyle mi seviyorsun, küçük kız?

İşte yine o "kız" şeyiyle geliyor, ama umurumda değil. Önemli olan, parmaklarının okşamaları arasında, erişilmez Bay G.'yi bulması. Olanlara inanamıyorum.

- Oh, bu çok...

- Ne, kızım? Ateşli mi? Söyle bana.

Baş döndürücü bir hızla, giriş yerimin birkaç santim üzerinde daireler çiziyor. Bir anda ağzıma gelen tek şeyi haykırıyorum:

- Hem de çok!

- Bir sürü ne?

- Ateşli!

- Evet, senin gibi ateşli.

Vücudumu okuyor ve sihrin gerçekleşmesini sağlıyor. İçimden vahşi bir orgazmın geçtiğini ve yoğun bir kadın boşalmasına dönüştüğünü hissediyorum. Dakikalar boyunca, spazmlar beni yataktan kaldırıyor.

Sonunda biri G noktamı buldu! İsmi doğru mu duydum?

Pedro Álvares Cabral ya da yaşanmaz toprakların başka bir kaşifi değil miydi?

Her kim olursa olsun, bu ezici duyguya kapılmamı engellemenin hiçbir yolu yok.

- "Nektar kadar lezzetli," diye iç geçiriyor ve beni öpmeden önce diliyle dudaklarını siliyor.

Yine nefesim kesildi. Kendimi bir erkeğin ağzında tadıyorum.

- Bugün kraliçe sensin, seksi kız. Sadece senin ve senin zevkin için. Seni o kadar sert becereceğim ki, beni tekrar gördüğünde, şüphe ettiğin yabancıya inanmanın iyi olduğunu anlayacaksın.

Artık ölebilirim. Sonunda ilk orgazmımı yaşadım. Kıyamet yakın mı? Bence yakın. Saçmalıklar ve küfürlü sözler arasında, gece kış tokatları ve bağlı ellerle devam ediyor. Kendimi yatak odasının dışında nefret ettiğim otoriterliği severken yakalıyorum ve beni dört ayak üstüne yatırıp sürdüğünde tekmelemek yerine, sanırım zevkle inliyorum bile.

Sefahatten bitkin düşmüş bir halde uyuyakalıyorum ve yıllardır duymadığım bir sesle uyanıyorum. Bu horoz aşırı derecede bölgeci olmalı... Nasıl da ötüyor! Ötüşünü bastırmaya çalışıyorum ama faydası yok. Sonra büyükbabamın bana horozlar ve haremeleri hakkında anlattığı bir şeyi hatırlıyorum. Türlerle bağlı olarak, sosyalleşmeleri diğer erkeklerle sınırlıdır, ancak yetişkinliğe ulaşmak üzereyken kendilerini diğer erkeklerden izole ederler ve sadece dişilere yaklaşırlar.

O anda, şimdiye kadar tanıdığım en ateşli yaraklardan birinin yanında yattığımı fark ediyorum. Vücudunun mükemmelliği karşısında hayranlık duyuyorum. İşte o zaman kaybettiğim tüm akıl sağlığım bir çığ gibi çöküyor ve beni gerçeğe geri getiriyor: onun gibi erkekler kadınlara huzur vermiyor. Zevk vererek geliyorlar ve kısa sürede yaşama isteklerini ellerinden alıyorlar.

Bir an bile düşünmeden kalktım. Horozun hikâyesi kafamın içinde dönüp duruyor ve gitme zamanının geldiğini anlıyorum. Nasıl yapacağımı hâlâ bilmiyorum ama Roma'ya giden yol sormaktan geçiyor.

Cep telefonum titriyor ve Barbi'ye cevap vermek için odadan çıkmadan önce bana sponsor olan aygıra bir öpücük gönderiyorum. Tanrı onu unutmam için bana yardım etsin.

Bölüm 30

Barbara

Paty'nin evine gidiyorum ve tahmin edin ne oluyor, orada değil ya da cevap vermiyor. Endişeleniyorum, çünkü içimde tanıdık bir his var - bu kıza ne oluyor? Pes etmiyorum ve arıyorum.

-Merhaba.

-Kadın, yaşıyor musun? Sağlık görevlileriyle birlikte kapınızdayım.

-Drama yok, tamam mı? Açılacağım.

Kapı açıldığında, kaba olmamak için kahkahalarımı tutuyorum. Karşımda günlerdir ağlayan birinin şişkin yüzüne sahip, üstü başı dağınık ve en komiği de Tweety'nin pijamalarını ve Sylvester'ın terliklerini giymiş, tanımadığım bir varlık duruyor. Paty'nin kendisine göre bunları bir protesto biçimi olarak giyiyor.

-"Sanırım küçük sevimli bir kedi yavrusu gördüm..."

Kollarımı açıyorum, bana sarılıyor ve ağlıyor. Sabırla bekliyorum. Çok acı çektiğini biliyorum. Sakinleştğinde, hıçkırıklar arasında içindekileri dökmeye karar veriyor.

-Hayatta her şeye hazırdım Barbi, ama asla ama asla harika bir adamla tanışmaya, birden fazla orgazm olmaya ve hepsinden önemlisi kadın boşalmasına hazır değildim. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeyin varlığından bile şüpheleniyordum. Her şey o kadar mükemmel, o kadar güzel ve daha önce yaşadığım her şeyden o kadar farklıydı ki korktum ve kaçtım....

Kadın boşalması ile ilgili kısmı işlerken gözlerimi deviriyorum, ancak bunu gizlemek için hızlı davranıyorum. Bugün nazik omuz benim.

-Ne demek kaçtım? Garip bir şey mi istedim? **B** u mu?

Cevap ver bana, kadın!

-Tanrı aşkına, sakın ol seni boşboğaz! Tuhaflik ya da alışılmadık maskaralıklar yok. Kaçtım çünkü ben buyum. Hayatın bana beyaz atlı prens getireceğini sanmıyorum. Kurbağayı bile öpmek zorunda kalmamışken.

Benzetmeniz beni güldürdü.

-Üzgünüm dostum. Birinin yardımını olmadan çiftlikten çıkmayı nasıl başardığını hayal bile edemiyorum.

-Traktörle, at arabasıyla ve en sonunda eşekle... Elimden geldiğince geldim.

-Ne demek istiyorsun? Kamptan San Pablo'ya eşekle mi gittin?

-Birincisi, "binmek" fiilini yakın zamanda duymak istemiyorum ve ikincisi, düzgün bir aracım olmadığı için, bulduğum ulaşım aracıyla otogara kadar gitmek istedim ve oradan bir otobüse bindim.

-Bütün bu fedakârlığı aşık olduğun adamın seni götürmesini kabul etmemek için mi yaptın?

-Doğru, yine de veda etmeden ayrıldım. Telefon numarası falan almadan. Şimdi burada pişmanlık duyuyorum. Bana sadece bir şey söyle: Patricia Alencar Rochetty ne zamandan beri pişmanlık duyuyor?

-Bu benim için mi yoksa senin için bir soru mu? -Diyorum, konuşmaya biraz ciddiyet katmaya çalışıyorum ve ona biraz mantıklı konuşup konuşamayacağımı görüyorum. - Kızım, mutlu olmana izin vermeli, biriyle yuva kurmalı ve tanıştığın her yakışıklı erkekten deli danalar gibi kaçmayı bırakmalısın.

-Yakışıklı, baştan çıkarıcı, eğitimli ve şimdiye kadar yaşadığım en iyi vahşi sikişe sahip olduğu için beni mutlu edebileceğini sana kim söyledi?

-Bence sonsuza dek yalnız kalmayı unutmamanın zamanı geldi. Bu travma da ne? Yemin ederim anlamıyorum.

Uzun süre konuşuyoruz ama onun böyle düşünmesine neden olan konuya değinmiyoruz bile. Onu neşelendirmek için önce akşam yemeğine, sonra da Marco'nun ailesiyle tanışmak için kıyafet almama yardım etmeye davet ediyorum. Kabul etmiyor, ben de ona meydan okuyorum çünkü ne kadar inatçı olduğunu biliyorum.

-Eğer çukurdan çıkmak istemiyorsan, teorim doğru. Baskın piyona aşıksın.

-Oyun oynamayı bırak. Tutku yok, sadece çekim var ve bu neredeyse algılanamaz.

-O zaman kanıtlar. Şu berbat pijamaları çıkar ve benimle gel.

Hoş olacak.

Sonunda biraz neşeleniyor ama arkadaşımın süper neşeli gözlerindeki ışıltının söndüğünü fark ediyorum.

Sonunda çok güzel bir akşam yemeği yiyoruz ve aldığım elbiseyi ve ayakkabıları çok seviyorum ama onu evde bıraktığımda tavsiyeyi pekiştiriyorum.

Eve döndüğünde hâlâ Paty'nin cesur davranışını düşünüyorum. Postayı aldım ve Marco'nun bıraktığı kutuyu görünce çok heyecanlandım.

Karttaki el yazısı bana biraz tuhaf geldi ama sürprizi telefonla sipariş etmiş olmalı.

Merdivenleri aceleyle çıktım, hediye açmak için sabırsızlanıyordum. Tüm postaları masanın üzerine atıp hediye bir çocuk gibi sallıyorum. Sürprizleri severim. Önce dikkatlice açıyorum ama sabrım kalmadığı için ambalajı yırtıyorum. Kutuyu açtığımda kalbim duruyor ve paketi çöpe atıyorum.

Çerçeve

Saate baktığımda saat on biri geçiyordu. Barbara'ya iyi geceler mesajı atıyorum ama "Teşekkür ederim" cevabı hevesimi kırıyor. Onu uyandırdım ve o sadece kibarca cevap mı verdi? Onu aramaya çalışıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra nihayet cevap veriyor. Ses tonu beni endişelendiriyor.

-Linda, ne oldu? Ağlıyor musun?

-Hayır...

Ama sadece ağlamıyor. Ağlıyor, nefes alışından anlayabiliyorum.

-Baba, yalanlar üzerine bir ilişki kurmayalım. Arkadaşın için üzülüyor musun?

-Bunu sonra konuşabilir miyiz?

-Ne zaman istersen, ama biraz stres atarsan daha iyi uyuyacağını düşünmüyor musun?

-Kolay, kolay. -Aşkım, yoldayım.

O cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

Arabaya binip Barbara'nın evine doğru yola çıkıyorum, trafikten kaçıyorum ve sonra içimi bir şüphe kasırgası kaplıyor. Acaba çok mu korumacı davranıyorum ve duygularını çözmesi için ona alan tanımıyor muyum? Korku hissediyorum. Onu kaybetmekten, bir şeyi itiraf etmeye zorlamaktan korkuyorum.

henüz hazır olmadığı bir şey için. Ama siktir et. En azından ben onun yanında olacağım, ona sarılacağım.

Binanın önüne park edip bir süre bekliyorum, yukarı çıksam mı çıkmasam mı diye düşünüyorum ama kalbim daha yüksek sesle konuşuyor ve bir bakıyorum ki dairenin kapısının önünde durmuş zili çalışıyor.

-Gel buraya. -Kapıyı açtığımda ona soruyorum ve sonra ona sarılıyorum, kırılgan küçük deniz kızımın görüntüsünden etkileniyorum.

Kollarımda rahat, bana sıkıca sarılıyor ve gelmekle doğru kararı verdiğime dair bana güven veriyor.

-Bana bir şey söylemek istemiyorsan, sorun değil Ba. Bırak seninle kalayım.

-Bir şeyi görmeni istiyorum.

Yerdeki bir kutuyu işaret ediyor. Önce bir paketin onu neden bu kadar sinirlendirdiğini anlamıyorum ama içindekilere bakınca anlıyorum. Hepsini kırmızı.

-Bu ne anlama geliyor?

-Bilmiyorum. Alışveriş merkezinden döndüğümde bu paketi buldum ve gönderen olarak benim adım ve sizin bilgileriniz yazıyordu.

-Victoria'nın yüzü ve vücudu kurdelelerle bağlanmış gülünç bir bebek kopyası.... -Dehşete düşmüş bir şekilde tarif ediyorum.

Aklı başında kim böyle bir şey yapar, neden yapar ve Barbara'nın bununla ne ilgisi var?

-Neden paniklediğimi anladın mı? Telefonda konuşmak istemedim.

-Baba, konu kızım olduğunda lütfen konuş. Telefonla, mektupla, e-postayla... ne olursa olsun, ama beni karanlıkta bırakma. Bu ikimiz için de açık bir tehdit.

-Thedit olsun olmasın, çok korkuyorum.

Ellerimi öfkeyle saçlarımda gezdiriyorum ve ona tekrar sarılıyorum. Bunu kimin yaptığını bulacağıma ve bunu onlara pahalıya ödeteceğime dair kendime söz veriyorum.

Her şeyi kutusuna geri koyuyorum ve birkaç telefon görüşmesi yapma fırsatını değerlendirerek odadan çıkıyorum. Bana yardımcı olabilecek bazı arkadaşlarımla konuşurken oturma odasından gelen bir ses duyuyorum.

Hemen geri döndüm ve onu elleri ağzında, telefonu yerde gördüm. Almak için eğildim ve açık bir e-posta gördüm.

Kimden: Bilinmiyor

Kime: Barbara Nucci

Tarih: 20 Nisan 2014

Konu: Seni uyarmadığımı söyleme.

Yoldan çekilsen iyi olur. O küçük hediye sadece bir uyarıydı. Küçük tatlı bir kızı incitmek istemezsin, değil mi? Zamanın tükeniyor (tik-tak).

Vücudumdan kan çekiliyormuş gibi hissediyorum. Bu ne tür bir tehdit? Barbara'nın yanı sıra, kızımı bir an önce yanıma almam gerekiyor.

Bölüm 31

Çerçeve

Kimse halkımı tehdit edemez!

-Aşkım, sakın ol. Bunun arkasında her kim varsa, sana zarar vermeyecek. Yemin ederim.

Titreyen ellerimle okşadım.

-Kendini nasıl savunacağını bilmeyen küçük bir meleği kim tehdit edebilir ki?

-Öğreneceğim. Ekibi organize etmek için elimden geleni yapacağım, böylece yakında evimize gelecek. Siparişi çoktan verdim ve gecikmişti ama artık gerçekleşecek. Küçük prensesimi benden uzakta, tek başına hayal bile edemiyorum.

-Bir şeye ihtiyacınız olursa bana güvenebilirsiniz. Hastane ekipmanlarıyla çalışan bazı müşterilerim var. -Barbara diyor ki.

-Sana güvenebileceğimi biliyorum tatlım. İhtiyacım olursa yardım isterim ama şu anda Victoria için gerçekten endişeleniyorum. Acaba geceyi seninle geçirmesi için birini arayabilir misin? Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama hastaneye gitmem gerek.

-Bina güvenli. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Ben iyi olacağım.

-Olacağını biliyorum ama yalnız uyumazsan daha rahat olurum.

Duygusal olarak sarsıldığını bilmeme rağmen, Barbara Paty'yi arayacağına ve yarın her şeyle ilgilenmek için yanımda olacağına söz verdi. Onu çok seviyorum.

Vedalaştık ve onun güvende olduğundan emin olduktan sonra hastaneye doğru yola çıktım. Yorgunluktan ölüyorum ama önceliğim kızım. Sabahın erken saatlerinde vardığımda, Victoria'nın odasına giriyorum ve Estela'nın küçük bir melek gibi uyuyan küçük kızımı iyileştirdiğini görüyorum.

-Dr. Marco, bu ne sürpriz! Size bir şey mi oldu?

-Hayır, sorun değil. Sadece onu özledim. Uyuyamadığım için küçük prensesimi görmeye geldim" dedim.

telaşlandığını gösteriyordu.

Uzun bir süre onun uyumasını izledikten sonra, kafam sorunlarla doluyken, uyumaya çalışmak için kanepeye yerleştim. İkinci yarının kırk beşinci dakikasında yorgunluktan sanırım horladım bile. Rüyamda sirenimi görüyorum. Yarı uyanık yarı uykuluyken birden saçlarımda bir okşama, rahatlatıcı bir sarılma ve hatta yumuşak dudakların dokunuşunu hissediyorum.

-Barby? Sen misin aşkım? -Gözlerimi açmadan sayıklıyorum.

-Hayır, Dr. Marco. Benim, Rafaela.

Sesini duyunca şaşkınlıkla sandalyeden fırladım.

-Bu ne tür bir samimiyet? -Öfkeyle soruyorum.

-Özür dilerim. Yüzünde endişeli bir ifadeyle uyuyordun, ben de seni rahatlatmak için sarılma cüretinde bulundum" diye açıklıyor, utanmış gibi yere bakarak.

-Tamam, ama bir daha olmasına izin verme. İlişkimiz kesinlikle profesyonel ve bu çizgiyi aşmana izin vermeyeceğim, Anlaşıldı mı?

Rafaela'nın sözünü ilk kez kesmek zorunda kalmıyorum. Kaba olmaktan nefret ediyorum ama son zamanlarda bu kaçınılmaz oldu.

-"Anlaşıldı," diye fısıldıyor. -Buraya gelmene neden olan bir şey mi oldu?

-Hayır, hiçbir şey. Sadece kızımı özledim. Yapabilirim, değil mi?

Aklımda kibar olmayı dert edemeyeceğim kadar çok şey var.

-Tabii ki yapabilirsin.

Bıraktığı nahoş atmosferden kaçınmak için odadan çıkmayı tercih ediyorum. Ne işgüzar bir kadın! Hayal kırıklığına uğradım ama şimdi bununla uğraşacak vaktim yok. İlgilenmem gereken daha acil konular var ama önce sert bir kahveye ihtiyacım var, bu yüzden kantine gideceğim. Uzun bir gün olacak.

Barbara

Her ne kadar elde edilmesi zoru oynasam da Marco'ya verdiğim sözü tutmadım. Bunu yapmak için bir neden görmedim. Ya da tuttum. Bilmiyorum. Gerçek şu ki, bir suçlu bulmak için beynimi yordum. Hemen göz ardı ettiğim Paula dışında aklıma gelen tek kişi Rafaela'ydı, ama önsezilerim ve güvensizliğim bir yana, Victoria'ya nasıl sevgi ve şefkatle davrandığını gördüm. Onu tehdit etmiyordu.

Uyuyamadım ama en azından Paty işe geldi ve vahşiliği geri döndü, bu da iyileştirmenin bir işareti.

-Seni burada görmeyi özledim, seni çılgın kız!

-Ben de.

-Nasılsın? İyi misin?

-Çok iyi. Hayat devam ediyor ve sen beni çok iyi tanıyorsun. Ne kadar güçlü olmam gerektiğini biliyorsun.

-Evet, biliyorum. Sen en iyisisin. Seninle sonra konuşabilir miyim? Görüşmem gereken bir sürü müşterim ve yoğun bir programım var.

İşe varmadan önce Marco'dan bir mesaj aldım: Günaydın büyücü! Daha iyi uyandın mı? Geceyi seni hayal ederek geçirdim. Seni öpücüklere boğdum.

Dün gece olanlardan sonra bile iç çekmemi ve gülümsememi sağlıyor.

Onu şaşırtmak için biraz muzipçe cevap veriyorum: Günaydın doktor! Daha iyiyim ve kızınıza olan saygımdan dolayı rüyanın sıcak olup olmadığını sormayacağım bile. Bu arada, siz nasılsınız?

Yanıt biraz zaman alıyor, ben de öğle yemeğine kadar günlük işlerime devam ediyorum.

-N'aber kızım, yeni haberler var mı? -Paty'ye, önerdiği doğal restoranda kendime makarna, yaprak ve barbekü servis ederken soruyorum.

-Yok. -Sohbetten uzaklaşmak için beni büfede bırakıp masaya yöneldi.

-Hayatın hiçbir şey olmamış gibi davranmak olmadığını biliyorsunuz, Değil mi? -Tabağımı masaya koyup otururken ona bakıyorum.

-İstesem bile olmaz, değil mi? Ne de olsa unutmama izin vermeyeceksin. Şimdi yemeğiniz hakkında konuşabilir miyiz? Yakışıklı yargıcın ailesiyle tanışacaksın, değil mi?

-Son olaylardan sonra artık bilmiyorum bile.

-Seninle arkadaş olmayı seviyorum çünkü seninle geçirdiğim her an bir şimşek gibi. Bana her şeyi, en küçük ayrıntısına kadar, özellikle de en garip kısımlarını anlatmaya ne dersiniz? Tabii anlatabilirsen.

Kaosun ortasında, sadece o moralimi yükseltebilir.

-Tek düşündüğün bu mu?

-Daha iyi ne olabilir ki? Tüm bunlardan sonra şimdiden yeni bir maceraya atılmayı düşündüğüme inanabiliyor musunuz? Şimdi beni gaza getirmeyi bırak ve çıkar ağzındaki baklayı.

Durmadan konuşuyoruz ve hesabı ödemek için kalktığımızda, neden bilmiyorum ama izlendiğimi hissediyorum. Etrafa hızlıca bir göz atıyorum ama kimseyi tanıyamıyorum. Bu duygudan kurtulmaya çalışıyorum.

Sabahın ilk saatlerinden itibaren Marco'nun cevap verip vermediğini görmek için cep telefonumu kontrol ediyorum, ama hiçbir şey yok. Öğleden sonra beşe kadar, yani mesai bitimine kadar geri dönmüyor.

-Rüya görüyordum, gecikme için özür dilerim. Uzun bir gün oldu.

-Ben de öyle düşünmüştüm.

-Harika haberlerim var! Victoria ekibi yarın gelecek.

-Nasıl başardın? Cazibeni kullandın mı?

-İtiraf etmekten hoşlanmıyorum ama bazı dostlarımla etkisine ve yardımlarına başvurmak zorunda kaldım. Gümrükte her şeyi durdurduklarına inanabiliyor musunuz? Vergileri bile ödedim, böylece hemen gümrükten çekebildiler.

-İyi bağlantılara sahip olmak gibisi yok, değil mi?

-Biraz yardıma ihtiyacım vardı.

-Merak etme, senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım.

-Şimdi ofisten çıkıyorum ve vücudumdaki kiri temizlemek için eve gidiyorum. Seni sekizde alamayacağım, dokuzda gelmemin bir sakıncası var mı? Akşam yemeği dokuz buçukta.

-Bu harika. Dört gözle bekleyeceğim. Kapatmadan önce bana Victoria'dan bahset.

-O iyi. Dün hastaneye vardığımda bir melek gibi uyuyordu. Yine de her ihtimale karşı bir güvenlik görevlisi tuttum, en azından bugün, akşam yemeğinin tadını çıkarırken.

-Bu iyi. Bu durumda asla çok dikkatli olamazsın.

Sonra görüşür müyüz?

Bekleyemeyeceğini vurgulayarak onaylıyor ve ardından bazı imalarda bulunmaya başlıyor.

-Marco, geç kalmamı istemiyorsan telefonu kapatmalıyız. Kadınların vücutlarının tozu almaktan daha fazlasına ihtiyaçları vardır.

-Her halinle güzelsin. Kirli bile olsan.

Birkaç dakika daha konuşuyoruz, ikimiz de görüşmeyi bitirmek istemiyoruz, ta ki vedalaşıp ben eve gidene kadar.

Kapıyı kapatır kapatmaz aceleyle bluzumu üstüme geçiriyorum ve yatak odasına koşuyorum, kıyafetlerimin zaten yatağın üzerine düzgünce serilmiş olmasına şükrediyorum. Elbisem bu durum için tüm gereklilikleri karşılıyor: düşük yaka, kapalı sırt ve diz boyu, hepsi Tiffany mavisi bir kumaştan ve iyi yapılandırılmış, tam olarak doğru. Aynanın önünde dönüp makyajımın son rötuşlarını tamamlıyorum, ardından topuzuma biraz çekicilik katmak için saçımdan birkaç tutam topluyorum.

Dahili telefon saat tam dokuzda çalıyor.

Siyah bir takım elbiseyi siyah bir gömlek ve lavanta rengi bir kravatla nasıl kombinleyeceğini bilen Marco'yu gördüğümde gülümsemekte zorlanıyorum. Bu adam çok seksi. Ona hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

-Vay canına, her zamanki gibi mükemmel! Gerçek bir tanrıça.

Dikkati benim üzerimde ve kalbimin hızla çarptığını hissediyorum.

-Yani sen bir Yunan tanrısı mısın? Sanırım şu an gördüğüm kadarıyla yaşıyorsun.

-Hiç sanmıyorum.

Elini belime doluyor ve sanki rujumu bozacağımdan korkuyormuş gibi bana küçük bir öpücük veriyor. Sonra onu yakasından tutuyorum ve bunun doğru olmadığını düşündüğümü gösteriyorum. Onu şehvetle öpüyorum.

-Artık gidebiliriz. Gidebiliriz, doktor.

Ağzımın kenarlarından bir gülümseme kaçıyor. Benim için kapıyı açıyor. *Oh, kahretsin...*

ereve

Barbara'nın zekâsı ve karizması bulaşıcıdır. Nereye gidersek gidelim, arkadaşlarıma kendini sevdireyor. Misafîrperver olmak için elinden geleni yaptığını biliyorum. Yol boyunca yaptığımız sohbetler sırasında olan biten her şeyle ilgilendiğini söyleyebilirim.

Gün boyunca bazı güvenlik tanıdıklarına danıştım ve tehditlerin odağında prensesimin değil Barbara'nın olduğu söylendi. Akşam yemeğinden önce onu telaşlandırmamak için kendisine bir güvenlik görevlisi tuttuğumu henüz söylemedim ama ayrılır ayrılmaz söyleyeceğim. Bağımsızlığına ne kadar değer verdiğini biliyorum ama tüm bunların arkasında kimin olduğunu bulana kadar Barbara bunu kabullenmek zorunda kalacak. Hiçbir boşluk bırakamam.

Annemle babamın masasını ve kulaktan kulağa gülümseyen annemi görür görmez ona el sallıyorum. Heyecanlı ve mutlu. Babamın emekli olmasıyla birlikte, yemekten sonra dünyanın başka bir küçük parçasını görmek için doğrudan havaalanına gidebilmek için her şeyi planladığından hiç şüphem yok.

Denizkızımı güven vermek için yanıma çekiyorum ve onlarla tanışmaya gidiyoruz. Kendilerini tanıtıyorlar ve birkaç dakika sonra sanki hayat boyu arkadaşmışlar gibi sohbet ettiklerinde çok etkileniyorum.

Her şey harika gidiyor, ta ki babamın uzun yıllardır arkadaşı olan üç kaçırılmayacak misafîr tarafından bölünene kadar.

-İyi akşamlar dostum. Böyle özel bir anda sizinle tekrar buluşmak ne büyük bir mutluluk" diyor içlerinden biri.

-Gelebilmene çok sevindim. - Babama cevap verir.

Paula'nın annesi biraz şaşkın bir şekilde bana bakıyor ve eski sevgilim muzaffer bir şekilde geldiğinde utancım doruğa ulaşıyor.

Barbara

Zamanlama daha iyi olamazdı... Erkek arkadaşımın eski sevgilisiyle, onun ailesiyle tanıştığım gün tanıştım.

Minx herkesi selamlıyor ve sanki karı kocaymışlar gibi kendini Marco'nun kollarına atıyor. Marco gözle görülür bir şekilde rahatsız ama tırnaklarını onun güzel yüzüne geçirme arzuma rağmen yaygara koparmayacağım. Marco'nun annesi durumu sakinleştirmeye çalışıyor.

-Paula, Barbara'yı tanıyor musun? Kendisi konuklarımızdan biri ve sizin gibi kültürlü ve eğitilmiş bir kadının tüm konuklarla konuşmaması hiç de kibar bir davranış değil.

-Ne kafa ama. Özür dilerim, Melissa. Marco ve ben buluştuğumuzda, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi geliyor.

-Daha önce tanışmıştık. -Kadın kıskançlık sahnesi mi istiyor? Bırak beklesin. Topuklarımdan kalkamayacak kadar gururluyum. -İyi geceler, Paula.

-Adın ne senin? Unuttum. Hatırladığım tek şey, kocamın evinde çıplak dolaştığın.

Cevap vermeye karar verdiğimde, bir şey söylemeye hazır, kıpkırmızı olan Marco'ya bakıyorum:

-Vücudumun böyle bir etki yarattığını fark etmemiştim ama neyse, sanırım sözümü iyi hatırlıyorsunuz. Bugün sabahlık giymiyorum, etkinliğe uygun bir şekilde giyindim, bu yüzden iyi davranışlarınızla onurlandırılacağımı düşünüyorum. -Dur bakalım, seni deli adam.

-Böyle bir etkinlik için iyi giyindiğinizi düşünüyorsanız, moda hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir. Ama sana öğretecek kişi ben değilim. İzninizle, lütfen. Kocamla özel olarak konuşmam gerekiyor. Birkaç gündür görüşüyoruz ve konuşmamız gereken acil bir konu var.

-Paula, yeniden evlendin mi? -diye cevap verir Marco, ironik bir şekilde.

Bir skandalı önlemek için, gelip onu dinlemesini işaret ediyorum. Yakışıklı adam isteksizdi, ama sonunda babasına olan saygısından dolayı pes etti, ama bana yaklaşmadan önce değil.

-Gitmezdim," diye itiraf ediyor.

-Doktor, durumu daha fazla karmaşıktırmayın. Size on dakika veriyorum, daha fazla değil. Git ve bu deliye haddini bildir. Yoksa kendim yaparım.

-Yapmak üzereyim," diye şaka yollu takılıyor.

-Benim yöntemlerim kaba olurdu.

Bacağımı sıktı ve gitti. Onlar uzaklaşırken Paula'nın ailesi özür diliyor. Onlara her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Daha sonra, birkaç arkadaş ve

Yetkililer Marco'nun babasını yargıç olarak parlak ve onurlu kariyerinden dolayı tebrik etmek için dururlar.

Bir süre sonra Marco'nun geç kalmasına sabrım tükenmeye başladı. Ta ki Dr. Delicia nefret dolu bakışlarıyla ortaya çıkana kadar. Bilmediğim bir bakış.

Bölüm 32

Çerçeve

Gün Victoria'yı eve getirme telaşıyla geçti ve sonunda ayakkabımdaki taşı unuttum: Paula. Elbette böyle bir etkinlikte bulunma fırsatını kaçırmayacaktı.

Parti odasının dışındaki balkona gidiyoruz.

-Ne istiyorsun Paula? Mizah anlayışım kalmadı ve senin kaprislerine ayıracak vaktim yok.

-Aşkım, sanırım biraz sessiz olsan iyi olur, çünkü sana söyleyeceklerim kaprislerin ötesine geçiyor.

-O zaman hızlı ve öz olun.

Kollarımı kavuşturdum, her zamanki gibi bir şeyler söylemesini bekliyorum.

-Seni bekleyen vasıfsız kıza geri dönmek mi istiyorsun? Ne seviyeye ulaştın, Marco. Ama inan bana, onunla geçireceğin zaman azalıyor. O kaltağı tüm arkadaşlarımızın olduğu bir etkinliğe getirerek beni küçük düşürebileceğini mi sanıyorsun?

-Beni buraya bunun için mi getirdin? Eğer öyleyse, konuşma burada biter.

Gitmek için arkamı döndüm. Paula'nın sınırları yok. Yaptığı onca şeyden sonra, arkadaşlarıma ve tanıdıklarıma hiçbir şey olmamış gibi, mutlu bir aileymişiz gibi davranacağımı mı düşündü?

-Marco! -diye bağırıyor. Duymamış gibi yapıyorum. -Bir adım daha atarsan Victoria'yı bir daha asla göremezsin.

Vücudum sertleşiyor ve ona dönüyorum.

-Ne dedin sen? Kesinlikle aklın başında değil. Yüzüne gülmüyorum, çünkü bu acınası bir durum.

-Hayır mı? Yani kendi kızımı yetiştirirken hiçbir şey yapmadım mı? Çok zekisin ama fen derslerini unutmuşsun. Tatlım, sana açıklayayım. Kızım üzerinde en az senin kadar benim de hakkım var ve yaşadığı sürece onun yanında olacağım. Senin de çok iyi bildiğin gibi, hiçbir yargıç beni bundan mahrum edemez, özellikle de bu kadar nüfuz sahibi olduğum için.

Ona çok yaklaştım.

-Beni dinle, çünkü sana sadece bir kez söyleyeceğim Paula. Victoria'dan uzak dur. Eğer gerçekten pişman olsaydın, onunla iletişim kuracağından emin olabilirsin. Bu bağı ilk isteyen ben olurdum. Ama tek gördüğüm, küçük amaçlarına ulaşmak için onu kullanmaya kararlı olduğun.

Şimdi de yarım yamalak yargıç psikolog mu oldu? Ben iyileştim. Tedavi edildim ve bebeğin yanında olabilecek durumdayım.

-Sırada "bebek" mi var? Haklarınızın peşinden gidebilirsiniz, ancak mahkemede neden savaştığımız konusunda herkese gerçeği söylemem sizi rahatsız etmesin. Hatta şimdi sevgili dostlarımıza kızımıza ne kadar değer verdiğinizi ve önemsedığınızı söyleyerek başlayabilirim.

Bunu kaldırabilir misin? Bakalım maskaralığın nereye kadar gidecek.

Beti benzi attı.

-Cesaret edemezsin. Bu baban için bir etkinlik, senin sorunlarınla ilgilenmek için değil.

-Artık kendi sorunlarımı kendim mi hallediyorum? Alaycı olma.

-Gitmene izin vereceğim ama o kaltaktan kurtul yoksa.... Ve ailemin benim yanımda olduğunu bil.

Sahte olduğuna eminim.

-İnanmaya devam edin.

-Uyarıldınız. Sana karşı elimdeki tüm kanıtlarla, sadece Victoria'yı geri almakla kalmayacağım, kariyerinin yerle bir olmasını da izleyeceğim.

-Kızımı sevdiğimi ve koruduğumu mu? İyi bir yargıç olduğumu mu?

-Görmek için ödeme yaparsan bana olan aşkını unuttuğun için pişman olursun. -Ahmak yaklaşıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Bir gece, aşkım. O vasıfsız kadından kurtulman için gereken tek zaman bu. Ve unutma: Ben kazanmak için oynarım.

Barbara

Marco yanıma oturdu. Elini tutuyorum, soğuk ve titrek olduğunu hissediyorum. Masadaki herkes anlamsızca ona bakıyor. Bu koca adamı kucağıma oturtmak ve deli kadının onu bu hale getirmek için ona ne söylediğini öğrenmek istiyorum. Paula'nın onun üzerinde ne gibi güçleri var? Çok geçmeden kafama dank ediyor. Victoria.

-Oğlum, her şey yolunda mı? -diye sorar Melissa.

-Her şey yolunda gidiyor. Paula gereksiz karışıklıklar yaratmayı sevmiyor, üstesinden gelemeyeceği bir şey yok.

Ortam gerginliğini koruyor. Paula'nın ailesi bile sessiz kalır. Kızlarını savunmaya bile çalışmıyorlar.

-Jurandır, Victoria'yı ziyaret ettiğini biliyorum. Aklına koyduğu her konuda kızına yardım etmeyi düşünüyor musun? -Karşılıklı bakışmalardan anladığım kadarıyla bu soru herkesi şaşırttı.

-Anlamıyorum, Marco. Senin tarafında olduğumuzu biliyorsun.

-Paula bana öyle demedi. Victoria'nın velayetini almak için onun tarafında olduklarını ima etti.

-Ne diyorsun genç adam? Sanırım kızımın tavırlarını hiçbir zaman desteklemediğimi gösterdim.

-Bu soruyu cevaplamıyor.

-Jurandır, bu konuyu konuştuk dostum. Çocuklarımızın anlaşmazlığına karışmayacağımıza karar verdik," diye araya giriyor Jordan.

-Ve hala anlaştığımız şeye saygı duyuyorum. Marco'nun neden bahsettiğini bilmiyorum ama sizi temin ederim ki kızımın yaptıklarından sonra onun için gözümü bile kırpmayacağım.

Paula ne söylemiş olursa olsun, babasının Marco'nun omuzlarından bir yük aldığını fark ettim.

-Konuyu ele alış biçimim için özür dilerim ama Paula onu destekleyeceğinizi söylerken o kadar kararlıydı ki bir an için ona inandım.

Kadın düşündüğümde de kötü. Kendi ailesi hakkında yalan mı söyledi? Süs bitkisi olmaktan bıkınca bir karar verir.

-İşleri yoluna koymak için iyi bir konuşma gibisi yoktur, değil mi? Şimdi izin verirseniz, vedalaşmak ve bu harika babanın ve aşırı çalışan yetenekli yargıcın biraz dinlenip dinlenmeyeceğini görmek için biraz zaman ayırmak istiyorum," diyerek ayağa kalkıyorum.

Kayınvalidemin de desteğini kazanmış görünüyorum.

Çerçeve

Barbara'nın harekete geçmesine bayılıyorum.

Jurandır, Paula'nın deliliğine kendisinin ve karısının karışmadığını söyledikten sonra kendimi daha hafif hissediyorum. Artık denizkızıyla tutkulu bir gecenin tadını çıkarabilirim. Ailesiyle yüzleşmek zorunda kalmayı umursadığımdan değil ama aileme çok yakın oldukları için bir sorun daha azaldı.

Victoria'nın güvenlik görevlisini kontrol ettikten ve hastanede her şeyin sakin olduğundan emin olduktan sonra sirenimi onun dairesine götürüyorum. Paula'yı ait olduğu yere koyana kadar, karışıklığı önlemek en iyisi. Muhtemelen yarın sabah ilk iş benim binamın önünde dikiliyor olacak. Barbara'ya soruyorum:

-Geceyi geçirmem için yatağının bir köşesi var mı?

-Büyük bir yatak, ama bir şartla: Dertlerimizi unutacağız. Ve tabii ki, uyumak için yalnız kalabilirsin... Çok uykum var.

Bana muzip bir gülümseme veriyor.

-Farklı bir şey düşünmedim.

Ona telaşsızca yaklaşıyorum, onu inceliyorum.

-Sen bir beyefendisin, bu yüzden sözünü tutmanı bekliyorum. -Arzu dolu bir ses tonuyla bana meydan okuyor.

-Söz neydi?

Ellerimi sürekli vücudunda tutma ihtiyacımı görmezden gelerek, ona doğru sadece bir adım atarak uzaktan bakıyorum.

-Sadece uyuyacaktık.

-Sözüme sadık biriyimdir ama birlikte uyuyana kadar o kadar iyi olmayabilirim.

Cesur, yüzüme bakıyor.

-Ölü gibi uyumakla ilgili söylediklerim nerede devreye giriyor?

-Ben öyle bir şey demedim.

Ceketimi çıkarıyorum, nefes alışının değiştiğini ve göz bebeklerinin büyüdüğünü fark etmekten memnun oluyorum.

Pantolonumun kemerini çözüp sırf alay etmek için aşağı çekerken ahlaksız olan aşağı bakıyor. Gözleri pantolonumun altındaki şişkinliğe sabitlenmiş.

-Bana mı öyle geliyor yoksa beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?

-Vücut diline bakılırsa, anlıyorum.

-Benim hatam değil.

-Penisim uyanık mı?

Barbara'nın vücudu titriyor. Elini tutuyorum, işaret parmağımın tamamını ağzıma sokuyorum ve emiyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmadan, ondan bir inilti çıkarıyorum.

-Devam edebilir misin? Uykum var, biliyor musun?

-Ne kadar sabırsızsın.... Yatmadan önce masal dinlemeyi sevmez misin?

-Yaşamayı tercih ederim.

Ne zaman baştan çıkarma oyununu kazandığını düşünse, gözleri parlıyor. Kravatımı çıkarıp vücuduna doğru çekiyorum, onu kendime yaklaştırıyorum, elbisesinin eteğini kalçalarının üzerinden kaldırıp duvara yaslıyorum.

Sonra ereksiyonumu kalçalarının arasına sürterek ona gücümü hissettiriyorum. Giderek hızlanan nefes alışları benim ödülüm oluyor. Parmak uçlarında duruyor.

-Sizi her türlü sözden muaf tutuyorum doktor.

Onun sözleriyle bu kadar heyecanlanmamalıyım ama heyecanlanıyorum.

-Barbara. Sen ve büyülerin.

Bu küçük oyunla daha fazla vakit kaybetmeden, tutkuyla dudaklarına yapışıyorum. Öpüşmekle ilgili sadece Barbara'yla hissettiğim bir şey var. Dillerin kayması, farklı bir tat. Keşke onu hiç bırakmak zorunda kalmasaydım.

Hâlâ nefes nefese, oturma odasının duvarına yaslanmış, ağızlarımız birbirini tadıyor, emiyor ve kemiriyor, fısıldadığını duyuyorum:

-Seni seviyorum ve sonsuza dek yanında olacağım.

Bölüm 33

Barbara

Kelimeler kendiliğinden ortaya çıktı.

Yaşadığım hayal kırıklığından sonra, bin yıl geçse de yeni bir aşk arayışına girmezdim ama o, seyirciler arasında karşıma çıkıverdi. Açılma, arzu ve cazibenin ötesine geçme korkuma rağmen, daha önce kırılgan olan kalbim daha büyük bir şeyle doldu. Hiç bu kadar güçlü, bu kadar saygı ve hayranlık dolu bir şey hissetmemiştim.

-Tekrar konuş.

-Sizi seviyorum, Dr. Marco. Kalbimin değeri oldunuz.

Gözleri parlıyor ve biliyorum ki sözlerim hem benim hem de onun ruhuna iyi geldi.

-İlk defa bir sözümü tutmayacağım. -Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. -Uyku artık planın bir parçası değil.

Hala gülümsüyor, beni tekrar öpüyor.

Marco bana dünyanın en çok arzulanan ve sevilen kadını olduğumu hissettirdi. Hayatımın en güzel aşk gecesini yaşadık. Ertesi sabah birlikte duş alırken ve kahve yaparken hala birbirimizi seviyoruz. Sanırım buna alışmaya başlayabilirim. Tüm bunların bir rüya olmasından bile korkuyorum.

-İstersen seni ofise bırakabilirim.

İç çamaşırlarıyla tek başına, parmaklarımı ısırarak son ekmek parçasını alıyor. Adam yataktan gülerek kalkıyor. Mutluydu çünkü sonunda Victoria'yı eve götürecekti.

-Yolculuğu çok isterdim ama bugün tutkum Kara Dul'la gidiyorum.

-Bu kadar kolay değiştirilmekten hoşlandığımdan emin değilim.

Kıskandım.

Marco bıçaklanmış gibi elini göğsüne götürür.

-Seni aptal! Olmak zorunda değilsin. Benim dulum bir kız.

Bu sefer, yediği omlet parçasını çalan bendim.

-Cidden, motosiklet kullanmanın gerekli olduğunu düşünüyor musunuz? Sadece motosikletliler için giderek daha tehlikeli hale gelen trafik için değil, aynı zamanda kendi güvenliğiniz için de. Motosiklet hırsızlıkları artıyor.

-Buna cevap bile vermeyeceğim, Bay İstatistik. Siz de bir motorcusunuz ve bilirsiniz ki tutku olduğunda sizi kimse durduramaz.

-Biliyorum, güzel, ama daha az risk aldığım yolda tek başıma araba kullanmayı tercih ederim.

-Hiçbir şey olmayacak. Sadece arzuyu öldürmek istiyorum.

İrademi dayatıyorum, çünkü Caio'nun ricalarına ilk kez boyun eğdikten sonra, motosikletle dışarı çıkacağımı her söylediğimde hayatım cehenneme döndü.

Bardağı lavaboya koyuyorum, her şeyi düzenlememe yardım ediyor ve hazırlanmayı bitiriyoruz.

-Geldiğinde bana haber verir misin?

-Evet, efendim.

Marco arkamda durdu ve aynadan bana baktı.

-O dar pantolonla dolaşıp seksi kıcını mı göstereceksin?

-Kıskanç bir öfkeyle mi uyandın? Bu pantolonu çok seviyorum ve içinde kendimi çok rahat hissediyorum, bu yüzden buna alışın çünkü beni sık sık böyle göreceksiniz.

-Rahat mı? Herkesin seni o motorda istemesinden mi? Yoksa bir zamanlar seninle sürme zevkine eriştiğimi unuttun mu?

-Aşkım, her kadın arzulanmayı sever, ama uğruna her şeyi yapabileceği tek bir erkek seçer ve benim durumumda o erkek sensin. Şimdi bu konuşmayı bitirelim, ne de olsa çok geç kaldık.

-Cevabı yutmadım ama şimdilik kabullenmiş gibi yapacağım.

Homurdanarak uzaklaşıyor ve ben de sırf onu kızdırmak için peşinden gidiyorum.

-Aynaya baktınız mı, yargıç? Her on kadından yedisinin takım elbiseli erkeklere karşı şiddetli bir fetişi var. Değişeceksin, değil mi?

-İçiniz rahat olsun diye söylüyorum, benim de bir başkasında gözüm yok. Ve evet, değişeceğim.

-Bence bu iyi.

Büyük bir isteksizlikten sonra, tüm trafik kurallarına uyacağıma ve saatte en fazla altmış kilometre hızla gideceğime söz veriyorum, böylece vedalaşıyoruz. Saatte iki yüz kilometre hıza ulaşan bir bisikletle ofise giderken biraz ağırdan almam gerekecek.

Tam otuz dakika sonra orada olacağım, Marco muhtemelen hala trafiktir. Ona mesaj atıp haber veririm. Biliyor musun? Her gün motosikletle gelmeye başlayacağım. Kararlıyım.

Çerçeve

Hissettiklerimi ifade etmek için kaygı çok az. Küçük kızımı yanıma almak için sabırsızlanıyorum. Tedarikçileri ondan fazla kez aradım ve ekipmanı çoktan teslim ettiler. Nana'ya haber verdim ve Pedro ekipmanı teslim almak için bana yardım edecek. Aksi takdirde, sabah üç tane kaçınılmaz duruşmam var.

Öğle yemeğinden sonra, uzun zamandır beklediğim telefon geldi.

-Merhaba Pedro, iyi haber var mı?

-Mükemmel! Tüm ekipmanlar kurulmuş ve test edilmiştir. Her şey çalışıyor, mükemmel durumda. Şimdi tek yapmamız gereken Victoria'yı aramak.

-Sen harika bir adamsın, dostum. Acele edeceğim. Doktorlar onu arayacağımı zaten biliyor. Bizi bekler misin?

-Elbette. Sağdıç bu özel an için orada olmalı.

O da benim kadar mutlu görünüyor. Vedalaşıp yapmam gereken işleri bitirdikten sonra hastaneye gidiyorum. Kalbim ağzımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Tanrım, küçük kızım eve dönüyor. Telefonum çaldığında trafiğin ortasındayım. Bluetooth ile cevap veriyorum.

-Merhaba güzelim, bu şerefli çağrıyı neye borçluyum?

-Komik. Sanki hiç aramadı.

-Asla" biraz abartılı olsa da alışılmadık bir durumdur.

- Beni gaza getirdiğin için sana bol şans. Artık benden bıkacaksın.
- Asla.
- Victoria'dan haber aldın mı?
- Hastaneye gidiyorum. Ekip geldi. Her şey hazır.
- Ne büyük bir mutluluk! Daha sonra seni görmeye geleceğim. Ne yazık ki şimdi gidemem ama sana iyi enerji gönderiyorum. Her şey yoluna girecek.
- Öyle olacağına eminim. Seni bekliyorum, aşkım.
- Bir öpücük! Ah... Seni seviyorum.
- Ben de seni seviyorum. Hem de çok. O kadar çok ki içimde yer kalmadı. Telefonu kapattık, aşık gençler gibi görünüyorduk. Hastanede ilk karşılaştığım insanlar annem ve babam oluyor. Rafaela ile sanki yakınlarmış gibi hararetle bir sohbet içindeler ve konu benim.
- Tenis oynamayı çok sever miydi? -diye sorar.
- Ne zamandan beri çocukluğum hakkında konuşuyorlar? Ne kadar garip.
- Uzun zamandır oynamadım.
- Oğlum, burada olduğunu fark etmemiştik. - Şaşırın annem gelip bana sarıldı. -Baban ve ben çok duygulandık.
- Benim ve küçük kızım için böylesine önemli bir zamanda burada olmak için seyahatinizi ertelemek zorunda kalmanıza sevindim.
- Ben de babamı kucaklıyorum.
- Şu anda dünyada bizim için daha iyi bir yer olamazdı," diye kutluyor babam.
- Dr. Eurico beni şahsen taburcu etmek için geldi. Her talimatı dikkatle dinliyorum ve Rafaela bazı önemli sorular soruyor. Sanırım Victoria çok önemli bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu anladı, çünkü bir an için gözlerinin bana sabitlendiğine yemin edebilirim.
- Dünyayı görmeye hazır mısın, küçük prenses? -Heyecanla soruyorum ve alına bir öpücük konduruyorum. -Araban zaten bekliyor.
- Marco, anlaşma gereği emrinize bir ambulans verildi bile.
- Ne için? Onu arabaya bindirmek için özel bir sandalye ayarladım.
- Ambulans ideal olacaktır. Sadece donanımlı değil, aynı zamanda Victoria'ya eşlik edecek bir ekip doktorumuz da var.
- Pekala, doktor. Ben de sizinle geliyorum.

-Ama oğlum, arabayla geldin. Nasıl? -diye soruyor babam.

-Göreceğim.

-Dr Marco, isterseniz arabanızı ben kullanabilirim. Fazla deneyimim yok ama ehliyetim var," diye araya giriyor Rafaela.

-Ne harika! O zaman her şey ayarlandı. Rafa bizi takip edebilir.

Babana söyleyeceğim, oğlum: Bu kız senin sağ kolun.

Annem sadece benim adıma karar vermek istemiyor, aynı zamanda hemşireye yaltaklanıyor, o da mutlu oluyor ve gözlerinde garip bir parıltıyla bana bakıyor.

-"Pekâlâ," diye gönülsüzce kabul ediyorum ama sonra kızıma dönüyorum.

-Zamanımız geldi, küçüğüm. -Ellerimdeki taburcu ile onu kollarıma alıyorum. Küçük bir çılgılık gibi bir şey duyduğumda sevincim artıyor.

-Gidiyoruz meleğim.

Odanın kapısını açıp dışarı çıkarken duygu seline kapıldım. Koridorda, çocuk servisinin profesyonelleri ve ebeveynleriyle birlikte hastalar bizi alkışlıyor. Bana ve küçük kızıma her zaman gösterdikleri ilgi için onlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Sürekli çabalarım ve tüm masraflarıma rağmen, zor tanıları olan çocuklarına yeterince bakacak kaynaklara sahip olmayan aileleri düşünmeden edemiyorum.

-Onlara güle güle de prenses.

Onun küçük elini sıkarken, hayatımı bu çocuklar için daha iyi şeyler yapmaya adayacağıma dair kendime söz veriyorum. Victoria'nın doğumundan bu yana hayırsever kuruluşlara katkıda bulundum. Milyoner değilim ama avukat olarak kazandığım ücretleri ve baba tarafından dedemden kalan mirası yatırıma dönüştürebildim. Aslında mali açıdan o kadar güvendedim ki istesem çalışmak zorunda bile kalmam, bu yüzden ihtiyacı olanlara yardım ediyorum.

-Sevgilim, artık hiçbir şey bizi ayıramayacak. Baban sonsuza dek seninle olacak.

Vedalaşmaların ardından nihayet hastaneden çıkıyorum ve kızımı dünyaya getiriyorum. Muazzam bir sevinç hissediyorum. Ona ağaçların yeşil yapraklarını göstermek, esintiyi teninde hissetmesini ve temiz havayı koklamasını sağlamak istiyorum.

-Bak hayat ne kadar güzel, Vick. Ve hepsi senin. -Otoparkın ortasında dikkatlice yanına dönüyorum. -Bütün bunları hak ediyorsun, kızım.

O kollarımdayken, etrafımdaki her şey kayboluyor. Sadece özgürlüğü bilen prensesim var.

Barbara

Günüm her zamanki gibi yoğun geçiyor. Paty ile öğle yemeği yiyorum, bitmek bilmeyen toplantılar yapıyorum ve elbette aralarda Victoria'nın eve dönüş yolculuğunun nasıl gittiğini öğrenmek için erkek arkadaşımı birkaç kez arıyorum. Kızına olan sevgisi dokunaklı. Çok az kişinin dayanabileceği bir çıtaya dayanmış. Gece geç saatlerde ofisten ayrılmadan önce sevgiliye endişeyle bir mesaj daha gönderiyorum: Aşkım, gerçekten seninle yemeğe gelmemi istiyor musun? Eğer öyleyse, bir şeyler getirebilir miyim?

Cevabın gelmesi bir saniye bile sürmüyor: Getirmeniz gereken tek şey varlığınız. Nana ile konuştum, her şeyi hazırlamış. Bugün tatil.

Ona dedim ki: Evin etrafında dolaşacağım ve hemen orada olacağım.

Mesajı yazmayı bitirip garaja gittiğimde bir adamın motosikletime baktığını ve dokunmaması gereken şeylere dokunduğunu gördüm. Çok sinirlendim. İnsanların Kara Dul'la uğraşmasından nefret ediyorum. *Gözlerinle bak, ellerinle değil.* Yakında binmek isteyecek ve seleye poposunun izini bırakacak.

-Sorun ne dostum? Bir şey mi kaybettin?

Yabancı korkmuş.

-Hm, uh... Özür dilerim. Sadece hayranlıkla bakıyorum. Sadece hayranlık duyuyorum. Hanımefendinin mi?

-Eğer hayran olmak istiyorsanız, bunu uzaktan yapın. Bu bir evcil hayvan - Kurnaz görünüyorum çünkü yerleşkenin etrafına dağılmış kameralar olduğunu biliyorum.

-Binlerce kez özür dilerim. Sadece merak ettim, şimdi gidiyorum" diyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Bu çok garip. Ben, hey! Önlem olarak her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum ve motoru çalıştırıyorum. Motorun sesi her şeyin yolunda olduğunu gösteriyor. Caddeye çıkıyorum.

Rüzgâr bedenimi okşuyor. Marco ve kızı için böylesine özel bir geceyi onunla paylaşmak üzere yola çıktığım için mutluyum. Biliyorum o bir

ikimiz için de önemli bir an, ama ben sadece onun yanında olmak için bile olsa katılmakta özgür hissediyorum.

Aşkımız her gün çiçek açıyor. Kaderin benim için hazırladıklarından korkmayacağım. Gün be gün yaşayacağım ve her zorlukla yüzleşeceğim. Marco'nun hikayesini bilmek ve mücadelesinde onu takip etmek heyecan verici, kimsenin ayağına basmak istemiyor, sadece kendini aşka adıyor. Eğer kalbinin kapısını benim için açtıysa, kalacağım.

Duş alıp hazırlanmak için eve gidiyorum ve dairesine vardığımda kapıyı bana kimin açtığını görünce irkiliyorum.

-İyi akşamlar, Rafaela. Seni burada bulmak ne büyük sürpriz. Vardiyanın bittiğini sanıyordum.

-Hayır, Barbara. Prensesim eve geliyor, en azından bugün kalmak istedim.

-Anlıyorum.

Hiçbir bok anlamıyorum! Öncelikle, bir hemşire olarak kimseye kapıyı açmak senin işin değil. İkincisi, tüm bu proaktiflikle beni kandırabileceğini düşünüyorsan, oldukça kandırılmışsın. İhanete uğramanın bir başka iyi yanı da şu: Gözlerin bir kartalinki kadar geniş ve pençelerin... her zamanki gibi keskin.

-Aşk, sen geldin.

Beni sıcak bir kucaklamayla karşılıyor. Gereksiz olduğunu biliyorum ama dayanamıyorum ve ona yavaş, tutkulu bir öpücük veriyorum.

-Özlem dolu geldim, aşkım. Victoria nerede? Bugün tamamen onunla ilgili.

-Ne kadar iyi yerleştiğini görmelisiniz.

Göz ucuyla kızın etkileşime dikkat ettiğini fark ediyorum. Görünüşe göre sadece Victoria iyi adapte olmamış.

-Hayal edebiliyorum.

-Bak, hadi. Sana göstereceğim.

Marco'nun akbabayı fark edip etmediğini merak ediyorum ama duvarlarında periler ve prensesler olan küçük pembe odaya girdiğimde heyecanlanıyorum. Her şey çok güzeldi ve Victoria uyanıktı. Onu sadece uyurken görmüştüm.

-*"Merhaba,"* diyorum sevecen bir ses tonuyla, onun şefkatinden etkilenerек.

Tüp dışında, bu kadar çok hastane cihazına ihtiyaç duyulmasını anlamıyorum.

-Tatlım, hiçbirini kullanmıyorsa neden bu kadar çok alet var?

-Sadece bir önlem. Bu küçük kız altı aylıkken iki kez solunum durması geçirmiş.

-Ah... Kaldırabilir miyim?

Ne hissettiğimi açıklayamıyorum. Sanki derinlerde, içimde bir yerlerde, ikimiz arasında bir tür bağlantı varmış gibi.

Marco kabul etti ve onu kollarıma almama yardım etti. Dünyadaki en güzel duyguyu yaşıyorum. Anne olmak istiyorum.

-O çok güzel, Marco. Onu öpmek, sıkmak ve hiç durmamak istiyorum.

-Neden bu kadar tutkulu olduğumu anlıyor musun?

-Yüzde yüz. Onu çok az tanıyorum ama şimdiden aynı şekilde hissediyorum.

-Kollarını sevdiği için, birbirlerini daha iyi tanımalarına izin vereceğim ve duş alma fırsatını değerlendireceğim. Hastaneden döndüğümde beri kızımın üzerine salyalarım akıyor.

-O zaman git ve sıranı al.

Onu daha da şehvetli kılan o gülümsemesiyle bize bakıyor.

-Neyin var senin?

-Hayatımda en çok sevdiğim iki insanı her gün böyle görmeye kolayca alışabilirim.

-Baban bir dalkavuk, Vi. -İtiraf ediyorum, onun nefis kokusuna ve küçük bacaklarının dolgun kıvrımlarına aşık oluyorum. Marco bana bir öpücük verdikten sonra odadan çıkıyor. -Bize alışacağını söyledi ama sanırım ikimizin de olmasını en çok isteyen kişi benim.

Yetişkinler çok aptal hayvanlardır. Kendilerini kapatmaları için bir çocuğa yaklaşmak yeterlidir.

-Görüyorum ki küçük kızımın arkadaş oluyorsun.... -Rafaela, Victoria ile olan anımı böldü.

Benim küçük kızım mı? Ama şimdi fark ediyorum ki, ona ilk kez böyle seslenmiyor.

-Üvey kızımı sevmek çok kolay. Onu zaten kızım gibi seviyorum," diye cevap verdim, ona bir tekme atmak için.

-Victoria çok seviliyor ve etrafı onun annesi olmak isteyen insanlarla dolu, ancak ilk ben geldiğim için, sanırım konuşacak olsaydı ilk "anne" benim için olurdu.

Artık sınırı aştı.

-Bence hastana çok bağlısın, Rafaela. Ama unutma ki burada hemşire sensin, anne değil.

-Beni yanlış anlamayın. Sadece küçük kızımın hayatında her zaman var olduğumu söylemek istedim.

Dilimi ısırıyorum. Onun kirli oyununu oynamayacağım. Ne yazık ki yine gevezeliğe başladı.

-Bugün ambulansla gelmem gerekiyordu, ne de olsa "hemşire" benim, ama Dr. Marco arabasını getirmemi sağladı. Ona ve ailesine göre, ben onun sağ koluyum, bu yüzden sanırım hayatlarında bir hemşireden daha fazlasıyım.

-Anlıyorum. Hemşire olmanın yanı sıra şoför de mi olacaksın? CV'n için iyi olacak. Yakında kariyer değiştireceksin. -Zehri tükürdüm ve kız kıpkırmızı oldu. Öfke mi yoksa utanç mı bilmiyorum.

Nasıl oynayacağınızı bilmiyorsanız, oyun parkına gitmeyin.

Bölüm 34

Çerçeve

Duşumu bitiriyorum ve yatak odasına girdiğimde bir ses duyuyorum. Çok geçmeden tüm bu konuşmaların nereden geldiğini tespit ediyorum: Peter'in kurduğu süper gelişmiş bebek izleme sistemi. Saçımı kuruturken cihazın yanına oturuyorum ve konuşmaları dinliyorum.

Aman Tanrım! Barbara çok esprili. Şimdi Rafaela için endişeleniyorum. Neden araba hakkında konuşmak zorundaydı? Daha da kötüsü, ona benim sağ kolum olduğunu söylediğimi anlattı. Onu kovmak zorunda kalacak mıyım? Sert bir karar almadan önce onunla ciddi bir konuşma yapmaya karar verdim. Söz konusu olan Victoria'nın iyiliği.

Provokasyonların çok ileri gitmesini çabucak önlüyorum.

-Prensesin kraliçenin kollarından hoşlandığını görüyorum. O da benim gibi sana aşık olmuş, Ba.

Çalışanımın ifadelerimden rahatsız olduğu açık.

-Sana gelince, Rafaela, gidip dinlenebilirsin. Estela uzun sürmez.

O gelene kadar, Barbara ve ben Victoria'ya bakacağız.

-Ama... Ama... Estela'yı kovdum. Bana daha alışkın olduğu için bu gece Victoria'ya bakabileceğimi düşündüm.

-Ne yaptın? "Elveda" da ne demek? -Ellerim sinirden titriyor. -Kızım için en iyisini bilme özgürlüğünü sana ne zaman verdim ki? Benimle oturma odasına gelir misin?

Victoria'nın odasında ya da bu tatsız durumla hiçbir ilgisi olmayan kişilerin huzurunda herhangi bir tartışma istemiyorum.

-Zarar vermek istemedim. Yemin ederim. Sadece yardım etmek istedim," diye ısrar ediyor Rafaela beni koridorda takip ederken. -Bu kadar kızacağını bilseydim, bunu yapmazdım.

-Yardım etmek için olup olmaması önemli değil. Bir profesyonel olarak ne kadar sıkı çalıştığınızı biliyorum ama buna hakkınız yoktu. İşçi haklarını daha iyi bilirim.

ve senin dinlenmeye ihtiyacın var. O yüzden lütfen Rafaela, git ve dinlen.

-Haklısın. En azından Victoria'ya veda edebilir miyim?

Yemin ederim kimseye kaba davranmak istemem ama yalanlara dayanamıyorum.

-Kısa kes.

İçeri girdiğimizde Barbara'yı kıpır kıpır, Victoria kucağındayken bir ileri bir geri volta atarken bulduk. Ufaklığın çoktan uyuduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Denizkızım kıskandığı zaman çok sevimli oluyor.

Rafaela Victoria'ya veda eder ve kaşlarını çatarak oradan ayrılır. Tahmin ettiğim sorunun başladığına dair bir his var içimde.

Barbara'ya sarılmak için yanına gidiyorum ama kapı çalıyor. Prensesimi görmeye gelen ailem ve tesisleri bir kez daha kontrol etmeye gelen Pedro. Neyse ki büyükannem akşam yemeği için bolca yiyecek hazırlamış, yemek de bol kahkahalı ve keyifli geçiyor.

Barbara ile ailem arasındaki yakınlığı görmek çok güzel, Paula ile olduğundan çok farklı. Ondan bahsetmişken. çok sessiz. Babamın partisindeki gösteriden sonra, tetikte olmalıyım. Paula böyle ortadan kaybolduğunda, bir sürü ipucu bekleyebilirim.

-Tatlım, şimdi gidiyoruz," diye anons ediyor annem.

-İstediğin kadar kalabilirsin. -Ziyarete geldiklerinde Paula'nın onlara düşmanca davranışını telafi etmeye çalışıyorum.

-Bizi kovmadığını ve mutlu olduğunu biliyorum ama dinlenmen gerek.

-Evet, zor bir gündü ama yine olsa bin kere yaparım.

-Biz ebeveynler çocuklarımız için elimizden geleni yaparız. Nana her zamanki gibi menüyü doğru seçti.... Yemek harikaydı ve misafirlerimiz daha da iyiydi.

-Sana katılıyorum," dedi Peter. -Ben de onu örnek alıp gideceğim. Sonra görüşürüz, dostum.

Arkadaşıma sarılıyorum ve sonra annemle babamı ve Pedro'yu kapıya kadar geçiriyorum.

-Pedro, bizim için yaptığın her şey için sonsuza dek minnettarım. Birbirimizi daha sık görmeliyiz. Çok şey kaçıırıyorsun.

-Bana her zaman güvenebileceğini biliyorsun, özellikle de vaftiz kızım söz konusu olduğunda. Ve eminim daha sık geleceğim.

-Bir dahaki sefere Beatrice'i getir.

-Yapabilir miyim bilmiyorum. Çok çalışıyor.

-Biliyorum, anlıyorum.

Dahası da var ama bunu başka bir zamana bırakıyorum.

Vedalaştıktan sonra kapıyı kapattım ve Barbara'ya döndüm. Annem, babam ve Pedro ile çok konuşmasına rağmen biraz gergin olduğunu fark ettim.

-Bir şey mi oldu, tatlım?

Ne olduğunu merak ediyorum ama bana söylemesini istiyorum.

-Hayır. Her şey yolunda, sadece çok yorgunum....

-Güvenliğiniz gözünüze ulaşmadı.

-Söyle bana, Magi'nin Efendisi, zihin okuyucu. Bana neler olduğunu söyle.

-Banyodan çıktıktan sonra Rafaela'nın size anlattığı her şeyi duydum. Sizi temin ederim ki hiçbir şey doğru değil. Aslında benim arabamla geldi, çünkü Victoria'yı ambulanda yalnız bırakmak istemedi. Sağ kolum olmasına gelince, bu ifadeyi kullanan annemdi. Onunla odanın dışında konuşmak istedim çünkü sizin önünüzde kaba davranmak ya da onu utandırmak istemedim. Ama bugünden sonra, sanırım onu kovmaktan başka çarem kalmadı.

-Marco, Victoria'yı hiçbir şekilde tehlikeye atmak istemiyorum. Her şeye rağmen iyi bir profesyonel olan Rafaela'ya zaten alışkın. Benim için endişelenmene gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

-Hepsini duydum. Kıskançlıktan vahşi bir panthersin!

-Onun art niyetini anladığınız için rahatladım.

-Daha da kötüsü, ona ne olduğunu bile bilmiyorum. Ona asla özgürlük vermedim. Ama şimdi, kızımın hastalığıyla ilgili deneyimi olan başka profesyoneller aramaya başlayacağım. Kimsenin eline kalmak istemiyorum.

-Tamam, ama ne var biliyor musun? Onun yerinde olsaydım, ben de seksi patronumu becermek isterdim. Sana tamamen aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?

Dünyadaki tüm kötülüklerle yüzümü okşuyor.

-Eğer öyleyse, bana hiçbir şey söylemedi.

-İma bile etmedi mi?

-Son uygunsuz tavırlar dışında, asla. Ama dediğiniz gibi Victoria'yı korumam gerekiyor, bu yüzden haksızlık etmemek ve durumu çözmek için biraz zaman istiyorum.

-Bu "kısa zamanda" ona aşık olma, tamam mı? İzliyorum! -İki parmağıyla önce gözlerini sonra da beni işaret ederek mesajını şaka yollu bırakıyor.

-Elimi tutan tek kadın sensin, sadece sen. Ve kartlarımızı masaya koyduğumuza göre, başka bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor.

-Şimdiden gergin bir Barbara'yı öngörebiliyorum.

Rafaela

Daireden ateş püskürerek çıkıyorum, aşkımın sözleri yüzünden değil, sevgili dediği yılan tarafından manipüle edildiği için.

Gözyaşları içinde eve geliyorum ve banyoya koşuyorum. Aynanın karşısında saçlarımı tararken, dönüştüğüm güzel kadına hayranlıkla bakıyorum. Vazgeçmeyeceğim. Barbara bugün iyi iş çıkarmış olabilir ama yarın... Her zaman hayalini kurduğum aileye sahip olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Birden, bulutların üzerindeyim. Her şey doğru yolda olacak. Artık sevgilimle her gün görüşebileceğim için, onun yanında olmak için ideal kadının ben olduğumu anlayacak, bir anda ortaya çıkan ve bir çocuğu nasıl tutacağını bile bilmeyen bu pislik değil.

İlk adım atıldı: müstakbel kayıinvalideme önemimi gösterdim. Marco'nun annesi çok tatlı bir insan ve ona bayılıyorum. Hastaneye yaptığı ziyaretler sırasında her zaman bol bol konuşurduk. Ayrıca sevdiğim kişinin arabasını eve götürmekten de büyük mutluluk duydum. Bu onların bana zaten ihtiyaç duyduklarının bir kanıtı.

O kıza da aşklarımın hayatında kim olduğumu açıkça belirttim. Erkeğim büyülenmiş, bana karşı kabalığının tek açıklaması bu. Onu o ilgili kız tarafından kullanılmaktan kurtaracağım ve ona sahip olduğum en saf şeyi vereceğim: bekaretimi.

Barbara

Marco, Rafaela'ya zor anlar yaşattıktan sonra rahatlamıştım, ancak şimdi bu ciddi konuşmayla ortaya çıktı ve şimdiden midemde bir ürperti yarattı.

-Kızmadan önce beni dinleyeceğine söz verir misin?

-Aman Tanrım, Marco! Çok fazla gerilim... Bir kerede söyle!

-O bebeği ve e-postayı aldıktan sonra sana göz kulak olması için bir güvenlik görevlisi tuttum.

-Nasıl yani? Beni takip eden biri mi var?

-Kontrolcü bir erkek arkadaş olduğumu düşünmeden önce, bunu senin iyiliğini düşünerek yaptım.

-Marco, bu kabul edilemez. Bana danışmak senin için zor oldu mu? -Bağırıp Victoria'yı uyandırmamaya çalışıyorum.

-Ama korkuyorum. Evinizden çok endişeli ayrıldım ve neredeyse hiç uyumadım. Sabah bazı arkadaşlarımı aradım.... O günün heyecanıla sana daha önce söyleyemedim.

-Sorun değil, ama bir daha olmasına izin verme. Benden bir şey saklamamı istemiyorum.

Bana sarıldı.

-Üzgünüm, Bayan İnatçı. Birinin size karşı bir şey yapmayı düşünmesi bile aklımı başımdan alıyor. Bu arada, William bugün bisikletinizle uğraşan bir adam olduğunu söyledi. Adamı tanıyor musunuz?

-Hayır. Ve ben geldiğimde ortadan kaybolmasının çok garip olduğunu düşündüm.

-William'a göz kulak olmasını söyleyeceğim.

-Korumamın adı William mıydı? Kevin Costner olduğunu sanıyordum.

Sırtıma tokat attı.

-Komik. Seni takip eden film yıldızları yok.

Uzun bir gece oldu ve aşkım beni çok yordu. O kadar çok pozisyon vardı ki Kama Sutra bile bunları kapsayamazdı.

Rafaela ile ilişkim her geçen gün daha da kötüye gidiyor. O kadar yüz­süz ki artık Marco'ya olan şiddetli aşkını gizlemek için çaba sarf etmiyor, dikkatleri üzerine çekmek için boynunda bir karpuzla dolaşması yeterli. O da diken üstünde, yerine birini bulmak için elinden geleni yapıyor ama bu da çok zor. Kızının iyiliğini ön planda tutma kararını anlıyor ve destekliyorum.

Buna rağmen daha rahatız. Daha fazla tehdit almadım, bu yüzden güvenlik görevlimden vazgeçtim - ne de olsa gereksiz yere para harcayacak biri değilim; evet, korumayı kabul ettim, ancak bankaya yatırmaya özen gösterdim. Beni endişelendiren tek şey Paula'nın sessizliği, Marco'nun bile kulağının arkasında bir pire bıraktı.

Neredeyse her gün Marco'nun evinde uyuyorum. O ve kızı benim ailem oldular. Aidiyet duygusuna rağmen, gece hemşiresi her zaman etrafta olduğundan ve Nana daha titiz çalışmaya başladığından, sıcak anlarda görünmemek için her zaman gizlice dolaşıyoruz. Marco yaşından dolayı ona kötü davranmamı istemiyordu ama sürtük "seninle ilgilenmek benim için iyi" konuşmasıyla onu ve beni nasıl kıracağını biliyor.

Bugün Marco için bir sürpriz planladım. Nana ve Melissa Victoria'ya bakacaklar ve ben onu sadece kendim için kaçıracağım, *dominatriksi* oynayacağım ve onu çok rahat bırakacağım. Ofisten erken çıkıyorum ve başlangıç olarak bir mesaj gönderiyorum: Dr. Delicia, sizi saat sekizde dairemde bekliyorum. Akşam yemeği için Japon yemekleri sipariş ediyorum ve tüm detayları hazırlıyorum: kokulu mumlar ve kırmızı güller. Aptalca olabilir ama kitaplardan topladığım tüm ipuçlarını kullanacağım. Ayrıca erotik oyuncaklar konusunda uzman bir arkadaşım olan Andrea Barbosa'yı arıyorum.

"Şey, tatlım. Victoria yüzünden uyuyamayacağım. Bunu telafi edeceğime söz veriyorum.

Kandırılmış.

Aldığım üç iç çamaşırı setini denedim bile, biri siyah, biri beyaz ve biri kırmızı, hepsi çok yaramaz: tanga, jartiyer kemeri ve dantel. Topuklu ayakkabılarım hazır, makyajımı yaptım ve parfümümü sıktım.... Şimdi geriye kalan tek şey gösterinin yıldızının gelmesi.

Kapı çaldığında yüzümde bir gülümsemeyle kapıyı açıyorum, üzerimde ipek bir sabahlık ve altımda baştan çıkarıcı bir iç çamaşırı var ama gülümsemem kayboluyor.

yukarı bakar bakmaz kapanıyor.
-Burada ne yapıyorsun?

Bölüm 35

Barbara

Kapımın önünde duran adamın saçları dağınık, sakalları tıraş edilmemiş, gözlerinin altında koyu halkalar var ve kıyafetleri dağınık: alçaklığın timsali. Hissettiğim tüm hayal kırıklığı ve öfkeye rağmen onu böyle acınası bir halde görmek kalbimi acıtıyor.

-Sana da merhaba," diye selamlıyor Caio, daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla, annesini kaybettiğinde bile duymadığı bir ses tonuyla.

Her ne kadar kapıyı suratına çarpmak istesem de yapamıyorum. Acıdığım için belki.

-Yanlıı zamanda geldiniz. Önceden haber vermeliydiniz ya da en azından kapıcıdan sizi anons etmesini istemeliydiniz.

-Birkaç kez aradım ve kapıcıdan beni anons etmesini istediğimde yukarı çıkmama izin vermediniz. Bu arada, apartman yöneticisiyle konuşmalısınız, çünkü bugün garajın uzaktan kumandasının hala bende olduğunu fark ettim.

Tipik. Ahlakım konusunda bana ders verme fırsatını bile kaçırmıyorsun.

-Bu durumda, lütfen şimdi onu geri verin ve bana burada ne yaptığınızı söyleyin.

-Sen böyle giyinmişken koridorda konuşmayacağız, değil mi?

Onu içeri aldım ama kapıyı kapatmadım çünkü Marco'nun her an gelebileceğini biliyordum ve aptalca bir şey düşünmesini istemiyordum.

-Söylememiz gereken her şeyi söyledik, o yüzden kısa kes. Erkek arkadaşımı bekliyorum ve eminim seni burada bulmaktan mutlu olmayacaktır.

-Barbi, sen hayatımdan çıktığından beri dünyam başıma yıkıldı. - Derin bir iç çeker. -Sana değiştiğimi kanıtlamam için bana bir şans ver. - Çaresizlik içinde ellerini saçlarında gezdirir. -Seni unutamıyorum, uyuyamıyorum, uyuyamıyorum.

İş. Beni affedip affetmeyeceğini görmek için sana bir şans verdim. Birlikte yaşadığımız beş yıl için ikinci bir şans hak ediyorum. Kim hayatında bir kez olsun yanılmamıştır ki?

-Maalesef, layık olduğunu kanıtlamak için zamanın vardı. Hak etmekten bahsetmek istiyorsan, benimkinden bahsedelim. Bana saygı duyan bir adamla mutlu olmayı hak ettiğime eminim.

Yenilgiyle başını eğiyor. Bu benim tanıdığım Caio değil.

-Bunu duymak beni üzse de senin adına mutluyum. Bugün hayatımın kadını kaybettiğimi biliyorum. En azından arkadaş olabiliriz. - Yaklaşmaya çalışıyor. Fakirlikten yırtıcılığa. Uzaklaşıyorum. -Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Kimseye güvenmiyorum. Nicole bana şantaj yapıyor ve ben onun yanındaki kişinin kim olduğunu bile bilmiyorum.

Felç oldum. Her şeye rağmen, onu en kötü şekilde görmek istemiyorum. Caio bir alçak ama kocaman bir kalbi var. Kendini affettirmek ve yoluna devam etmek için ikinci bir şans da olabilir diye düşünüyorum ama şimdi merak ediyorum. Şantaja uğramak için ne yaptığını merak ediyorum.

Tam arkadaşlığımızı sürdürme şansımızın olmadığını söyleyecekken kapının çaldığını duyuyorum. Giydiğim (ya da giymediğim) kıyafetler de dahil olmak üzere aklımdan binlerce şey geçiyor. Kalbim hızla çarpıyor ve olacakları görebiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, Caio'dan müsaade istiyorum ve yavaşça kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açtığımda konuşacak zamanım bile olmuyor. Adalet tanrısı tarafından yakalandım, güzel ve kokulu. Ağzı sıcak, nemli, cesur ve beklenmedik derecede samimi. Kokusu ve dokunuşu, zoraki bir nefes sesi duyana kadar duyularıma saldırıyor. Marco hafifçe çekiliyor ve Caio'ya bakıyor.

Bölüm 36

Çerçeve

Bu bokun burada ne işi var?

Sinirlerim geriliyor. Yakından bakıyorum ve yüzünde o yenilmiş ifadeyle ona baktığında niyetinin ne olduğunu anlıyorum. Ama şans burada bitiyor.

-Nasılsın?

Onu selamlamak için elimi uzatıyorum, samimi ve alaycı bir şekilde, ilişkimden etkilenmiş ya da tehditkâr görünmeden, o da bana sıkıca karşılık veriyor.

-Dünyadaki en harika kadının yanında olan senin kadar iyi değil ama hayatıma devam ediyorum.

Acınası.

-Caio gidiyor. Garajın uzaktan kumandasını geri vermek için geldi. Biraz önce geldi ve ben de ona erkek arkadaşımı beklediğimi söyledim" diyerek Barbara'yı haklı çıkarır ve onu yüzüne yumruk atma isteğinden vazgeçirir.

Üzerindeki kıyafetlere bakıyorum ve bu pislüğün onları ele geçirme düşüncesi bile beni deli ediyor.

-Eğer burada yapacak başka bir işiniz yoksa, iyi geceler ve iyi vakit geçirin.

Benim evim olup olmadığını umursamadan kapıyı açıyorum. Barbara'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve doğru kararı verdiğimi anlıyorum ama Caio kıpırdamıyor.

-Beni güç kullanmaya zorlamayın," diye ısrar ediyorum, kesik bir ses tonuyla.

-Tekrar söylemene gerek yok, seni korsan papağan. Gidiyorum, ama endişelenme. Yakında, yakında benim her zaman doğru adam olduğumu ve hatama rağmen üzgün olduğumu anlayacaksın.

Şaka yapıyor olmalısın. Onu boynundan tuttum.

- "Git buradan ve bir daha karımın yanına yaklaşma," diye tehdit ediyorum onu sessizce, yüzüne karşı.

- Lütfen, Caio. Git buradan," diye araya girer Barbara, açıkça endişelidir. Küçük fare teslimiyetle ellerini kaldırır.

- Gidiyorum. Sen istediğin için gidiyorum.

Bıraktım, ama sonra tatmin olmamış olacak ki, alçak herif arkasını döndü ve tanrıçamı kucaklamaya cüret etti. Ona elimi bile süremeden yukarı doğru hamle yapıyorum ve sağ yumruğum çenesine çarpıyor.

- Yeter! Caio, şimdi git ve lütfen bir daha beni aramaya gelme.

- Bu böyle kalmayacak," diyor korkak, çoktan uzaklaşmış, burnu kanıyor.

Barbara kapıyı suratına çarptı ve öfkeli bir şekilde bana döndü.

- Marco, sen delirdin mi? Ne zamandan beri kendi sorunlarımla baş edemez oldum? İlk seferinde beni Caio'dan koruduğunda bunu hak etmişti çünkü aklını kaçırmıştı ama şimdi bir velet gibi davranıyorsun.

- Ben mi, velet? O salak benim önümde böyle giyinmiş sana saldırıyordu ve ben mi hatalıyım?

- Kes şunu! Eğer böyle giyindiysem, seni beklediğim içindir, yoksa ne olduğumu sanıyorsun? Beni aceleci sonuçlarına göre yargılamana izin vermeyeceğim.

- "Umarım iyi açıklamalarınız vardır" diyorum, suçu bana atarak kendini temize çıkarmaya çalışmasına şaşırarak.

Sakinleşmeye çalışıyorum çünkü masa düzeninin ve etrafın süslenmesinin özellikle bizim için planlandığını biliyorum - Nana'nın evine varmadan önce annemle yaptığı konuşmaya yanlışlıkla kulak misafiri oldum. O salağın saçmalıklarına kandığım için sinirleniyorum.

- İroni yapacaksan vaktini boşa harcıyorsun. Ya beni dinlersin ya da gidersin. Tüm bu karmaşayı yaratan ben değilim ve karşılaştırma yapmak gerekirse, Caio hayatına giren yanlış yönlendirilmiş kadınların sayısıyla boy ölçüşemez.

Yani sizce bir erkeğin sevdiği kadının evine gittiğinde onu eski nişanlısıyla yarın yokmuş gibi sohbet ederken bulması normal mi?

Kapıya gider ve açar.

-Hoşça kal, Marco.

İnanamayarak, gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. Kalbim hızla çarpıyor.

-Ona yaptığını bana da yapıyorsun.

-Beni tekrar konuşturma.

Yıkılmış bir halde kapıya yöneldim. Ne yaptım ben? Barbara'nın bana verdiği tüm gücü geri vermek için ne kadar aptalca bir yol. Onun önünde durdum ve o yere baktı. Hayır dediğinde bunun hayır olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Ona sarılmak istiyorum. İçimden ona sarılmak geliyor ama yapamıyorum, bu yüzden sessizce uzaklaşıyorum.

Barbara

Kapıyı kapattım ve arkama bakmadım. Her şey bitti. Kapıya doğru kayıyorum, dizime sarılıyorum ve boğazımda kilitli kalan hıçkırık dışarı çıkıyor.

Neden?

Acı çok büyük. Suçlama yoktu, ihanet yoktu, hiçbir şey yoktu, sadece bitti. Marco ile geçirdiğim mutlu zamanları hatırladıkça kalbim sıkışıyor. Her eylemin bir sonucu olduğunu bilmeli. Neden ironiyi, kavgaları, kıskançlığı beni dinlemeye ve her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu fark etmeye tercih ediyor? Ve ben neden bu kadar inatçıyım? Açıklamaya çalışsaydı, belki sakinleşirdi.

Peki ya Caio, neden bu kadar yufka yürekliyim, neden kimsenin acı çektiğini görmeye dayanamıyorum? Farkına vardığımda gözyaşlarımı siliyorum. Caio'nun davranışlarını düşünüyorum. Bazen teselli edilemez, bazen sakin. Belli ki her şeyi önceden planlamış. Ne kadar aptalmışım!

Cep telefonumu elime aldım ve hiç düşünmeden hayatımın aşkını aradım. Durumu düzeltmeliyim. Kapı zili çalmaya devam ediyor. Lütfen cevap verin. Birden cevap vermiş gibi görünüyor ama telefonun sesi kapalı. Ateş ediyorum:

-Marco, sonumuz böyle olamaz. Lütfen geri gel. Açıklamam gerek.

Sessizlik sürer.

-Bir şey söyle. Bunu bize yapmayın.

-Kapıyı aç. Ben zaten buradayım.

Dediğini yapıyorum ve tam özür dilemeye başlayacakken parmağını dudaklarıma götürüyor.

-Hiçbir şey söylemiyor. Özür dilemesi gereken sen değilsin. Sana saygı borçlu olan benim.

Marco gözlerimin derinliklerine bakıyor, sanki ruhumu görebiliyormuş gibi, gözyaşlarımı siliyor ve sonra beni hevesle öpüyor, dudaklarımı dudaklarına bastırıyor. Kalplerimiz aynı ritimde atarken onun dokunuşunu hissediyorum. Gurur ya da çekince olmadan, her şeyi unutarak, kendimi tamamen ona veriyorum.

Sıcak tenimin üzerinde kayan sabahlığımın ipini gevşetiyor. İçimde uyandırdığı sığağa karşı serin kumaşın dokunuşu midemi kelebeklerin istila ettiğini hissettiriyor. Marco beni okşuyor, bana sahip çıkıyor, aceleyle. Sanki uzun zamandır dokunmamışız gibi hissediyorum.

-"Hiçbir şey ve hiç kimse bizi ayıramayacak," diye kesin bir söz veriyor ağzı boğazımın çukuruna inerken.

Beni emiyormuş gibi iyi hissettiriyor. Seksimin zonkladığını hissediyorum.

-Hiç kimse," diye tekrarlıyorum, titreyerek.

-Hiç kimse," diyor çapkın, baştan çıkarıcı ve iddialı bir şekilde, kulak kapağını yalayarak. Kuru kuru yutkunuyorum. -Seni bulmam uzun zamanımı aldı, Ba.

İliklerime kadar ürpermeme rağmen göz temasını sürdürüyorum. Avını nasıl yiyeceğine karar veren bir aslan gibi çok yavaş hareket ediyor, sonra beni kucağına alıyor ve yatak odasına yöneliyor.

Kendine ait bir gece olması gerekiyordu, ama onu kaybetme düşüncesiyle hissettiğim acı beni şaşırtıyor. Beni yatağa yatırdı ve ince sakalını kucağıma sürttü. Sutyenimi indiriyor ve göğüslerimden birini dişliyor. Homurtular arasında, "Sen benimsin, denizkızı" diye tekrarladığını duyuyorum. Sürtünmeye ihtiyaç duyarak gövdeyi kamburlaştırıyorum.

-Sen çok özelsin. Sıcak nefesin tenimi ısıtıyor. -Çok eşsiz. -Ellerini kalçalarımın altına kaydırıyor, sonra bacaklarımdan aşağı ve bana bakıyor.

-Güzel, seksi ve benim...

Tanrım, hiçbir iltifat bu kadar günahkâr olmamalı. Karıncalanıyor, zonkluyor, ağrıyor.

-Bu gece hak ettiğin şekilde sevişmek istiyorum Ba. Bütünüyle içinde olmak istiyorum.

Beni yoğun bir şekilde öpüyor.

-Bu geceyi benimle geçireceğin anlamına mı geliyor?

-Plan bu değil miydi büyücü?

Marco gövdeyi kaldırıyor ve sütyenimi açıyor.

-Bunu biliyor muydun?

-Kulak misafiri oldum diyelim.

Külotumu çıkarıp bana tekrar dokunurken yaramazca sırtıyor. Bu adam beni inletmek için doğru kelimelere, ağza ve ellere sahip. Meme uçlarımı ısırtıyor ve emiyor.

-Sizde hayran olduğum pek çok şey var ama nezaketiniz ve isteklerimi yerine getirme konusundaki istekliliğiniz en iyisi.

-Seni memnun etmeyi seviyorum ama daha çok sevdiğim bir şey var. Başparmağı zonklayan yerimi okşuyor ve bastırıyor.

Nefesim kesildi. Üzerimdeki hakimiyetine bayılıyorum. Marco klitorisime sadece onun bildiği bir ritimle vuruyor. Her an boşalabilirim ama önce onun içime girmesine ihtiyacım var. Kıyafetlerini çıkarıp beni doldurmasını istiyorum ama acelesi yok gibi görünüyor.

-Bayıldım, denizkızı. Kıvrılan vücudunu, nefes nefese kalışını, inlemelerini... ama en çok da sana istediğimi yapabilmemi.

-Parmakları çıplak, muhtaç seksimin üzerinde sert ve evcilleşmemiş bir şekilde kayıyor. -Her zaman hazır. -Benimle alay ediyor, beni uyarıyor ve içime derinlemesine giriyor, sonra kıvrımlarımı yalayarak hepsini tekrarlıyor. -Islak ve benim....

Gittikçe daha hassas ve ıslak oluyorum.

-Ama her ne kadar senin neşeni içmek istesem de güzelim, bugün sikimi yalayacak olan sensin.

Uzaklaşıyor ve bedenim şehvetle sarhoş olmuş bir halde onu özlüyor. Yatağın başucundaki masaya uzanıp iPod'unu alıyor. Céline Dion'un *Because You Loved Me* şarkısı çalmaya başlıyor.

-Bu doğru değil. Bu gece için seçtiğim şarkıyı çalması gereken kişi benim. -Sadece lezzet için bir zirve yapıyorum. -*Yanımda durduğun onca zaman için.*

Yanımda olduğun tüm o zamanlar için.

Bence şarkı sözleri birlikte yaşadığımız her şeyi temsil ediyor. Ben ciddiym. Böyle bir adam yok. Çok mağrur ama bir o kadar da çiğ ve ilkel. Ne istediğini biliyormuş gibi bana biniyor, sonra bacaklarımı açıp yoluma çıkıyor.

-Seni sevmek için doğmuşum, denizkızı.

Ağzı kulağımı buluyor ve tek bir hamleyle dünya yok oluyor. Şimdi sadece o ve ben varız. Sınır yok, utanç yok, sadece biz.

Nicole

Eğer Caio beni sadece sevişilecek bir kadın olarak gördüyse attan düşmüş demektir. Ben sadece güzel bir yüz ve ateşli bir vücuttan fazlasıyım, bir beynim ve kaçınılmaz planlarım var, şüphesiz banka hesabını da içeriyor. Evlilik bağımızın sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor, ama bırakın da ben dolgun bir emekli maaşı ve onun mal varlığının en azından yarısını alana kadar sürsün. Buraya kadar gelmek için çok çalıştım ve bu fırsatın elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

İlk mesajlaşmalarımızdan itibaren, gelecekte bana yardımcı olabilecek ilginç bilgiler paylaştım, sadece henüz nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Ta ki São Paulo'daki mütevazı oğlumla tanışana ve bana harika bir fikir verene kadar. Caio yatakta bir zevk değil, ama sadece benim zavallı küçük sevgilim (sert bir bankacı olduğu için ona bu lakabı taktım) sevdiğim bir tutuşa sahip. Beni deli eden ağır bir el. Baskıcı ve baskın. İyi bir tokadı severim, beni işaretleyecek ve ruhumu zevkle incitecek kadar sert.

Ona kâhyalık günlerimizin sayılı olduğunu söylediğimi hatırlıyorum çünkü diğer erkeğim, erkek arkadaşım, şaibeli eski nişanlısına geri dönmek için benden ayrılmayı planlıyordu. Neredeyse çıldıracaktı. İtiraf etmeliyim ki tepkisinin ne olacağını zaten biliyordum. Beni aşağıladı ve dövdü ama sonra tüm baştan çıkarıcı becerilerimi kullanarak ona Caio ile yaptığım konuşmayı anlattım...

- "Aşkım, sanırım düğün için bir tarih belirleyebiliriz. Mihrapta seninle birlikte olmak için sabırsızlanıyorum," dedim.

-Nicole, daha çok erken. Bunu daha sonra konuşalım. Gelecek için plan yapacak kafam yok. -Geçersiz bir bahane uydurdu,

Ama kolay pes edecek değildim ve bu yüzden kartımı da koluma takarak ateşli sevgilime söyledim.

-Aşkı, son zamanlarda çok meşgul olduğumu bildiğimden, verimli bir kız arkadaş olmaya ve işleri halletmeye karar verdim. Bir tarih, saat ve yer belirleyeceğim. Senin bir şey yapmana gerek yok. Sadece kararlaştırdığımız gün, saat ve yerde olman ve evet demen yeterli.

-Ne yaptın? -Caio sinirlendi. -Bıktım artık. Bu saçmalığa daha fazla dayanamayacağım. Seninle evlenmeyeceğim. Başka birini seviyorum!

Korkmuş göründüm, çığlık attım, ağladım, sızlandım. Tam bir dram. Alçak herif bana inanamayarak baktı.

Ben mi deliyim? Daha önce hiç bu kadar açık fikirli olmamıştım, ne de olsa fikrinizi bir anda değiştirecek bir şeyim var.

Caio henüz onun hayatını mahvedebileceğimi bilmiyordu. Kanıtı, yaptığı aptal surat ifadesiydi.

-Daha zeki olduğumu sanıyordum Nicole. Gerçekten karnıma bir yumruk atmanın beni durduracağını mı sanıyorsun?

-Caio, aşkı, ben anne olmak için doğmadım. Küçük bedenimin korunması gerekiyor. Bu kıvrımlar hayatın sunduğu en iyi şeylerin tadını çıkarmak için yapıldı. -Ona çok yaklaştım ve işaret parmağımı göğsüne koydum. -Eğer aptal olduğumu düşünüyorsan, beni tanıyorsun demektir.

Sonra ona hazırladığım şeyi gösterdim: meşhur erkekliğini sorgulatacak bir şey.

Ağır sümüklü böcek beni dinlemekten zevk alıyordu, o kadar ki beni parmaklamaya başladı ve Caio'yu taklit etmeye devam etmemi istedi.

-Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?

-Sevgilim, böyle konuşma. Sadece bana ihtiyacın olduğunu söylüyorum. Dünyanın birlikte ne yaptığımızı öğrendiğini hayal edebiliyor musun?

Caio'nun beti benzi attı ve bir anlığına onun için üzıldüm.

-Sen...

-Müstakbel eşinize ne söylediğinize dikkat edin.

-Bunun arkasında kim var? Bu kadar alçakça bir şey planlayacak kadar zeki olduğuna inanamıyorum.

-Bunu gerçekten söyledin mi? -diye araya girdi mütevazı oğlum, gülerek. -Pekâlâ, yeterince dinledim. Buraya konsantre olalım.

İşimiz bittiğinde, apart otelimden burnundan soluyarak çıktı. Evsiz erkeğimi mutlu ettiğim için iyi bir orgazm yaşamama rağmen, bana şu tavsiyede bulundu

Nişanlığa göz kulak olması için bir dedektif tutacağım.

Sorun şu ki param ot değil ve Caio harçlığını artırmayı reddediyor. Şirketinden para aktarmak da giderek zorlaştı, çünkü artık bana güvenmiyor gibi görünüyor, bu da ruh halimi daha da kötüleştiriyor... ama beklemeyecek.

Caio

Barbara'yı aramaya karar verdiğimde, savunmasız görünürsem kapıyı yüzüme çarpmaya cesaret edemeyeceğini biliyordum. Bunun alçakça bir darbe olduğunu biliyorum ama birini sevdiğinizde tüm kozlarınızı masaya koymanız gerekir.

Barbara gibi zeki birini geri kazanmak için bilgeliğe ve onun zayıflıklarını kullanmaya ihtiyacınız var. Bazen konuşulacak en iyi kişi, çıplak ruhunuzu gören kişidir. Ve o, beni tanımasına izin verdiğim tek kişiydi.

Sadece o nişastalı herifin geleceğini hesaba katmamıştım.

O gelmeden önce eşimin gözlerindeki şefkati gördüm, daha önceki kayıtsızlıktan çok daha iyiydi. Bu bana planlarıma devam etmek için güven verdi. Hayatımın içinden geçen kasırga hakkında bir virgül bile uydurmadım.

Nicole beni doğru buldu. Düşündüğümde çok daha zekiymiş. Onunla cinsel olarak gevşediğimde, ki bunu sadece kiraladığım eskortlarla yaptım, bunu bana karşı kullanabileceğini ve daha da kötüsü, kim olduğunu bilmediğim bir sevgilisi olabileceğini fark etmedim.

Bu yüzden bana nasıl yardım edeceğini bilecek tek kişi Barbi. Beni gerçekten tanıyor. Ona şantajın içeriğini tam olarak söylemeyeceğim ama bir çıkış yolu bulacağını biliyorum. Tek bir dezavantajı var: O pislik. Karımı almasına izin vereceğimi sanıyorsa, yanılıyor! Bana yaşattığı utancın ve benim olan ve her zaman benim olan şeyi almaya çalışmasının bedelini ödeyecek.

"Eski nişanlının" evinden ayrıldığımda - evet, "eski nişanlının", çünkü onu geri almaya niyetliyim - Nicole'ün kaldığı yere gidiyorum. Fahişe São Paulo'ya geri döndü ve burayı en sevdiği yer haline getirmeye karar verdi. Ortaya çıkarak evlenene kadar kurnazlıklarıyla beni korkutacağını düşünüyor.

Benden para koparmaya çalışsa başarılı bile olabilirdi ama parmağıma yüzük takmam için bana şantaj yapmak? Bu gerçekten aptalca. Kendine hiç mi saygın yok?

-Nicole, anlaşmazlıklarımızı çözmeye geldim. Hepsi bu kadar.

-Sevgilim, ne gibi farklılıklardan bahsettiğini bilmiyorum. Benimle hemen evlenmeyi kabul et. Daha iyi bir teklif var mı?

-Beni sana bağlamak ne zamandan beri mutluluk işareti oldu? Senin istediğin şey ilgi odağı olmak.

-İ r o n i k , değil mi? Beni ilgi odağı olmak istemekle suçluyorsun, Dedikodu sitelerinin işadamı Caio Laruzi Sampaio hakkındaki tüm gerçekleri yayınlayacağını hiç düşündünüz mü? Bu yılın, hatta yüzyılın dedikodusu olurdu!

-Köpek, sakın ağzını açayım deme! Açarsan kariyerini bitiririm. Bunu yazabilirsin," diyorum nefes nefese, onu kolundan tuttuğum gibi.

-Ne yapacaksın?

Cadı bu yakınlıktan yararlanarak bana ateşli bir öpücük verdi ve ben.... Bedenim zayıf ve karşı koyamıyorum.

Sabah uyandığımda kendimden iğreniyorum - geceyi beni bıçaklamak isteyen bir kadınla geçirecek kadar nasıl aptal olabildim? Uyuyor olmasından yararlanarak, bana karşı kullanabileceği kanıtları bulmak için odayı arıyorum. Hiçbir şey bulamadım.

Arkamı döndüğümde kapının önünde duruyordu.

-Bir şey mi kaybettin, tatlım?

Hemen cevap vermedim. Sinir bozucu sesindeki alaycılığı duyduğumda öfkenin içimi k a p l a d ı ğ ı n ı hissediyorum.

-Nicole, sana bir daha söylemeyeceğim. Bana kanıtları ver yoksa kışın havada kalır ve büyük bir davayla karşı karşıya kalırsın.

-Gerçekten mutluluk pasaportumu teslim edeceğimi mi sanıyorsun? Aşkım, kes şunu. Benim yerim senin yanın.

Bütün sabah tartıştık ve sonunda yine yatağa girdik. Günün sonuna kadar dışarı çıkmıyorum, üzüntülerimi rafine bir barda boğmaya karar verdiğimde.

Barbara ile çok sık grşrdm.

Viski listesini istiyorum, ama küstah garson bana orada hangi markaların servis edildiğini bilme zorunluluğu varmış gibi baktığı için Yunanca konuşuyor gibiyim. Sonra, kalabalığın koşuşturması bir yana.... fon müziği bile beni rahatsız ediyor. Tüm bunlar zaten sorunlarla dolu olan valizime bir yenisini daha ekliyor. Bardağı taşıran son damla ise kaldırımında birbirleriyle vedalaşan bir çift görmem oluyor. Aynı mekânı paylaştığımızı fark etmemiştim.

Lanet peri masalı! Yemin ederim bu romantizmin bir son kullanma tarihi var, çünkü benimle kalmazsa, başka kimseyle kalmayacak.

Bölüm 37

Paula

Cidden, bir insan ayda çok az parayla nasıl yaşar? Bir Louis Vuitton çanta bile alamıyor. Bu sefaletle daha fazla dayanamayacağım. Babam, davranışlarımı değiştirmezsem bana bir kuruş bile yardım etmeyeceğini söylüyor. Tek çıkış yolum, en sonunda, büyük planım: Marco'yu, o aptalı geri almak. Eğer pes etmezse, bunun bedelini küçük varlığımız ödeyecek. Ama önce, onun iğrenç kız arkadaşını yolumdan çekmeliyim.

-Carol, benim küçük güzelim, benim için bir haberin var mı?

İçeriden bilgi almak için neler yapmayız, değil mi? O küçük şeyle ilgilenen hemşirenin arkadaşı olan bir tanıdığın tanıdığı olan bir kızı arayacağım. Bu kadar.

-Paula, ben de tam seni aramak üzereydim. Kızınız taburcu olmuş. Bugün Rafaela ile konuştum ama sana söyleyecek iyi haberlerim yok.

-Lütfen bana küçük kızımın sağlığının iyi olmadığını söylemeyin. Öyle mi? -Bir drama yapıyorum.

-Hayır, Victoria iyi. Size söylemem gereken şey babasıyla ilgili. Victoria'nın hemşiresi Rafaela ile çok yakınlaştım ve onun patronuna tamamen aşık olduğunu keşfettim. Ve daha da kötüsü, kızını bile kendi kızı olarak görüyor.

-NE? -Bağırıyorum ama kısa süre sonra aşırı tepki verdiğimi fark edip sakinleşiyorum. -Ne? Hemşire aşık mı oldu yani? Şaşırdım. Biliyorsun, değil mi? Yıllar süren bir ilişkiden sonra, bir zamanlar hayatınızın bir parçası olan şeyi başka bir kadının istediğini bilmek zor.

-Anlıyorum, Bayan Paula. Ama endişelenmeyin. Bana söylediğine göre, henüz kendini ilan etmemiş. Cesareti yok. Hiç şansı olmadığını biliyor, zavallı şey. Görünüşe göre başka biriyle görüşüyor.

Ben de hep bundan bahsederim: *şans* faktörü.

-Hayal edebiliyorum. Her zaman yardım etmeye bu kadar istekli olduğunuz için teşekkür ederim. Şimdi kapatmam gerekiyor çünkü küçük meleğime hediye almak için alışveriş merkezine gidiyorum. Tüm azizlere dua ediyorum ki babası sizinle iletişimde kalmama izin versin ve siz de benim yanımda olun.

-Tanrı izin verir, Paula. Bana ihtiyacın olursa, bana güvenebileceğini biliyorsun.

Teorik olarak, hemşirenin tutkusu oldukça tatsız bir sürpriz olacaktır, ancak iki kadın birini yok etmek için bir araya geldiğinde, zafer garantidir.

Rafaela

Marco hayır dediğinden beri evindeki misafirliğim gergin geçiyor. Hepsi o cadı yüzünden. Bana zarar vermek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Hepsinden bıktım. İyi küçük bakire olmaktan bıktım.

Bugün öğrendim ki evde bile kalmamış. Duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve hala metro ve iki kalabalık otobüsle yüzleşmek zorundayım. Yakında gelip burada, sevdiklerimin evinde yaşamak için sabırsızlanıyorum.

İstasyona doğru yürürken birinin bana seslendiğini duyuyorum:

-Hey, bayan!

Kafamı çeviriyorum ama bana seslenen Hollywood aktrisi yüzlü sarışını tanıyamıyorum.

-Benimle mi konuşuyorsun?

-Tabii ki öyle. Daha yakına gel.

Arabayı park etti ve ben temkinli bir şekilde yaklaştım.

-Sen Victoria'nın hemşiresi Rafaela mısın?

-Kimsin sen?

-Arabaya binebilirim, sizinle ilgilendiğim bir konu hakkında konuşmak istiyorum.

-Adımı nereden biliyorsun?

-Canım, seni korkutmak istemem. Ben Paula, Marco'nun eski karısı Victoria'nın annesiyim.

Elimi ağzıma götürdüm. Bu kadını daha önce hiç görmemiştim. Var olmadığını bile düşünmüştüm.

-Eğer benimle konuşmak istiyorsan, bunu burada yapabiliriz.

Onun hakkında duyduklarımdan sonra, ona güvenmeli miyim bilmiyorum.

-Arabayı burada durduramam. Biraz yürüyelim. Birbirimizi tanımalıyız, sence de öyle değil mi? Ne de olsa, sevgili Victoria'ma bu kadar uzun süre annelik ettiğin için sana teşekkür borçluyum.

Kadın şefkatle konuşuyor. Merak ediyorum. Bu kadar tatlı bir kızdan neden yüz çevirdiğini merak ediyorum. Öğrenmeye gidiyorum. Arabaya biniyorum, kadın beni barlar ve restoranlarla dolu bir sokağa götürüyor.

-Rafa, sana böyle hitap edebilirim, değil mi? Şu otoparkta duracağım, böylece daha iyi konuşabiliriz.

Biraz gergin bir şekilde oturmuş, restoranlara girip çıkan insanların hareketlerini izliyorum.

-Direkt konuya gireceğim, Rafa. Victoria ile görüşmek istiyorum. Doğumdan sonra çok acı çektim ve korkunç bir depresyona girdim, çok hayal ettiğim kızımın genç bir kız olmayacağını, bana alışverişte eşlik etmeyeceğini ve tüm bunları kabullenemedim. -Gözleri doluyor ve hıçkırarak ağlamaya devam ediyor. -Depresyon beni parçaladı. Gitmek zorundaydım ve Marco anlamadı. Kendi kızımı reddettiğimi düşündü. Buna inanabiliyor musun?

-Paula, bunları bana neden anlattığını bilmiyorum. Ben yargılayacak biri değilim. Doğruyu söylemek gerekirse, Marco'nun hayatında *yeterince* kadın var.

-Canım, altın gibi bir kalbin olduğunu biliyorum. Herkes senin harika bir insan olduğunu söylüyor. Şimdiye kadar Marco'nun kız arkadaşıyla tanışmış olmalısın,

Değil mi?

Birdenbire, onun anısı karşısında nefretle doluyorum.

-Evet, onu tanıyorum ama tüm bunlarla ne ilgisi var?

-Her şey onunla ilgili. Adını bile bilmediğim bu kadının Marco'nun kafasına fanteziler soktuğunu ve küçük kızımın yanına gitmemi yasakladığını yeni keşfettim. -Elini sıkıca direksiyona dayadı. -Yardıma ihtiyacım var, Rafa. Marco'nun gözlerini açmalıyım. Eski sevgilimi geri almak istiyorum ama bu kadın bir cadı.

-Ne demek istiyorsun? Kocanı geri istemiyor musun?

-Tabii ki hayır. Sadece kızımla görüşmek istiyorum. Marco'ya dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum, ama onu çok seven biriyle.

Gerçek. Rafa, buraya çaresizlikten geldim. Marco'nun göz bağıını çözmeme ve onu, beni en değerli varlığım olan kızımdan uzaklaştıran bu kadından kurtarmama yardım etmelisin.

İki kere söylemene bile gerek yok. *Ben de varım.*

Barbara

Kesinlikle kendi özel cennetimdeyim. Sevmek ve karşılığında sevilmek çok güzel. Caio olayı için özür dilememe rağmen Marco da özür diledi ve kendimi bir kez daha özel hissetmemi sağladı. Birlikte geçirdiğimiz muhteşem geceden bahsetmiyorum bile. Dünkü anıları aklımdan çıkaramıyorum. Sürekli gülümsüyorum. Birkaç saattir ayrıyız ama sonsuzluk gibi geliyor. Her neyse. kimse yalnız aşkla yaşayamayacağına göre, işe koyulsam iyi olacak.

Birçok toplantı ve öğle yemeği için sadece doğal bir atıştırma sonrası, işte buradayım, aç ve akşam yemeğine hazırım. Özellikle ofisi genişletmek ve Rio de Janeiro'da bir şube açmak için detaylı bir çalışma yapan seyahatten sonra iş zekam geliyor.

Marco'yla buluşacağım pizzacıya giderken, Dr. Delicia'nın eve gidip Kara Dul'u arabayla değiştirecek zamanım olmadığını öğrenince suratının asılacağını tahmin ediyorum ama neyse ki oraya ilk ben varıyorum. Benim için bir puan. Motosikletim her şeyim.

Marco'nun geldiğini gördüğümde daha yeni oturmıştım. Kaskımı görmemesi için sandalyeme geri yerleşiyorum ve ona aptalca gülümsüyorum. Değişiklik olsun diye, özel dikim gri takım elbise içinde yakışıklı görünüyor, çünkü başka türlü bir takım elbisenin ona bu kadar yakışması mümkün değil. O masaların önünden geçerken kadınlar başlarını çevirip onu takip ediyor. Hepsi benim, diye düşünüyorum, fark etmeden ya da gözlerini benden ayırmadan çektiği ilgiden gurur duyuyorum.

-Buradasın, güzelim. Bana

nefis bir öpücük veriyor.

-Özlem beni oraya daha hızlı götürüyor....

-Bu neden bana sadece özlem gibi kokmuyor bilmiyorum.

-Bu sadece özlem, anlıyor musun?

-Bah...

-Birazdan oturun, Dr. Delicia. Buradaki bayanların çok ilgisini çekiyorsunuz.

-Öyle mi?

Bir şaka yapıyor ve ben ona kızgınmışım gibi bakıyorum.

-Evet, o yüzden etrafa bakma.

Karşımda oturuyor, manzaradan memnun.

Pizza atıştırıyoruz ve rahat sohbetimize rağmen Marco'nun bütün akşam bu konudan kaçtığını hissediyorum. Bir şeyden kaçıyor olmalı. Sonunda konuşmaya karar verir gibi olduğunda, cep telefonu araya giriyor.

-Alo?

Bir saniye dinliyor ve ifadesi endişeli bir hal alıyor. Telefonu kapattığında, arayan başkasıydı.

-Ne oldu Marco? Victoria'yla ilgili bir şey mi?

-Aşkım, üzgünüm ama gitmem gerek. Rafaela az önce küçük prensesin ateşi olduğunu söyledi. Çocuk doktoru onu çoktan gördü ve ilaç verdi ama ondan uzak kalmayacağım. Senin için her şey yolunda mı?

-Elbette, hayat. Sakin ol!

-Arabayı orada bırakıp benimle gelmek ister misin? Sonra bakarız.

-Bak sana ne diyeceğim: Evime gideceğim, motosikleti bırakacağım, birkaç kıyafet alacağım ve senin evine gideceğim.

-Biliyordum. Ne baş belası, siren! Dedim

ki... Parmaklarımı dudaklarına koydum.

-Neden motosiklete bindiğimi açıklamayacağım, sonra anlatırım.

Artık gidebilirsin, çünkü bebeğin porselenden yapılmadı.

-Öyle değil. Tanrı'ya şükür etten ve kemikten. İyi bir açıklamanız olsa iyi olur, yoksa....

-Ya yapmazsam? Beni cezalandıracak mısınız?

Garsona hesabı kapatması için işaret ederken küçük bir gülümseme veriyorum.

-Önümde diz çök.

-Memnuniyetle, Sayın Yargıç.

-Bu bir zevk olacak. Ve eğer sikimi ağzına soktuğumda, bir dahaki sefere beni dinleyeceğine söz verersen, belki sana da zevk veririm.

-Meydan okumayı sevdiğimi biliyorsun, değil mi?

-Ayrıca saçlarımın beyazlamasını beklemek için.

-Seni gri saçlarla görme düşüncesi beni daha da aşık ediyor.

Hesabı ödedik ve yollarımızı ayırdık. Bisiklete bindiğimde, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bunu açıklayamam. İzlendiğimi hissediyorum. Çok yorgun olmalıyım.

Kara Dul'u hızlandırıyorum ve serin esintinin tadını çıkarıyorum. Pizzacıdan çıktığımdan beri siyah bir arabanın beni takip ettiğini fark ediyorum. Rastgele bir köşeyi dönüyorum ve araba arkamdan geliyor. Ben de boş şeritten yararlanıp hızlanıyorum ama dikiz aynasına baktığımda düşünecek ya da tepki verecek zamanım yok, sadece çarpmayı hissediyorum.

Bir sarsıntı ve çarpma hissediyorum, ardından karanlık ve acı. Uzun bir çabadan sonra uzaktan sesler ve yaklaşan bir siren sesi duyuyorum. Uzun bir çabadan sonra, uzaktan sesler ve yaklaşan bir siren sesi duyuyorum. Bana bu kadar acı veren şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

-Lütfen daha fazla yaklaşma. -Birinin konuştuğunu duyuyorum ve sanki ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissediyorum. -Hayati belirtilerini kontrol edin.

Çok dikkatli bir şekilde boynuma dokunuyorlar ve vücudumu yumuşak bir yüzeye taşıyana kadar sert bir şeyle sarıyorlar. Tekrar hareket etmeye çalışıyorum ama vücudum tepki vermiyor. Bu bir kabus olmalı, sesler duyduğunuz, başka insanların varlığını hissettiğiniz ama hiçbir şey yapamadığınız o korkunç kabuslardan biri.

Tüm bunların sona ermesi ve ışığa dönebilmem için Tanrı'ya dua ediyorum. Ya da ölmüş gibi görünen bedenimin hareketlerini bana geri vermesi için. Sonra bilinçsizliğe gömülüyorum ve üzerime sonsuz bir huzur geliyor. Nefes almama ya da hareket etmeme gerek kalmıyor. Acı geçiyor ve sükûnet geliyor...

Bölüm 38

Caio

Dairemde tek başıma oturmuş, hayatımın bu kadar kısa sürede nasıl değiştiğini düşünüyorum. Önemsiz bir dürtünün nelere yol açabileceğini fark etmek beni şaşırtıyor. İçsel bir savaş veriyorum, sadece elimden kayıp gitmesine izin verdiğim huzuru özlüyorum.

Sonra cep telefonum çalışıyor ve bir an için hareket edemiyorum. Ben cevap verene kadar çalmaya devam ediyor, her kimse ona siktirip gitmesini söylemeye hazırım.

-Askeri polis. Kiminle konuşuyorum ben?

Bir hata olabileceğini düşünüyorum ama bir şey kalbimi hızlandırıyor.

-Caio. Kim o?

-Ben Çavuş Pereira. Barbara Nucci'yi tanıyor musunuz?

-Evet, onu tanıyorum. Ne oldu?

-Efendim, Barbara az önce bir trafik kazasına karıştı ve üzerinde bulunan belgeler iletişime geçilmesi gereken kişinin siz olduğunu gösteriyor.

-Ne demek kaza? O nasıl? Nerede?

Kafam çok karışık, bunun başlıca nedeni de hayatımın genel olarak altüst olması.

-Bay Caio, lütfen sakın olun ve dikkatlice dinleyin. Şu anda acil servise götürülüyor. Herhangi bir ilaca alerjisi olup olmadığını biliyor musunuz?

-Bir dakika! Barbara'yı şehirdeki en iyi hastaneye götür. Sigortası çok iyi ve masrafları karşılamasa bile ben karşılayacağım. Ve hayır, hiç alerjisi yok.

-Pekâlâ, pekâlâ. Lübnanlı Suriyeli'ye gidelim. Oraya vardığınızda, onu acil serviste arayın.

Hemen telefonu kapatıp hastaneye doğru yola çıkıyorum. Her şey o kadar hızlı geliyor ki, ne olduğunu anlamadan otoparktayım ve hayatımın aşkından haber almak için acil servise giriyorum.

Suçluluk duygusuna kapılıyorum. Mekan kalabalık ve resepsiyondan bilgi almaya çalışıyorum. Resepsiyon görevlisinin sistemde arama yapması çok uzun sürüyor. Tezg hın üzerinden atlayıp Barbara'nın nerede olduğunu kendim kontrol etmek istiyorum.

-Hasta Barbara Nucci ile ilişkiniz nedir, efendim? Bir an için nutkum tutuldu, ama... her neyse.

-Ben onun nişanlısıyım.

Kadın girişe izin veriyor. Onun durumunu bilmek mi yoksa hastanede olmak mı beni daha çok geriyor bilmiyorum. Hastalıklı kokudan ve koridorların soğukluğundan nefret ediyorum. Birden sevimli bir hemşireye rastlıyorum. Aman Tanrım,

Böyle bir şeyi düşünmenin zamanı mı? Kadın  l leri diriltecek kıvrımlara sahip ve üstüne üstlük yüzünde bir gülümseme var.

şehvet dolu düşüncelerimden arınmak ve önemli olana odaklanmak için başımı sallıyorum.

-Hemşire, lütfen, yakın zamanda motosiklet kazası geçiren bir hasta hakkında bilgiye ihtiyacım var. Bana yardımcı olabilir misiniz?

-Testlerden geçiyorsunuz. Bekleyin, yakında her şeyi  ğreneceksiniz. Bu arada, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.

Biraz göz kırıyor.

Ben ciddiylim.  izgide yürümeye çalışıyorum ve kader bana karşı oynuyor, her zaman yoluma kadınları koyuyor. Ama vicdanımın bana y k olması uzun sürmüyor. Bırakın  l m , Barbara'yı kaybetmeyi bile hayal edemiyorum. Hayatımız için planladığım şey bunların hiçbiri değildi.

 er eve

Her geçen gün Barbara'nın hayatımın kadını olduğundan daha da emin oluyorum. Kısa süredir birlikte olmamıza rağmen kaderimiz i  içe geçmiş durumda. İşte bu yoğun duygu yüzünden bu kadar  zg n m.

Henüz bir haber vermedi. Harika bir pilot olduğunu biliyorum ama yine de endişeliyim. Öte yandan, kızımı bırakamam. Onları sevmek ve korumak için bir an önce ikisinin de yanımda olması gerekiyor.

Evde her şeyin sessiz olduğunu fark ediyorum. Victoria'nın gelişinden sonra eve gelip Estela ya da Rafaela ile oynarken çığlık attığını duymak çok güzel. Uyuyor olmalı.

Odaya girdiğimde Rafaela farklıydı, saçları açıktı. Çok korktum çünkü onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Dışarı çıktığını ve benim gelip gitmemi beklediğini düşünüyorum.

-Rafaela, Victoria nasıl?

-Merhaba Marco, o çok iyi. Ateşi düştü ve bir melek gibi uyuyor. Unutmadan, Estela aradı ve kişisel sebeplerden dolayı gelemeyeceğini söyledi. Onun vardiyasını benim, yarınkini de onun alması konusunda anlaştık.

-Merak etmeyin, işçi haklarını ihlal etme konusunu zaten açıklığa kavuşturdum. Randevunuza gidebilirsiniz. Akşamınızı mahvetmek istemem.

Sanki duymamış gibi yavaşça yaklaşır. Rafaela çok garip görünüyor.

-Doktor yalnız mı geldi?

Bana yırtıcı bir hayvan gibi bakıyor. Bence bu biraz acınası.

-Ne oldu, Rafaela?

Birdenbire soyunmaya başlar ve altındaki ince iç çamaşırını ortaya çıkarır.
Bu da ne böyle?

-Rafaela, bu da ne? Hemen elbiselerini giy yoksa yemin ederim seni dışarı atarım!

-Sakin ol! Seni istediğimi görmüyor musun? Kendimi vermeye hazırım. Bir kadının bir erkeğe sunabileceği en değerli şeyi sakladım. Tamamen seninim.

Ters yöne dönüyorum.

-Marco, beni kabul etmeni istiyorum. Kalbimin uzun zamandır sana ait olduğunu fark etmedin mi? Beni bir kadın yapmanı istiyorum.

-Sana bir kez daha söyleyeceğim, Rafaela. Şimdi giyin ve evimden defol. Yarın hesaplaşacağız. Bu kabul edilemez.

Beni tutmaya çalıştı ama ben daha hızlıydım ve yumruklarını tuttum. Sadece beni rencide etmiyorsun, kızıma da saygısızlık ediyorsun.

-Senden vazgeçmeyeceğim, aşkım. Seni seviyorum. Sana duyduğum arzuya artık karşı koyamıyorum.

Siktir git! Başka bir şey söylemesi için ona zaman vermedim. Onu ve kıyafetlerini oturma odasına sürükledim.

-Şimdi giysilerini giy. Evimden çıkmak için bir dakikan var. Ve bir daha asla geri gelme. Avukatımın seninle temasa geçeceğinden emin olabilirsin.

Onu odada bırakıyorum, şaşkın şaşkın bakıyor. Rafaela ile tanıştığından beri kesin bir sonuca varmış olan Bárbara'ya tüm bu grotesk sahneyi nasıl açıklayacağım?

Rafaela'ya kendini toparlaması ve oynadığı rolü yeniden düşünmesi için zaman vermek üzere ofise gidiyorum. Bu arada tanrıçamı arıyorum. Nerede olduğunu bilmek istiyorum ama telefon telesekretere düşene kadar çalışıyor. Uzun bir banyo yapıyor olmalı ya da cep telefonunu çantasında unutmuş.

Odaya dönüyorum ve Rafaela'nın neyse ki gittiğini fark ediyorum. Bir sorun daha azaldı. Bu fırsatı değerlendirip Victoria'nın çocuk doktorunu arıyorum ve ateşi hakkında daha fazla bilgi alıyorum, çünkü hemşire çıldırmaya karar vermiş.

İkinci çalışta doktor cevap veriyor.

-Dr. Roberto, iyi a k ş a m l a r ! Ben Marco, Victoria'nın babasıyım. Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sizinle konuşmam gerekiyordu.

-Merhaba Marco, içeri gel. Bugün nöbetçiyim.
Sen mi?

-Bugün Victoria'nın hemşiresi beni görmeye geldiğini söyledi.
Kızım. Ateşine neyin sebep olduğunu düşündüğünüzü bilmek istiyorum.

-Ateş mi? Bugün Victoria'yı görmeye gitmedim, Senyor Marco, ve ateş falan da duymadım. Bir yanlışlık olmalı.

-Ne demek hata yok? Rafaela burada olduğunu söyledi.

-Başka birini aramış ve kafası karışmış olmalı.

-Evet, öyle olmalı. İlginiz için çok teşekkür ederim, doktor.

-Rica ederim. Rica ederim.

Telefonu kapattığımda, Rafaela'nın her şeyi planlayıp planlamadığını merak ediyorum. Ama şimdi bunu düşünmüyorum. Bebeğimin iyi olduğunu ve ateşinin çıkmadığını bilmek

Hikayeyi çevreleyen tüm yalanlara rağmen rahatlama.

Saatime bakıyorum ve Barbara'ya veda ettiğimden bu yana bir saat geçtiğini fark ediyorum. Gelmekten vaz mı geçti? Tekrar arıyorum ama cevap yok. Sabit hattı deniyorum ama ona da ulaşamıyorum. Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Kızıma bir kez daha bakıyorum ve zaman geçirmek için bir kitap okumaya karar veriyorum. Uyanırsa diye ona yakın olmak için Victoria'nın odasındaki kanepeye oturuyorum. Okurken aklıma sürekli Barbara geliyor. Onu aramakta ısrar ediyorum ve bir mesaj gönderiyorum. Okuduklarım çok ilginç ama beni endişeli ve kaygılı olmaktan alıkoymaya yetmiyor.

Kitabı bıraktım ve hareket etmeye başladım. Victoria uyandığında, annemle babamı ve ninemi arayıp gelip prensesime bakmalarını istemeye karar verdim. Barbara'nın dairesine gitmeye karar verdim. Hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmuş olması mümkün değil. Yorgunsa ve gelemeydiyse sorun değil ama eminim o durumda bana söylerdi.

Rafaela'nın başka bir manevrası olup olmadığını merak ederek Estela'yı aradım. Başka bir tuzak olduğunu öğrendim. Estela herhangi bir değişim istememişti. Aslında ikimiz için de saat değişikliği isteyen Rafaela'ydı. Ona Victoria konusunda yardımına ihtiyacım olduğunu kısaca açıklıyorum, o da buraya gelerek işbirliği yapmayı teklif ediyor. Annemin ve ninemin ilgi ve şefkatine rağmen ikimiz de hemşire değiliz.

Geldiklerinde aceleyle çıktım. Barbara'nın kapısında, kapıcı beni zaten tanıyor, bu yüzden doğrudan konuya giriyorum.

-Bay Valdemiro, iyi akşamlar! Barbara'nın gelip gelmediğini söyleyebilir misiniz?

-Dr. Marco, iyi akşamlar! Barbara gelmedi.

-Ne demek hayır?

Zaten hızlı atan kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. İçimde kötü bir his var.

-Gece vardiyasında çalıştım ve şu ana kadar gelmedi. Ve bu kapıdan hiç ayrılmadım.

Tanrım, denizkızıma ne oldu? O kadar titriyorum ki cep telefonumla zar zor yazabiliyorum. Ancak o zaman Patricia'nın ya da Marcia'nın telefon numarasının bende olmadığını fark ediyorum. Barbara'nın akrabalarının telefon numaraları da yok. Ne kadar aptalım.

Alternatif olarak ofisinize gidebilirim. Belki orada biri bana yardımcı olabilir. Arabayı sürerken, bazıları çok iyi arkadaşlarım olan tüm tanıdıklarımı arıyorum ve Barbara'nın bisikletinin özelliklerini ve gitmiş olabileceği rotayı vererek olanları birkaç kelimeyle açıklıyorum. Girdiğim her sokakta yol daha da uzuyor gibi görünüyor. Ticari binaya ulaşıyorum ve kapıda yaşlı bir adam buluyorum. Bana şüpheyi baktı.

-İyi akşamlar. Adım Marco ve Barbara Nucci'nin erkek arkadaşım, burada bir muhasebe ofisi var," diye hızlıca açıklıyorum, kelimelerin üzerinden geçerek.

-İyi akşamlar! Evet, Bayan Barbara'nın kim olduğunu biliyorum.

Bana herhangi bir bilgi vermekte isteksiz olduğunu fark ettim. Sabrım tükeniyor, ama artık fikrimi değiştiremem, çünkü bu adam karımı bulmaya yaklaşmak için sahip olduğum tek seçenek.

-Bak, bende ortağının ev telefonu var. İşe yarar mı?

-Elbette çalışacak. -Hiç vakit kaybetmeden aramaya başlıyorum. Kimse cevap vermiyor. -Acaba sende Marcia'nın ya da Patricia'nın telefon numarası var mı? Marcia'nın telefon numarasını bulana kadar bazı defterleri karıştırıyor. Çıldırmak üzereyim. Endişeyle yürüyorum.

Telefon.

-Merhaba!

-Marcia, iyi akşamlar. Ben Marco, Barbara'nın erkek arkadaşım. Ondan haber aldınız mı?

-İyi akşamlar, Dr. Marco. Hayır. Barbara'yla akşam 6'dan beri konuşmadım, sizinle yemeğe çıkacağını söyleyip gitmişti. Bir şey mi oldu?

Tüm durumu tekrar açıkladım.

Umutsuzluğa kapılıyor ama etkili oluyor çünkü benimle konuşurken sabit hattan Patricia'yı arıyor. Tartışmalardan ve ses tonundan, hattın diğer ucundaki Patricia'nın çıldırdığını düşünüyorum. Marcia bana Patricia'nın adresini veriyor ve birkaç dakika içinde onunla orada buluşmamı söylüyor. Neyse ki Patricia'da Barbara'nın evinin anahtarları var. Belki bazı ipuçları buluruz.

Kalbim çok acıyor. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Haber almak için çılgılık atmak istiyorum. Kendimi çaresiz hissediyorum. Bu duyguyu

İlk kez çocuğumla, şimdi de eşimi bulamamakla. Aklımdan sadece en kötü olasılıklar geçiyor. Birkaç arama daha yapıyorum ve arkadaşlarım bana diğer insanların geri dönmesini beklediklerini söylüyorlar.

Patricia'yı alıp Barbara'nın dairesine gidiyoruz ve orada Marcia ile tanışıyoruz. Durmadan sohbet ediyorlar, çeşitli olasılıkları tartışıyorlar, hatta Caio'yu bile arıyorlar ama kısa süre sonra vazgeçiyorlar. Patricia, Barbara'nın ailesini aramayı bile düşündü ama sonra bunun için çok erken olduğu ve çok uzakta yaşadıkları için şimdilik hiçbir konuda yardımcı olamayacakları sonucuna vardı.

Patricia ağlamadan duramıyor.

Sanki ürkütücü bir filmde bir sahne yaşıyor gibiyiz. Kanepeye oturdum ve ellerimi başımın üzerine koydum. Telefonum çalıyor.

-Merhaba.

-Marco, benim, Galván. Luís Carlos Berrini civarında GSX 750 model siyah bir motosiklete biniyor olabileceğini söylemişsiniz.

-Evet.

Konuşmaya başlıyor ve "kaza" kelimesini duyduğumda bacaklarım tutmuyor ve gözlerim yaşıyor.

Bölüm 39

Paula

Zavallı bakire kucak dansçısı projesinin hâlâ aptal olduğuna inanamıyorum! Yapması gereken her şeyin üzerinden geçtikten sonra bile, aptal her şeyi berbat etmeyi başardı. Ben de kocamla iyi vakit geçirmesine izin vererek hoşgörülü davranıyordum.

Kovulduğunu söylemek için beni aradığında neredeyse sinir krizi geçiriyordum. Konuşmaktan çok ağlıyor. Ben ise öfkeyle dinliyorum ama zavallı kadını yatıştırmak için dünyadaki tüm kibarlığı takınıyorum.

-Rafaela, canım, Marco'nun nasıl biri olduğunu şimdi anlıyor musun? İnsanların duygularını umursamadan onları bu şekilde kovuyor. Sadece kendi iyiliğini düşünüyor.

-Paula, şimdi neler yaşadığını anlıyorum.

-Rafaela, sakinleşmen gerek. Eğer hala Marco'yu kazanmak istiyorsan, bunu benim yaptığımdan farklı yapmalısın. Onu istemediğimi biliyorsun, değil mi? Sadece kızımı.

Gözlerimi deviriyorum, telefonda konuştuğumuz için minnettarım, yoksa sanırım tırnaklarımı onun şahdamarına geçirirdim.

-Bana karşı bu kadar nazik olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır Paula. Ve bunun da ötesinde, hayatımın erkeğini bulmama yardım ettiğin için.

Düğün töreninde "Evet" dediğimde, bu adamın ölene kadar benim olacağından emindim. Sadece tüm bu saçmalıkları yapmak zorunda kalacağımı ve bir dakika bile ağlamayı kesmeyen Rafaela'ya katlanmak zorunda kalacağımı hayal etmemiştim. Her şeyi bir kenara atmadan önce düşünmeliyim.

-Bak ne diyeceğim tatlım, bugün sen dinlen, kendine bir kap dondurma al ve güzel bir film izle, ben de Marco'yla yakınlaşmana nasıl yardımcı olabileceğimi düşüneyim. Ama dikkat et, sakın çuvallama. Seni aramamı bekle, tamam mı?

O üzüntüyle ağlarken, ben de bir canavarla ittifak kurmaya gittiğim için öfkeyle ağlıyorum. Yarın sabah konuşmaya söz vererek vedalaşıyoruz.

Amaçsızca araba sürmeye devam ediyorum ve kiraladığım lüks araba bile beni rahatsız ediyor. Arabamı özleyorum. Önüme çıkan ilk kişiyi öldürmek istiyorum.

Barbara

-Barbara, beni duyabiliyor musun? Benim adım William, sağlık görevlisiyim ve sizi acil servise götürüyoruz.

Devam et, Barbara! Yapabilirsin, diyor kafamın içindeki bir ses ama bedenim itaat etmiyor. Tek hissettiğim koluma bir iğnenin batması, sonra karanlık geri geliyor.

Uyuşukluk halinde ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama ışık gözlerime geri dönüyor ve büyük zorluklarla onları açmayı başarıyorum. Eter kokusu alıyorum ve burayı tanımam uzun sürmüyor. Yavaş yavaş duyularımı yeniden kazanıyorum ve birinin saçımı okşadığını fark ediyorum. Göz ucuyla yanımdaki Caio'yu görüyorum, korkmuş ve üzgün.

Onun gözlerini ve üzgün yüzünü görünce kafamda bir film oynuyor ve son birkaç ayda olan her şeyi yeniden yaşıyorum. Güzel ve harika bir adamın beni mutlu ettiği ve bana gerçek aşkın anlamını gösterdiği bir rüyadaymışım gibi hissediyorum... ama bu adam şu anda yanımda olan adamdan çok farklı.

Birden sedyemi itmeye başladılar ve o da durdurmaya çalıştı.

-Lütfen seninle gelmeme izin ver. Barbara'yı benden almayın," diye yalvarır.

-Efendim, lütfen resepsiyonda bekleyin. Doktor birazdan size haber verecek.

Caio gitmek konusunda isteksiz ve o anda kapıda büyük bir gürültü kopuyor. Sonra güzel Yunan tanrımı görüyorum, tıpkı rüyalarımındaki gibi.

Panikliyorum. Tekrar uyumak istemiyorum. Yalnız kalmak ve üşümek istemiyorum ama vücudum o kadar çok ağrıyor ki hiçbir şey yapamıyorum. Etrafımda doktorlar görüyorum, testler yapıyorlar, koluma serumlar takıyorlar ve vücuduma bir sürü kablo bağlıyorlar.

Neler olduğunu daha iyi anlamaya çalışıyorum. Sakin bir şekilde eve doğru yürürken siyah bir araba tarafından takip edildiğimi fark ediyorum.

İlk başta bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmemiştim. Sadece dikiz aynasına baktığımı hatırlıyorum ama artık çok geçti. Araba üzerime doğru geliyordu. Çarpmamak için biraz hızlanmaya çalıştım ama bana sertçe çarptı.

Yine de bazı şeyler mantıklı gelmeye başladı. Caio'nun burada ne işi var? Bana ne oldu böyle? Ama sonra tekrar bayılıyorum.

Çerçeve

Onun acısını hayal etmek beni yere serdi. Acı o kadar büyük ki elimde olsa şu anda onunla yer değiştirirdim.

Durumumu gören Marcia beni hastaneye götürmeyi teklif ediyor ama reddediyorum.

-Endişelenecek bir şey yok. Araba kullanabilecek kadar iyiyim, eğer seni bırakmamı istiyorsan, çabuk olalım. Barbara'dan haber almadan burada bir saniye daha kalamam.

-Marco, sadece bir dakika daha. Ailesine söylemek için günlüğünü almalıyım, diye soruyor Patricia, hala ağlıyor, onlarla tanışmanın zamanı olmadığını anladığımda.

-Onlara haber vermek için biraz daha bekleyelim. Her şey yoluna girecek. O iyi olmalı. -Onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

Arabaya gidiyoruz. Arabayı çalıştırdığımda nasıl sürebileceğimi bilmiyorum, çünkü bacaklarım titremeye devam ediyor.

-Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Barbi çok dikkatlidir," diye yakınıyor Patricia.

-Ben de öyle düşünüyorum." Ben de aynı fikirdeyim.

Araba sürebileceğimi söylerken yalan söylediğimden şüpheleniyorum. Yol boyunca birkaç yasayı çiğnediğime eminim.

Hastaneye vardığımızda, Marcia yine çok etkiliydi. Ben park yeri bulamadan o arabadan iniyor. Park edip resepsiyona gittiğimizde, Marcia Barbara hakkında tüm bilgilere sahipti.

Görünüşe göre, bir seferde sadece bir bakıcıya izin veriliyor. Önce ben gitmeyi teklif ettim ama hemşire tarafından durduruldum.

-Üzgünüm efendim ama yanında zaten biri var.

-Ne demek istiyorsun? Karımın yanında kim var? Bir yanlışlık olmalı. Şu anda onunla birlikte olabilecek tek kişi biziz.

-Nişanlısı Bay Caio'nun onunla birlikte olduğunu biliyorum.

Erkek arkadaşı mı? O pislik tam bir pislik. Sadece yumruğumu çenesinde hissettiğinde canı yanabilir.

-Üzgünüm ama o adam onun nişanlısı değil. İzin verirsiniz. Haber almadan burada kalmayacağım.

Protestolara aldırmadan bulabildiğim her kapıdan geçiyorum ama hiçbiri aşkıma ulaşmamı sağlamıyor. Bu lanet hastane o kadar büyük mü ki kimse bana nerede olduğunu söyleyemiyor? Birkaç dakika sonra nihayet bana doğru yeri gösteren nazik bir ruh buluyorum.

Başardım. Onu sedyede görüyorum, kötü yaralanmış. Pantolonu yırtılmış, sanırım ilk yardımdan dolayı. Ama en kötüsü yüzünün sol tarafının tamamını kaplayan mavi-mor renk. Birden zümrüt rengi gözlerle karşılaşıyorum, güzel ama ıstıraplı, sanki yardım ister gibi.

Yaklaşmaya çalışıyorum ama hemşirelerin onun naklini organize ettiğini görüyorum. Yanında da ellerini başının üzerine koymuş ve çaresizlik içinde bakan bir piç var. Ama zavallı piçin yüzü beni etkilemiyor. Ona yaklaşıyorum.

-Burada ne yapıyorsun?

Kendini savunmayı bile düşünemedim, doktorlar herkesin gitmesini istiyor. İçimden Caio'nun suratını dağıtmak gelmesine rağmen kendimi kontrol ediyorum çünkü sevgilim için daha çok endişeleniyorum. Sonra bu alçak herifle olan meseleyi çözeceğim. Sıkıntıyla, onun götürüldüğü kapıda durup bir ileri bir geri volta atıyorum. Korkak arkasını dönüyor ve bir nebze de olsa zekası olduğunu gösteriyor.

Dakikalar geçer. Birden bir aparat geliyor ve bir cerrahi ekip odaya dalıyor. Sabrım tükeniyor ve o anda dışarı koşan bir doktoru durduruyorum.

-Doktor, lütfen, kız arkadaşımın nasıl olduğunu bilmem gerek.

-Efendim, şimdi zamanı değil. Size sadece **a c i l** ameliyata ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Durumu dengesiz, ve ona ihtiyacımız var

Sabır. Lütfen bekleyin.

Bu duymak istediğim son şeydi. O kadın olmadan yaşayamam.

-En azından önce sana bir öpücük verebilir miyim?

Lütfen. Sanırım çaresizliğimi görüyor, çünkü başını sallıyor.

Ameliyat öncesi odaya boğazımda bir yumruyla giriyorum. Onu hareketsiz, entübe, kalp ve basınç izleme cihazlarıyla dolu görmek kalbimi kesiyor. Onu kucağıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Kaza sırasında yanında olmadığım için büyük bir suçluluk hissediyorum. *Nasıl yapabildim? Neden? Bunun olmasına nasıl izin verdim?*

Barbara sakinleştirildi ama ona yaklaştım, alnından öptüm ve kulağına yakın bir yerde onunla konuştum:

-"Denizkızım, eğer beni duyabiliyorsan," diyorum saçlarını okşayarak, "seni hayal ettiğimden çok daha fazla sevdiğimi bilmeni istiyorum. Çabuk iyileş. Buradan çıktığında benimle evlenir misin? Sensiz yaşayamam.

Hayatı için savaşacağını, onun için, benim için, hepimiz için ve birlikte yaşamak için elimizde kalan her şey için savaşacağını umarak yaşlı gözlerle ayrılıyorum.

Bölüm 40

Çerçeve

Saatın ibresi hala işliyor. Daha fazla haber için sabırsızlanıyorum. Sıkıntımızı hissetmiyorlar mı? Patricia, Marcia ve ben kapıdan giren her hemşireye soruyoruz ama cevap hep aynı: "Tıbbi bilgi için bekleyin."

Bugün Cuma ve planladığım duruşmaların sayısı hayal bile edilemez, ancak hiçbir şey beni buradan çıkaramayacak.

Barbara'dan haber beklerken bir yandan da uzaktan küçük Victoria'mın iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Annem, aramaya devam edersem evdeki tüm telefonları kapatacağı konusunda beni çoktan uyardı.

Yeni bir hemşire tutmam gerektiğini hatırlıyorum - ne karmaşa! Rafaela ile yaşadığım tüm sıkıntılara rağmen, bir profesyonel olarak onu özledim. Benim için çalıştığı süre boyunca kendini her zaman Victoria'ya adadı.

Daha fazla acıya dayanamıyorum ve Sivil Polis'teki tanıdıklarımı arayarak tüm bu talihsizlikten sorumlu kişiyi bulup bulmadıklarını öğreniyorum. Haberler iyi değil, çünkü hiçbir tanık bulamadılar ve şu ana kadar buldukları tek şey kalpsiz adamın yardım etmek için durmadığı. O her kimse, beklemeyecek, çünkü yanlış insanlarla uğraşıyor ve tüm bunların bedelini ağır bir şekilde ödeyene kadar rahat etmeyeceğim.

Düşüncelerimin içinde, mutlak sessizlik içinde geçen uzun bir andan sonra Patricia'nın şöyle dediğini duydum:

-Bu gecikme beni öldürecek.

Arkadaşına duyduğu sevgi takdire şayan. Tek bir dakika bile ağlamayı ve dua etmeyi bırakmadı.

-Patricia, Ba güçlü ve savaşçıdır.

-Bana Patricia demeye devam edersen, ben de sana "Dr. Marco" demeye başlayacağım. Adım Paty, lütfen. Neredeyse Barbi'nin kız kardeşiyim, o yüzden resmiyete gerek yok.

-Pekala, Paty. Ailesiyle konuşmayı başardın mı?

Nasılsın?

-Babayla konuştum çünkü annenin kalp sorunları var. Aramaya cevap verenin o olmasına sevindim. Eğer anne olsaydı, ne yapardım bilmiyorum.

-Ne zaman gelmeyi planladıklarını söyledi mi?

İkinizin de ne kadar çaresiz olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Ben de bir ebeveynim ve kızınızın tehlikede olduğunu bildiğinizde hissettiğiniz acıyı biliyorum.

-Uzun sürmez. Bay Adilson pilota acil uçuş için hazırlık yaptıracağını söyledi, sanırım Bayan Ana'ya haberi verecek ve sonra gelecek.

-Ne demek istiyorsun, pilot mu istedin?

-Jetinden. Aile her zaman özel jetle seyahat eder.

Barbara'nın hayatı hakkında hâlâ pek bir şey bilmediğimi fark ediyorum. Denizkızım ailesinden bahsederken aydın ve alçakgönüllü, bana unutulmaz olduğunu düşündüğü anlardan ve onlara duyduğu büyük sevgiden bahsediyor ama ailenin maddi durumu hakkında hiçbir şey söylemiyor. Umarım yakında onlarla bu hastanenin dışında gerçekten tanışırım.

Bekle, aşkım. Bizim için milyonlarca planım var. Belki küçük prensese kardeş bile veririm.

-Hey, doktor, bu gülümseme de ne?

-Yani sen bana "Doktor" derken ben sana "Paty" mi demeliyim?

-Alışkanlık işte. Esprili metresinin eşyaları. Eğer "doktor" değilse, "Yunan tanrısı".

-Bu kadar kısa sürede hayatımı değiştirmesi inanılmaz. Onun iyi niyetini seviyorum," diye bitiriyorum sözümü, genişçe gülümseyerek.

-O böyledir, neşelidir. Aynı zamanda yaptığı işte çok yetkin, kendini işine adanmış ve zeki. Aklına koyduğu her şeye her zaman kalbini ve ruhunu koymuştur.

Patricia ve Marcia'nın arkadaşlarını övmelerini ve bazı anekdotlar anlatmalarını dinlerken duygularıma hakim olamıyorum ve gözlerim doluyor. Hepimiz duygusallaşıyoruz.

-Onun hakkında anlatacak bir sürü hikayemiz olacak, göreceksiniz.

-Kendimden emin bir şekilde söylüyorum.

Birden Paty beni dürttü. İşaret ettiği yere bakıyorum ve iki doktorun yaklaştığını görüyorum. Ayağa fırladım.

-Doktorlar, o nasıl? Ameliyat nasıl geçti? -Sesler ve endişeler birbirine karışarak sorduk.

-Hasta geldiğinde gerekli tüm prosedürler ve muayeneler uygulandı. Omurgasındaki birinci ve ikinci omurların kırıldığı ve bunun da akciğerindeki bir atardamara zarar vererek kanamasına neden olduğu anlaşıldı. Hastanın hayatta kalmasını sağlamak için hızlı bir tıbbi müdahale yapmak zorunda kaldık. Şimdi, hala çok fazla bakıma ihtiyacı olmasına rağmen, durumu stabil ve artık hayati tehlikesi yok.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

-Onu şimdi görebilir miyiz? -Umutsuzluğun eşliğinde soruyorum. Yapamam ve Barbara'dan bir dakika daha uzak kalamam.

-Sakin olun. Mümkün olan en kısa sürede onu görebileceksiniz. Hasta hala ameliyat sonrası ve yoğun bakıma gönderilecek.

Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Beklemekten başka bir şey yapamıyorum.

Paty'yi cep telefonuyla konuşurken gördüm. Üçümüzün de burada olması güzel. Barbara'nın ailesine durumunu söylemeyi unutmuşum. Paty, San Pablo'ya vardıklarını ve doğruca hastaneye geleceklerini söyledi.

Zaman endişemizle alay etmeye devam ediyor ve biz onun yoğun bakıma alınmasını beklerken yavaş yavaş ilerliyor.

Barbara'nın ailesinin geldiğini görüyorum. Bana kim olduklarını söylemelerine gerek yok, çünkü aralarındaki benzerlik tekinsiz. Barbara ve annesi, anne ve kızıdan çok ikiz kardeşlere benziyorlar. Ana güzel ve zarif, Adilson ise biraz kır saçlı.

Paty ayağa fırlıyor ve onlara doğru koşuyor. Yakında olduklarını fark ediyorum. Onları bana doğru yönlendiriyor ve bizi doğru düzgün tanıştırıyor. Barbara'nın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum ama anne ve babası misafirperver ve sevgi dolular ve ben de hemen onların yanında kendimi rahat hissediyorum. Bol bol sohbet ediyoruz ve Ana'nın da motosikletleri sevdiğini öğreniyorum.

-Marcus, canım! Kızım senin bir Yunan tanrısına benzediğini söylerken haklıydı. -Yani ikinizin ortak noktası sadece genetik değil. Anne ve kızı arasında açık sözlülük konusunda hiçbir sıkıntı yok.

-Marco, alış buna. Eğer Ana söylüyorsa, Barbara gerçekten söylediği içindir. -Adilson beni bu durumdan kurtarmaya geliyor.

-Her şey yolunda. Annesini de iltifat yağmuruna tuttu. Aslında, ikisinin de bu kadar güzel olması beni çok mutlu etti.

-Beni pohpohlamayı bırak. Seni tanımadan bile beni kazandın. Ben ve kız arkadaşım gibi motosikletleri seven ve üstüne üstlük bir motosiklet kulübü işleten biri benim hayranlığımı kazanır. Barbi iyileştiğinde beni de yaptığın o sürüşlerden birine götüreceğine söz vermelisin.

-Yok artık! -Kocasını homurdanıyor. Denizkızımın ailesinin sempatisine hayret ediyorum. -Kızımız az önce bir motosiklet kazası geçirdi.

Onu bir başkasına binmesi için cesaretlendirmek ister misin? Bu arada, gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorum. Kızımız uzman bir motosiklet sürücüsü ve onun düşüncesizce bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum.

Size öğrendiğim kadarıyla sürücünün yardım etmeden kaçtığını söyledim.

Adilson öfke krizine giriyor ve suçluyu bulmak için en iyi araştırma şirketini tutacağına söz veriyor. Her şeyi hallettiğimi söyleyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum ama o kararlı. Onu suçlayamam, onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım.

Onların eşliğinde bekleyişimiz daha rahat bir hal alıyor, ta ki yoğun bakım ünitesine her üç kişinin bir an önce girebileceği haberini alana kadar. Marcia ve Paty, Barbi'nin ailesine ve bana önce girmemizi söylüyorlar.

Barbara

Sesin, ışığın, mekânın ve zamanın olmadığı bir durumdan uyanıyorum. Sürekli bir bip sesi duymaya başlıyorum, gittikçe yükseliyor. Kalp monitörüne benziyor. Duyularım keskinleşiyor ve uyuşukluk ile karıncalanma arasında, bir anestezinin son etkileri altında olduğum izlenimine kapılıyorum.

Hiç düşünmeden beni boğan tüpleri çıkarmaya başladım. Neden entübe edildiğimi anlamıyorum ama zar zor konuşabiliyorum ve tüm vücudum ağrıyor. Sanırım ilaçlar tekrar etkisini göstermeye başlıyor çünkü

Yavaş yavaş bilincimi kaybediyorum. Uykuya dalana kadar ışık parlamaları gözlerime saldırıyor.

Uyandığımda duvarda asılı saatin 22:08'i gösterdiğini görüyorum. Bu sefer biraz daha az canım yanıyor ve bilincim daha açık. Kabus olarak hayal ettiğim her şeyin aslında gerçekleştiğini fark etmeye başlıyorum. Araba hızlanıyor ve beni havaya fırlatıyor.

Marco. Marco nerede? Bayılmadan önce onu gördüğüme yemin edebilirim.

-Uyuyan güzelim!

Beni başımdan öpüyor. Sesini tekrar duymak ne büyük mutluluk.

Hayatta olduğum için mutluyum, konuşmaya çalışıyorum ama ağzımdaki çöpler bunu yapmamı engelliyor.

-Shhhh. Sessiz olmalısın. Biraz daha dinlenmeye çalış. Hayatımız boyunca her şey hakkında konuşacağız.

Cevap vermek istesem de bunu yutkunmakta zorlanıyorum.

-Bir şey hissediyor musun?

Başımı sallıyorum. Her yerim ağrıyor. Bana sevgiyle bakarken yüzü odadaki ışığı engelliyor. Onu görmeyeli ne kadar oldu bilmiyorum ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyor.

-Uyandığınızı görünce hemşireyi çağırdım. Biraz ilaç hazırlıyor ve kısa süre içinde seninle olacak. Bu arada ben de burada seninle kalacağım.

Bana sarılıyor, beni okşuyor, rahat olup olmadığımı kontrol ediyor. Yorgun ifadesine, yüzünün hatlarına, uzattığı sakalına ve her zaman gülümseyen ağzına bakıyorum.

-Endişeden deliye döndüm, Ba. Seni ne kadar seviyorum, denizkızı. Son birkaç saat içinde birkaç yaş yaşlandım ve hazırlıklı ol çünkü bu yataktan kalktığında gençlik enerjimi geri kazanmak için çok çalışman gerekecek.

Ona çok daha iyisini yapacağımı söylemek istiyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor, bu yüzden elini uzatıp sıkıca tutuyorum. Bu adam kalbimin huzuru.

Bir hemşire gelip iyi olup olmadığımı kontrol ederken Marco ona ağrıdan şikayet ettiğimi söylüyor. Ona ventilatörden çıkmak istediğimi belirtiyorum ve o da doktorun en iyi prosedürün ne olduğuna yakında karar vereceğini açıklıyor ve sonra bizi yalnız bırakıyor.

-Ba, seninle daha uzun kalmak isterdim ama seni seven ve görmek için sabırsızlanan başka insanlar da var.

Ona kalması ve beni bir daha asla terk etmemesi için bağırarak istiyorum, ama nazikçe yakında geri döneceğine söz veriyor, beni öpüyor ve gidiyor.

Koluma, hayatta en çok sevdiğim ve en çok gurur duyduğum insanlar giriyor: annem ve babam. Sanki yeniden doğmuşum gibi duyguyla bakıyorlar bana. Ellerinden gelse beni kollarına alıp kaldıracaklarına eminim. Onlar her zaman böyle oldular.

-Küçük meleşim, seni görmek için dakikaları sayıyordum.... -diyor annem gözyaşları içinde.

Gözyaşları güzel yüzünü lekeliyor ve onu rahatlatmak için bir hamle yapıyorum.

Babam yaklaşıyor.

-Ne korkutucuydu, çocuğum.

-Lütfen Adilson, ders verme. Nasıl olduğuna bak.

-Bugün sizi bağışlayacağım çünkü iyi olmanıza çok sevindim.

Ama sonra konuşuruz. Şimdi sana bir öpücük vereyim.

Babam sert bir adamdır.

Önceden beni bir kadın gibi şımartırken, şimdi sanki hala onun küçük kızımıymışım gibi pohpohluyor. Marco haklıydı, sana sahip olmayı çok sevdim. Burada olduğun için Tanrı'ya şükrediyorum.

Her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum ama uyku beni ele geçiriyor. Onunla savaşmaya çalışıyorum ama benden daha güçlü.

Gözlerimi tekrar açtığımda daha iyi bir ruh halindeyim ve göğsüm ağrıyor. Biraz acıkmış hissediyorum, aç uyanıp kahvaltıda bir ziyafet çekmek istediğinizde olduğu gibi, ama bana takmaya karar verdikleri "dekoratif" aksesuarın ağzımı biraz suyla ıslatmama bile izin vermeyeceğini biliyorum.

Uyandığımı fark eder etmez hemşire yanıma geliyor ve iyi olup olmadığımı soruyor, ben de aç ve susuz olduğumu işaret ederek cevap veriyorum. Görüntü ve eylem konusunda her zaman iyi olmam iyi bir şey, çünkü başkalarıyla iletişim kurmak için bana sadece taklit kalıyor.

Bir gazlı bezi ıslatıyor ve dudaklarıma sürüyor.

Doktor geldiğinde işkence aletini çıkarmaya karar verdi. Rahatladım. Ama gitmeden önce bana konuşmamamı öğütüyor ve aleti tekrar takmak zorunda kalmaktan korkarak uslu durmaya karar veriyorum.

Kapıdan birinin günün ilk ziyaretçisi olma hakkını talep ettiğini duyuyorum ve şimdiden içimden gülerek suçluyu hayal edebiliyorum.

-Barbarita, bunu bana nasıl yaparsın?

Paty ağlayarak bana doğru geliyor ve yoğun bakım ünitesindeki herkesin dikkatini çekiyor. Ben bile onun hıçkırıklarından irkildim. Drama senin göbek adın olmalı. Ya öyle ya da benim işim bitti.

Yaşıyorum! Acaba o bavul büyüklüğündeki çantada ayna var mı?

Gülümsüyor ve ben ruh halimdeki değişikliği hemen anlıyorum. Sesim çok zayıf, buna o işkence aksesuarı neden olmuş olmalı.

-Tanrım, vücudunu kim ele geçirdi? Bu bir miyavlama mıydı, kükrete miydi, neydi?

Bir kahkaha patlatıyor ve göğsümdeki muazzam acıya rağmen kendimi tutamayıp ben de gülüyorum. İyi olan şu ki, yine de biraz dikkatim dağılıyor.

-Son rodeoda ne yaptığını bilen bir varlık.

Hâlâ gülerken, içinde neredeyse tüm evi taşıdığı cüzdanını karıştırıyor ve aynayı çıkarıyor.

-Gördüklerin karşısında üzülmeyeceğine söz verirsen sana veririm.

Kalbim hızla çarpıyor, şimdiden bir canavar hayal ediyorum, gerçekten bir uzaylıya mı dönüştüm?

-Endişelenmeyin, çünkü bugüne kadar çok tedirgin olmadıysanız, şimdi de çok tedirgin olmayacaksınız.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Bu korkutması yüzünden onu öldürmek istiyorum.

Birkaç çürük ve bandaj dışında tek parçayım. Bir yara izim olabilir, ama en azından bu kadar. En azından hayattayım. Şu anda yapabileceğim tek şey burada, ailemle, sevdiğim adamla ve sahip olduğum sevgili dostlarımla birlikte olduğum için Tanrı'ya şükretmek.

Ne zaman o konuşsa ve ben sadece başımı sallasam, gülüyor ve sesimi tekrar duymak için can attığını söylüyor. Çılgın kız cep telefonunu bile kayıt için çeviriyor.

-Bunu yapmak için deli olmalısın!

Kimseye göstermeyeceğine söz verdim. Göstermeyeceğine yemin ediyor ama ben ona inanmıyorum.

Paty saçımı tarayarak biraz şık görünmeme yardım ediyor.

-İşte, şimdi dışarıda tırnaklarını yiyen o adalet tanrısını kabul etmek için güzel görünüyorsun.

-Marco orada mı?

Yatağa yerleşmeye çalışıyorum, endişeliyim.

-Geldiğinden beri hastaneden ayrılmadı, onu kızdırmak istemiyorum, o yüzden şimdi gidiyorum.

Hayat bize oyunlar oynuyor ve bizi her anın tadını yoğun bir şekilde, aşktan korkmadan çıkarmamız gerektiğine inandırıyor. Onu camın kenarında, elinde aseptisi ve yoğun bakıma girmek için giydiği peleriniyle görüyorum. Paty bana Marco'nun burada olduğunu söylediğinden beri endişeliydim ama bu duyguyu ve gerçeği bir arada yaşamak tamamen farklı. Rüya mı gördüm yoksa gerçekten istediğim bir şey mi bilmiyorum ama içimden bir ses bana evlenme teklif ettiğini söylüyor.

Bana doğru attığı her adımda kendimi onun kollarına atma isteğim artıyor. Sesimin ne kadar fiyasko olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden susuyorum ve gözlerimin söylemek istediğim her şeyi ifade etmesine izin veriyorum.

-Merhaba.

Sesinin nefesini kulağıma yakın hissetmek tüm bedenimi titretiyor. Acı çekiyorum ama hayattayım. Dudaklarımız birbirine değecek şekilde yüzünü çekiyorum.

-Bugün daha iyi görünüyorsun," diye iltifat ediyor. Başımı sallıyorum.

-Ne oldu tatlım? Dilini kedi mi yuttu?

Ellerimle pençeleyerek eşlik ediyorum. Zavallı şey, kedinin bir şey yemediğini ama boğazıma yerleştiğini bilmiyor.

-Yatağa girmemi istemiyorsan pençelerini göstermemelisin.

Biraz geri çekilip çarşafı okşuyorum.

-Bana böyle bir teklifte bulunmanız hiç adil değil hanımefendi. Yapamayacağımı biliyorsunuz.

Ben somurtuyorum, o da kahkahayı basıyor.

-Neşeni nasıl da özledim, sevgilim. Sen yanımda olmayınca hayat çok sıkıcı. Ama şikayet etmeyeceğim. Çaba göstermeni bile istemiyorum. Bir an önce iyileşmelisin ki seni tamamen kendime alabileyim.

Yemin ederim şu anda boğazımı temizlemeye çalışıyorum, ama Kedigillerin Leydisi, böyle bir sevgiye nasıl kükreyerek karşılık verebilirim?

-Ameliyathanedeyken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun acaba?

Başımı sallıyorum.

Yatağa yaklaşıyor, elimi tutuyor ve diz çöküyor.

-Barbara Nucci, seni kaybetme korkusu bana artık her saniye yanımda sen olmadan yaşayamayacağımı gösterdi. Seni seviyorum denizkızı, benimle evlenir misin?

Bölüm 41

Caio

Sanırım hastaneye dönmek için yeterince bekledim. Bu sefer o küçük yastığın içeride olup olmaması umurumda değil. Barbara'yla beş yıl çıktım! O vücudu ondan daha iyi tanıyorum.

Saçımın son teline kadar yaptığım her şeyden pişmanım. Şu anda fiziksel acıyı iyileştirmesi gerektiğini biliyorum, ancak hiçbir şey hissettiğim pişmanlığın ve beni affetmesine duyduğum ihtiyacın acısıyla kıyaslanamaz.

Hastaneye döndüğümde beni nelerin beklediğini bilmiyorum ama kimseye boyun eğmeyeceğim. Onu görmek istiyorum. Olanlar için suçlanacak biri varsa, o da ben değilim. Birlikteyken, bisiklete binmesine ve inmesine asla izin vermedim, ama izin verici küçük erkek arkadaş bunu kabul ediyor, değil mi? Bak ne oldu.

Ailesini bekleme odasında bulmayı beklemiyordum. Beni ne kadar çok sevdiklerine, bana her zaman aileden biri gibi davrandıklarına ve hoş karşıladıklarına dair harika anılar canlandı gözümde. Tekne gezintilerini ve yaşlı Ana'nın her zaman kazandığı eğlenceli jet ski yarışmalarını hatırlıyorum. Ve işte burada: bikinili kadın bir zevk.

Derin bir nefes alıyorum ve onlara doğru gidiyorum. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, karşılama pek iyi olmayacak ama onları ne kadar üzgün olduğuma ikna edeceğim.

Sevgili kayınvalidem, uzun zaman oldu! Sizlerle böyle üzücü koşullar altında tekrar karşılaştığım için üzgünüm....

Ana'ya sarılmaya çalışıyorum ama sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi geri çekiliyor.

-Caio, olanlardan sonra herhangi bir yeniden bir araya gelmenin üzücü olacağını düşünüyorum," diyen kadının kocası da beklenmedik bir tepki veriyor.

-Oğlum, çocuğumuza yeterince acı çektirdiğini düşünmüyor musun?
Böylesine hassas bir zamanda buraya gelmenin gerçekten

layık mı?

Bir an ne diyeceğimi bilemeden onlara bakıyorum.

-Beni hayal kırıklığına uğrattıklarını biliyorum. Her şeyi açıklayabilirim. Barbara'yla birkaç kez konuşmaya çalıştım ama çok inatçı. - Çaresiz görünmeye çalışıyorum.

-Gelip açıklamak için aylarınız vardı. Sanırım zamanınız doldu. Eğer ziyarete geldiyseniz, Barbara'nın zaten çok iyi bir arkadaşı var, bu yüzden umarım bir nebze olsun terbiyeli olur ve gidersiniz," diye tavsiyede bulunur Adilson.

-İnanın bana, Barbi'yi seviyorum! Tamamen masum olduğumu söylemeyeceğim. Bir tuzağa düştüm.

Beni uzun zamandır tanıyorlar. En azından birazcık güvenilirliğim olmaması mümkün değil.

-Bu nasıl bir sevgi? Seven insan aldatmaz. Sen sadece kendini seviyorsun, Caio. Yazık... Elinde mutluluk vardı ve sen onu fırlatıp attın. Tekrara düşmek istemiyorum, umarım mesajımızı anlamışsındır.

-Ana cevaplıyor.

-O geldiğinde burada kalanın ben olduğumu biliyor muydun? -Sabrımı biraz kaybettim. -Motosiklet dediği o şeye binmesini hep yasakladım. Benim için o iki tekerlekli bir silah, ama öte yandan sen onu hep destekledin, çünkü sen de motosikletleri seviyorsun.

Bak ne oldu! Ve sen hala benden uzak durmamı istemekte haklı olduğumu mu düşünüyorsun?

-Bir delinin herhangi bir şekilde araba kullanıp kızımı ezmesinin benim suçum olduğunu mu söylüyorsunuz? Bu doğru mu?

Sadık zarafetiyle tanınan yaşlı kedi pozunu biraz kaybediyor.

-Hiç de değil. Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Ben bir hata yaptım. Barbara'ya fiziksel olarak zarar vermedim. Ancak, bahsettiğiniz o harika şirket benim... -Duraklıyorum, çok gergin bir şekilde. Barbara'nın o ölüm aracıyla, tek başına, gece vakti, bu felaket şehirde dışarı çıkmasına izin verdi," diyorum.

Hayatımda ilk defa şüpheli bir adam beni boğazımdan yakaladı.

-Evlat, git buradan yoksa babanın sana atması gereken dayaağı atarım. Kaba olma ve hile yapma dürtünü haklı çıkarmak için masum insanları suçlama. Burada kimse sana zarar vermedi.

kızıma fiziksel zarar vermek. Psikolojik hasara gelince, bence siz üzerinize düşeni zaten çok iyi yaptınız.

Gidiyorum, öfkeliyim.

-Sevdiğim kadına duyduğum saygıdan ve onlara duyduğum sevgiden dolayı ayrılıyorum ama Barbara'dan vazgeçmeyeceğim.

Gömleğimin yakasını düzeltiyorum ve kalan saygınlığımı korumaya çalışarak veda ediyorum.

Son zamanlarda, sanırım bir muza dönüşüyorum. Hepsi lanet bir etek yüzünden. Daha doğrusu... eteksiz bir kış. O kaltak Nicole'den nasıl da nefret ediyorum!

Barbara ve Marco

Lütfen, biri beni çimdiklesin! Hayatımın erkeğine onunla evleneceğimi Darth Vader'ın sesiyle nasıl söyleyeceğim?

Korkuyorum, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle "evet" demek istiyorum ama yapamıyorum. Durumun biraz sıra dışı olduğunu biliyorum.

Durumun biraz alışılmadık olduğunu biliyorum ama onu dizlerinin üzerinde, aşık bir şekilde görmek kalbimi eritiyor.

Konsantre olmuş ağzımı açacak cesareti topluyordum ki cep telefonu çaldı. Yaşasın Luke Skywalker!

Benim cevap vermemi beklediğini bildiğim halde cevap vermesi için elimle işaret ediyorum. Tereddüt ediyor, ama sonra ekrana bakıyor ve hala diz çökmüş bir şekilde cevap veriyor.

-Merhaba baba.

Gözlerimi Barbara'dan alamıyorum.

-Oğlum, kötü haberlerim var. Bir yargıç arkadaşım az önce beni arayarak Paula'nın anne ve babasının bir kaza geçirdiğini ve hayatta kalamadıklarını bildirdi.

Şok geçiriyorum.

-Ne zaman oldu bu?

-Dün gece Mogi-Bertioga otoyolunda oldu, ama tek kötü haber bu değil evlat. -Duraksıyor. Gittikçe daha çok endişeleniyorum. -Hastanede neler yaşadığını biliyorum. Aslında, annen ve ben Barbara'nın iyileşmesini dört gözle bekliyoruz. Ama benden kazadan kimin sorumlu olduğunu bulmak için hiçbir çabadan kaçınmamamı istediğinde, gerekli tüm bağlantıları kurdum ve birkaç dakika önce bir araştırmacı arkadaşımın kapsamlı bir rapor aldım.

-Baba, telefon çekmiyor. Seni beş dakika içinde ararım.

Barbara ile geçireceğim özel anı kaçırdığım için üzgün ve babamın az önce bana söylediklerinden dolayı daha da endişeli bir şekilde bulabildiğim ilk bahaneyi uyduruyorum.

Ayağa kalktı, şaşkın görünüyordu. Aklıma gelen tek şey, Victoria'yla ilgili bir şey olması gerektiği.

-Ailem sana öpücük yolladı.

Hikayelere inanmadığımı belli etmek için kaşlarımı kaldırıyorum.

-Babam az önce Paula'nın ailesinin bir kaza geçirdiğini ve hayatta kalamadıklarını söyledi. Annem için çok endişeliyim, çünkü Laura'nın yakın arkadaşıydı. Cenaze törenine gitmek isteyeceklerini tahmin ediyorum, bu yüzden kalamayacağım. Sanırım cenazeye gitmek isteyecekler, ben de kalamayacağım. Victoria'ya göz kulak olmalıyım.

Elimi ağzıma götürdüm. Marco yaklaşıyor.

-Linda, özür dilerim. İsteğimi başka zaman konuşuruz. Yemin ederim buraya özel olmasını dileyerek geldim ama.

Onu bir öpücükle susturuyorum ve sonra sesimde bir tuhaflık olduğunu fark etmemesi için çok yumuşak bir şekilde fısıldamak için onu çekiyorum.

-Git. İsteğiniz çok güzeldi ama cevabını ancak döndüğünüzde vereceğim.

Bir öpücükle daha vedalaşıyoruz. Yoğun bakımdan çıktığında, isteğine hemen yanıt vermediğim, onu önümde diz çökmüş halde bu kadar uzun süre beklettiğim için kendimi biraz korkak hissediyorum.

Annem kısa süre sonra, bir şey olduğunda her zamanki küçük gülümsemesiyle yoğun bakım ünitesine giriyor. Korkunç sesimle bile onu konuşturmaya çalışıyorum ama aldığım tek cevap Caio'nun hastanede olduğu ve selam bıraktığı oluyor. Bana başka bir şey söylemesine gerek yok. Sahneyi şimdiden hayal edebiliyorum.

Her zamanki gibi endişelenen annem hemşireyi aradı ve sesim hakkında bir doktorla konuşup konuşamayacağını sordu. Onunla ilgilenen nazik bayan

Ona bunun normal bir belirti olduğunu ve yakında geri kazanacağımı söyler, sonra ona yoğun bakımdan çıkmadan önce iyileşen birkaç hasta vakasından bahseder.

Annem ve ben birlikte biraz zaman geçiriyoruz. Babamın yokluğunu garipsiyorum, ta ki annemin güzelliği karşısında büyülenen orta yaşlı bir doktor bize yaklaşıp kadar. Erkeklerin ona verdiği tepki çok komik. Ailem bu tür şeylerle her zaman çok iyi başa çıkmıştır. Aralarındaki güvenle gurur duyuyorum.

Genç bayan, tıbbi kayıtlarınıza bir göz attım ve ameliyat sonrası iyi tepki verdiğinizi görüyorum. Bu nedenle, yoğun bakım ünitesinde bir gün daha kaldıktan sonra sizi odanıza taburcu edebileceğimi düşünüyorum.

Annem onu sorularla doldururken, mutlak dinlenmeye ihtiyacım olacağını açıklıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, Marco'nun isteğini düşünürken bile ona pek dikkat etmiyorum.

Günümüze geri döndüğümde, doktor ziyaret saatinin dolduğunu söylüyor. Bize bir dakika daha veriyor ve gidiyor. Bu fırsatı anneme beni endişelendiren şeyi söylemek için kullanıyorum (sanki bir şey saklayabilirmiş gibi, meraklı olan).

-Anne, Marco bana evlenme teklif etti.

-Ne kadar güzel, çocuğum. O yakışıklı adamı sevdim. Ve sen de evet dedin, değil mi?

Başımı sallıyorum.

-Sesimden utanmıştım ve tam ağzımı açmaya karar vermiştim ki telefonu çaldı. Sanırım şimdi tereddüt ettiğimi düşünüyor.

-Sende var mı Barbi? Sence de hayatının erkeği o değil mi? Çünkü onunla geçirdiğim kısa zamanda Marco'nun seni gerçekten sevdiğini anladım.

-Benim yok! Daha önce ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım o mutluluk trenine binmeye hazırım, anne.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve annem başımı öpüyor.

-Düzelt tatlım. Nucci kadınları her zaman ne için geldiklerini gösterirler.

Aklıma bir fikir geliyor ve bunu ona anlatıyorum, o da çok heyecanlanıyor ve her şeyle ilgileneceğini söylüyor. Ve annem her şeyle ilgileneceğini söylediğinde, bunun bir etkinlik olacağından emin olabilirsiniz.

Bölüm 42

Çerçeve

Ne yazık ki evlenme teklifimin romantik havasını bozmamaya çalışmak işe yaramadı. Ama önemli değil, çünkü nişanlandığımız gün yüzüğü parmağına takmak niyetindeyim: unutulmaz bir an olacak.

Onu yalnız bırakmak için ne kadar çaba sarf ettiğimi sadece ben biliyorum. Kapıyı zar zor kapattım ve babam çoktan telefona sarılmıştı. Ben konuşurken, bekleme odasına doğru ilerliyorum.

-Baba, Barbara'nın yanındaydım ve iyileşme sürecinde endişelenmesini istemedim, bu yüzden sana aramanın başarısız olduğunu söyledim, ama şimdi can kulağıyla dinliyorum.

-Anlıyorum evlat ve sen doğru olanı yaptın. Aslında, bence yüz yüze görüşsek daha iyi olur.

-Hayır, baba, şimdi söyle! Sinirlerim zaten gergin.

-Marco, sana söyleyebileceğim tek şey bunun bir saldırı olduğu, kaza olmadığı. -Dikkatli olmasına rağmen, konuya giriyor ve ben donup kalıyorum.

-"Nasıl?" diye soruyorum, şaşkınlıkla.

-Bir saldırı.

-Olamaz.

Bekleme odasında Barbara'nın ailesi onun yoğun bakım ünitesine girmesini bekliyor. Sanırım bir şey duydular çünkü endişeli görünüyorlar.

-Paranın satın alabileceği en iyi ekibe sahibim. Kız arkadaşına ne olduğunu araştırıyorum, unutma.

-Biliyorum ama bu ciddi bir suçlama," diye sözünü kesiyorum endişeyle.

-Bana kazadan bahsettiğinizde Albuquerque Senatörü Vicente Alcantara'yı aradım ve

-Neden Vicente'yi görmeye gittin? Ve onun tüm bunlarla ne ilgisi var? - Yine sözünü kestim.

Vicente çocukluk arkadaşımdır. Benden sekiz yaş büyük olmasına ve şüpheli bir aileden gelmesine rağmen, her zaman

İyi adam. Yıllar geçtikçe birbirimizden uzaklaştık. Siyasete olan tutkusu ve doğru bağlantıları onu güçlü ve saygın bir adam yaptı. Genç bir adam olarak siyasi makamlara seçildiğinden beri babam ondan saygıyla bahseder ama benim için o her zaman Vincent olarak kalacak. Yine de ondan iyilik isteme fikrinden hoşlanmıyorum.

-Hemen gelmelisin. Sana adresi mesaj atarım. Ama önce, Barbara'ya göndereceğimiz güvenlik görevlisine giriş izni vermelisin. Her an burada olabilir.

-Niyetin beni korkutmaksa başardın," diyorum kalbim boğazımda.

Babam sağduyulu ve çekingen bir adamdır. Hiç kimseye karşı yalan ifade vermemiştir ve beni rahatsız eden de tam olarak budur. Adilson ve Ana'ya bakıyorum ve babama bir dakika soruyorum.

-Bayan Ana, sanırım Barbara'nın bir arkadaşına ihtiyacı var. Adilson'la biraz konuşabilir miyim? Sanırım babam Barbara'nın kazasından kimin sorumlu olduğuna dair bazı bilgilere sahip.

Annesini endişelendirmek istemiyorum, özellikle de kalp sorunları olduğunu duyduğum için ve sanırım şimdi bu bilgiyi ona vermemeliyim. Bu herkesin iyiliği için önemli.

-Hum... Düşünmeme izin verecek misin? Bana hanımefendi demeye devam edersen, beni on yıldan fazla yaşlandırırsan, gitmene izin vermeyeceğim," diyor kızı kadar sevimli bir şekilde. -Elbette, sorun değil. Küçük kızımı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Gülümsüyor, Adilson'un yanağına bir öpücük konduruyor ve oradan ayrılıyor. Bu arada, Paulista Caddesi'ndeki bir binada buluşmamı söyleyen babamla konuşmamı bitiriyorum.

Adilson'a babamın az önce bana söylediklerini anlattım. Toplantıda hazır bulunmayı talep ediyor ki bunu zaten öngörmüştüm.

O anda yanıma Arap yüz hatlarına sahip, 40'lı yaşlarında görünen, rahat giyimli bir adam yaklaştı. Kendisini Oded Fehr olarak tanıtıyor ve tek kelime etmeden bana bir zarf uzatıyor. Zarfı açtığımda babamın el yazısının hatasız olduğunu fark ediyorum.

-Demek güvenlikten sorumlu olacak kişi sensin, öyle mi? Her şeye göz kulak ol lütfen. Hiçbir şeyin elinizden kaçmasına izin vermeyin," diye emrediyorum adama. Çok sertti bu arada.

- "Baban bana zaten tüm talimatları verdi. Gerekirse Barbara'yı kendi hayatım pahasına koruyacağım," diyor gerçek adı Kashim olan ama babamın notuna göre Oded adını kullanan adam.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Özel güvenlik görevlisinin varlığına izin vermek için hastane tarafından istenen evrakları doldurduktan sonra, Adilson ve ben toplantıya doğru yola çıktık.

Abaré şirket binasında

- Bu hoşuma gitmedi," diyor Caetano Montessori kardeşine, liderlik ettiği asker ekibinden bir *inek* tarafından gönderilen son bilgileri incelerken.

- Conrad Montessori not defterinin ekranına bakarak, "Siz de benimle aynı güvensizliğe sahipsiniz sanırım," diye yanıtlıyor.

- Tutku suçları yerine çatışma bölgelerindeki isyancılarla uğraşmayı tercih ederim. Bu bir karmaşa olacak," diye homurdanıyor en genç olan Caetano.

- Çoktan oldu. Masum bir kadın bu alçak yüzünden yoğun bakımda mı? - Conrado cevaplıyor.

Caetano ve Conrado Latin Amerika'nın en büyük kurumsal güvenlik şirketlerinden biri olan Abaré'nin sahibi. Tabiri caizse "yasal" bir işti.

Dünya için Conrado Montessori, başarılı bir şirketi yöneten bir yönetici olan Álvaro Nascimento'dur. Gerçek ise sadece küçük bir grup ayrıcalıklı insan tarafından bilinmektedir. Şirketin ayrıca çeşitli ülkelerden eski özel kuvvet askerleri tarafından eğitilmiş, yüksek riskli görevlerde uzmanlaşmış bir filosu vardır. Hiç var olmamış görevler için dünyanın farklı yerlerine gönderilen kimliksiz kadın ve erkekler.

Álvaro masanın arkasındaki adamdır, gizliliği sağlar ve nadiren sahaya çıkar. Bu gizli örgütün seçkin grubu, savaş sanatı ve kılık değiştirme konusunda yüksek eğitilmiş beş adamdan oluşuyor. Ana ekip, Bir, onun tarafından yönetiliyor. Ve şimdi

Elit grup, "arkasını kollayan" Albuquerque Senatörü Vicente Alcantara için bir iyilik yapıyor ve Yargıç Jordan Ladeia'nın gelinine yönelik suikast girişimini araştırıyor.

Odada bir bip sesi duyulur. Caetano tugayın güvenlik cep telefonuna bakar.

-Kashim zaten Bayan Nucci'nin güvenliğiyle ilgileniyor," diye duyurdu.

-Thor ve Javier hastane girişini koruyor. Bourregard kızın dairesinde bilgi topluyor.

-Conrad monitördeki anonsu okuyarak, "Ve güvenlik az önce Yargıç Marco Ladeia'nın kurbanın babasıyla birlikte geldiğini haber verdi," diyor. - Yargıç bizi mahkeme salonu ikide bekliyor.

-Bu hiç kolay olmayacak," diye yakınıyor Caetano, kardeşinin masasının üzerine saçılmış belgeleri toplarken.

-Conrad kapıya doğru giderken, "Asla öyle değil," diye cevap verir.

Çerçeve

Kahretsin. İşler kötünden daha kötüye gidiyor.

Birkaç dakika içinde Adilson ve ben 12. katta babamın bizi beklediği bir odaya alındık. Orada herkes birbirini selamlıyor.

Fark etmediğim bir kapıdan birbirine çok benzeyen iki adam girdi. Babam, belki de benim tuhaflığımı fark ederek, yabancıları tanıştırdı.

-Neler oluyor? -Conrad ve Caetano'ya açıkça soruyorum.

-Bilmeniz gereken ilk şey, Dr. Ladeia, bu görüşmenin hiç gerçekleşmediği. Benimle şahsen hiç konuşmadınız. Sadece nişanlınız için bir güvenlik görevlisi tutmaya geldiniz, başka bir şey için değil," diyor Conrado.

Barbara'nın nişanlım olduğunu nereden biliyorsun? Babama bile söylemedim.

-Tüm bunların Barbara ile ne ilgisi var? -En azından beni aydınlatır mı diye babama bakıyorum.

-Biz yaptığımız işte en iyisiyiz, bilmeniz gereken tek şey bu.

-Caetano'nun kibri dayanılmaz.

- "Babası için özel bir iyilik yapan senatör bizimle temasa geçti," diye açıklıyor Conrad. -Toplantının gizli tutulması gerektiğini anlamış olmalı.

- "Bu çok ciddi bir mesele Marco," dedi babam. - Ekibiniz Barbara'nın iş yerinden buluştukları restorana ve oradan da kaza yerine kadar olan yolculuğunu takip etti. Kazadan elli metre ötedeki bir binanın kamerası Barbara'nın motosikletine yaklaşan bir arabayı görüntüledi.

Yine donuyorum.

-Devam et. - Conrad'a bakarak soruyorum.

-Görüntülere çeşitli açılardan ulaştık ve yolculuğun büyük bölümünde siyah bir sedanın nişanlısının motosikletini takip ettiğini fark ettik.

Conrad, söylediklerini kanıtlayan birkaç fotoğrafı masaya koyuyor ve bizi suskun bırakıyor.

-Dikkatimizi çeken şey, restoranın fotoğraflarından birinde aynı sedanın çok yakın bir yere park edilmiş olduğuydu. Bundan sonra rotayı daha fazla araştırdık.

-Peki ne buldular?

-Araç onu takip ediyormuş. Sedan, Bayan Nucci ayrılmadan önce iki saatten fazla bir süre boyunca ofis binasının dışında park halindeydi.

Vücudum kaskatı kesiliyor. Elimi başıma götürdüm ve her şey karardı. Birinin Barbara'ya zarar vermeye çalıştığına inanamıyorum. Tehditlerin durduğunu sanıyordum.

-Yorum yapmama izin verin. -Caetano odadaki taş gibi sessizliği bozuyor. Ona bakıp başımı sallıyorum. -Tuttuğun güvenlik görevlisi pisliğin teki. Adamlarım kimsenin ona yaklaşmasına izin vermez. Bırakın motosikletine ya da kullandığı herhangi bir araca dokunmayı.

-Nereden biliyorsun?

-Çok daha fazlasını biliyoruz," diye açıklıyor Caetano. -Örneğin nişanlınızın tehditler aldığını. Böyle bir şeyi asla hafife almayın, Dr. Ladeia. Katiller ve psikopatlar istemeden hareket etmezler.

-Kimsin sen? -İlk ve son kez bilmek istiyorum.

- "Bizler, nişanlınıza zarar veren her kim olursa olsun, gözünü kırpmadan ve merhamet göstermeden peşine düşecek adamlarıdır. -Ve sadece ona çarpan arabanın sürücüsünü değil, aynı zamanda beynini de kastediyorum.

- "Öğrenmek için ne gerekiyorsa yap," diye emrediyor Adilson. - Birkaç gün içinde ayrılmak zorundayım. Çocuğumun refahını sağlamak zorundasınız. Tüm soruşturma ve güvenlik masraflarını ofisime havale edin.

Bana kartını uzattı. Ona endişelenmemesini söyledim ama beni durdurdu.

-İsrar ediyorum, Marco.

-O benim hayatım. -Tek söyleyebileceğim bu.

Tüm bunların arkasında ne olduğunu ve kendimizi nasıl savunabileceğimizi bilmemek kolay değil.

-Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Bize güvenin. O piçleri yakalayacağız.

Böyle konuşunca Conrad'ın sesi biraz daha insani geliyor.

-Bir sonraki adım ne? -diye sordu sonunda.

Toplantı iki saatten fazla sürüyor. Önümdeki adamların profesyonelliği ve mükemmelliği beni etkiliyor, itiraf ediyorum. Güvensizlik hala göğsümü kemiriyor ama Barbara'nın emin ellerde olduğunu biliyorum.

Bu adamların kim olduğunu hala bilmiyorum ve içimde bunu öğrenemeyeceğime dair bir his var ama ahlakı, bağlılığı ve onuru tanıyabiliyorum ve bunları onlarda görüyorum. Conrad'ın neler yaşadığını gerçekten bildiğini hissediyorum. Yorgunum ama kendime güveniyorum.

Paula

Polisten gelen telefonda sonra elimde cep telefonumla alışveriş merkezinin ortasında diz çökerek gülüyorum. Bazı insanlar deli olduğumu ya da mutlu olduğumu düşünüyor olmalı. Hayatımın en gergin gülüşüydü bu.

Onları ilk gördüğümde ağlıyordum ve şimdi, onları son gördüğümde ben de ağlıyor olacağım. Hayatın bir dakika içinde sonsuza kadar değişebilmesi inanılmaz.

Ailem beni hiç anlamadı. Beni hep adaletsiz olmakla suçladılar. Adaletsizlik. Adaletsizliğin ne olduğunu bilen var mı? Hiç sanmıyorum.

Yanağımın içini ısııyorum ve kahkahalarla birlikte bir damla gözyaşı akmaya başlıyor. Birden bir hıçkırık kaçıyor içimden ve elimin tersini gözlerime götürüyorum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama bir nehir gibi akıyorlar.

Bir elin omzuma dokunduğunu hissediyorum ve bunu görmezden gelecek gücüm olup olmadığını bile bilmiyorum. Biraz başımı kaldırıyorum ve karşımdaki kişinin ayaklarını görüyorum: Yıkanmaya muhtaç, yıpranmış All-Star spor ayakkabılar. Neredeyse gülecektim. Bu kişiyle ilgili kafamdaki imajın gerçekte örtüştüğünü anlamak için gerisini görmeme bile gerek yok.

-Hey, iyi misin, bir şeye ihtiyacın var mı? Birini aramamı ister misin?

Bu kez konuşmacıya bakıyorum ve biraz merhamet hissediyorum.

Bu eski moda cep telefonuyla bana gerçekten yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz? Başka kimsem yok ve bunun farkına varmak beni daha da ağlatıyor. Sahip olduğum tek insan beni düşünmeyen bir varlık için terk etti.

Ayağa kalktım ve saygınlığımın bir kısmını geri kazanmaya çalıştım.

-Teşekkür ederim! Şimdi iyiyim. Sadece bir krizdi. İyi eğlenceler, dedim ona şefkatle ve arkama bakmadan yoluma devam ettim.

Bunlar gözlerimden akan son yaşlar.

Bir vitrinin önünde duruyorum, derin bir nefes alıyorum ve yas elbisemi almak için içeri giriyorum. Ailem mükemmel bir uğurlamayı hak ediyor, bu yüzden her zaman olmamı istedikleri prenses gibi giyinmeliyim.

Cenaze töreni, kortej ve defin için her şeyi ayarladım, hazırlandım ve tören yeri olan San Pablo Belediye Binası'na doğru yola çıktım. Aileme son bir zarafet ve onur gösterisi olarak vedanın karşısında sağlam ve güçlü durmayı umuyorum. Tüm yüksek sosyete, yetkililer, yargıçlar ve politikacılar zaten hazır bulunuyor.

Her an yıkılacağımı düşünerek bana destek olmaya çalışan birkaç kişiden taziye mesajı alıyorum. Neden ısrar ettiklerini bilmiyorum.

Bana güzel şeyler söylemek ve yüzüme bakmak, bana bir kez daha sarılmak için gözyaşlarının ortaya çıkmasını beklemek.

Önümdeki iki tabutu görünce yüreğim parçalanıyor. Mühürlü olduklarını bilmeme rağmen yanlarına yaklaşamıyorum.

Az ileride Marco'nun ailesini görüyorum. Eski kocam onların yanında duruyor, arkası dönük, arkadaşlarımızla konuşuyor. Acıdan faydalanıyorum ve hayatımdaki adamı hareket ettirmeye konsantre oluyorum.

Ona gidiyorum ve kendimi kollarına atıyorum, teselli bulamıyorum. İtiraf etmeliyim ki sonunda gerçekten ağlıyorum, ailemin kaybını ve Marco'nun kollarında olmanın, kısa bir süreliğine de olsa tekrar kucaklanmanın rahatlığını hissediyorum. Ne zaman uzaklaşmaya çalıştığını hissetsem, hıçkırarak ağlıyor ve ona daha sıkı sarılıyorum. Yüzümü boynuna sürterek makyaj izi bırakıyorum. O kaltak onu bulduğunda nerede olduğunu bilsin istiyorum.

-Paula, ailene olanlar için üzgünüm. Sadece üzgün olduğumu söylemek için geldim. Umarım iyisindir, ama gitmem gerek.

-Lütfen şimdi gitme! Bugün sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ailemiz, kızımız! Dünyada yalnızım, aşkım.

-Hayır Paula, yalnız değilsin. Burada seni seven pek çok insan var. Gerçekten gitmem gerek.

Herkesin önünde ona bağırarak geliyor içimden ama kendimi durduruyorum. Bir süre ona bakıyorum ve sonra etrafım birkaç kişi tarafından sarılmış bir şekilde uzaklaşıyorum.

Vedalaşmanın verdiği acıdan daha kötüsü, yalnız olduğumu fark etmek. Töreni takip etmemeye karar verdim. Yaşadıkları hayatı ve aktardıkları neşeyi hatırlamayı tercih ediyorum. Eve dönüyorum.

Artık malikane benim, sadece benim! Artık istediğim tüm güce sahibim. Artık her şeyi yapabilirim.

Bölüm 43

Barbara

Günün geri kalanını Marco'dan haber alamadan, Rio de Janeiro'dan dönmesini bekleyen Marci ve Thiago'nun da aralarında bulunduğu ziyaretçilerle geçirdim.

-Tanrı aşkına Barbi, ne oldu?

Beni bu halde bulduğu için üzgün ve sıkıntılı görünüyor.

-Tam olarak bilmiyorum. Sadece sana söylediklerimi hatırlıyorum.

Hâlâ sinirli olmama rağmen, sanırım sesimi kısık çıkmayacak şekilde ayarlamayı başardım. Ya öyle ya da Thiago yorum yapmayacak kadar sağduyulu.

-Bu şehirde trafik gerçekten çok karışık. Önemli olan burada bizimle olman.

-Hastaneden çıkmak için sabırsızlanıyorum.

-İş için endişelenme. Acele etmeyin. En iyi personele sahibiz ve şubedeki çalışmalar çok iyi gidiyor.

İçim rahatladı. Thiago çok tatlı biri olmasının yanı sıra sadece kendi müşteri portföyüyle değil, benim müşteri portföyümle de ilgilenebilecek kadar yetkin biri. Arkadaşlığımız, üniversitenin ilk gününden itibaren ilk görüşte bir ortaklıktı. Bir sömestrden kısa bir süre içinde, bir gün ortak olacağımızı biliyorduk. Bugün, ofisin başarısı için ona sadece teşekkür edebilirim.

-Sen sahip olabileceğim en iyi arkadaş ve ortaksın, bunu biliyor musun? Kızarmıyor, utancından mosmor oluyor.

-Tüm bu iltifatlardan anladığım kadarıyla zaten doğru yoldasınız. Bu fırsatı veda etmek için kullanacağım.

Birkaç şakadan sonra Bigotito gider.

Bazı ilaçlar verildikten sonra, annemin hastaneden talep ettiği bir fizyoterapistten randevu aldım.

Ziyaret saatinin sonuna doğru Marco'yu görmeyi umarak kapıya bakıyorum ama babam görünüyor. Hayal kırıklığına uğradığımdan değil, onu seviyorum.

okşamalar ve sarılmalar, ama kalbim aşkımı özlüyor.

-O küçük gözlerde bir hayal kırıklığı mı görüyorum? -Çocukken yaptığı gibi burnumun ucunu çimdikliyor. -Artık bu yaşlı babaya ihtiyacın yok mu?

-Tabii ki gördüm. Bugün Marco'yu göreceğimi düşünmüştüm. Erken çıktı ve doğru düzgün konuşamadık bile.

-Eğer şirin öpücüğün sebebi buysa, bir sürprizim var.

Cep telefonunu çıkarıp bir numara yazıyor ve bana uzatıyor. İlk zil çalar çalmaz cevap verdi.

-İyi geceler, denizkızım.

Sesini duymak bile bedenimi ürpertiyor. Onun yanına ısınlanmak istiyorum.

-Nasıl oluyor da gidiyorsun ve bir daha geri gelmiyorsun? Size hala bir cevap borçluyum, doktor.

-O an için yaşıyorum aşkım. Sana söz veriyorum, bir dahaki sefere vereceğim sipariş çok özel ve kesintisiz olacak.

Neyin peşinde olduğumu bilseydi, eminim yaptığı her şeyi bırakır ve şu anda burada olurdu.

-Koleksiyon yapacağım.

-Linda, bugün hastaneye geri dönemedim çünkü günüm çok yoğun ve bir toplantıya takıldım. Şimdi Victoria'yla birlikteyim. Nana dünden beri onunla birlikte ve annemden cenazeden sonra gelmesini istemedim.

Sesinin gergin olduğunu duyuyorum. Neşeli hemşire nerede?

-Marco, neler oluyor? Bilmeni isterim ki, bana bir tonluk bir araba çarptı diye benden bir şey saklamana gerek yok.

-Yarın öğle yemeğinden sonra hastaneye gidip sana her şeyi anlatacağım. Şimdi dinlen, çünkü birazdan sevgi panzehirim ve bir öpücük telaşıyla orada olacağım.

-Söz veriyorum.

-Gerçekten teslim etmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Sadece mucizevi iyileşmenizi bekleyin. Göreceksin ki tıp bile şaşıracak. Beni hayal et.

Kapatmak istemiyorum. Tekrar yalnız kalmak istemiyorum. Onu yanımda istiyorum.

-Hayallerimde bile seni görüyorum. Seni seviyorum.

Cep telefonunu babama verdiğimde, o da sırtmaya başladı.

-Çocuğum! Beni geçmişe götürdün. Gözlerindeki ışıltı bana dört tekerlekli bisikleti aldığın günü hatırlattı. Bütün öğleden sonra onu sürdün ve bize sarılmak için geldiğinde başka bir şey söylemene gerek olmadığını hissettik, bakışın her şeyi anlatıyordu.

Bu kadar ilgi ve sevgiyle nasıl iyileşmem? Nefes almak bu kadar zor olmasaydı ve göğsümdeki ağrı azalmış olsaydı, yemin ederim tüm kabloları söküp kaçırdım. C2, C3 ve C4 boyun omurlarım kırıldı ve alfabeyi tamamlamak için T2, T3, T4 ve T5 olmak üzere dört göğüs omurum daha kırıldı; bunlardan biri, aceleyle geçirmem gereken ameliyat nedeniyle göğsümde yara izi bırakan bir iç kanamaya neden oldu.

Babam ziyaretin son dakikasına kadar benimle kalıyor, hemşire onu neredeyse dışarı atıyor. Ayrılmadan önce bana son birkaç günümle ilgili garip sorular soruyor ve biraz saldırgan davranıyor. Yalnız yaşamaya devam edecek kadar sorumluluk sahibi olup olmadığımdan şüphe etmeye başladığından endişeleniyorum.

Her neyse, bazen ateşimi ölçmeye, bazen ilaç vermeye, bazen de beni kontrol etmeye gelen hemşireler yüzünden bütün gece uyanık kalıyorum. Sabah, tek kişilik bir odaya alındığımın harika haberini alıyorum.

Annem, hastanede kimseyi rahatsız etmeden planlarımın sorunsuz bir şekilde ilerlemesini sağlamak için tüm ekibi çağırdı.

-Kızım, Paty, Marci ve ben dün istediğin tüm detaylarla ilgilenmek için ne kadar çok çalıştık tahmin bile edemezsin. Bence yakışıklı olanı şaşırtacaksın.

Kimse bana anneme fikir vermemi söylemedi. Artık çok geç. Sirk başladı.

Çerçeve

-Annen ve baban aradı ve gerekirse geleceklerini söylediler.

-Buna gerek yok nine. Geceyi evde geçirmek için ayarlamalar yaptım bile.

Bugünden sonra ihtiyacım olan tek şey banyo.

Çamaşırhaneye giderken ceketimi çıkarıyorum. Gömleğimi çıkardığımda yakasına makyaj bulaşmış olduğunu fark ediyorum. Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum.

Arkamı döndüğümde koruyucu meleğimle karşılaştım.

-Yorgun görünüyorsun ama seni biraz kızdıracağını düşündüğüm bir şey söyleyeceğim. Yemin ederim benim hatam değildi.

Pişmanlık ifadesini biliyorum.

-Bombayı gönder.

-Rafaela ile aranızda olanlardan haberim yoktu, o yüzden bugün Zé arayıp buraya geleceğini söyleyince içeri girmesine ve günü Victoria ile geçirmesine izin verdim. Zararı olmaz diye düşündüm. -Nana başını eğdi.

-Ama annen günün nasıl geçtiğini sormak için aradığında ona Rafaela'nın bana yardım ettiğini söyledim. Endişelendi ve bana her şeyi anlattı. O zaman çaresizdim. Seni aradım, anlıyor musun? Ama cevap vermedin.

Teslim oldum, derin bir nefes aldım.

-Nine, hiçbir şey için kendini suçlu hissetmene gerek yok. Rafaela onu artık burada istemediğini zaten biliyordu. Durumdan ve benim yokluğumdan faydalandı. Artık tüm hikayeyi bildiğine göre, onu daha fazla içeri alma.

-Aslında kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Öyle ki, ona gitmesinin daha iyi olacağını söylediğimde kabul etti ve sadece bugün onunla konuşmayı ayarladığınız için geldiğini söyledi.

-Doğru, Nana. Ama bu ona burada kalıp hiçbir şey olmamış gibi Victoria'ya bakma hakkını vermiyordu. Yarın, mahkemeye gider gitmez, onunla ilgileneceğim.

Onu başından öperim ve veda ederim.

Duş aldıktan sonra, Estela'nın Victoria'ya bakıyor olmasından yararlanarak Nana'nın benim için hazırladığı sandviçi yiyorum. Bu arada Oded'i arıyorum.

Daha önce olduğu gibi, adam bir asker gibi cevap veriyor, kısa ve öz. Ona amiriyle acilen konuşmam gerektiğini söyledim. Ayrıca Victoria için bir güvenlik görevlisi istiyorum. Victoria'nın güvenlik görevlisine daireye sadece Nana, ailem ve Estela'nın girebileceğini söylemiştim ama Rafaela'nın cazibesine kapılmış gibi görünüyor. Ne dedi?

Caetano'nun benim için çalışan güvenlik görevlileri hakkında söyledikleri doğru. Ekibi değiştirmem gerek.

Her şey yoluna girdiğinde, kendimi Victoria'ya adama vakti geldi. Yatak odasında Estela ile birlikte çizgi film izlediklerini görüyorum. Gece hemşiresi bunun sadece bizim için bir an olduğunu bildiğı için bir şey söylememe gerek yok, o da gidiyor.

Merhaba ufaklık. Baba-kız akşamı yapalım mı? -Kıvrımlarını gıdıklıyorum ve onu kucağıma alıyorum. -Evde olmayı seviyor gibisin. Nana'nın yemeklerinin hastane yemeklerinden daha iyi olduğunu itiraf edebilirsin.

Tombul küçük elleriyle oynuyorum, uzun parmaklarımı narin küçük parmaklarının etrafına doluyorum.

-Bugün Barbara'ya evlenme teklif ettim. Sana taptığını biliyor muydun? Babam, gittiğı yerden döner dönmez birkaç gününü bizimle geçirmesini istemeyi düşünüyor. Ne dersin? Üçümüzü bir arada hayal edebiliyor musun?

Yemin ederim gözlerinde bir onay parıltısı görüyorum.

Ona haberleri verdikten sonra bir hikaye okuyorum ve yanına uzanıyorum. Uykunun onu ele geçirdiğini fark ettiğimde onu öpüyorum, Estela'yı arıyorum ve odama gidiyorum.

Denizkızım ile telefonda bile olsa konuşmak ve prensesimle birlikte olmak kesinlikle daha huzurlu bir gece geçirmemi sağlayacak. Hepsi bu kadar.

Sabah erkenden, işe gitmeden önce ofisime gidiyorum ve masanın üzerinde bir not buluyorum.

Sevgili Dr. Marco,

Uygunsuz davranışım ile sizi utandırdığım için özür dilemek istiyorum. Utanç verici davrandım. Victoria ile çalışmaya başladığımdan beri ona o kadar bağlandım ki onu hayatımın bir parçası olarak benimsedim. Sanırım bu duygusal bağıllık kafamı biraz karıştırdı. İşten çıkarılmamla ilgili kararınızı yeniden gözden geçirmenizi rica ediyorum. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum.

Bugün Nana bana Barbara'ya ne olduğunu anlattı. Umarım daha iyidir.

Bir kez daha, beni geri alman ve küçük Victoria'mıza bakmaya devam etmeme izin vermen için sana yalvarıyorum.

Bekliyorum.

Rafaela

P.S.: Sadece Victoria'nın iyiliğini düşünün.

Ne kadar ısrarcı. Eski karımın hâlâ onun olduğumu düşünmesi yetmezmiş gibi, şimdi de Victoria'nın ona bağımlı olduğunu düşünen eski bir çalışanım var.

Bugün bunu halledeceğim ve tatil başvurumu yapacağım. Altı ay önce aldığım erteleme kararı daha doğru bir zamanlama olamazdı, çünkü şimdi bunu en iyi şekilde değerlendireceğim.

İK sorunlarını çözmeyi bitirdiğimde, üniversiteden iyi bir arkadaşım olan Jonas Pamplona'yı aradım.

-Dr. Marco, beni çağırma şerefini neye borçluyum?

-Ne kadar uzun süre konuşmamış olursak olalım, siz hala aynısınız: doğrudan ve konuya odaklı. Bildiğiniz gibi, tıbbi bakıma ihtiyacı olan bir kızım var ve doğumundan bu yana şiddetle tavsiye edilen bir hemşireyi işe aldım. Bu süre zarfında ondan şikayetçi olamam ama bana aşık oldu. Ama bunu yasal düzeye taşımak istemiyorum. Sadece kendimi korumak istiyorum.

-Aslında onu sebepsiz yere kovmalı, tazminatının tamamını ödemeli ve her şeyi kapatmalısınız....

-Mükemmel. Sahip olduğu istihdam haklarına hâlel getirmek istemem ama bununla uğraşmak da istemiyorum. Bu yüzden onu sizin ofisinize yönlendirmek istiyorum, böylece yasal prosedürleri uygulayabilirsiniz. Sizin için de uygun mu?

-Tabii ki hemşireyi aşık görmek için sabırsızlanıyorum!

Uğraşacak bir sorun daha azalınca, sabahı hastaneye giderek sonlandırıyorum. Ne kader ama. Sanırım ilaç kullanmayı tercih etmeliydim, çünkü kızımı birinden zar zor çıkarırken diğerine geri döndüm bile.

Barbara'yı göreceğimi düşündükçe kalbim küt küt atıyor. Sabah ona gönderdiğim çiçekler için teşekkür etmek üzere bana bir mesaj göndermemiş olmasından endişe etsem de Adilson bana yoğun bakımdan odasına alındığını söyledi.

Onu bulmak için endişeli bir şekilde hastane resepsiyonuna girdiğimde, odasına serbestçe girebilmek için tekrar giriş yapmam gerektiği söylendi.

-Bay Marco, hasta zaten maksimum sayıda ziyaretçi alıyor. Yukarı çıkmadan önce birinin aşağı inmesini beklemeniz gerekecek.

Tezgâhtar sıkıntımı fark etti.

-İsterseniz odayı arayabilir ve ziyaretçilerden birinden size yer vermesini isteyebilirim.

-Lütfen. Teşekkür ederim.

Bu ziyaretçilerden birinin Caio olmamasını umarak parmaklarımı şıklatarak bekliyorum.

-İyi günler. Ben resepsiyondan Ana Clara, Bay Marco Ladeia'nın yukarı çıkmasına izin vermek için birinin salondan aşağı inmesi gerekiyor.

Bir an dinliyor. Sanırım küçük bir gülümseme yakaladım.

-Hasta henüz odaya gelmedi. Testleri yapılıyor ama biri onu görmek için aşağıya iniyor.

Endişeleniyorum. Hatta onun yanında kalmadığım için biraz da suçluluk duyuyorum. Birkaç dakika sonra asansörün kapıları açılıyor ve ailesi çıkıp bana doğru geliyor.

Büyüleyici bir gülümsemeyle Ana kollarını bana açtı.

-Marco, burada olmana sevindim! Adilson ve benimle öğle yemeği mi yiyeceksin?

-Hanımefendi. -Konuşmayı kes. -... Ana, ne oldu? Seni tekrar görmek güzel. Seni takip edemediğim için üzgünüm ama Barbi'yi özledim. Aç olup olmadığımı bile bilmiyorum.

Adilson sırtımı sıvazladı.

-Hayal et oğlum, bu öğle yemeği özel olacak, inan bana. Barbara'nın odasına dönmesi en az bir saat sürer. Daha çok zamanımız var.

Barbara'nın ailesi biraz garip davranıyor ve konuşuyor. Sanki bir şeyler saklıyorlarmış gibi bir izlenim edindim.

-Bu doğru. Orada tek başına bekliyor olacaksın. Törende kalmayın ve bizimle gelin.

Ana kolunu bana doladı ve beni hastane restoranına götürdü.

Yerleştikten sonra bana sağlık raporu hakkında her şeyi anlattılar.

Bu fırsatı değerlendirip testleri soruyorum ve ikisi de birbirlerine bakıyorlar.

-Marco, kızımızın yanında olduğun için çok mutluyuz. - Ana bu konuda konuşmak istiyor gibi görünüyor. -Ona çok iyilik yaptınız. Uzakta yaşamak

Kalbimizi kırıyor ama artık sizi tanıdığımıza göre daha sakiniz.

Heyecanlandığını hissedebiliyorum.

-Ana, Barbara hayatıma giren bir melek. Emin olabilirsin. O ve Victoria benim en değerli varlıklarım. Ona bir kraliçeymiş gibi bakacağım.

-Hiç şüphem yok.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve bana çekici bir şekilde göz kırptıyor. Adilson ise daha açık sözlü.

-Marco, son birkaç gündür kızımı ne kadar çok sevdiğini gösterdin. Öte yandan, bir kez evlendiğini biliyoruz, neden bu sefer farklı olacağını düşünüyorsun?

-Öncelikle Barbara'ya duyduğum sevgi gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmediğimi belirtmek isterim. O benim içimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyor. İkinci olarak, onun için dünyadaki en iyi erkek olacağıma söz veremem ama elimden geleni yapacağım.

-Duymaya ihtiyacım olan şey buydu. Bu birlikteliği çoktan kutsadık. Şimdi, sanırım seni özleyen biri var.

Ana bana cep telefonumu uzattı. Ona bakıyorum, hiçbir şey anlamıyorum.

-Al bakalım, Marco. Videoyu izleyin.

Ekrana tıklıyorum ve Isabella Taviani'nin *Say yes for me* şarkısı çalmaya başlıyor. Birden Barbara beliriyor.

Yoğun bakımdan sedyeyle çıkıyor ve anne-babasının, Paty'nin ve tanımadığım iki kişinin bulunduğu odaya giriyor, hepsi elleriyle kalp yapıyor. O anda vücudumda diken diken olmayan tek bir tüy olduğunu sanmıyorum. Banyoya hazırlanırken annesi ve bir hemşirenin onu tutuşunu izlerken ellerim titriyor. Böylesine savunmasız bir durumda bile çok güzel.

Kocaman bir gülümsemeyle, neredeyse şirkette olduğumu unutuyorum. Müzik biraz yükseliyor ve ona gönderdiğim çiçekler, "Çiçekleri seviyorum" mesajıyla birlikte beliriyor.

Gözlerimi ekrana öyle sabitliyorum ki, bir ayrıntıyı kaçırma korkusuyla gözümü bile kırpmıyorum. Sonra Barbara beliriyor, saç ve makyajı iki yabancı tarafından yapılmış. Kadın hayal edebileceğimden çok daha tutkulu.

Birdenbire, video boyunca ilk kez konuşmaya başlıyor.

-Aşkım, tüm bu prodüksiyonu bir amaç için yaptım, ancak işe yaraması için sana verilecek yönergeleri adım adım takip etmen gerekiyor. Hiçbir adımı atlayamazsın. Restoranın çıkışında, elinde zarflar olan bir haberci olacak. Hepsini alın ama sadece benim odamdayken açın. Sayısal bir sıra olduğunu göreceksin. Hepsini oku ve sadece sonuncusunu bitirdiğinde benimle konuş.

Masadan nasıl kalktığımı bile bilmiyorum çünkü bacaklarım titriyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki ağzımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Adilson ve Ana bana sarıldı.

-İyi şanslar, Marco. Çocuğumuza iyi bak.

Kuryeyle buluştuğumda bana beş zarf uzattı.

Tüm bunları nasıl organize ettiniz? Asansör yükselirken duygularım sel gibi akıyor. Elim kapı koluna koyuyorum, derin bir nefes alıyorum ve yavaşça kapıyı açıyorum.

Önümde hayatımın kadını, güzel ve mutlu bir yüzle duruyor. İki adımda ona ulaşıyorum ama hiçbir şey söylemiyor, sadece elimdeki kırmızı zarfları işaret ediyor. İlkinin açıyorum.

Görünüm

Gözlerimizin ilk kez buluştuğu anın neşesine rağmen, içimden bir ses hayatımın erkeğini bulduğumu biliyordu. İlk başta, bunun sadece güçlü bir kimya olduğunu düşündüm, vücudunuzun benimkinin yanında olması için susuzluk her şeydi, ama zaman geçtikçe, bakışlarınız aramızdaki şeyin fizikselin ötesine geçtiğini keşfetmemi sağladı. Kalbimi ve ruhumu işgal ettin.

Ona bakıyorum, üzerinde "Seni seviyorum!" yazan küçük kırmızı bir tabela tutuyor. Okuyun! Dominatrix görünümüne bayılıyorum.

Titrek ve gergin, dediğini yapıyorum.

Zevk

Dokunuşun zaten bedenimin bir parçası, ellerin beni cennete götürüyor, kokun beni tutkuyla sarhoş ediyor, tadın beni şehvetle sarhoş ediyor. Bir daha asla ayrılmayacağım derin bir denizde arzularınıza ve özlemlerinize teslim oldum.

Kendimi tutmanın, onu kollarıma almak için duyduğum muazzam arzuyla savaşmak için kaslarımı kaskatı tutmanın ne kadar zor olduğunu sadece ben biliyorum.

Üçüncü zarfı açıyorum.

Güven

Birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıyoruz ama yine de yakın ve suç ortağı olduk. Güvenimi kazandınız ve hayatımızın sonuna kadar sürecektir samimi ve dürüst bir bağımız olduğunu biliyorum.

Rozetini bir saniye bile bırakmıyor.

Hayranlık

Sana bir erkek, bir profesyonel ve hepsinden önemlisi bir baba olarak hayranım. Victoria ile birlikte, sana duyduğum sevginin aynısıyla seveceğim ve bakacağım bir aile kurmak için kendimi sana teslim ediyorum.

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Ona doğru bir adım daha atıyorum ama Barbara kutsanmış levhanın yanındaki parmağını kaldırarak sadece bir tane daha olduğunu söylüyor.

Sebepler

Hayat, ben gerçek aşkı sadece seninle tanıştığımda tanıdım ve tüm bu nedenlerden dolayı diyorum ki...

Cevabımı öğrenmek istiyorsanız, bana gelin.

Gözlerimiz birleşir. Bu hayatımızın en teslimiyetçi anı. Barbara'ya doğru yürüyorum, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını siliyorum.

-Evet, Bayan Ladeia olmayı kabul ediyorum.

Dünyadaki tüm sevgimle onu kollarıma aldım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bölüm 44

Nicole

Şaplak atmanın beni neden heyecanlandırıldığından tam olarak emin değilim. Belki de bunun çocukluğumla bir ilgisi vardır. Sekiz kardeşli bir ailenin tek çocuğuyum, bu yüzden bu kadar testosteronun ortasında ailemin dikkatini çekmek için erken yaşlardan itibaren asi bir çocuk olmak zorunda kaldım. Yine de başarılı olamadım, çünkü benim için hiç zamanları olmadı. Belki de yemekten hoşlandığım tokatlar bana hiç sahip olmadığım ilgiye sahip olduğum hissini veriyordur. Bilemiyorum.

Nasıl sessizce kalkacağımı düşünüp duruyorum. Uyanırsa ikinci kez isteyecektir ve itiraf etmeliyim ki o kadar hareketten sonra ağrım var. Kaçacak biri değilim, ama kabul edelim... sert ve şiddetli bir sikişten sonra biraz dinlenmeye ihtiyacınız var. Gündüz biriyle, gece diğeriyle yatmak, takip edilenleri kızarmış ve şişmiş halde bırakıyor.

Güçlü kollarından sıyrılıyorum, sonra büyük cam yatak odasının kapısını açıp balkona çıkıyorum. Temiz hava beni uyandırıyor.

Zaman geçiyor. Altın yüzüğü bir elden diğeriye geçirmek istiyorsam daha enerjik olmalıyım.

Caio ile onuncu kez konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Benden kaçıyor mu? Bu mümkün değil. Nişanlığımın kaybedecek çok şeyi var.

Korkuluklara yaslanıyorum, çırılçıplak, ay ışığında yıkanıyorum ve kendimi hayallere kaptırıyorum. Hala gözlerim kapalı, sıcak bir bedenin yaklaştığını fark ediyorum.

-Herkes vücuduna hayran kalsın diye çıplak olmayı seviyor musun? - diye fısıldıyor sevgilim, gittikçe garipleşiyor ve ince bıyıklarının tüylerini boynuma sürüyor, beni çıldırıyor. -Bence çok teşhirci olduğun için herkesin içinde cezalandırılmayı ve vücudunun istismara ne kadar iyi tepki verdiğini göstermeyi seveceksin.

Sert ellerinin göğüslerime dokunduğunu hissediyorum, onlar da şişerek karşılık veriyor. Kavrayışını yoğunlaştırıyor, meme uçlarıma işkence ediyor ve bir anda kalın siki sert ve derin bir şekilde beni işgal ediyor. Sanki beni parçalara ayırıyormuş gibi hissediyorum. Eylemin acımasızlığı beni ısılatıyor. Yüksek sesle acı ve zevk iniltileri çıkarıyorum. Göğüslerimden birini serbest bırakıyor, elini saçlarıma doluyor ve sertçe çekiyor.

Birden hareketleri tehditkâr bir yoğunluğa büründü. Adrenalin beni heyecanlandırıyor ama ilk kez korku hissediyorum.

-Beni geçmeye çalışma. Benimle oynama, sürtük.

Bu adamı artık tanımıyorum. Binlerce soru bana işkence ediyor. Yarın sabah, yapacağım ilk şey Caio'yu mat etmek olacak. Bu durum tehlikeli olmaya başladı.

Caio

Oraya gidip aşağılanmak yerine hastaneyi defalarca aradım. Her seferinde farklı bir hemşire ile arkadaş oldum ve Barbara'nın tıbbi raporunu aldım. Tek sorun üzücü hikayeyi tekrar tekrar anlatmaktı ama buna değdi. Ayrıca uzaktan da olsa Barbi'yi görmek için ücretsiz bir iznim oldu.

Aşk ironiktir. Hayatta en çok sevdiğim insana bakıyorum, nasıl olur da kalbime bu kadar yakın ve kollarımdan bu kadar uzak olabilir?

Birden omzumda bir el hissediyorum ve zamanımın dolduğunu anlamak için bakmama bile gerek kalmıyor. Koridorda karşılaştığım hemşirelerden biri olsaydı, sanırım birkaç dakika daha zamanım olurdu. Yine de uzaktan da olsa hayatımın kadınına gördüğüm için mutluyum.

Şimdi daha sakın bir şekilde, sevgilimi gerçekten kaybetmiş olabileceğimi fark etmeye başladım. Yine de pes etmeyeceğim.

Arabayken yapmam gereken bir şey daha olduğunu fark ediyorum: Nicole. Bütün gece uyuyamadım, nasıl yapacağımı düşündüm.

Neden o lezzetli kaltağa güvendim ki?

Ofise varıyorum ve içeri girer girmez, sekreterimin huysuz papağanı ile İK'dan kıcı yolunmuş yaşlı tavuğun yaygara kopardığını görüyorum. İçeri girdiğimi fark ettiklerinde donup kaldılar.

- "Günaydın Bay Caio," diyor içlerinden biri bir süre sonra. - Bu kadar erken geleceğini bilmiyordum.

- İyi bir gün geçirmek istiyorsan, kendi işine baksan iyi edersin. Bence iyi bir maaş vermemin bir sebebi var.

Sekretere bir telefon görüşmesi yapmasını emrediyorum ve odaya ateş püskürerek giriyorum. Etrafım bir grup beceriksiz tarafından sarılmıştı.

Bilgisayarı açtım. Telefon çalışıyor ve istediğim arama olduğunu düşünerek açıyorum.

-Merhaba.

-Caio, aşkım, telefonunun nesi var? Dün gece seni birkaç kez aramaya çalıştım.

Talihsiz sekreter talebin hangi kısmını anlamadı?

-Bir toplantının ortasındayım ve şu anda konuşamam Nicole.

Kapatmak üzereydim ama alçak herif daha hızlıydı.

-Nerede olduğuma inanamayacaksın.

-Bak Nicole, gerçekten, şimdi değil....

-Caio, tatlım, vaktini almayacağım. Sadece sana burada, stüdyoda, flörtümüzün bir retrospektifini yaptığımı söylemek istiyorum. En güzel anlarımızdan oluşan bir videoyu düğün davetiyesi olarak göndermenin çok farklı olacağını düşündüm. Ne dersin sevgilim?

Bu da ne? Başka bir şantaj mı?

-İstediğin şekilde yapabilirsin. Fikirleriniz her zaman harika. Eminim konuklar ne kadar yetenekli olduğunuzu görmeye bayılacaklar.

Endişelendiğimi düşünme zevkini size tattırmayacağım.

-Caio, bence 10 Ekim harika bir tarih. Çarşamba gününe denk geliyor.

-Nicole, daha fazla konuşamam. Öpüyorum.

Veda etmeden telefonu kapatıyorum, yumruğumu masaya vuruyorum ve hemen bir e-posta yazmaya başlıyorum.

Güzel ve etkili bir sekreter,

Size söylediklerimi yapmak bu kadar zor mu? Beni anladığınızı sanmıyorum, bu yüzden bu sefer daha açık bir şekilde söyleyeceğim: ŞİMDİ JOHN THE INVESTIGATOR'I ARAYIN VE

ONDAN BAŞKA KİMSEYİ ARAMAYIN.

Birkaç dakika sonra telefon tekrar çaldı. Fantastik sekreterin ne söyleyeceğini duymak i ç i n bekliyorum.

-Bay Caio, Bay Juan telefonda. Bağlayabilir miyim?

-Dediklerimi yapmak o kadar da zor değil, değil mi Vera? Bunu aktarabilirsin.

-Juan, nasılsın?

Bu adam gerçek bir keşif, çok yetenekli. İhtiyacım olan tüm hizmetleri mükemmel bir şekilde yapıyor. Biraz pahalı ama her kuruşuna değer.

-Hizmetinizdeyim patron. Ne diyorsun?

-Başka bir işe ihtiyacım var ama şimdi biraz farklı.

Rafaela

Geleceğime bir yabancıнын karar vermesini beklediğime inanamıyorum. Bir anlık melankoli beni huzursuz ediyor.

Ne kadar aptalmışım. Körmüşüm ve bunu fark edememişim. Tanıdığım en iyi adamın yanında sessizce o kadar uzun süre bekledim ve eski sevgilisiyle yaptığı bir konuşmada kendimi o tuhaf sahnenin içine çekmesine izin verdim. Yazıklar olsun bana. Çocukça ve kaba davrandım.

Yaptığının yanlış olduğunu fark etmeme rağmen, kindar kadının tavsiyesine yine uydum ve günü çocuğumla geçirerek ona karşı geldim. Bunu yapmamalıydım. Profesyonel olmam gerektiğini bilmeme rağmen bağlandım. O küçük savaşıya duyduğum sevgi benden daha büyük.

-Bayan Rafaela, Dr. Jonas sizi görecektir. Lütfen benimle gelin.

Ayağa kalkıyorum, derin bir nefes alıyorum ve ormanda kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi etrafa bakınarak sekreteri oturma odasına kadar takip ediyorum.

Her yerde dekoratif objeler var. Arka planda hafifçe çalan klasik müzikle gerçek bir lüks. Bir hukuk bürosundan çok bir analistin ofisine benziyor.

Odaya varıyorum ve oturuyorum. Kendimi kaptırmış bir halde önümdeki güzel bronz resme dokunmak istiyorum ama elimi uzattığımda hayatımda duyduğum en seksi sesi duyuyorum.

-İyi günler, Rafaela Faria. Ben Dr. Jonas Pamplona. Gecikme için özür dilerim. Bildirinizi basıyordum.

Kafamı kaldırıp bakmıyorum, sadece elimi uzatıyorum. Soğuk ve titrek olduğunu biliyorum ama tutuşum güçlü ve sıcak.

-İyi günler doktor. Biliyorum, Dr. Marco avukat tuttuğu için işten çıkarılmamı haklı bir nedene bağlamış olmalı. Hak edilmişti.

Nereyi imzalayacağım? -Mavi gözlü, siyah saçlı ve her kadını utandıracak bir gülümsemeye sahip adama soruyorum.

-Sakin ol, Rafaela. Sana hâlâ açıklamam gereken çok şey var. Marco, Victoria'ya olan bağlılığınız için minnettar ve işten çıkarılma nedenlerinizi göz ardı etmeyi uygun gördü.

Marco avukata her şeyi anlattı da ne demek? Ona kalbimi verdim! Utanç içindeyim, karşımdaki adama bakamıyorum ve tarihin en bayağı, en iğrenç kadını olduğumu düşünüyorum.

-Bak, devam edebilir miyiz? Marco'nun hiçbir şeyi ifşa etmeye hakkı yoktu.

-Rafaela, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben Marco'yu temsil eden avukatım ve çok açık nedenlerden dolayı işten çıkarılma nedeninizi bana söyledi. Utanman için bir sebep göremiyorum. Mesleğimi icra etmek için yemin ettim ve bana iletilen her şey kimseye söylenmeyecek. Niyetim sadece istifaya göre hareket etmek. Bu amaçla, ayrıntıları bir kenara bırakalım ve konuya gelelim.

Ne kadar kibirli. Anlamıyor musun? Olan her şey benim için çok şey ifade ediyor. Hiçbir uyarı olmadan, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Ne güzel. Ödenecek bir kuruş daha.

Yanımda bir beden hissediyorum. Mükemmel erkek eli bir mendil uzatıyor. Mendili alıp burnuma götürüyorum. Aniden, sarhoş edici odunsu bir kolonyanın kokusu duyularımı istila ediyor. Midemde bir ürperti hissediyorum ve ürperiyorum.

-Bir dakikaya ihtiyacın var. Bir bardak su alıp hemen döneceğim.

Bir gözyaşı okyanusunda boğulurken, utancımın ve terbiye yoksunluğumun eşliğinde kalıyorum.

Dakikalar geçiyor ve sonra ben sesimi çıkarmadan odada onun varlığını hissediyorum.

-Daha sakın mı?

Avukat bana bir bardak su uzatıyor. Hepsini bir yudumda içiyorum, sonra güzel kaşlarını kaldırmış olan ona bakıyorum.

-Teşekkür ederim. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Biraz kırıldım çünkü Dr. Marco'ya hayatım boyunca kendimi hayatımın erkeği için sakladığımı söylediğimde, kimseye hala bakire olduğumu söyleyeceğimi hayal etmemiştim.

Bana farklı bakıyor, bu yüzden bu detayın bir yenilik olduğunu fark ediyorum.

-Rafaela, inan bana, eski patronuna söylediğin her şeyin ayrıntıları bana iletilmedi. -Elimi ağzıma götürdüm. -Müvekkilim bana sadece ikiniz arasında utanç verici bir sahne yaşandığını ve bir iş ilişkisine yakışmayan bir duygu ifade ettiğinizi söyledi.

Bir top daha dışarıda. Yapabileceğim en iyi şey ağzımı kapalı tutmak. Yüzüm bir kez daha yanarken, utançtan yerin dibine girdim.

-Artık durumun farkında olduğumuza göre, iptali imzalayabileceğinizi düşünüyorum.

Bana yaklaşmak için masanın üzerinden biraz eğiliyor ve her şeyi anlatmaya başlıyor. Ona neredeyse hiç dikkat etmiyorum. Tek görebildiğim karşımdaki muhteşem adam. Kendimi daha rahat hissediyorum ve sonra onun güzel siyah takım elbisesini, beyaz gömleğini ve kırmızı kravatını fark ediyorum. Parfümü insanı bağımlı hale getiren bir tür uyuşturucu gibi.

-Rafaela, eğer kabul ediyorsan, burayı imzalayabilirsin.

Bana dikkatle bakıyor ve diliyle dudaklarını ıslattığını gördüğüme yemin edebilirim.

Üstüne üstlük, ona bakarken fotoğraf makinemi çekiyor. Bir maymun daha, ama sanırım hoşuna gidiyor, çünkü tavuskuşu kuyruğunu daha geniş açarak görmemi kolaylaştırıyor ve gülümsüyor. Çenem düşüyor - adamda diş macunu reklamlarındaki gibi bir gülümseme var! Beni bir şahin gibi izliyor ve ben de kendimi yakalanmaya hazır kolay bir av gibi hissediyorum. Tabii, durum farklı olsaydı.

-Her şeye katılıyorum. Lütfen, kaleminizi ödünç alabilir miyim?

Bana verdiğinde parmaklarımız birbirine değdi. Elim çabucak çekiyorum.

Ama önümdeki kağıda konsantre olduğumda, nasıl imza atacağımı bile bilmiyorum. Adımı yazmanın bu kadar acı verici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Victoria'yı düşünüyorum. Belki ileride bunun en iyisi olduğunu anlayacağım.

Özel çocuklar koğuşunda gönüllü olarak çalıştığım bir yetimhanede büyüdüm. Diğer çocuklar benimle dalga geçer, hastalar gibi hasta olduğumu ve bu yüzden benimle oynamadıklarını söylerlerdi. Virüs kapmaktan korkuyorlardı.

Hemşirelik okumaya karar verdiğimde hangi alana yöneleceğimi zaten biliyordum. Gündüzleri ders çalışıyor, geceleri ise yaşlılara bakıcılık yapıyordum. Yaşlıların bezlerini değiştirirken ve uykuya daldıklarında ders çalışıyordum. Sanırım gecede yaklaşık dört saat uyurdum. Ama üstesinden geldim ve hiçbir maddi yardım almadan mezun oldum.

Şimdi göğsümde büyük bir acıyla buradayım. Yine de azmimi ve kararlılığımı yeniden kazanmaya çalışacağım ve kim bilir belki bir gün bu çilenin üstesinden gelebilirim. Tek bildiğim, bir daha asla nazik gülümsemelerin tüm sevgimi kazanmasına izin vermek gibi kırıntıları kabul etmeyeceğim.

Marco'ya aşık oldum çünkü onda dünyanın en saf duygusunu gördüm: yaşam sevgisini. Kalbimi bir daha asla bir erkeğe açmayacağım. Artık acı yok. Diğer yarıyı bulmanın romantik hayalleri artık yok. Hatalarımdan ders aldım.

Evrakları imzalamayı bitiriyorum, derin bir nefes alıyorum ve saygınlığımı yeniden kazanmaya çalışarak ayağa kalkıyorum.

Elimi veda için uzatıyorum.

-Teşekkür ederim, Dr. Jonas. Ve ağlama krizim için özür dilerim. Olanlardan dolayı çok utanıyorum.

Elimi tutuyor ve yeniden bir tür bağlantı hissediyorum.

-Neden özür diliyorsun?

-Özür dilerim doktor, ama burada olan her şeyi tekrar etmeyeceğim. Eğer unuttuysanız, çok teşekkür ederim.

Bir centilmen olmasına rağmen elimi bırakmıyor ve odadaki klimanın bozuk olduğundan şüphelenmeye başlıyorum, çünkü sıcaklık normal değil.

-Özür dilemene gerek yok, Rafaela. Bir hata yaptın ve bedelini ödüyorsun. Hayatına devam et," diye öğüt veriyor, o kadar sevecen bir tonda ki haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor.

-Sonra görüşürüz, Dr. Jonas.

-Bir işin var mı, Rafaela?

Bu ses tonu da ne? Ve gerçekten, bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var - bir sonraki işverenime ne yaptığımı söylemem için beni araştırıyor mu?

-Hayır. Ama bugün bazı arkadaşlarımı arayacağım.

-Numaranı alabilir miyim?

Tacizci gerçekten de kendimi Marco'ya sundum ve o da çok güzel diye bekaretimi herkese sunacağımı mı düşünüyor?

-Bakın, Dr. Jonas, ben düşündüğünüz gibi biri değilim. Marco'yla olan şey gerçek aşktı, bu yüzden telefonumu sebepsiz yere vereceğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Cesur olan gülüyor ve elimi biraz daha sıkıyor, sonra bana ters ters bakıyor.

-Biraz kendini beğenmişsin, Rafaela Faria. Telefon numaranızı istedim çünkü ileride görüşmek için tavsiye edebileceğim biri olduğunu düşünüyorum.

İşte bu kadar. Günün gaflar dizisini bir güzel kapattım. Hatalar dizisini tekrar düşündüğümde histerik kahkahalarım engel olamıyorum.

Sanırım şok oldu ya da belki de beni umursamayan çılgın bir kadın sanıyor. Gözyaşları bana tekrar saldırmaya çalışıyor.

-Tekrar özür dilerim, Dr. Jonas.

-Eğer benden bir daha özür dilersem, Rafaela, kaba olmak zorunda kalacağım ve özürleri dinlemek zorunda kalacak olan sen olacaksın. Kahkahalara gelince, bunun nedeninin müvekkilimin size verdiği cömert tazminat olduğuna inanmayı tercih ederim.

Ne? Miktarına bile bakmadım.

-Öyle olmalı, doktor. Haklısınız. Tazminattan çok memnunum.

İroninin farkına varıyor ve ancak parmaklarımda daha sıkı bir kavrama hissettiğimde ne onun elimi bıraktığını ne de benim onunkini bıraktığımı fark ediyorum.

Beceriksiz ve gergin bir şekilde diğer elimle cüzdanımı çekiştiriyorum ama sonunda masanın üzerindeki heykelciğin kayışına dolanıyor ve yere düşüyor. Sanırım cömert tazminatım için bir hedef buldum.

Bölüm 45

Çerçeve

-Barbara Nucci, gelecekteki Bayan Ladeia, size her gece sizi sevdiğimi söyleyeceğime ve bunu size her gün kanıtlayacağıma söz veriyorum. Sol göğsünüzün yan tarafındaki şu ben var ya? -Çok bastırmamaya dikkat ederek işaret ettiğim yere dokunuyorum. -Bir sonraki hayatımda o olmak, bedenini bir daha asla terk etmemek istiyorum.

-Ben de Dr. Marco Ladeia, sizi hayatım boyunca seveceğime söz veriyorum, ama...

Yaramaz kızın sesi hala biraz kısık ve yorgun, merak uyandırıcı.

-Ama...

-Ölümden sonraki hayatla ilgili kısmı sevmedim mi? Demek istediğim? Buna değmez. Eğer öyleyse, dünyanın en seksi erkeğini kollarımda nasıl tutacağım?

Her şey için seksi. Ona sarılmadan duramıyorum.

-Seninle olduğum sürece, nasıl olduğu umurumda değil.

-Ben olsam başka yerler önerirdim.

Tırnaklarını göğsümde yavaşça gezdiriyor ve birinin uyandığını fark ediyor.

-Gelecekteki bayan Ladeia, iyileşmenizi bekleyen sessizlikle oynamayın. Bazen sessiz olan, nekahat dönemindeki hastalara bile saygı göstermeyen çok kötü bir çocuktur.

-Leğen kemiğimi kırmadım. Sadece birkaç kaburgam kırıldı, müstakbel kocam. Ya kötü adama onu çok özlediğimi ve bunu düşünmenin bile beni ıslattığını söylersem?

Ağzımı kulağına götürdüm, onu koklamak için sabırsızlanıyordum.

-"Nefis bir şekilde kışkırtıcı davrandığınızı söyleyebilirim," diyorum, sesim arzudan boğuklaşarak.

Görünüşe bakılırsa, fermuarımı açmayı umursamıyor. Ereksiyonum kendi kendine titreşerek onu selamlıyor.

-Müstakbel kocam, sakıncası yoksa kapıyı kapatabilir misiniz? Bugünkü ilaçları aldım ve doktora gittim, o yüzden bir süre kimseyi beklemiyorum.

-Yapmasan iyi edersin.

-Acı çeken birinin isteklerini reddedemezsin. Kötü çocuğa ne istediğimi gösterebilmem için biraz mahremiyete ihtiyacımız olacağına eminim.

-Bunu yapacağım, ama bir şartla.

-Hangisi?

Bir saniye bile beklemiyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar anahtarı çeviriyorum.

Barbara

Susamış gözlerle yavaşça yaklaşıyor. Derin bir nefes alıyorum ve göğsümdeki ağrı beni dikkatsiz davrandığım konusunda uyarıyor ama ne önemi var. Heyecanlanmak sağlıklıdır.

-Koşulları bilmek ister misiniz? Merak etmeyin hanımefendi. Koşullar birazcık mucize ilaçla sınırlı. Sadece doktora alanımı değiştirdim. Artık sizin için en iyi ilacı bulacak doktor benim.

Çok sıcak. Parmağımla onu bana çağırıyorum. Ama Marco bana işkence etmeye karar veriyor ve cennete ulaşana kadar iki elimi de vücudunda aşağı yukarı gezdirerek bana ne kadar tahrik olduğunu gösteriyor.

-Bu özel muayenehanem olduğu anlamına mı geliyor?

Söz dolu yaramaz göz temasını kesmeden, ona heyecanın karşılıklı olduğunu gösteriyorum. Ona son sürprizimi vermek için çarşafları geri çekiyorum: kalçamın kıvrımlarına kadar açık, seksi kırmızı bir gecelik.

Bacaklarımı yavaşça açıyorum ve cinsel organımı örten kırmızı bezi ortaya çıkarıyorum. Acı hissetmemeye dikkat ederek bezi kendimden uzaklaştırıyorum.

üzerini örtüyor, kendini teşhir ediyor ve Marco'nun dokunuşu için haykırıyor, o da mesajı alıyor ve yatağa yaklaşıp üzerime eğiliyor.

-Bu kadar lezzetli bir hastaya sahip olmak yasak olmalı.

Sıcak bir iç çekiş ve bedenim titriyor. Meme uçlarım uyarıldıklarını belli ediyor.

-Üşüdün mü? -diye fısıldıyor hoyratça boynuma, sakalını yavaşça tenimde gezdiriyor.

Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor ve yatakta dönüp duruyorum. Vücudum uyanıyor. Basit bir erotik oyun oynuyoruz ama bu benim için nihai bir rekabete dönüşüyor.

-Tam tersine. Yandığımda da aynı şekilde tepki veriyorum.

-İncelenecek bir vücudun ve öpülecek bir ağzın var.

Dudaklarım yoğun bir şekilde emiliyor. Dillerin iç içe geçmesi tutkulu, bağıllık ve tutku dolu hayatlarımızın geri kalanının ilki gibi tadıyor.

Fısıltıyla ve konuşacak gücüm olmadan, bana sahip olması için yalvarıyorum.

-Çalışmanız enjeksiyonları içeriyor mu?

-Hayır, ama birkaç iğne yapacağıma söz veriyorum. İğneye bağlı olarak, çok nazik olamayacağımı söylediğimde bana inanabilirsin, bu yüzden seninle ilgileneceğim, ama acı çekmeden atlatmana yetecek kadar.

Sonra özlemimi gidermeye başlıyor.

Birkaç öpücük beni okşuyor. Yumuşak ve nazik. Dokunuşunda beni sıkmak için duyduğu muazzam arzuyu hissediyorum. Marco daha fazla zaman kaybetmeden beni soymaya başlıyor. Sanki ruhu beni sarıyor, bedenimin hassasiyetini artırıyor gibi hissediyorum. Daha da ısınıyor ve zaten hızlı atan kalbim akıl almaz bir hızla çarpıyor. Tenime değen nefesi acele ediyor. İri elleriyle göğüslerime dokunuyor, sonra karnımı nazıkçe dişliyor, her zaman rahatım için endişeleniyor, sonra dişlerini etime batırmak için geceliğimi kaldırıyor.

Kendimi sınırsızca ve utanmadan sunuyorum. Daha fazlası için haykırarak, telaşsızca parmaklarını alıyorum. Beni hezeyana sürükleyene ve yalvartana kadar hareketlerini yoğunlaştırıyor.

-Daha fazlasına ihtiyacım var. Şimdi içimde sana ihtiyacım var.

-Alacaksın, denizkızı. Dilim ve parmaklarım, sen benim için bitene kadar arzularını doyuracak.

Marco parmaklarını, yokluğunun yasını tutan bedenimden çekiyor ve beni koklayıp tadıma bakarken gözlerini kapatıyor. Bu gösteri ahlaksızlığın da ötesinde.

-Daha da lezzetli oldu.

-Dr. Delicia, tedavi dediğiniz şeyin beni öldüreceğini düşünmeye başlıyorum.

Bacaklarımın arasında duruyor ve onları nazıkçe aralıyor. Yavaşça, gözlerini benimkilerden ayırmadan külotumu kenara çekiyor ve dilinin ucuyla kıvrımlarımı yalıyor, sonra sıcak nefesini üfleyerek fısıldıyor:

-Zevke olan susuzluğunu gidereceğime söz verdim, arzularımın sahibesi. Ağzıma boşalman uzun sürmeyecek.

Edepsiz sözler beni hassas bir sinir yumağına dönüştürüyor ve inliyorum. O kadar sert ürperiyorum ki, bu tepkiyi uzun parmaklarını içime sokmak için bir işaret olarak alıyor. Sanırım bu istila biraz oksijen için savaşmamı sağlıyor. Parmaklarını diliyle değiştirdiğini hissettiğimde anın yoğunluğu artıyor.

-Bu vajina benim, geleceğin metresi Ladeia.

Bir uçurumun kenarında ağzının içine damlıyorum. Çenesi sertleşmiş olsa da, emme ve yalamadan oluşan lezzetli bir ritimle beni becermeye başlarken beni izlemeye devam ediyor. Marco, ben patlayıcı bir orgazmı gövdemi kaldırana kadar zorlanan klitorisimle oynuyor.

Çerçeve

Göğsümde çılgınca bir davul sesi hissediyorum. Barbara'yı delicesine seviyorum ve onu dünyanın en mutlu kadını yapacağım.

-Eğer bu ilacı her gün almak zorunda kalırsam, sağlık kurulundan beni birkaç ay daha burada tutmasını isteyeceğim....

Gözleri beni yutuyor ve karşılık veremeyerek onu hayal kırıklığına uğratmamak için külotunu tekrar giydirmeye çalışıyorum.

-Aldıklarınızdan bende tükenmez bir kaynak var, ancak bunu yalnızca siz eve döndüğünüzde kullanmak niyetindeyim. O zaman onu çeşitli şekillerde uygulayabilirim.

-Bana bundan biraz daha bahset.

Elini zile götürür.

Bir şeye ihtiyacınız var mı, Bayan gelin adayı?

-Evet, buna ihtiyacım var. Doktorları arayıp onlara iyileştiğimi söylemek istiyorum, çünkü müstakbel kocam bana tarifi sadece onda olan en lezzetli sihirli iksiri verdi.

Böyle bir şey var mı merak ediyorum. O iyi mizahı nasıl da özlemişim.

-İnlemeni duyduktan sonra hemşirelerin buna inanacağını sanmıyorum. Çok acı çektiğini düşünüyor olmalılar. İçeri girmek için kapıyı nasıl çalmadıklarını bile bilmiyorum.

Barbara şaşkınlık içinde elini ağzına götürür.

-Yemin ederim çok skandal yarattım.

Elimi saçlarında gezdiriyorum, alnını, burnunu, ağzını öpüyorum.

-Hayır, güzelim. Sen mükemmeldin. Yüksek sesle inledin, sadece benim duymam için.

-Beni korkuttun, biliyor musun? Daha teklifini kabul etmedim, ama şimdiden beni kandırıyorsun.

-Senin köstebeğin olmama izin vermediğin için değişim.

Hazırlanmayı bitirip bir bardak su içer içmez, kapının gizlice çalındığını duyuyorum.

-Bana öyle bakma. Eğer ailem olsaydın, oda seks kokuyor diye seni hemen benimle evlendirirlerdi.

Gülüyor.

Kapıyı açıyorum ve oda binlerce soru soran meraklı izleyiciler tarafından istila ediliyor.

-Marco, canım, öğle yemeğinde pantolonunun düğmesini açacak kadar çok yediğini hatırlamıyorum," diyor Ana.

Bu Nucci kadınları iyi değil.

-Ona, anne, beni taciz ederse evlenmek zorunda kalacağımızı söyledim. Ve ne oldu biliyor musun? Evlendi.

Kim daha kırmızı bilmiyorum, ben mi yoksa Adilson mu? Her ne kadar tadı ve kokusu ağzıma ve parmaklarıma sinmiş olsa da en azından belli etmemem gerekiyor.

-Şaka bir yana, yer uygun değil biliyorum ama Barbara'nın beni dünyanın en mutlu erkeği yaptığı yer burası, yani.... Bay Adilson ve Bayan Ana, hayatımın kadınına yaptığım evlilik teklifini sizin onayınızı alarak resmileştirmek istiyorum.

-Hayır! Kabul etmiyorum. Teklifi tekrar yap. Bu sefer çörek olmadan, o zaman cevabı düşüneceğim.

-Anne! Daha yeni evlenme teklifi aldım ve sen talibimi korkutmak mı istiyorsun?

Herkes bizi kucaklayarak ve öperek tebrik ediyor.

Kızlar, müstakbel damadımı bir süreliğine kaçıracağım. Birbirimizi daha iyi tanımak için birlikte bir öğleden sonra geçirmemiz gerekiyor, ne de olsa erkek erkeğe biraz sohbet etmeden en değerli mücevherimi teslim edecek değilim," diye araya giriyor Adilson.

Şüphe uyandırmadan ayrılmak için mükemmel bir bahane. Soruşturmalar bekleyemez. Serbest dolaşan bir manyağın ona bir şey yapmayı planladığı düşüncesi göğsümü sıkıyor.

Yanıma gelip kulağıma bir şeyler fısıldayarak beni ailesinin önünde utandırma fırsatını asla kaçırmayan müstakbel eşimi öpüyorum:

Bu küçük erkek erkeğe sohbette kokumun ağzınızda, dilinizde ve parmaklarınızda olacağını bilmek hoşuma gidecek. Sizi seviyorum, Dr. Delight!

Bölüm 46

Paula

Kendi parama erişmenin bu kadar karmaşık olacağını hiç düşünmemiştim. Büyük bir bürokrasi ile uğraşmak zorundayım. Hepsinden öte, Dr. Aristides Bueno'dan bir telefon aldım.

-Paula, başın sağ olsun. Ailenle ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu biliyorsun ve kaybını duyduğumda çok üzıldüm.

Öyle olmalı, çünkü babamın çıkarlarını gözeterek bir servet kazandı. Belli ki yaşlı adam sadece mirasımı yönetmeye devam etmek istiyor. Vasiyetnamenin açılması konusunu görüşmek üzere bir toplantı ayarlamak istediğini söylediğinde, cevap veriyorum:

-Tek meşru varis ben olduğum için böyle bir toplantıya gerek olduğunu sanmıyorum. Vasiyet sadece bana ait. İmzalamam için belgeleri bana gönderin ve ofisinize yollayın. Envantere gelince, yasal formaliteleri kendim halledeceğim.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin benim olanı çalamayacağını bilmek için beş sefil yıl hukuk okudum. Sanırım onunla herhangi bir ilişki istemediğimi açıkça belirttim.

-Bildiğiniz gibi, babanız vasiyetname ile mirasının %50'sini bırakabilir. Bu yüzden toplantı gerekli olacak, Bayan Paula.

Bir kahkaha patlattım.

-Bana bir alçakla mahkemede savaşmak zorunda kalacağımı mı söylüyorsun?

-Ofisimin telefon numarası sizde var. Sekreterimden randevu almak için istediğiniz zaman arayabilirsiniz.

Sizi piçler. Hayattayken hayatımı cehenneme çevirdiğiniz yetmedi mi?

Çerçeve

Soruşturma ekibi ve Barbara'nın güvenliğiyle yaptığım toplantıdan bu yana iyi uyuyamadım. Sevdiğim insanları korumak için tüm dünyayla savaşabilirim ama bilinmeyenle yüzleşmenin bir yolu yok. Her an başka bir tehlikeli durumla karşı karşıya kalabileceğimizi düşünmek beni dehşete düşürüyor.

Raporu aldığımda ve "kazadan iki blok sonra kaçış rotasına dair hiçbir ipucu bırakmayan klonlanmış plakalı bir araç" olduğunu okuduğumda, bir amatörle karşı karşıya olmadığımızı anladım. Conrado, ekibinin soruşturma için çeşitli cephelerde çalıştığını, hatta tutkulu motivasyonlar olasılığını bile araştırdığını söyledi, ancak ben ikincisini göz ardı etmeyi tercih ediyorum. Artık her şey onların ve polisin elinde. Babam ve Adilson inisiyatif aldılar ama ben polisle temas halinde kalacağım.

Bugün en zor kısmıyla yüzleşmek zorundayım. Barbara'ya bunun sadece bir kaza olmadığını söyleyeceğim. Onu bu korkuyla yaşamak zorunda bırakmamak istedim ama belki de bana ipucu verebilecek bazı bilgilere sahiptir. Victoria'nın odasının önünden geçiyorum ve Barbara'nın vakasıyla ilgilenen ekip tarafından atanan yeni hemşire Angela ile selamlaşıyorum.

Mükemmel bir profesyonel olmasının yanı sıra, ek niteliklerini okuduğumda çok etkilendim. Beni en çok etkileyen şey, babasının silahlı kuvvetlerde albay olarak görev yapmış olmasıydı. Kendisi askeri ve sivil çatışma bölgelerindeki tehlikeli durumlarda uzmanlaşmış bir ordu cerrahıydı ve hayırseverlik faaliyetlerine kendini adanmış biriydi. Ne zaman değil o tasarruf Askerler, O çalıştı büyük yoksulluk bölgelerinde gönüllü olarak çalışıyor, kızını yanına alıyor ve ona öğretiyor, çünkü o

Annesi o daha bebekken ölmüştü.

Angela, kızımın patolojisiyle ilgili ihtiyaç ve bakımla iyi başa çıkıyor gibi görünüyor. Benden çok farklı davrandığı için onun prensesimle etkileşimini izlemek garip. Benimle konuştuğunda, sadece

"Evet efendim" ya da "Hayır efendim" gibi kısa cevaplar verir ama Victoria'ya karşı nazik ve kibardır.

-Günaydın. Sanırım iyi gidiyorsun, ha?

-Evet, efendim. Victoria çok nazik. Dün doktorlarla temasa geçtim. Onunla çalışmak için gereken bakım ve uyarıma zaten aşinayım. Şimdi sizi bir süre yalnız bırakacağım. Sondayı dezenfekte etmem gerekiyor. Lütfen müsaade edin.

Onunla görüştüğümde, prensesimle geçirdiğim anların eşsiz olduğunu ve bu nedenle mahremiyetimize saygı gösterilmesini istediğimi söyledim. Sanırım anladı, çünkü her zaman ben geldiğimde ayrılıyor.

-İki hafta sonra kim bir yaşına basacak? Küçük kızım. Bir prenses partisi vermeyi düşünüyordum ama Peppa Pig'i daha çok seviyor, bu yüzden her şey onun mutluluğu için. Hadi Peppa ile kutlayalım. -Onu kokluyorum ve Victoria basit bir bakışla cevap veriyor. -Büyükannem bana yardım edecek. Babamın cüzdanındaki deliğin ne kadar büyük olduğunu bana söylediğinde görmek istiyorum. Eğer ona kalırsa, binanın balo salonunda bir lunapark kuracağımızı görebiliyorum.

Onu kollarıma alıyorum, sadece koklamakla yetinmiyorum.

-Size bir haberim daha var. Yarın özel bir konuğumuz olacak. Barbara geliyor ve arayı kapatmak için bolca vaktin olacak, aşkım.

Barbara'yı burada biraz zaman geçirmeye ikna etmem gerek. Zor bir konuşma olacağını tahmin ediyorum.

Caio

Günlerimi şirketin şubelerini ziyaret ederek ve Barbara'nın durumu hakkında bilgi almak için hastaneyi arayarak geçiriyorum. Son aramalardan birinde, hastanın tıbbi bülteninin sadece kayıtlı aile üyelerine verilebileceği haberini aldım, ki bu da aşırı korumacı ebeveynlerinden beklenecek bir şeydi.

Ayrıca, Nicole ile son görüşmemiz beni tiksindirdi. O alçağın bana şantaj yapmanın yanı sıra beni aldattığını da öğrendim.

Caio, seni kandırmadım! Lenfatik drenaj kursuna gönüllü olduğum için yara izleriyle doluyum. En ufak bir şeyde kızardığımı biliyorsun.

Ciddiyim, gerçekten aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Ona karşı bir bağlılığım olmadığı için boynuzlu kategorisine girmediğime inanmak istiyorum, ama öte yandan, hala masraflarını ödüyorum ve hala kadını beceriyorum, bu yüzden belki de gerçek bir aptalım.

Arkama bakmadan otelden ayrıldım, onu yerde yatarken, ağlarken ve tehditler savururken bıraktım. Şimdilik hiçbir şey yapmayacak. Neyin peşinde olduğunu açıklarsa kaybedecek çok şeyi olduğunu biliyor.

Juan'ı kaç kez aradığımı sayamadım, cevap alamıyordum ama iki gün sonra geri dönüyordu.

-Kendini neyin içine soktun, dostum?

-Sakin ol patron! Sipariş ettiğin şeyler düşündüğünden daha iyi çıkıyor. Ben dalga geçmem.

-Eğer ineğin bir jigolosu olduğunu söyleyecekseniz çok geç kaldınız, çünkü ben kendim gördüm.

-Mesele sadece ihanet değil, ö y l e diyebilir miyim? Ama Richard k i m ? Bence tam on ikiden vurdun.

-Bana ne bulduğunu anlat.

-Arkadaşınızla aynı otelde kaldığım için sizden saklıyor değilim ama bence birkaç gün daha bekleseniz iyi olur. Bütün paketi teslim etmek istiyorum.

-Juan, bana kısmi bir rapor gönder. Daha fazla bekleyemem.

-Bak patron, ne olur ne olmaz, birkaç gün ortadan kaybolsan iyi olur. Bence dönüşün zaferle olacak.

-Beni daha da meraklandırıldığını biliyorsun, değil mi?

-Her şeyi bildiğinizi öğrendiklerinde o kişinin tepkisini merak ediyorum.

-Juan, işi bitirmek için iki günün var.

-Çok değil ama bence yeterli. Görüşürüz patron!

Böylesine telaşlı geçen birkaç günün ardından, sadece iyi haberler kendimi yeniden canlı hissetmemi sağlayabilirdi. O sürtük bunu yapabileceğine gerçekten inanıyor muydu?

Rafaela

Beni burada, bir barda, yalnız ve sarhoş gören herkes bir erkek aradığımı düşünecektir. Ama öyle bir şey değil.

Bu benim ilk seferim. İlk kez içiyorum ve en acı yeri seçtim. İlk içki sıcak geldi. Sanırım aşırıya kaçtım çünkü bir dikişte içtim. İkinci yudumda çoktan uyuşturulmuş olduğumu fark ettim, çünkü hiçbir zarar görmeden aşağı indi. Şimdi, kaç tane içtiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Bugün içimi dökmem gereken günlerden biri, ama kiminle? İş programım sadece mesai saatleri içinde arkadaş edinmeme izin veriyordu. İzin günlerimde evi toplardım ve işim bittiğinde o kadar yorgundum ki tek istediğim yatağımdı.

Barda birkaç çift görüyorum.

-Hey, garson! -Bana bir içki daha dolduran garsona bağıryorum. - Şuradaki çifti görüyor musun?

Biraz patavatsızca işaret ediyorum.

-Onları görüyorum. Altıncı içkini içmeye gelmenin sebebinin o göbekli kel adam olduğunu söyleme bana.

Ellerimi havada çırpıyorum.

-Hiç de değil. -Komik. Sanırım biraz yumuşak konuşuyorum. - Sıkmasına bakarak, orada aşk olduğunu mu düşünüyorsun?

-Hayır, bilmiyorum. Belki de sadece anın tadını çıkarıyorlardır.

Garsonun arkadaşım olmak için yeterince iyi olmadığını gördüm. Aşk hakkında da hiçbir şey bilmiyor.

-Jack'ten bir yudum daha alacağım. Ama biraz daha koymayı unutma, çünkü bir yudum alıyorum ve bardak çoktan boşalmış oluyor.

Buzun çıkardığı sesi eğlenceli bularak bardağı sallarken, yanımda oturan yakışıklı bir çocuk fark ediyorum.

-Yalnız mısınız?

İki tarafa da bakıyorum ve omuzlarımı silkiyorum: her şey ağır çekimde.

-Bugün bir arkadaşla birlikteyim. Hiç bu kadar iyi bir arkadaşla olmamıştım diyelim.

-Bu çok ilginç. Bir süredir onu izliyorum ve şirketiniz pek mevcut görünmüyor.

Vücudumu biraz onun tarafına doğru eğiyorum.

-Çünkü şirketimi sadece ben görebiliyorum.

-Emin misin? Eğer dirseğin ağrıyorsa, iyileşmene yardım edebilirim. Ne dersin, kedicik?

Çok sevimli ama nefesi çok kötü....

-Kesinlikle yapamazsın. Teşekkür ederim.

-Fikrini değiştirirsen, ben buralarda olacağım. Sadece başımı sallarım.

Aşkın bana karşı dürüst olacağını düşünmüştüm ama hayal kırıklığına uğradım. İçime girdi ve kendimi teslim ettim. Peki aşk ne yaptı? Benimle alay etti. Artık hiçbir şeye inanmıyorum. Sevmek mi istiyordum yoksa hayatımda bir kez olsun sevilmek mi? Sevilmeden birini sevmek yüzüme inen bir tokattı. Bir daha asla sevmeyeceğim, bu bir gerçek.

Bir içki daha içelim.

Aşk deneyimim pişmanlıklarla dolu, tanıdığım en harika adamı sevdiğim için pişman olduğumdan değil, bir aptal olduğum ve kendimi kaptırdığım için. Kendimi parfümlü yakışıklı adamın ofisinde kırdığım heykelcik gibi hissediyorum: paramparça.

Hayır! İçki bana halüsinasyon gördürüyor olabilir, çünkü kokusunu alabiliyorum.

-Güzel ve yalnız bayanın bu gece kaç bardak kırdığını merak ediyorum.

Bam! Tesadüfler yok ama sanrılar var öyle mi?

-Tövbenin ne olduğunu biliyor musun?

Yakışıklı çocuk artık benim fantezi dünyamın bir parçası. Elimi sıktığını bile hissedebiliyorum. Ne büyük bir zevk.

-Bilmeniz gerekiyorsa, tövbe kelimesinin kökeni İbranicedir. Dönüşümle, yön ya da zihin değişikliğiyle ilgilidir. Tövbe ediyor musunuz?

Bu akıllı biri, yani arkadaşım olabilir. Zor zamanlar geçirmeye başlamam çok kötü.

-Sana küçük bir sır vereyim.

Hıçkırarak ağladım. O parlak gözler bana bakıyor - vay canına, ne tuhaf bir fantezi!

-Pişmanlığım vicdan azabına dönüştü.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama perdedeki bir aralıktan gelen ışık yüzünden bu çok zor oluyor. Tekrar uyumaya çalışıyorum ama ağzımdaki korkunç tat ve beni rahatsız eden ekşi koku buna izin vermiyor.

Dün olan ya da olmayan iki şeyi hayal meyal hatırlıyorum. Biri o parfümlü adamı tekrar görmek, diğeri de birinin kucağına kusmak. İtiraf etmeliyim ki ikisi de beni utandırdı.

En azından evdeyim... Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim olmasa da.

Barbara

Herkes tarafından şımartılmak çok güzel. Beni rahatsız eden tek bir şey var: kalkmak ve hatta işlemek için bile yardıma ihtiyaç duymak. Günün her saati birine bağımlı olmak ve herkesin yaptığım her küçük sızlanmayı, hatta sadece müstakbel kocam için olması gereken iyi sızlanmalarımı bile izlemesine içerliyorum!

Bu çılgınca. Caio ile beş yıl geçirdim, onunla nişanlandım ama ona "müstakbel kocam" demek hiç aklıma gelmedi. Şimdi, sadece birkaç aydır tanıdığım Marco'yla, bir an önce finale atlamak ve "kocam" demek istiyorum.

Marco her gün beni ziyarete geldiğinde çok yorgun olduğunu fark ediyorum. Günlerdir iyi uyumamış gibi görünüyor. Kabul etmesi gereken çok şey var - mahkeme, Victoria, ben - ama o beni her zaman şaşırtıyor ve ağzımın sulanmasına izin vermiyor. Onun gücü ve ışığı ikimizi de aşıyor.

Böyle harika bir adamla tanıştığım için çok mutluyum. Aramızdaki suç ortaklığı öyle ki, azıcık bir şeyle her şey tüylerim diken diken oluyor, taşıkardi, gerçek bir zevk uyumu. Dr. Delicia bana yaşadığımı hissettiriyor ve beni tüm hatalarım ve zayıflıklarımınla kabul ediyor.

hakaret ediyor. Hastane yatağında yara bere içinde olsam bile, bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakar ve gözleriyle, bunu yiyen herkese, yanımda olduğunu göstermekte ısrar eder. Benim aptallıklarına gülüyor, çılgınlıklarına balıklama dalıyor ve kararlarımı her zaman saygı duyuyor.

Onu sevmek ne kadar kolay! Ateşten doğan, tutkuya dönüşen ve beni fethettiğinde en saf ve en yüce duygu haline gelen bir his.

-Hayal mi görüyorsun, kızım?

Yoğun bakımdan çıktığımdan beri annem yanımda. Bu hastaneden ayrılmak istemiyor - ne inatçı bir kadın!

-Kraliyet prensiyle birlikteydim.

-İç çekmeler yüzünden sormama bile gerek kalmadı.

-Anne, dinlenmen gerek. Her gece bu dar yatakta uyuyorsun. Sağlığın için endişeleniyorum.

-Aptalca bir endişe, ne de olsa ülkedeki en iyi sağlık ekibinden yardım almak için bağırıyam yeterli.

-Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz.

Geçen yıl, Amerika Birleşik Devletleri'ne yaptığı bir seyahat sırasında, görünürde hiçbir neden yokken kendini iyi hissetmedi. Testler bazı kalp sorunlarını ortaya çıkardı ve o zamandan beri babam sağlığını takip etmek için onu dünyanın en iyi doktorlarına götürüyor. İkisi birlikte acı çekiyorlar. Babamın bilinçsizce onun tüm semptomlarını hissettiğinden şüpheleniyorum. Onun uyumu benim Marco ile deneyimlediğime benziyor.

Biri kapıyı çalıyor.

Her gün aynı: bir ziyaretçi, bir hemşire, bir doktor ve hatta teslimatçı - her zaman aynı, ciddi, yakışıklı ve Arap özelliklerine sahip.

-Her zaman bahçemin tanrısı tarafından gönderilen güzel çiçeklerle.

Ancak bu kez söz konusu olan benim çalışma ekibim.

-Bu ne sürpriz!

Ortağım beni şaşırtıyor. Çalışanlarına karşı asla yumuşak davranmaz. Hiç acımadan ve merhamet göstermeden tüm borçlarını keser. Bu yüzden birkaç kez kavga ettik. Sanırım geçirdiğim kaza o taş kalbi yumuşatmış olmalı, çünkü Paty ve Marci hastanede ofisten daha fazla zaman geçirdiler ve şimdi iş gününün sonunda hepsi burada.

-Thiago çok nazik, Barbi! Sana ikolata almamız için bize para bile verdi, buna inanabiliyor musun?

Marci ona sarılıyor ve o da biraz utanıyor. Orospu çocuğu her geçen gün daha iyi görünüyor, özellikle de ona ağzllğ bırakıp daha güzel kıyafetler almasını söyledikten sonra. Marci onun canını yakma fırsatını kaçırmıyor ve her ne kadar kategorik olarak inkar etse de, Paty ve ben ona platonik olarak açık olduğunu biliyoruz.

-Onu anlamıyorum. Sanki hiç kalbi yokmuş gibi! Sevgili yoldaşım şımartılmayı hak ediyor.

Beni pyor.

-Ofiste işler nasıl? Onları özledim ama geri dönmem biraz zaman alacak.

-İş aklından bile geçirme. Her şey yolunda gidiyor, değil mi?

Herkes ağzını kapalı tutmayı kabul ediyor. Kim tüm yıl boyunca damgalanma riskini göze alacak kadar çılgın olabilir ki, değil mi?

Bu harika ekibi çok seviyorum!

Sohbet ve kahkahalar sırasında Paty'nin biraz dalgın, sessiz olduğunu fark ediyorum, bilmiyorum.... PMS değilse, çok kötü bir şeyler oluyor olmalı. Çocuklar vedalaşmaya başladığında biraz daha kalmasını rica ediyorum ama yaramaz kız hayali bir baş ağrısı icat ediyor ve kalmak istemiyor. Onu yarın sabah arayacağım.

Seçkin birlikler ayrılırken, yakışıklı yüzbaşım açık gri bir takım elbise giymiş ve kurşuni gri bir kravat takmış olarak geliyor. Bir gün onu yakışıklı yapan tüm takım elbiselerini keseceğim.

Yaklaşıyor ve özlemimi dindirmek için onu yakıcı bir öpücük için kendime çekiyor.

-Ne sıcak bir karşılama. Böyle başka öpücüklerin var mı merak ediyorum.

Onu kravatından tutuyorum ve ağzının yakınından, ciddiyetle konuşuyorum:

Sadece seni uyarıyorum, Bay Koca Adayı: Evlendiğimizde tüm güzel takım elbiselerine el koyacağım. Dar kıyafetler yok.

-Bu bana aynı şeyi yapma özgürlüğü verir mi?

Bugün biraz daha ciddi görünmesine şaşırdım, gözlerinin arasında küçük bir kırışıklık vardı. Hiçbir şeyin peşini bırakacak biri değilim, ona açıkça soruyorum:

-Bir şey mi oldu?

-Belirli bir şey yok ama konuşmamız gereken bazı şeyler var. Sanırım zamanı geldi.

-Yatağı biraz kaldırmama yardım eder misin lütfen? Bana söyleyeceğiniz çok önemli şeyleri duyabilmek için oturmak istiyorum.

Marco yatağın ayak ucundaki düğmeye basarak daha dik durmamı sağlıyor.

-Barbara, ailenin birkaç gün içinde gitmesi gerektiğini biliyorsun. Bana bağlı olan Victoria var. Yani, şey... Ayrıca iyileşme sürecinde evde bakıma ihtiyacın olacağını da biliyorsun. Yalnız kalamayacaksın. Bu yüzden benim yanıma taşınmanı ayarladığımı bilmeni istedim.

Çekici, cazibeli, her şey olabilirim ama katlanamadığım bir şey varsa o da insanların benim adıma karar vermesidir.

-Ne yapıyorsun? Bu ne hakkında? Bana ne istediğimi sormayı hiç düşündün mü?

-Makul olun: yapabileceğinizin en iyisi bu. Benim evimde, Nana ve Victoria'nın hemşiresi olacak.

-Kimin için en iyisi, Marco?

-Hepimiz için, Barbara. Senin için bir sürü odam var. Daha fazla mahremiyet istersen misafir odasında bile kalabilirsin.

Birkaç saniye sessiz kaldım ve ona ciddiyle baktım.

-Beni ilgilendiren kararlar almadan önce benimle konuşmuş olsaydınız kimsenin kafasını koparmazdınız, değil mi?

-Sana sorsaydım, kabul etmezdin. Binlerce kez özür dileyecektin. Gel, Ba. Vi ve benim arkadaş olmamız o kadar da kötü olamaz.

Bu alçakça bir darbe.

-Şartlarım var. Tüm masrafları paylaşacağız.

Bu tartışmaya açık değil. Ben eski kafalı bir adamım. Eşimin dışarıda çalışmasına bile izin veririm ama evin masraflarını o karşılar....

-Bu çok cinsiyetçi, biliyor musun?

-Güvensizim.

-Hâlâ sorumluluğu üstlenmenin doğru olduğunu düşünüyor musun?

-En azından değişmeye istekliyim. Aslında, sanırım sana bir özür borçluyum.

-Devam edin, doktor.

Pes etmiyorum çünkü elinizi bir kere başınıza koyarsanız, erkekler bazı konularda ne kadar cahil olduklarını öğrenmiyorlar.

-İkisi için de en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi dayatmam doğru değildi.

-Sen ve ailem, ha? İpuçlarına karşı temkinliydim. Üzgün değilim, ama seninle yaşayacaksam, masraflarına yardım edersem kendimi daha rahat hissederim.

Marco son kısmı duymamış gibi yapar ve konuyu değiştirir.

-Baban başka bir şey söyledi mi?

-Hayır. Yapmak zorunda mıydım?

Elimden tutuyor ve bana kaza günüyle ilgili bir dizi soru sormaya başlıyor. İlk başta her şey bana garip geliyor. Her şeyin nasıl olduğunu hatırlamak korkunç.

-Linda, bu bir kaza değildi. Bu bir saldırıydı.

Aniden, parçalar birbirine uymaya başladı.

Kupon

Paty

İki aydır en iyi arkadaşım ile bir savaş veriyorum. Aslında, beni tam anlamıyla hayal kırıklığına uğrattığı ilk günden beri kavga ediyoruz. Ruh halime göre ona "Bay G" ya da "PG" diyorum. Aramız iyi iken, Bay G beni çıldırtıyor ve lezzetli hislerin kasırgasına kapılmama neden oluyor.

Onunla ergenlik çağındayken, biz kızların o yerin tuhaf hislerini keşfetmek için oynamaya başladığımız küçük oyunlar sırasında tanıştım. PG ile nasıl tanışılacağına dair bir belgesel izlemek için annemden saklanmışım. Bir merak dürtüsünün ardından hayatımın en yoğun duygusunu yaşadım. O zamandan beri birbirimizle konuşmadan iki günden fazla zaman geçirmedi.

Ne yazık ki PG sadece yalnız olduğumuzda ve onu küçük bir oyuncakla uyardığımda benim suç ortağım oluyor.

Aktif bir seks hayatım yok dersem yalan söylemiş olurum. Bir erkeğin bir kadında uyandırabileceği neredeyse tüm duyguları ve hisleri hissediyorum, ancak Bay PG asla doruğa katkıda bulunmuyor. Sanki grevdeymiş gibi kendini kapatıyor ve işbirliği yapmıyor. Carlos Tavares Junior hariç.

Tefeciyle tanıştıktan sonra Bay G, küçük oyuncağımın yardımıyla bile daha fazla zarafet göstermedi! Görünüşe göre, ateşli kızıdan kaçma tavrımdan hoşlanmamıştı.

Hayal kırıklığı belki de nankör arkadaşımın vücuduma dayattığı şey için uygun kelimedir. Hatta Barbi'ye Dr. Delight'la geçirdiği müstehcen anları anlatması için sürekli baskı yapmamın nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşünüyorum. Bu sürekli orgazm eksikliğinin sadece bana mı ait olduğunu bilmek istiyorum.

Siktir... Artık orgazmın var olduğunu ve lezzetli olduğunu bildiğime göre, inatçı Bay G'nin orgazmı ikimizle sınırlı tutmakta ısrar etmesini, sadece Carlos için bir istisna yapmasını kabul edemiyorum. Ve bir gecede üç kez!

Cep telefonuma baktım ve ayağa fırladım. Geç kalmışım. İnanılır gibi değil ama Thiago Barbi'nin başına gelenlerden o kadar etkilenmiş ki Marci ve bana yaklaştırmaya karar vermiş. Sanırım bizi desteklemek için orada olmak istiyor. Stock Car yarışını izlememiz için bize VIP bilet verdi, pit alanını da ziyaret etme hakkımız var.

Çabucak hazırlanıyorum ve asansörü bulmak için aşağı iniyorum. Arabaya biniyorum ve daha şimdiden havada romantik bir atmosfer hissediyorum. Domates gibi kıpkırmızı olan Marci'ye muzipçe gülümsüyorum. Thiago ise boş boş bakıyor. İfadelerini asla tam olarak anlayamıyorum.

- "Günaydın," diyorum gülümseyerek. - Bugün ayak altında olmayacağım, tamam mı?

- Pati, kapa çeneni! Bütün enerjinle mi kalktın? - Marcia'nın sesi bile titriyor.

- Günaydın, Patricia. Her zaman olduğu gibi, olmayan şeyleri görüyorsun.

- Her şeye kadir Thiago diyor.

Arkadaşımın duygularını incitmemek için biraz daha nazik olabilirdim, değil mi? Seni pislik.

Oraya vardığımızda Thiago kimlik belgelerini gösteriyor ve park ücretinin ne kadar olduğunu görünce şaşırıyor. Birinin ücreti ödemek için gönüllü olmasını bekleyerek hareketsiz duruyor ve aptal Marci ipucunu alarak çantasından cüzdanını çıkarıyor.

- Thiago, sevgili patronum, park ücretini ödemeyeceğimizi mi sanıyorsun? - Kızgınlıkla sordum.

- Aslında sadece bir kart getirdim. Genelde nakit taşımam.

Ah, evet! Bana başka bir şey söyle... O gerçek bir aptal!

Cüzdanımı kapıp sessizce ona küfrediyorum. Görünüşe bakılırsa, şimdiden cimrinin birasının parasını ödemek zorunda kalacağımızı düşünüyorum.

Bindik ve etrafa bakmaya başladım. Motorların gürültüsü adrenalini patlaması yaşıyor. Marci'yi çekiyorum, çok heyecanlı, tüm çukurları keşfetmeye hevesli.

Atmosfer etkileyici. Lüks, güzel kadınlar, seçkin erkekler ve sevimli tamirciler arabaların arasında geziniyor. Sıcak öldürüyor ve bir şeyler içmek için tek seçenek... Neredeyse kriz geçirecektim. Kalbim küt küt atıyor. Bu mümkün değil. Etkinliğe sponsor olan şirket, Bay G. ile aramın açılmasına neden olan şirket. Burada mı?!

Yarış başlıyor. Kim bilir saatte kaç kilometre hızla geçen arabaları izlerken ilk başta kafamın karıştığını itiraf ediyorum, bu yüzden yarışa hazırım.

Spikerin anlattıklarına dikkat edin. Ben ilk giden arabadan yanayım, ne de olsa kazananın dalgasına binmek daha iyidir. Ama sonra bir kaza oluyor.

-On birinci turda Carlos Tavares Junior patlayan lastiği nedeniyle pistte spin attı. Görünüşe göre yarışa terk etmek zorunda kalacak ve artık lider değil.

Gözlerimi deviriyorum. Başka bir şey duymuyorum. Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum, ama bir aşık tarafından değil, hayır. Bu isyan. İsyan. Tüylerim diken diken oluyor ama spiker pilotun iyi olduğunu doğruluyor.

Kendimi bu tatsız olayı bir kenara bırakıp Marci'ye odaklanmaya zorluyorum. Geçen arabaların yarattığı titreşime rağmen Thiago'nun gövdesi onu büyülüyor gibi görünüyor.

-Marci, yarış hakkında ne düşünüyorsun? -Şakayla karışık sordum.

-Çok iyi. Bayıldım.

-Thiago'nun bıyığında kaç kıl var? -Fısıldıyorum.

-Paty, nereden bileyim? diye sorar, yüzü kızarmış bir şekilde.

-Hayır, tatlım, ben sadece sana cesaret veriyorum, çünkü sen ve yarış zaten bandrol veriyorsunuz.

Kaşlarını çatıyor ama ben zerre kadar pişmanlık hissetmiyorum. Thiago arkadaşımın tutkusunu hak etmiyor. Karasevdasını biliyor ama yine de ona karşı soğuk davranıyor.

Yarışın sonunda, ödüller verildikten sonra bir imgelem gördüm. Yarış pistinden zarif, güzel ve zengin insan kalabalığıyla birlikte ayrılırken, benden on adım ötede Carlos Tavares Júnior, tulumunu beline sarmış, Tanrı'nın yonttuğu göğsünü ve karnını ortaya çıkarıyor. O anda, bilin bakalım kim daha uyarılmadan, baş döndürücü sevincini bana ileten bir çılgılık attı? Doğru, nankör Bay G.

Aniden, gökyüzü kadar mavi iki küçük top gözlerimle buluşuyor.

-Patricia! -Tek söylediği bu.

İnce kollarımla beline sarılıyorum. Bırakmaya çalıştığını anlayabiliyorum ama beklemiyorum. Marci ve Thiago'yu çekiyorum, tüm bu Bay G. olayına bir son vermeye kararlıyım. Bırakın arkadaş olacak başka birini bulsun, her etkinlikte farklı bir kadınla dolaşan bu kendini beğenmiş adamı değil.

Bölüm 47

Barbara

-Saldırı mı? Hayır, olamaz. Hayır, olamaz. Lütfen yapmayın!

Yüksek alarm durumuna geçiyorum, dehşete kapılıyorum. Ellerim titriyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğulacakmışım gibi hissediyorum. Korku beni eziyor.

-Baba, telaşlanmana gerek yok. Artık güvendesin. Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim.

Marco bana sarılıyor ama güçlü kolları bile beni sakinleştiremiyor.

-Nasıl? Neden? Anlamıyorum.

Bana her şeyi anlatır. Her ayrıntıya dikkat ediyorum. Ağlamak üzereyken bana güven veriyor ve daha fazla risk almamamı söylüyor. Kimin bana böyle bir şey yapmak isteyebileceğine dair hiçbir fikrim yok. Görünürde hiçbir neden yokken bir düşman tarafından hedef alınma düşüncesi korkunç. Endişelendiğimi söylemek hafif kalır, çünkü çaresizim.

-Marco, eğer bunu kimin yapmış olabileceğine dair hala bir ipucu yoksa, o zaman benimle bağlantılı olan herkes de risk altında olabilir.

-Diğerleri için endişelenmeyin. Herkes güvenlik görevlileri tarafından korunuyor. Şu anda babanız güvenlik görevlileri ve müfettişlerden oluşan bir ekiple bir araya gelerek önlemlerin nasıl güçlendirileceğine karar veriyor. Kaza geçirdiğiniz günden bu yana, sizi ziyarete gelenleri ya da sizden haber almak için arayanları izleyen bir güvenlik görevlisi var.

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Ailemin aşırı endişesi, sorular.

-Yani bu, bana her gün çiçek getiren Arap yüz hatlarına sahip yakışıklı adamın teslimatçı değil de güvenlik görevlisi olduğu anlamına mı geliyor?

-Öyleydi.

-Öyle miydi? Neden artık değil?

Görünüşe göre, her şey bana karşı bir komplo haline geldi.

-Artık yakışıklı adam yok. Bugün amirleriyle temasa geçip onun yerine başkasını almalarını isteyeceğim. Artık sadece en azından dişsiz olan güvenlik görevlilerini kabul edeceğim," diye gülümseyerek bitiriyorum.

-Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musunuz, Dr. Delicia? Hiç risk almıyor musunuz? Bu çaresiz denizkızının kalbi Poseidon tarafından çoktan kancalandı. Denizler kralının yanında köpekbalığı nedir ki?

-Bildiğim tek şey, denizkızıma kendim bakmak için tatile çıktığım.

-Bu, doktor olmanın yanı sıra özel bir hemşireye sahip olacağım ve bunun da ötesinde bir korumayla dışarı çıkacağım anlamına mı geliyor?

-Günlerinizin geri kalanını benimle yaşamamanın nasıl bir şey olacağını görmek için bir test sürüşü de yapacaksınız.

-Sonunda, beni tehdit eden kişinin beni korkutmak yerine bana iyilik yaptığını düşünüyorum.

-Böyle bir şey hakkında şaka yapmayı aklından bile geçirme, Ba. Durum ciddi.

-Biliyorum!

-Kimse sana zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum.

Çerçeve

Barbara bir süreliğine benimle yaşamayı kabul ettiği için rahatladım.

Sesinin kesildiğini duymak, titrediğini görmek, korkusunu ve çaresizliğini fark etmek çok zordu. Hiç kimse kötü niyetli bir kişinin hedefinde olduğunu bilmek istemez.

Babam ve Adilson beni evde bekliyorlar. İkisinin çocukluk arkadaşı gibi görünmeleri ve şimdiden birlikte seyahat etme planları yapmaları ilginç. Bana Abaré'nin hazırladığı güvenlik planını sunuyorlar ve itiraf etmeliyim ki ayrıntıların çokluğundan etkilendim.

-Her şeyi kontrol ettiğine emin misin? Barbara yarın hastaneden ayrılıyor, her şey planlandı mı?

-Merak etmeyin. Caetano en iyi adamlarını hazırladı ve arabalarımızı kullanmayacağız. Kimse rotayı ya da Barbara'nın gideceği yeri bilmeyecek.

-Saldırı hakkında başka bir şey öğrendiniz mi?

-Henüz değil. Bu da tüm bunları yapanın rutinini ve adımlarını çok iyi bildiğine dair şüphelerinizi doğruluyor," diye açıklıyor Adilson.

- "Kim olursa olsun, ağ giderek daralıyor. İşin içinde kimin olduğunu öğrenmemiz an meselesi" diyor babam.

Ona inanmak istiyorum.

- "Umarım öyledir, çünkü sorumlunun hapiste çürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım," diye sözlerini tamamlıyor Adilson, yüzünde kararlı bir ifadeyle.

Annem bana yemeğin hazır olduğunu söylüyor.

-Adilson kibarca, "Teşekkür ederim Melissa," diye cevap verir. -Ama Ana'ya bu akşam ailemle yemek yiyeceğime söz verdim. Hastanede yemek yememizin biraz garip görüldüğünü biliyorum, ama inanın bana, Ana ile hiçbir şey sıradan değil, her şey bir olay haline geliyor.

-Ne yazık ki onunla henüz tanışmadım. Biz hastanedeyken o çoktan gitmişti ama yarın ninemin hazırlıklarına yardım etmek için burada olacağız. Çok iyi arkadaş olacağımıza eminim.

-Bak anne, bundan şüphem yok, anlıyor musun?

Aslında ikisi de etkinlikleri ve özel tarihleri seviyor, düğünüm gerçekten destansı olacak.

Victoria'nın doğum günü hazırlıklarına da yetişiyorum ve annem bana Paty'yi çok sevdiğini ve nişanlığının dairesine kıyafet almaya giderken ona eşlik etmesinin çok hoş olduğunu söylüyor.

Annem ve babam olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. İkisi de harika insanlar ve onların oğlu olma ayrıcalığına sahip olduğum için minnettarım.

Mutlu ve şarkı söyleyerek uyandım. Barbara taburcu oldu. Her şeyin yoluna gireceğinden eminim.

Dairenin her yerine notlar ve Victoria'nın ikimizi karşıladığı özel bir kart bırakıyorum. Ayrıca gerçek bir bahçe yaptırıyorum.

Adliyeye döndüğümde, a c e l e etmeye başlamadan önce mutluluğumun sebebini a r ı y o r u m .

-Günaydın, denizimin denizkızı!

-Günaydın, Dr. Delicia! Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

-Benden daha endişeli değilsin. Bu gece söz verdin, ha? En sevdiğim hastamın doktoru onu görmeye hazır.

-Söz mü doktor?

-Söz yok, sadece eylem var. Seni eve götürmek için orada olamayışımı telafi edeceğim.

-Eğer Sen Burada Şimdi Eğer şu anda burada olsaydın,
Ben Tabii ki at o göğüs ucumun

büyükülüğünden çok memnun olurdun.

-Yemin ederim en çok istediğim şey buydu, Ba. Kalbim kırıldı.

-Bu bir şaka! Ama özel hizmet sözünü alacağım. Aslında, şimdiden titriyorum ve ıslandım, Doktor.

Yaramaz kız böyle şeyler söylediğinde beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor.

-Bu tüyler diken diken ve ıslaklık bir tür ceza mı?

-Anlamıyorum. Ondan bir kıkırdama kaçır.

-Hayır, ha? Bana bunu söyleyecek ve mahkemede böyle durmamı bekleyecek cesaretin var mı? Şimdi kahve içmek için bile kalkamıyorum. Pantolonumu yırtmaya çalışan biri var.

-Evet mi? Bildiğim iyi oldu. Harika bir fikrim var. Giydiğin o dar pantolonları nasıl yırtacağımı biliyorum. Ah, seni de yutacağım.

-Dur, seni uyarıyorum.

-Çok sertleşmiş olmalısın. Sikini ağzımda hayal ederken bile salyalarım akıyor, tadı.... Ucunu yalamak ve yavaşça yutmak istiyorum.

Orospu çocuğu! Onun küstahlığına duyduğum arzu o kadar büyük ki taşaklarım ağrıyor.

Bu pantolon fırlatma olayından zevk alıyorum ama önce... çöpe gidecek olan senin ıslak külotun. -Marcelo'nun tarafların ilk duruşma için geldiklerini işaret ettiğini gördüğümde sesimi alçaltmaya çalışıyorum.

-Dakikaları sayıyorum.

-Düşündüğünden daha hızlı olacak. Şimdi, kalbim ağrısa da ve bitirmek üzere olsam da, gitmeliyim. Görev çağırıyor.

-Öpücükler, kıymetlim. Seni çok seviyorum. Sonra görüşürüz.

-Ben de seni seviyorum. Bir öpücük patlaması.

Telefonu kapatırken nasıl kalkacağımı bilemiyorum. Barbara ile bir dakika daha telefonda kalırsam, pantolonum sadece yırtılmakla kalmayacak, aynı zamanda ıslanacak.

Marcelo'dan bir dakika rica ediyorum ve dosyayı yeniden okumaya konsantre olmaya çalışıyorum.

Yine kuşluk vakti, babamın ve Paula'nın babası Jurandır'ın uzun süredir arkadaşı olan Dr. Arístides Bueno'dan bir telefon alıyorum. Üçü her hafta birlikte bocce oynarlardı, bu yüzden beni karşıladığında ve dışarıda konuştuklarında merak ediyorum.

-Böylesine değerli bir meslektaşınızı kaybetmiş olmanız çok üzücü. Jurandır için üzgünüm.

-Sadece onu arıyorum. Uzun yıllar avukatlığını yaptığımı biliyorsun, değil mi? Vasiyetini bana bıraktı. Paula ile saat 16:00'da bir toplantım var ve orada olmanı istiyorum.

-Ben bu toplantının neresindeyim bilmiyorum. Artık evli değiliz, biliyorsun.

-Onun yüzünden değil. Aslında, Victoria vasiyetin lehtarlarından biri ve siz de yasal vasisi olduğunuz için varlığınıza ihtiyacım var.

Bu bana hiç güzel kokmuyor.

-Yarın için yeniden plan yapamaz mıyız?

-Marco, uzun zamandır Paula'yla yaşıyorsun. Gerçekten bu toplantıdan kurtulabileceğimi düşünüyor musun?

-Evet, sanmıyorum. Orada olmak için elimden geleni yapacağım. Ama çok uzun sürmesin, çünkü kalamayacağım.

Tatilden önceki son günümü daha rahat geçirmemi sağladığı için teşekkür ettiğim Marcelo sayesinde taahhüdümü yerine getirebileceğim.

Rafaela

Ağzımın tadı önceden tutkal gibiyse, şimdi yapışkan salyalarımınla birlikte sonsuza dek yastığa yapıştı. Gözlerimi bir anda açmaya korkuyorum,

Sadece bir tane açıyorum.

Saat dört buçuğu vuruyor. Parıltı retinalarımı delen sıcak bir bıçak gibi. Tek tutarlı düşüncem bir bardak soğuk suya ve bir ağrı kesiciye ihtiyacım olduğu. Ekşi koku beni rahatsız ediyor ve mesanem patlamak üzere. Yavaşça ayağa kalkıyorum ama başım dönüyor. Başım blenderdan geçirilmiş gibi hissediyorum. Ayağımı uzatıyorum ve haliya uzanırken yapışkan bir su birikintisine basıyorum.

Bakıyorum, taze değil ama kusmuğa çıplak ayakla basmak dünyanın en iyi deneyimlerinden biri değil. Pis su birikintisinden kurtardığım ayağımın üzerinde topallayarak banyoya doğru ilerliyorum.

Eve nasıl geldiğimi merak ediyorum. Yavaş yavaş, anılar anlam kazanmaya başlıyor.

"Sanırım hanımefendi bugün terbiyesini evde bırakmış," diyor biri ama yüzünü seçemiyorum.

Anılar geri geliyor ve kusmaya başlıyorum.

"İyi değilsiniz. Adresinize ihtiyacım var," hatırladığım son sözler.

Hala kafam çok karışık bir şekilde duşu açıyorum ve daha fazla flaş görüyorum.

Birine yaslanıyorum ve oda dönüyor. Yabancı eliyle sırtımı tutmaya çalışıyor. Vücudu güçlü, sıcak ve bir duvar kadar sağlam. Ellerimi göğsünden aşağı kaydırıyorum ve uzun boynuna doluyorum. Başımı omzuna yaslıyorum.

"Beni bir kadın yap".

"Belki bir gün, ama bugün değil".

Gözlerimi deviriyorum. Elimi cinsel organıma götürüyorum ve tacize uğramadığımı fark ediyorum ama rahatlamanın ardından korku geliyor: Hastanelerde çalıştığım yıllar boyunca partilerde tecavüze uğrayan pek çok kız gördüm. Bu benim de başıma gelebilirdi. Ayrıca, tüm hayatımı doğru insanı aramakla geçirdiğime inanamıyorum, ucuz viskiyle stres attığım bir anda, hatırlamadığım bir yabancıyla neredeyse sevişecektim.

Gürültülü duşu kapatıyorum ve hemen ardından kapıya vurulduğunu duyuyorum.

Yaşadığım bina çok eski ve kapıcısı yok, sadece huysuz bir kapıcı var. Diğer sakinler ondan hoşlanmıyor ama ben onun etrafta olmasıyla kendimi güvende hissediyorum.

Havluya sarınıyorum, banyonun kapısını açıyorum ve kim olduğunu soruyorum.

-Benim, Betina.

Olamaz. Bekçinin karısı. Zihinsel olarak lanetliyorum. Yemin ederim ondan gerçekten hoşlanıyorum ama şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum.

-Bir dakika.

Derin bir nefes
alıyorum.

-Zé ve ben endişelendik. Bir parça kek getirdim.

Kapıyı açıyorum ve işte orada, utangaç, elinde kareli bir bulaşık havlusuna sarılmış bir tencere tutuyor. Sağlam kollarını uzatıyor ve hala sıcak olan tencereyi bana uzatıyor.

-Teşekkür ederim Bayan Betina, biraz içeri gelmek ister misiniz? Bu kadar çok merdiveni çıkmaya devam edemezsiniz. Aslında, benim için endişelenmemeliydiniz.

Ona yol veriyorum ve o da yavaşça içeri giriyor, küçük kahverengi gözleri her santimi inceliyor. O ve Zé, dünyada beni önemseyen ve bana şefkat gösteren tek insanlar. Bazen beni evlat edinmişler gibi hissediyorum, çünkü bana ikramlarda bulunuyorlar ve beni Noel yemeklerine ve doğum günlerine davet ediyorlar. Hiç çocukları olmadı ve onlara saygı duyan tek sakin benim. Neredeyse her akşam onlara küçük bir hediye bırakmak ve bir süre sohbet etmek için dairelerine uğruyorum.

-Dün gece Zé için yaptım. Midesi iyi değil. Sanırım size de iyi gelecektir. Ayrıca kocam adına özür dilemeye geldim. Dün seni o çocuğun kollarında görünce çok sinirlendi, uyuz bir köpek gibi burada oynadı.

Alarmdayım.

-Nasıl? Yüklü mü geldim? Yazıklar olsun bana!

-Neyden utanıyorsun?

-Bayan Betina, son zamanlarda hiçbir şeyi doğru yaptığımı sanmıyorum. O çocuk nasıl biriydi?

-Uzun boylu, esmer ve çok yakışıklıydı. Gözleri parlıyordu. Benden çok hoşlanıyor gibiydi. Ama Zé, onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, değil mi? Gölgelere bile güvenmez. Çocuğun seni sarhoş ettiğini düşündü. Çocuk kendini açıklamaya bile çalıştı ama Zé ona izin vermedi.

Bana birkaç ayrıntı daha anlatıyor ve ben hiçbir şey hatırlamadığıma şaşıyorum. Alkolik amnezi.

Betina sanki çok konuştuğunu ya da fasulyeleri ateşte bıraktığını fark etmiş gibi ayağa kalkar.

-Şimdi gidiyorum. Umarım biraz dinlenirsin, ama önce biraz çorba iç, hala sıcak.

-Tekrar teşekkür ederim. Zé'ye söyle, o benim kahramanım.

Düşüncelere dalmış bir halde dolabı açıyorum ve sadece bayat ekmek buluyorum, onu da hala sıcak olan çorbanın içine ufalıyorum. Her kaşıқта vücudumun yeniden canlandığını hissediyorum.

Cep telefonum bir mesaj bildirimiyle titriyor. Kaşıklar arasında okudum. Bilinmeyen bir numaradan üç mesaj var.

Masum bir kız üzüntülerini içerek gidermeye karar verdiğinde tek başına dışarı çıkamaz. Bu çok tehlikeli olabilir.

Gözlerimi ovuşturuyorum - kim beni adresimi ve üstüne üstlük telefon numaramı bilecek kadar iyi tanıyor ki? İkinci mesaja gidiyorum.

Hemşirelerin insanlarla ilgilendiğini ve avukatların onları savunduğunu sanırdım. Sizinle tanıştıktan sonra, insanları savunmanın yanı sıra, onlarla ilgilenmek için de büyük bir mesleğim olduğunu düşünüyorum. Arabanıza gelince, hâlâ baronun otoparkında duruyor. Burnunun ucunu bile göremediğin için onu kullanmana izin vermenin akıllıca olmadığını düşündüm. Dışarı çıkıp sarhoş olmaya niyetlenen genç kızlar da hayatın temel bir kuralı olduğunu bilmelidir: alkol ve araba kullanmak birbirine karışmaz.

Araba mı? Ne arabası? Kuyruğunu uzatmış tavus kuşu mu? O olamaz. Adresimi bilmiyor. Bekle... Fesih toplantısında ona kartımı bırakmıştım. Eminim kırdığım sanat eserinin faturasını göndermek için adresimi kaydetmiştir. Şehir avukatı ve bekçi mi? Ne kadar gösterişli.

İyi bir başlangıç yaptığımızı sanmıyorum. Önce gördüğün her şeyi yok ediyorsun, benim için çok önemli olan bir şeyi bile. Sonra beni o kadar küçümsüyorsun ki o güzel ağzından çıkan sümüksü sıvıyla beni yıkamaya karar veriyorsun. Tekrar karşılaşacağımızdan bile korkuyorum. Her neyse, umarım iyisindir.

Dürtü benden daha güçlü. Sanırım hala damarlarımda dolaşan alkol bana cevap verme cesareti veriyor.

Her şeyden önce, reşitim ve burnumun sahibiyim. Yani hayatımda ne yaptığım beni ilgilendirir. İçmeye gitmeye gelince, istediğim zaman giderim. Senden yardım istemedim ve seni tanımıyorum. Eğer bana bir

Bu senin sorunun. Dışarı çıkıp savunmasız genç kızları koruyacak kadar iyi bir yardımsever olduğumu sanmıyorum. Ve ofisinizde bunu kırmam benim suçum değildi, sizin suçunuzdu, çünkü beni elimden tutup götüren ve çantamı almak için beni biriyle yalnız bırakan sizdiniz. Son olarak, benim bir arabam bile yok, yani korkun yersizdi. Oh, ve seni bir daha görmeye niyetim olmadığından emin olabilirsin. İyi eğlenceler.

Biraz temizlik yapmaya gidiyorum. Sanırım yakın ve hiç de övgüye değer olmayan bir geçmişi silme çabası içindeyim. Yapışkan su birikintisini temizlemek için yatağın yanına eğildim ve sol dirseğimde bir acı hissettim. Düşmüş olmalıyım.

Çamaşırları çıkarırken, bir bildirim daha geldiğini duyuyorum. Yemin ederim bu sefer kibar olmayacağım.

Bu kadar sinirlenme. Böyle şeyler en deneyimli içicilerin bile başına gelir. Yemin ederim nazik mesajınızdan rahatsız olmadım. Ortalamanın üzerinde bir akşamdan kalma olduğunuzu tahmin ediyorum. Tanıdığım o narin genç bayan gibi değil de biraz sert bir şekilde uyanmış olmalısınız. Bu his ve rahatsızlık bir süre sonra geçecektir. Size kin gütmemediğimi ve iyi bir yardımsever olduğumu göstermek için sizi özel bir kişiye yönlendirdim. İşte ayrıntılar:

Eliana Pamplona ile Röportaj

Gün: 26/06/2014 (sabah) Saat:

10.00

Pozisyon: Hemşire

Hasta: Guillermo Pamplona Onassis

Patoloji: Lösemi tedavi altında

Adres: Rua Santos Dumont, 137

Boş pozisyonla ilgileniyorsanız, planlanan zaman ve yerde bekleneceksiniz.

Korunmasız kızların iyilik meleği... Jonas

Pamplona.

Cevap verme zahmetine bile girmiyorum ama... Bütün günümü onu düşünerek geçirdiğimi inkar edemem.

Geldiğime inanamıyorum. Saat sabahın 9.58'i ve ben perdeli camları olan eski bir evin önünde duruyorum. Kapının zilini ikinci kez çalıyorum. Perdelerden birinin arkasındaki bir figür içimi ürpertiyor, garip bir his veriyor.

Kapı açıldığında, belirgin yüz hatları, dağınık saçları ve gözlerinin altında kocaman, hüzünlü halkaları olan bir kadın dışarı çıkar. Yüz ifadesi ciddi ve sertti. Bana şüpheyile baktı.

-Günaydın hanımefendi. Ben Rafaela Farias ve Eliana Pamplona ile bir randevum vardı.

Bölüm 48

Paula

O iğrenç yaşlı adamın sesi aklımdan hiç çıkmıyor. Telefonu kapatır kapatmaz nefretle cep telefonumu duvara çarptım. Neyse ki birkaç cep telefonum var.

Marco'yu arayıp yardım istemeyi bile düşündüm, ama çocuk doğduğundan beri bana davranış biçimine bakılırsa, sanırım alacağım tek şey bir azar olurdu.

Kendimi taze, güzel ve seksi hissetmek için tek ihtiyacım olan küvette yirmi dakika beklemek. Bueno'nun ofisini arıyorum ve müsait olan ilk saate toplantı için rezervasyon yaptırıyorum. Sonra, zaman öldürmek ve endişeden kaçmak için, prenses günü için spaya gitmeye karar veriyorum. Pahalı ama her kuruşuna değer.

Her saniyesinden keyif alıyorum ve ne olduğunu anlamadan toplantı odasıdayım, vasiyetin sözde lehtarını bekliyorum. Başkalarını beklemekten nefret ederim, bu alçak kendini ne sanıyor da Paula Góes Mesquita'yı bekletiyor? Derin bir nefes alıyorum ve odadaki avizeyi süsleyen kristallerin sayısını saymaya başlıyorum.

Hayal kurmaya başladım. Bir yargıç olarak babam bir servet kazanmadı. Ailenin serveti büyükbabamdan kalan mirastan geliyor. Babam evlerden bir ya da ikisini eski bir kiracıya kiraya vermiş olabilir. Aynı fikirde olduğumdan değil, ama buna izin vereceğim, böylece ondalık vergimi ödeyebilir ve kendime cennette küçük bir yer garanti edebilirim.

Aniden Dr. Bueno, yanında çılgın bir bilim adamına benzeyen bir adamla birlikte geliyor. Bu tuhaf figürün davayla ne ilgisi olduğunu tam olarak anlayamadım. Hemen arkasından bir bayan geliyor. 157 yaşlarında olmalı.

-İyi günler Paula," diyor avukat elini uzatırken.

Kim bana neredeyse sekiz dakika beklememi söyledi? Ama yine de terbiyeliyimdir.

-İyi günler, bu insanların kim olduğunu sorabilir miyim?

-Maria Claro Özel Gündüz Bakım Merkezi'nin yöneticileri Antonio Marques ve Ana Maria Claro ile tanışın.

Oh, bunu dinlemeyeceğim! Benim beyinsiz babam hayatı boyunca kimseye yardım etmedi. Öldükten sonra bana ait olan parayı paylaşmak mı istiyor? Tek ihtiyacım olan bu.

Elimi bile sokmam. Bir avuç beleşçi! Kibarca gülümsüyorlar çünkü ellerinde tuttukları onların parası değil.

-Toplantıya şimdi başlayabilir miyiz lütfen? -Burnumdan ateş üfleyerek ve eşek arıları ile eşek arılarını tükürerek soruyorum.

-Sanırım biraz beklememiz gerekecek. On dakika içinde burada olacağını düşündüğüm bir kişi hala kayıp....

Odaya biri giriyor.

-İyi günler. Gecikme için üzgünüm ama trafik her geçen gün daha da kötüleşiyor.

Sesi tanımak için arkamı dönmeme gerek yok. Bu o... tüm duyularımı uyandıran adam, burada, kanlı canlı.

Hızla ayağa kalkıyorum ve rahatlatıcı kokusunu içime çekerek ona sıkıca sarılıyorum. Az önceki sıkışma olmasa bile onun kollarında olmak ne kadar iyi hissettiriyor. Ama sonra Dr. Bueno, o oyunbozan, tanıştırma konuşması yapmak için anı böldü.

Bir sandalye çekip Marco'yu okşuyorum, böylece yerini biliyor ama anlamamış gibi yapıp benden uzaklaşıyor.

-Herkese geldiği için teşekkür etmek istiyorum, özellikle de toplantının kısa bir süre önce düzenlendiğini bildiğim için. Herkesin yoğun bir programı olduğunu anlıyorum, bu nedenle okumaya başlayalım.

İpucunu anlamamış gibi davranarak ona ters ters bakıyorum. O okuyor, okuyor, okuyor ama ben sadece ilgimi çeken şeylere dikkat ediyorum.

-... Ben, Jurandir Mesquita, toplam mal varlığımın yüzde kırkını tek torunum Victoria Mesquita Ladeia'ya bırakıyorum ve kayyımın Dr. Marco Ladeia olmasını talep ediyorum. Yüzde onunu ise özel ihtiyaçları olan insanların yaşamlarını dönüştürebileceğine inanan insanların hayal ve ideallerinden doğan Maria Claro Özel Gündüz Bakım Merkezi'ne bırakıyorum.

Sandalyeden atlıyor.

-Bu nasıl bir şaka, bu nasıl bir yer ki bu kadar para alıyor? -Öfkeyle sordum.

- "Belki Antonio ve Ana Maria bize gündüz bakımevinin tarihi ve faaliyetleri hakkında biraz bilgi verebilirler" diyor avukat, yüzünde alaycı bir ifadeyle.

Asırlık kadın, insanın uykuya dalmak istemesine neden olan bir sesle konuşmaya başlıyor.

- Biraz özetlemeye çalışacağım....

Boğazını temizliyor ve muhtaç ailelerden gelen 130 kadar çocuk ve gence nasıl baktıklarını, onlara eğitim, terapi, yemek, ulaşım, ilaç ve özel bir diyet sağladıklarını anlatıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya devam ediyor. Sonunda konuşmayı bıraktığında, avukatın devam etmesi için başımı sallıyorum.

- Diğer yüzde elliye gerekli mirasçılara bırakıyorum.

O anda şoka girdim. Öfkenin bedenimi ele geçirdiğini hissediyorum. Yüzüm ısınıyor. Salyalarım o kadar çok akıyor ki sanki sıvı taşıyormuş gibi hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum.

O sebze o kadar parayla ne yapacak? Olamaz. Ya bu kurum için yüzde on? Ne kadar saçma! Babam hayatı boyunca hiçbir şey yapmadı, şimdi de benim hakkım olanı almaya mı karar veriyor?

Tam kriz geçirmek üzereydim ki kafamın içindeki küçük bir ses beni kendime getirdi. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Tüm bu adaletsizliğe katlanmak zorundayım.

Herkes birbirini neşeyle selamlıyor. Kaşlarını çatarak kızgınlığımı gizliyorum. Herkesin, özellikle de Marco'nun önünde duygularımı açığa vuramam ve vurmak da istemem. Bu yüzden, içi ölü, dışı canlı bir tablo gibi, durumu kontrol altına alıyorum. Memnun olmuş gibi yapmak için neredeyse sevinçten zıplıyorum.

- Her şeyi sana bırakıyorum. Şimdi gitmem gerek. Randevuma geç kaldım bile. Yakında konuşuruz.

Marco kalktı, ben de kalktım.

- Babam mirasının bir kısmını kızımıza bıraktığı için çok mutluyum! Bu parayla onun tedavisi için dünyanın en iyi doktorlarına görünmeye başlayabiliriz. Seyahat edin ve iyi vakit geçirin. Ne dersiniz?

- Paula, ben de babana minnettarım ama açıkçası Victoria'yı hiçbir yere götürmeye niyetim yok. O çok iyi.

burada Brezilya'da bakılıyor.

-Onu özliyorum. Babama her zaman onun benim için ne kadar önemli olduğunu ve en büyük hayalimin onun için dünyadaki en iyi tedaviyi bulmak olduğunu söyledim. Sanırım bu onun kararını etkiledi.

Alaycı gülümsemesi bacaklarımı kırıyor.

-Evini özlemene neden oluyor mu? Sanırım öyle. Sonra görüşürüz.

Marco uzaklaştı ve beni kendi kendime konuşurken bıraktı. Sonra görüşürüz. Kızımızın parasını sürük metresinle yalnız başına harcamana izin vereceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun.

Victoria, küçüğüm, annen geri geliyor.

Caio

Huzursuzum. Son 48 saat acı ve sabırsızlıkla doluydu.

Bitmek bilmeyen ıstırap ve haber beklemek beni zevk anları aramaya yöneltiyor. Hayat acı çekmek için çok kısa. Zevkli bir seks hayatı zaman öldürmeme yardımcı oluyor.

Eski bir arkadaşımı aradım. Yaramaz bebek ahlaksız ve sefih her şeyi sever ve bölgede yıllarca süren penetrasyon sonrası nedeniyle pahalıya mal olur. Yemyeşil sarışın, arkadan sert bir şekilde becerilirken, dört ayak üzerinde, kışını tamamen açarak amını vermeyi sever. Vücudundaki her tüyün diken diken olmasını izlemek bir mucize, özellikle de sikime bindiğinde, kimsenin işi değilmiş gibi zıplarken. Ayrıca diliyle akıllara durgunluk veren bir tahribat yaratıyor. Hepsinden iyisi, odaya girdiği andan ayrılana kadar inlemelerini ve fısıltılarını duymak, sulu ödemesini onunla birlikte almak.

Akıllara durgunluk veren orgazmlardan sonra bir bebek gibi uyuyorum, ta ki sinir bozucu küçük bir ses beni uyandırana kadar.

Uykulu olduğum için mobil ekrandaki ismi zar zor okuyabiliyorum.

-Merhaba patron. Uykulu görünüyorsun, değil mi? Seni uyandırmak istemedim.

-Sabahın köründe ne istiyorsun, dostum?

-Ben bir profesyonelim patron. 48 saate daha ihtiyacım olduğunu söyledim ve son teslim tarihimi geçti. İhtiyacın olan her şey bende var.

Yataktan zıplayarak.

-Güzel. O zaman bir saat içinde her zamanki yerde buluşalım.

-Pekala, patron.

Raporu okumaya başladım ve zaten bildiğim her şeyi doğruladım. Nicole tam bir sürtük. Kağıt rakamlar, servis sağlayıcı bağlantıları ve hesap ücretleriyle dolu. Kanım kaynıyor.

-Patron, kendine gelsen iyi olur. Ben işimi savsaklamam. Hala bilmen gereken bir sürü şey var.

Üç yüz elli üç bin sekiz yüz kırk reais: bu, alçağın Florianópolis şubesinden zimmetine geçirdiği miktardır. Bilgiler doğrudur. Sunulan kanıtlar toplu işten çıkarma ile sonuçlanacaktır. Olaya karışanların her birine uygulanacak tüm cezaları garanti altına almak için avukatlara yeterince ödeme yapacağım. Buna ek olarak, çok sayıda büyük şirketle olan sözleşmeleri iptal etmek zorunda kalacağım.

Hepsinin cehenneme gitmesini istiyorum. Ulusal pazardaki herkesi yakacağım. Kimse beni kandırmasın ve bundan paçayı kurtarmasın.

Sayfayı çevirdiğimde kalbim donuyor. Gülüyorum ve etrafımdaki herkes dönüp bakıyor.

Nicole'un şantaj nedenlerini anlayabiliyorum, ama ya bu adamınki? Neden? Bulmacanın parçalarını bir araya getiremiyorum. Ne istiyor? Kaltak arabamı pezevenk için şoför olarak bile kullandı.

Fotoğraflara bakıyorum ve kafam daha da karışıyor. Benimle hiçbir ilgisi yok. Tabii... Bunu ancak bu aptala oyunun bittiğini kanıtladığımda öğreneceğim. Şu andan itibaren, kararları ben veririm. İkiniz de harcadığım her kuruşu geri alacaksınız ve beni kandırmaya çalıştığınız için yüklü bir tazminat alacaksınız.

-Patron, şimdi sadece son emirleri bekliyorum. Biliyorsun bütün işi ben yapıyorum: sakal, saç ve bıyık.

-Bu sefer kanunu kendi ellerimle uygulayacağım ama size haber veririm.

Bölüm 49

Barbara

Doktor tavsiyelerinin sonu gelmiyor. Bütün sabahı taburcu edilmeyi bekleyerek geçirdim ve taburcu edildiğimde değişen tek şey dinlenme yerim oldu. Yatakta 25 günden fazla kalmam ve bir fizyoterapist tarafından günlük ziyaretler almam gerekecek. Ayrıca tüm ilaç tedavisine devam etmem gerekecek ve tüm bunların üstüne ayrılmaz bir arkadaş edindim: süper rahatsız bir korse... ve tüm bunlar kalpsiz bir alçağın psikopat rolü oynamaya karar vermesi yüzünden oldu.

Stres yükünü hafifletmeye çalışıyorum. Bir kaza ile başa çıkmak çoğu zaman travmatiktir, ancak bunun bir suikast girişimi olabileceğini bilmek korku ve güvensizliğe neden oluyor. Herhangi bir travma ile baş başa kalmak istemiyorum, bu yüzden o kişinin bana verdiği zarardan çoktan tatmin olduğuna inanmayı tercih ediyorum. Huzur içinde yaşamaya geri dönmek istiyorum, her zaman bir güvenlik görevlisi tarafından eşlik edilmeden bile gelip gitmekte özgürüm.

-Merhaba, orada kimse var mı? Baban ve ben senin gitmeni bekliyoruz. Marco'nun evinde vakit geçirmek konusunda emin değilsen, eve dönüşümüzü erteleyebiliriz.

-Öyle bir şey değil. Sadece hayatımın nasıl alt üst olduğunu düşünüyordum.

Sizi rahatsız etmek istemem, ikinizin de taahhütleri olduğunu ve yakında seyahat etmeniz gerektiğini biliyorum.

Babam hemşirenin beni tekerlekli sandalyeye oturtmasına yardım etmek için geldi. Buna gerek yoktu çünkü bacaklarımda herhangi bir sorun yoktu ama hastane prosedürü böyleydi.

-Barbi, göreceğimizden biraz korkabilirsin ama bunun senin güvenliğin için olduğunu anla. Bizim aşırı korumacı olduğumuz falan yok," diye uyarıyor babam, çok ciddi bir şekilde.

Böyle söylediğinizde, tartışmamak her zaman daha iyidir. Hoşuma gitmese de merak ediyorum.

Marco'nun değiştireceğine söz verdiği yeni güvenlik görevlisi odanın dışında bizi bekliyor. Beni bizi bekleyen asansöre doğru yönlendiriyor. Kendimi bir aksiyon filmindeymişim gibi hissediyorum.

Çıkarken birkaç kişi bana bakıyor, bu da beni rahatsız ediyor.

Hastanenin önünde camları renkli üç siyah araba ve beş takım elbiseli adam, artı güvenlik görevlim var - tabii ki bu abartı değil, israf. Paty ve Marci burada olsalardı, her arabaya bir tane atlamak isterlerdi.

Zikzaklar ve arabanın geçtiği her çukurun neden olduğu acı dışında, sonunda Marco'nun evini bir an için görebildim.

-Baba, biz geldik! Artık endişeli yüzünü çıkarabilirsin.

Diğer yandan annem şakalar yapmaya devam etti. Her şeyi çok heyecanlı buluyor gibi görünüyor.

-Barbara Nucci, her şey açıklığa kavuşana kadar güvenlik olmadan ayrılmayacağına söz ver. Bir dil sürçmesi ve seni evimize götüreceğiz.

-Söz veriyorum Bay Adilson Nucci! Ve bu sefer parmaklarımı bile çapraz yapmıyorum," diyorum ve bunu kanıtlamak için elimi uzatıyorum.

-Nasıl yani? Bunu daha önce yaptın mı? -O bana şüpheyile bakarken, annem başını geriye atıp kahkahayı patlatıyor. -Bu kadar komik olan ne anlamıyorum, Ana.

-Tatlım, çünkü yıllar boyunca nelere tanık olduğumu bilmiyorsun. Defalarca, bu hanımefendi bir şey vaat ettiğinde ellerini arkasına koyar ve parmaklarını çapraz yapardı.

-Anne! Şu anda bunu ona söylediğine inanamıyorum.

-Siz ikiniz saçımdaki tüm beyazların sebebisiniz.

Bizi geride bırakıyormuş gibi yapıyor ama annem onu memnun etmek için boynuna atlıyor.

-Tatlım, hiç söylemedim çünkü onlar hep masum sözlerdi. Yüzünü babama çeviriyor ve ona bir pembe dizi öpücüğü veriyor.

-Hey, ben buradayım, gördün mü? Beni hala travmatize edebilirsin.

Ayrıca, bizi izleyen altı kediden oluşan bir eskortumuz var.

Babam utanarak kendini toparlamaya çalışıyor.

-Sen ve senin yolumuza çıkma çılgınlığın. Bunu bir yetişkin olarak öğrenmedin mi? -Annem fısıldıyor.

Bu kadın bir rol model.

Binaya doğru gidiyoruz. Kendimi *The Bodyguard*'daki Whitney Houston gibi hissediyorum. Askeri operasyondan sonra on üçüncü kata ulaşıyoruz.

İtiraf etmeliyim ki Marco'nun bizi beklemesini isterdim ama o özür diledi çünkü bugün beni ondan fazla kez arayıp biraz gecikeceğini çünkü Victoria ile eski karısını ilgilendiren bazı işleri halletmesi gerektiğini söyledi. Onun cadıyla birlikte olduğunu bilmek hiç de iç açıcı değil, özellikle de cadı hala evliliğin bittiğine ikna olmamışken.

İçimde bir güvensizlik hissi var ama Melissa'nın süper kibarlığı ve bizi güzel bir buket çiçek ve hoş geldin kartıyla karşılaması bunu telafi ediyor. Bu alçağın annesini tüm bu romantizmin bir parçası yaptığına inanamıyorum.

-Barbara, hoş geldin! Marco'nun yokluğunda, size hoş geldiniz demek için evin tüm şerefini biz üstleniyoruz!

Nana, Jordan ve kucağında Victoria ile heykelsi bir kızıl saçlı bana gülümsüyor. Bu kadın yeni hemşire olmalı.

Herkesi selamlıyorum ve ailemi tanıtmama bile gerek kalmıyor, çünkü annem zaten eski arkadaşları gibi herkese sarılıyor.

-Barbara, bu Angela, Victoria'nın yeni hemşiresi. İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır.

Görünüşe göre Bay Ladeia yanlış kurumda hemşire arıyor. Şartlardan biri "çarpıcı güzellik" olabilir mi? Gelinlerin Leydisi, biraz kıskançlıkla, pişman olabileceğim bir şey yapmamam için bana bilgelik ver.

Hemşire bana elini uzattı. Duruşu profesyonel ve ciddi.

-Hoş geldiniz, Bayan Barbara. Size elimden geldiğince yardım edeceğim.

-Teşekkür ederim Angela, onu mümkün olduğunca az rahatsız etmeye çalışacağım. Victoria'yı öpüyorum, onu kollarımın arasına alma isteğime engel oluyorum.

-Sanırım senin için bir şeyi var. -Angela diyor.

Tam o sırada küçük pembe elbisesinin cebinde bir zarf görüyorum. Angela'ya bakıyorum, o da bana almam için işaret ediyor.

Marco çok nazik ve şöyle yazıyor: "Barbara, baban ve ben gelişinden dolayı çok mutluyuz. Hoş geldiniz.

Kartı göğsüme tutup tekrar kokluyorum. Sonra Melissa annemi ve beni Marco'nun odasına davet ediyor. Her odada bir buket çiçek var.

geçtik.

-Kızım, babandan bir süreliğine Marco ile burada kalmasını istemeyi düşünüyorum, ne dersin?

-Ana, Jordan doğduğundan beri oğluyla birlikte yaşıyor ve inanın bana sadece tatillerde çiçek açıyor. Ben de onu örnek almayı ciddi ciddi düşünüyorum. Acaba Marco ikisine de romantik dersler vermek ister mi?

-Şimdi bir isteği olan benim. Kabul ederse, normal kocaların bunu yapmadığını sayma. Beni şımartmaktan vazgeçebilir.

Birlikte güldük.

Melissa yatak odasının kapısını açtığı anda ağzım açık kalıyor.

Karşımızdaki duvarda, üzerinde Ubatuba'da çekilmiş bir fotoğrafımızın yer aldığı, tavandan tabana kocaman bir pano var. Onu çektiğimi hatırlamıyorum. Nasıl aldığını merak ediyorum. Ayrıca odanın her tarafına dağılmış kırmızı yapraklar ve yatağın üzerinde sadece bir Kolombiya gülü, kurdeleyle bağlanmış başka bir not ve yanında bir kutu çikolata var.

-Bütün bunları nasıl yaptın?

Onu görmek, öpmek ve tüm sevgisi için teşekkür etmek için sabırsızlanıyorum.

Çerçeve

Paula'nın hayır kurumu temsilcilerinin önündeki davranışlarından utandım. O çok gizlenemez.

Victoria'yı vasiyetine dahil ettiği için Jurandır'e minnettar mı yoksa kızgın mı olacağımı bilemiyorum. Güzel bir jest ama Paula'nın kızımızla ilgili talepleri beni endişelendiriyor. Kendi çıkarları için olduğunu biliyorum. Bugün duydukları hiç hoşuna gitmedi ve eminim kendi payına düşen tüm parayı çabucak tüketip kızının mirasının peşine düşecektir.

Victoria'nın tüm parasını yatıracağım ve onu güvende tutacağım. Durumu çok fazla bakım gerektiriyor ama benimle olduğu sürece o paraya ihtiyacı olmayacak. Eğer bir mucize olur ve benimle daha uzun süre kalırsa

Doktorlar, mirası kendi refahınız ve rahatınız için kullanabileceğinizi söylüyor.

Kuyumcuda durup Barbara'nın teklifimi kabul ettiği gün sipariş ettiğim yüzüklere bakıyorum. Parıldayan altınlara bakıyorum ve özellikle de bu sembolün anlamını düşündüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Eve geldiğimde sorunlarımı arkamda bırakıyorum. Herkese zar zor selam veriyorum, küçük kızımı koklamak için duruyorum ve çoktan yatak odamızın kapısındaayım.

Orada yatan, sadece bir çarşafıla örtülü, sevdiğim kadın. Bir süre onu uyurken izliyorum, sonra yavaşça öpmek için yaklaşıyorum, onu uyandırmak gibi bir niyetim yok. Buna rağmen, bencil içgüdülerim beni ona dokunmaya itiyor.

-Öpücüklerinle uyanmayı seviyorum.

Yeşil gözleri parlıyor ve uykulu bir gülümsemeyle bana bakıyor.

-Unutmayacağım. -Kollarımı yastığına dayayıp yüzümü ona yaklaştırıyorum. Dudakları yumuşak. Barbara teması derinleştirmeye çalışıyor ama onu kızdırmak için biraz geri çekiliyorum. -Başka hangi öpücükler en iyiler arasındadır?

Beni yutmak için hevesle açılan dudaklarında dilimi yavaşça gezdiriyorum ama tekrar geri çekiliyorum.

-Hafızamı tazelemem lazım," sesim kısık çıkıyor, bu yüzden ağzını emiyorum.

-Kendin öğrenebilirsin," diyor hala gülümseyerek.

Saçlarının arkasına uzanıyorum ve yüzünü kendime yaklaştırmak için geriye doğru çekiyorum.

-İşte bu kadar!

-Bu ne? -Aptalı oynuyorum.

-Bu benim en sevdiğim öpücük. Beni böyle aldığın ve tamamen senin yaptığın öpücük. Not defterine yaz: dilinin beni istila ettiği öpücük.

Zevkle, küçük oyunu unutuyorum ve ona burada olmaktan ne kadar mutlu olduğumu hevesle tattırıyorum.

-Bu yüzden bir daha asla eve gidemeyeceğim.

-Yine anlamıyorum.

-Hâlâ bir tane var, biliyorsun. Kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar buradayım.

-İkna edici olduğumu sanmıyorum.... Sana daha fazla öpücük vereyim ve seni sonsuza dek yanımıza taşınmaya ikna edeyim.

-Öyle görünmüyor olabilirim ama ben doğru bir kızım. Her şey hazır olana ve parmağında bir yüzük olana kadar nişanlığımın yanına taşınmayacağım.

-İsteğiniz bir emirdir. Bana beş dakika ver.

Odadan çıkıyorum.

Victoria daha ne kadar yanımda olacak bilmiyorum. Her günü bir zafer olarak görüyorum. Barbara da bu tavrımı anlayacak mı bilmiyorum ama bu anın üçümüz için de özel olmasını istiyorum.

-Anne, Nana'ya söyle yemeği yarım saat ertelesin lütfen. Victoria ve benim misafirimizle önemli bir görevimiz var.

Ana ve annem meraklı bakışlar atıyorlar.

Yüzüğü denizkızının parmağına takmak için akşam yemeğine kadar bekleyebilirdim ama ufaklıkla birlikte bunu şimdi yapacağız.

Bölüm 50

Barbara

Beş dakika sonsuzluk gibi geliyor. Marco'nun bu sefer neyin peşinde olduğunu merak ediyorum.

Bir hareket duyuyorum. Kol dönüyor ve kapı açılıyor. Baba ve kızı dokunaklı bir sahnede birlikte içeri giriyorlar.

-Babandan elini çoktan istedim. Victoria'nın da bizi onaylamasının doğru olacağını düşündüm.

Bu jest ruhuma dokunuyor.

-Ne dikiliyorsun orada? Buraya gel de onu öpeyim ve kutsama için teşekkür edeyim.

-Dahası, aşkımızı ebedileştirecek ve hayatımızın geri kalanında bizi birleştirecek bağı getirdi.

Marco yanıma oturuyor ve gözlerim doluyor.

-Victoria, babanı dünyanın en mutlu adamı yapacağıma söz veriyorum. Birlikte bu bonbonu bolca sevgiyle dolduracağız.

Onun küçük sevimli parmaklarını tutuyorum. Ellerimiz birbirini daha büyük bir şekilde sarıyor.

-Ba, seninle evlenmek için önünde diz çöktüm. Şimdi, kızımın şahitliğinde, seni dünyanın en mutlu kadını yapacağıma söz vermek istiyorum. Bu yüzüğü sonsuz aşkımın bir simgesi olarak kabul et.

Altın yüzükleri bana uzattı.

Gözlerim yaşardı... Mutluluk o kadar büyük ki sığabileceğimi sanmıyorum. Yüzük çok güzel, elmaslarla süslenmiş.

Victoria'nın küçük elini bırakmadan benimkini alıyor ve yüzüğü parmağıma takıyor, sonra da nazik bir öpücük konduruyor. Kalbimin neredeyse yerinden fırlayacağını hissediyorum. Ben de onun yaptığını yapıyorum, Victoria'nın elini sanki o da benim kızımış gibi tutuyorum.

-Marco, sen benim bütün boşluklarımı dolduruyorsun. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor.

Çok mutlu bir aile olacağımıza eminim.

Elleri hâlâ birbirine kenetli, parmaklarını benimkilere doluyor, teker teker öpüyor ve sonra ağzımı ve Victoria'nın alnını öpüyor.

-Artık mutluluğumuzu ebeveynlerimizle paylaşabileceğimizi düşünüyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?

-Buna bayılacaklar.

-Prensesim, kraliçemizin ayağa kalkmasına yardım edelim mi? Bugün iki kraliyet ailesi için alkol yok.

-Victoria, ikisine de kefilim: evet, efendim!

Salonda bizi bekleyenler tarafından alkışlanırken ve kucaklanırken gülümsüyorum. Annem sevinçle çılglık atıyor ve utancımın ısıltık bile alıyor. Babam gözyaşlarına boğuluyor ve "resmi" evlenme teklifini kaçırdığını söylüyor. Jordan ve Melissa bizi gülümserken görünce çok sevindiler.

-Barbara, henüz birbirimizi iyi tanımıyoruz ama eminim tanrılardan nadir bir hediye alıyordur. Oğlumu mutlu et, olur mu? - Nana beni şaşırtıyor.

Bu bende ona sarılma isteği uyandırıyor.

-Nana, bu benim en büyük dileğim.

-Resim, resim istiyorum, bir sürü resim! -diyor annem heyecanla. -

Barbi, orada kal. Herkesi gelin ve damadın etrafında toplayacağız.

Bir sürü selfie'den sonra babam hepsine güzel bir şarap dolduruyor ve kutlama yapıyorlar:

-Gelin ve damadın şerefine!

Akşam yemeğinden sonra salonda toplandığımızda, çok fazla oturmaktan rahatsız olmaya başladım.

-Marco, bana bir iyilik yapar mısın? Yatak odasındaki masadan ilacımı alır mısın? Kutunun üzerinde saat 10'da hangisini almam gerektiği yazıyor.

-Senin dileğin benim için emirdir, canım.

İlacı ve bir bardak su getirdi. Sonra kulağıma fısıldadı:

-Benim arzum seni uçurmak, bu yüzden uzanmak zorunda olduğun bahanesini uydurabilir misin?

Neredeyse suyu tükürecektim - ne provokasyon ama! Daha sonra bunu telafi etmek zorundayım.

O ailemle konuşurken, ben aziz bir yüz ifadesi takınıyorum ve yediğim dondurma gofreti ile oral seks taklidi yaparak ona doğru el hareketi yapıyorum. Sinsice dilini dudaklarında gezdirip bana bakıyor.

Bana ne kadar sert olduğunu göstermek için aşağı indi. Külotum sıırılsıklam ve tamamen tahrik olmuş durumdayım, bu yüzden bu sefer teslim olmam gerektiği sonucuna vardım.

-Dostlar, sanırım dinlenmem gerek. Bu ilaç beni biraz uykulu yaptı....

- "Kızım, seni odana götüreyim. Marco o kadar güzel sohbet ediyor ki banyo yapmana yardım edeceğim," diyor annem.

-Bayan Anne, annemle biraz daha kalın. Ben Barbara ile kalacağım. Ben de çok yorulmuş ve yatmaya gidiyorum. Günüm çılgınca geçti," diyor Marco.

Sanırım annem mesajı aldı, çünkü itiraz etmiyor.

-Sorun değil Marco. Adilson ve benim de gitmemiz gerekiyor. Yarın akşam eve dönüyoruz ve önce Barbi'nin dairesini düzenlemek istiyorum.

Marco yanıma geldi ve fısıldadı:

-Bir dahaki sefere seni yalayıp temizleyeceğim ve herkesin önünde sana sakso çekeceğim.

-İzlenmekten hoşlanıyor musunuz, doktor?

-Hiç de değil.

-Sanırım annem beni odama götürse iyi olur, çünkü banyo yapmam lazım," diyorum şakayla karışık.

-Vücudunu yıkamama izin verebilirsin.

-Acıdığını unutmadın, değil mi? Hiçbir şey yapmadan ellerine daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

-Eminim öyledir.

Çarpık küçük gülümsemesi bacaklarımı güçsüzleştiriyor. Salyangoz hızıyla yatak odasına doğru ilerliyoruz. Anahtarın dönüş sesini duyunca kalbim küt küt atıyor.

Bana yırtıcı bir bakış attı.

-Duş almaya ve uyumaya hazır mısınız?

-Ee? Bana söz verdiğiniz dozda ilaç olmadan mı doktor?

Çerçeve

Kısıık sesinin beni nasıl kışkırttığını bilseydim, kesinlikle onu bir işkence silahı olarak daha sık kullanırdım.

Gömleğini açmaya çalışır ama çok geçmeden ellerini düğmelerden dikkatlice çeker.

-Tam hizmet, en sevdiğim hastam.

Çözdüğüm her düğmeyle yumuşak ten ortaya çıkıyor. Ameliyat bandajını ve yeleği gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Barbara'nın izlerinin beni incittiğini fark etmemesi için rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. O ne kadar güçlü olursa olsun, hepimiz biraz kibirliyiz ve acımın onun güzelliğiyle ilgili olduğunu düşünmesinden korkuyorum.

Sütyensiz, göğüsleri çıkıntılı, meme uçları tüm ihtişamıyla şişmiş. Tüyleri diken diken oluyor.

-Güzel.

Gömleğimi kollarından aşağı kaydırırken dilimle onlara dokunuyorum, temasın tadını çıkarıyorum.

Barbara

Yeleğini yavaşça çıkarırken kirli sakalı tenime değiyor.

-Bana iyi geldiğini, seninle mutlu olduğumu söylediğimi biliyor musun? Bu o anlarla ilgili.

O kadar yakınız ki uyarılmışlığının nabzının attığını hissediyorum. Beklentiyle ürperiyorum.

Kulağa soğuk gelmesinden nefret ediyorum ama ciğerlerimdeki ağrı okşamalara karşılık vermemi engelliyor, bu yüzden tadını çıkarmaktan başka çarem yok.

-İster somurtuyor, ister gülüyor ya da saçımı yapıyor olayım, her açığı seviyorum.

Hiç bu kadar lezzetli soyunmamıştım. Parmakları pantolonumdan aşağı kayıyor ve külotuma giriyor. Yaramaz bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

-Islak dudaklarını görmeyi seviyorum.

Teklif ettiği şeyi yapmasını çok isterim ama açıkçası bunun için uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum. En son bu sabah duş aldım.

-Çünkü eğer şimdi beni koklar ve tadıma bakarsa, nişanlısının kusurlarından birini daha küçük defterine yazmak zorunda kalacak. Tabii ki, ikinci kısmı kendime saklayacağım.

-Nasıl istersen.

Yanıma geliyor, dudaklarımdan öpüyor ve uzaklaşıyor. Marco'da sevdiğim başka bir şey de bu: yarım kelime yeterli.

Banyo tam bir hezeyan.

Gün yoğun geçtiği için bandajım biraz kanla çıkıyor, bu yüzden itiraz etmeme rağmen Marco bana çok sert bir şey yapmıyor. Klitorisimi biraz daha sert ama yine de nazıkçe ve dikkatle ovuyor.

Beni yatağa yatırdıktan sonra duş almaya gidiyor ve geri döndüğünde ben uyuyana kadar beni okşuyor.

Günler geçtikçe ilaç tedavisinin rutinine alışıyorum ve her şey daha kolay hale geliyor. Marco ve Nana'nın ilgisi ve Victoria'ya olan yakınlığımız nekahat dönemini harika kılıyor.

Hayatımı yeni ve çok değerli bir aileyle paylaşacağımı hiç hayal etmemiştim.

Marco'nun en sinirli anlarımda gösterdiği sabır, bana tanıdığı özgürlük ve kendimi rahat hissetmem için gösterdiği çaba çok etkileyici. Kendimi gerçekten evimde hissediyorum. Her gün beni buranın benim yerim olduğuna ikna ediyor.

İlk başta temkinliydim, çünkü burayı ele geçirmek istediğim izlenimini vermemek için dikkatli olmam beni yumurta kabukları üzerinde yürümeme neden oldu. Aslında bu sadece benim kafamdı ve Marco bununla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu. Benden önce birkaç kişi tarafından işgal edilmiş bir alanı paylaşarak boğulmaktan ve boğulmaktan korkuyordum, ancak herkesin misafirperverliği korkularımı yatıştırdı. Her uyandığımda, bana bu kadar çok şey veren bu aileye daha fazlasını vermek istiyorum.

memnuniyetle karşılıyorum. Çok profesyonel olmasına rağmen hemşire Angela ile bile güzel bir dostluk geliştirdiğimi hissediyorum. Bir rüya gibi görünüyor.

Ancak, her şey çiçeklerden ibaret olmadığından, Bay Mükemmel'in, her zaman dağınıklıklarını düzeltecek birine sahip olan insanların bazı kusurlarına sahip olduğunu keşfediyorum.

-Barbi, özür dilerim. Havluyu sandalyeye fırlattığımda kazağı görmedim. Darılmaca güvenmece yok, git. Bana göz kulak olacağına söz veriyorum. Şimdi geceliğini giy ve buraya gel, çünkü sarılıp kurulanacağım.

-Kimseye sarılmayacağım! Saç kurutma makinesine karşı bir şey yapamazsın. Tam tersine, bana her sarıldığında külotumu ıslatıyorsun!

-Karşı konulmaz olmakla mı suçlanıyorum? Dürüst olmak gerekirse, böyle krizleri kışkırtmaktan bu kadar keyif alacağımı hiç düşünmemiştim," diyor ve sonra yatağa uzanıp çarşafı okşuyor.

-Henüz yatmayacağım. Uyumak için başka bir gecelik bulmalıyım.

-Neden bize bu kadar sorun çıkarıyorsun?

Gülmemek için dudağımı ısıriyorum ve sahip olduğum en dar pijamaya uzanıyorum. Yatağa sürünerek giriyorum ve ona sırt üstü uzanıyorum, o da bana biraz sokulunca işler iyice kızışıyor. O saksocu bana zar zor sarılıyor ve ben çoktan pijamalarımı yırtmanın eşiğine geldim ama direniyorum.

Bir süre sonra gardımı indirdim ve sessizliği bozdum.

-Marco?

-Merhaba.

-Bugün Victoria'nın fotoğraflarına bakarken aklıma bir fikir geldi: En iyi anlarından oluşan bir retrospektif hazırlayabilir miyim?

-Elbette, güzelim. Sormana bile gerek yoktu. Eminim bilerek boynuma fısıldıyordur.

-Biliyorum ama bu sadece....

-Hum...

Daha iyi erişebilmek için saçımı bir tarafa çekiyor.

-Gerçek bir retrospektif yapmayı düşündüm.

-Yalancı öngörü diye bir şey var mı?

-Sanmıyorum. Ama onun hikayesini anlatan bir tane yapabileceğimi düşündüm. Paula'nın hamile olduğu haberini aldığınız günden itibaren.

Efendim, yemin ederim bu ciddi, beni rahatsız etmeyi keser misiniz? Göğüslerime dokunduğundan değil, hiç değil, ama vücudumdaki kolu isteksizce göğsüme doğru kayıyor. Beni baştan çıkarmaya çalıştığından değil, hiç değil, ama ayakları masumca benimkilere dolanıyor.

-Bana cevap verecek misin? -diye sorar.

-Uhh.

-Victoria'nın annesinin fotoğraflarının olduğu zarfı açtın mı?

-Evet, açtım. Bazı kıyafetlerini çekmeceye koyuyordum ve bunu buldum. Merakımı uyandırdı.

-Bence Paula'yı retrospektife koymak iyi oldu. Hatta senin için de sorun olmadığına sevindim. Başka biri fotoğrafları yakmak ya da yırtmak isteyebilir ama....

-"Senin de Victoria'nın da bir geçmişi olduğunu biliyorum," diye sözünü kesiyorum. -Annesi beni hiç rahatsız etmiyor. Mühürlü bir şeyi açtığım için özür dilemek istiyorum. Sadece sana yazdığı mektubu okuduğumda o kadar etkilendim ki merakım olması gerekenin ötesine geçti.

-Linda, retrospektifi nasıl istersen öyle yap. Seveceğimi zaten biliyorum.

Boynumu öpüyor.

İçimde sevinçten zıplıyor, anma töreninin tüm ayrıntılarını düşünüyorum. Yarın bazı eski arkadaşlarımı arayacağım, Vanessa, Judy, Tiane ve Fernanda. Böyle şeyler için harikadırlar. Ama bu yarına kadar olmayacak, çünkü şimdi Marco'nun ereksiyonunun kışıma süründüğünü hissederek pantolonumu indiriyorum.

Bölüm 51

Çerçeve

Dün prensesimin doğum günü hediyesi için alışverişe çıktım ve birkaç tane seçtim. Yine de tatmin olmadım, çünkü farklı bir şey istiyordum. Mağazadan çıkarken gizli bir köşede küçük bir Peppa Pig kukla tiyatrosu gördüm. Geri döndüm ve satın aldım.

Bugün erken kalkıp tiyatroyu kurdum ve onu uyandırmamak için sessizce odasına yerleştirdim ve sonra denizkızımı benimle gelmesi için davet ettim.

O odaya girer girmez, Angela gizlice ayrılır.

-Günaydın prensesim. Bugün özel bir gün. Bak seni uyandırmaya kim geldi: Peppa Pig!

Küçük uykucu biraz kıpırdıyor. Onu gıdıklıyorum ve küçük gözleri yavaşça açılıyor.

-Tebrikler! Bugün Peppa'yı canlı izleyeceksin. Burada kim daha heyecanlı bilmiyorum: ben mi, sen mi yoksa baban mı?" diyorum gülümseyerek.

Barbara Victoria'yı kucağına alıyor, ben ise tiyatronun arkasına saklanmak için gerçek bir akrobasi hareketi yapıyorum. Zor olan karakterleri taklit etmek.

-Günaydın, George!

-Günaydın, Peppa! -Tanrım, bir baba kızı için ne yapamaz ki? Sesimin tonu inanılmaz derecede gülünç.

-Bugün arkadaşımız Victoria'nın doğum günü.

-Ona Mutlu Yıllar şarkısı söyleyelim mi?

-Hadi yapalım.

-Mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana....

Victoria'nın tepkisini görmek için perdelerdeki aralıktan b a k m a y a çalışıyorum. Barbara, onu kucağına almış, her şeyi filme alıyor.

Günü aileyle birlikte, doğum günü kızını şımartarak ve parti hazırlıklarının nasıl gittiğini kontrol ederek geçirdik. Partiyi evimizin oturma odasında yapmayı planlıyorduk.

Ancak, son dakikada, birkaç gündür ateşi olan Victoria'nın sağlığını korumak için daha samimi bir kutlamada sadece değerli konukları davet etmeye karar verdik.

Üç kuzenimi ve çocuklarını, iki teyzemi, Pedro'yu, Paty'yi, Marci'yi ve Barbara'nın Kuzeydoğu'dan özel olarak gelecek olan ailesini davet ettim.

Öğleden sonra saat iki sularında dahili telefon çalıyor ve istenmeyen bir misafirin geldiğini bildiriyor: Paula. Barbara beni yatıştırmaya çalıştığında onu göndermek üzereydim:

-Marco, o Victoria'nın annesi ve ailesini yeni kaybetti. Ona bir şans ver.

Üzgün olmama rağmen, teslim oldum.

Arsız kadın içeri girer ve Nana'nın çantasını ve paltosunu uzatır.

Çok öfkeliyim.

-Kızımın doğum günü partisi var ve annesi davetli değil mi?

-Paula, kızını terk edeli bir yıl oldu.

Bir süre bana bakıyor ve sonra ellerimin Barbara'nın belinde olduğunu fark edince beti benzi atıyor.

-Ucuz dekorasyon mu? Ne kadar şirin. Kimin fikriydi acaba?

Barbara'ya yukarıdan aşağıya bakar ve gözlerini devirir.

-İyi günler, Paula. Çok güzel, değil mi? Victoria buna bayılacak.

Bu onun en sevdiği çizgi film teması.

İşte benim denizkızım! Tek bir tanesinin bile geçmesine izin vermiyor.

-Doğru mu duydum? Onun bir beyni olmadığını biliyorsun, değil mi?

-Kes şunu, Paula! Özel bir anı mahvetmek için benim ve nişanlımın evine gelemezsin. Bana burada ne aradığını söyle. İstenmiyorsun.

-Marco, aşkım, sadece kızımı öpmeye ve ona bir hediye getirmeye geldim.

-Uyuyor, o yüzden bana bırakabilirsin. Uyandığında ona veririm.

Endişelenmene gerek yok, annemin uğradığını haber veririm.

Barbara araya girdi ve benden bir dakika yalnız kalmamı istedi.

-Marco, Paula'nın baş belası olduğunu biliyorum ama en azından kızını öpmesine izin ver.

-Lütfen, Ba! Başın belaya girecek.

-Paula'yı cezalandırmıyorsunuz, sadece kızınızı bu fırsattan mahrum bırakıyorsunuz.

Sözlerin beni kırdı. Kahretsin! Sadece kızımın annesi tarafından taciz edilmesini engellemek istemiştim.

-Sana ve küçük prensese yaptıklarını bildiğim için o kadından tüm gücümle nefret ediyorum ama şimdi Victoria'yı düşün. Bugün onun doğum günü.

Kollarını boynuma doluyor ve şefkatle bana bakıyor.

-Paula, Victoria'yı denetlediğimizi bilerek hiçbir şey yapmaz.

-Bazen senin gibi birinin yanımda olmasını hak edip etmediğimi merak ediyorum. Böyle güzel bir insan olduğunuz için teşekkür ederim. Bence haklısın.

-Nazik ve cesursunuz. Tek endişenin küçük olanı korumak olduğunu biliyorum. -Beni öpüyor. -Hadi gidip canavarla yüzleşelim. Angela bilmem ne dalında siyah kuşak sahibi, o yüzden bir şey olursa Paula'ya vurmasını işaret ediyorum.

Geri dönüyoruz ve Paula'ya Victoria'nın odasına kadar eşlik ediyoruz. Paula'nın karşımızda oynadığı iyi anne rolüne kıyasla sabahın teatrallığı alay konusuydu ama Angela'nın Victoria'yı tüple beslediğini görünce duyduğu tiksintiyi gizleyemeyince maskesi düştü. Bundan sonra hemen gitmeye karar verir.

Barbara ona kapıya kadar eşlik eder.

Barbara, merakımı giderebilir misin lütfen? Domuzcuk temalı bir partide ne servis edersin? Aslında, bunu şimdi düşündüm. Ana yemeğin ne olduğunu biliyorum. Sonra görüşürüz ve iyi partiler.

Barbi'm cevap vermeye tenezzül bile etmiyor, sadece kapıyı kapatıyor. Dudaklarına yapıştığımda büyücü kadın sihrini konuşturuyor ve göz açıp kapayıncaya kadar önceki gerginliği unutuyorum. Onu kollarıma alıyorum ve doğruca yatak odasına gidiyorum.

Barbara bu hafta Victoria'nın retrospektifine hazırlanırken büyük bir gizem yarattı. Ve hala da yapıyor. Bugün benimle yatak odasındaki partiye hazırlanmamaya karar verdi.

-Dr. Delight, her zaman olduğu gibi bu banyoda da beni çıldırttınız ama şimdi Angela'nın doğum günü kızını hazırlamasına yardım etmem gerekiyor.

-Hazırlanmadan sabahlığıyla onun odasına mı gideceksin?

-Koridoru mu kıskanıyorsun? Angela ile her şeyi ayarladım bile.

-Senin kıskançlık dediğine ben terk edilme diyorum.

-Çabuk olacak. Pembe gömleğini ve kırmızı pantolonunu giymeyi unutma, Peppo'm.

Talepkar kız havaya bir öpücük bırakıp uzaklaşıyor. Bunun için para ödeyeceğime inanamıyorum.

Giysilerimi giydim ve oturma odasına gittim. Süslemeleri görünce şaşırdım ve mutlu oldum.

Tüm duvarlarda pembe ve kırmızı dairelerden oluşan perdeler ve köşelerde kahverengi gövdeli ve yeşil yapraklı ağaçlar var. Çocuk bölümünde, çamur birikintisine benzeyen kahverengi bir halı ve kahverengi sulu boya kavanozlarıyla kaplı. Ayrıca tavus kuşlarıyla dolu büyük bir kum havuzu da bulunmaktadır. Pasta masası pembe ve açık mavidir ve Peppa şekerleri ve keklerle doludur.

Güvenlik görevlilerinden misafirlere karşı tedbirli olmalarını istiyorum. Kimseyi telaşlandırmak ya da dairemin kapısında iki sert adam olduğu için onlara memnuniyet vermek istemiyorum.

Benim ailem ve Barbara'nın ailesi ilk gelenler, çok heyecanlılar ve partiden çok etkilendiler.

-Oğlum, büfenin üzerindeki resimleri gördüğümde bu kadar güzel görüneceğini tahmin etmemiştim.

Annem de benim kadar şok oldu.

Sevgili damadım, Peppo'nun içinde çok güzel görünüyorsun! Kızım haklı. Ellerimi kaldırdığımda Adilson'un gökyüzüne el salladığını görüyorum.

-Tanrıya şükür, Barbi bir yaşına bastığında böyle bir moda yoktu. Yoksa Ana bana Mickey kostümünü giydirir ve üstüne de kulaklarını takardı. -Bu fikir herkesi güldürür.

Canlı bir sohbete dalmıştık ki birden kalbim çarpmaya başladı.

Gözlerimin önünde kırmızı elbiseleri ve uyumlu pembe terlikleriyle dünyanın en güzel iki Peppası beliriyor. Barbara, Victoria'nın bebek arabasını yavaşça bana doğru itiyor, ta ki durup kızımı kucağına alana kadar. Bir rüya gibiydi.

-Peppalarınız geldi doktor.

Barbara bir domuz yavrusunu taklit ederek homurdanıyor.

-Şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici şey.

Ondan sonrası tamamen neşe. Daha fazla konuk geliyor ve nişanlım herkesin arasına karışıyor, milyonlarca iltifat alıyor. Çocuklar

Rekreasyoncularla birlikte kum ve kahverengi boya ile kirlenerek yapılan etkinliklerden büyük keyif aldılar.

Her zamanki gibi Pedro geç kaldı.

-Zaten kızımın vaftiz babasının tarihi yanlış anladığımı düşünüyordum.

-Hayır, geç kalmadım. Geç kaldım çünkü Bia'yı beklemek zorundaydım.

-Bia? Ne ilerleme ama, dostum. Kendimi bildim bileli şımarık bir çocuktum.

-Kendini kaptırma. Bia dedim çünkü kız biraz büyümüş ve daha az şımarık görünüyor.

-Büyüdün mü? Fark etmemiştim. -Onunla alay ediyorum.

-O sana göre değil! Bildiğim kadarıyla evlenmek üzere.

-Pozitif, ha?

-Beni yormaya devam mı edeceksin yoksa o güzel Peppita'yı bana hediye mi edeceksin?

Barbara'yı ararken Victoria'yı teslim ediyorum. Onu bulduğumda, gülümsediğini ve Beatriz'le konuştuğunu görüyorum. Bize doğru geliyorlar, konuşuyorlar ve gülümsüyorlar.

-Aşkım, inanmayacaksın ama Beatriz'i tanıyorum! Bir yıl önce her Cuma kaplıcada buluştuk ve arkadaş olduk. Ortadan kaybolmamın garip olduğunu düşündü ama telefon numaramı bilmiyordu.

Pedro'ya baktım, solgun görünüyordu. Sanırım onu ağzı bisküvi kavanozundayken buldular.

-Spa sırdaşları o zaman? -Tepkilerini görmek için soruyorum.

Birbirlerine bakıyorlar.

-Bunun gibi bir şey, değil mi Bia?

-Bu doğru, Barbi! Koğuştaki saatlerce beklerken her türlü şey olur.

Beni selamlıyor ve Barbara beni kenara çekip retrospektif ve tebrik zamanının geldiğini söyleyene kadar dördümüz sohbet ediyoruz.

Dört gözle bekliyorum.

Denizkızımın el ele ve Victoria kollarında, retrospektifin görüntülerinden ve mesajlarından oluşan bir film kafamın içinde oynuyor. Gözyaşlarım içime doluyor, gözlerimde birikiyor ve yüzümden aşağı akıyor. Barbara'nın başını omzuma yasladığını ve elimi sıktığını hissediyorum. Bu sevgi jestinin benim için ne anlama geldiğini bildiğini biliyorum.

Herkes benim küçük dev savaşcımın hikayesi hakkında daha fazla şey öğrenmekten çok memnun. Parlak gözleri bize onun mutlu olduğunu söylüyor ve bu da bizi rahatlatıyor. Onun huzuru ve sessizliğı ışıık saçıyor. Ruhunun bunu hissetmesi için onu kucaklamama gerek yok. Bu his her şeyi anlatıyor.

-Kızım olduğun için teşekkür ederim Victoria. Seni seviyorum.

Rekreasyonistlerin pastayla yaklaşıp mutlu yıllar şarkısı söylemesi iyi bir şey, çünkü gözlerimi yaşartıyor. Tıp ve birçok insan buna inanmayacak ama ilk doğum gününü kutlayan küçük kızımın mutlu havasını hissediyorum.

Kupon

Caio

Her kararı sakince almak ve harekete geçmek için doğru anı beklemek konusundaki soğukkanlılığım beni şaşırttı. Juan'dan en son yardım istediğimde Nicole'ün otel odasının stratejik noktalarına dört kamera yerleştirmişti.

İlk başta öfke duyduğum şey en sevdiğim eğlence haline geldi. Röntgenciliğin bu kadar ilginç olduğunu fark etmemiştim. Çıplak bedeninin başka bir adam tarafından ele geçirilmesini izlemek, kameranın tam dayak yediği ana nasıl odaklandığını görmek beni çıldırtıyor.

Öğrendiğimin ertesi günü, toplu işten çıkarma ve kapsamlı bir denetim için bir şirketin işe alınmasını organize ettim.

Ama tek adım bunlar değildi. Diğeri biraz daha hoştu. Nicole ve sevgilisini seks yaparken izlerken nişanlımı aramaya karar verdim. Cep telefonu ekranında ismi gördüklerinde ikisinin de donup kaldığı anı izledim.

-Merhaba, nişanlım. On dakika içinde orada olacağım. Beni hazır bekle, çünkü bugün yutulmaya susadım.

Hazır! Yatak odasına koştum. Yatakta o kadar verimli olup olmadığımı bile bilmiyorum ama kafamdaki görüntülerin heyecanı bana hayatımın en zevkli orgazmlarından birini yaşattı. En son harekete geçtiğimde adam o kadar korkmuştu ki ereksiyon olamamıştı. Yüksek sesle güldüm.

Paula

Bir karar verdim. Mirasımın da desteğiyle, bu boktan ülkenin dışında yeni bir başlangıç yapmak ilk kararım olacak. Marco hakkında ne hissettiğimin bir önemi yok. Onun peşinden koşmaktan bıktım. Çok daha ilginç ve zengin birini bulacağım. Kendime inanmayı hiç bırakmadım ama iki işe yaramaz insana maddi olarak bağımlı olduğum bir kırılganlık anında duygularımı karıştırdım.

İlişkide bulunduğum tüm insanlara kızgınım ve bana yaptıkları her şey için onları asla affetmeyeceğimi biliyorum. Kendimi yalnız hissediyorum ama böyle olmasını tercih ederim. Benim için kapanan kapılar iyiye işaret: demek ki dışarıda açık olan pek çok kapı var. Aslında, para bana çok yardımcı olacak ve istediğim her şeye sahip olmayı hak ediyorum!

Bölüm 52

Bilinmeyen karakter

Ayrı ebeveynlerin yalnız bir çocuğuydum.

Üç yıl boyunca annemin birkaç erkek arkadaşıyla tanıştım. Bir gün beni müstakbel kocasıyla tanıştırdı. Bir gün beni müstakbel kocasıyla tanıştırdı ve üvey babamın yanı sıra benden beş yaş büyük küçük bir erkek kardeşim oldu. Esmer bir çocuktu, sessiz ve ilgi çekiciydi, hırpalanmış vücudunda izler vardı, soğuk yüz hatları ve çelişkili bir şekilde muhtaç bir bakışı vardı. Henüz yedi yaşındayken, tüm hayatım boyunca ona bağımlı olacağımı korkunç bir kesinlikle biliyordum. Onun tarafından cezalandırılmamak için her şeyde mükemmel olmaya çalıştım. Neredeyse kardeş olmamıza rağmen, onunla anne ve babacılık oynamayı çok severdim. Oyunda annem her zaman babamı yakalamayı başarırdı.

Anne ve babamız yazlık evimizdeki gaz sızıntısı nedeniyle boğularak öldüğünde daha da yakınlaştık. Yaptığım her şey hayatımın aşkına hizmet etmek içindi.

Yıllarca ona karşı cinsel arzularımı kontrol etmeyi başardım, ta ki 16 yaşında, uzun yalvarışlardan sonra hayatımın aşkı beni bir kadın yapana kadar. Yediğim dayaklar ruhumu yaraladı. Ama hepsinin bir amacı olduğunu biliyorum: bana nasıl davranacağımı ve ne söyleyeceğimi, kiminle ilişki kuracağımı ve her durumda nasıl davranacağımı öğretmek.

Onun tüm maceralarını sessizce kabul ediyor ve acı çekiyorum ama başka bir erkeği hiç düşünmedim. Sadece onun yanında kendimi rahat hissediyorum. Sınırlarımın efendisi olmasına izin veriyorum ve o yanımda olmadığında kendimi çaresiz hissediyorum. O her zaman planlarına ve ideallerine saplantılı olmuştur.

Tüm hedeflerine mükemmel bir şekilde ulaşıyor. Ancak son zamanlarda işler pek iyi gitmiyor ve kendimi onun sorunları çözme yöntemleriyle çelişirken buluyorum. Beni profesyonel hayatına dahil ettiğinde, birilerinin zarar görebileceği bir oyun oynayacağımı fark etmemiştim.

Bugün ona saygı mı duymalıyım yoksa ondan korkmalı mıyım bilemiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Aşık olduğum ve boyun eğdiğim adam kalpsiz bir canavara dönüştü.

Barbara

Her ne kadar harika vakit geçiriyor olsam da Paty'nin iyi olmadığını bilmek beni rahatlatmıyor. Victoria'nın doğum günü partisinden neredeyse bana veda etmeden ayrıldığında daha da endişelendim. Bugün yine telefonda konuşurken onun gergin, tedirgin ve özgüveninin düşük olduğunu hissettim. Biraz daha zaman istedi ve ben de nefretle veda etmek zorunda kaldım ama sonra aklıma bir fikir geldi: Onu ofiste ziyaret edeceğim. Bana olan biten her şeyi anlatana kadar gitmeyeceğim.

İşin zor kısmı Marco ile konuşmak olacak. Biraz sabırsız görünüyor. Hatta soruşturmaların yasal kanallardan geçmesini beklemekle kalmayacağını, işe aldığı ekibe güveneceğini söyledi.

Söylediklerine bakılırsa, şimdiden şüpheliler var gibi görünüyor. Mümkün olduğunca sakın kalmaya çalıştım ama itiraf etmeliyim ki şüpheli kelimesi beni korkutuyor.

-Marco, benimle doktoru görmeye gelir misin?

-Yoksa benden kurtulmayı mı planlıyordun?

-Hiç de değil. Sadece ofise uğrayacağım. Paty ile konuşmam lazım. Çok garip davranıyor. -Canavar gibi davranacağını bilsem de rahat olmaya çalışıyorum.

-Hâlâ bir aşağı bir yukarı yürüyecek kadar iyi olduğunu düşünmüyorum.

-Ben yürümüyorum. Arabayla gidiyorum, *erkek arkadaşım*torista ile.

-*Kız arkadaşım*, henüz güvenli değil. Doktora gidelim ve sonra eve dönelim. Paty'yi sonra almanı istiyorum.

Kanım kaynıyor.

-Marco, şunu açıklığa kavuşturalım. Sen suçluyu bulana kadar bu dairede tutsak olmayacağım. Her şeyle ilgilenen bir güvenlik görevlisi ekibin olduğunu kendin söyledin. O yüzden daha fazla tartışmayalım. Ofise gidiyorum, hepsi bu.

-Tartışmak istemiyorum Barbara Nucci, çok inatçısın! -İlk defa benimle yüksek sesle konuşuyor.

-Madem bu kadar inatçıyım, bırak ameliyatı, doktora kadar bile bana eşlik etmene gerek yok!

Onu yalnız bırakıyorum ve arkama bakmadan odama gidiyorum.

Az önce olanlara inanamıyorum. Tüm bu durum sinirlerimi bozuyor. Belki de hiçbir şey beni cam bir kubbede yaşamaktan daha fazla korkutamaz. Artık içeride güvende değilim. Bu bir yanılsama! Sanırım korku gerçek tehlikeden daha büyük. Eğer bir zorlukla daha karşılaşacaksam, yakında olsun. Başka bir saldırıya maruz kalmak için para ödemeyeceğim. Bunun arkasında büyük bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama bu bana haksızlık etme hakkını vermez... hele hele çocukça.

Bir hata yaptığımı ve Marco'yu incittiğimi biliyorum. Üzgün müyüm? Evet. Özellikle de ruh halimdeki tüm değişimlere karşı nazık ve anlayışlı davrandığı için. Lanet olsun! Aynanın önünde durup nasıl özür dileyeceğimi düşünüyorum. Patlamamı anladığını sanmıyorum. O anın sıcaklığıyla onun haklı olduğunu düşündüm, oysa gerçekte ikimiz de aynı korkunç durumdan geçiyoruz. Bu aşkın inşasında silinmez izler bırakmak istemiyorum.

Biraz önce kontrol ettiğim ağlama tüm gücüyle geliyor.

Biriyle dışarı çıktığınızda ve ayrı evlerde yaşadığınızda, bir tartışmadan sonra her şey daha kolaydır. Evinizde dolaşabilir, telafi etmek için ne yapacağınızı düşünebilirsiniz. Ama birlikte yaşarken, çok kayboluyorum. İçten içe Marco'nun o kapıyı açıp beni affettiğini söylemesini istiyorum ama pratikte her şey farklı. Birkaç derin nefes alıyorum. Onunla yüzleşme cesareti, gözyaşlarıyla karışık bir kahkaha kriziyle geliyor. Tanrım, bana yardım et, bu ben değilim!

Çerçeve

Belki de onu olacıklardan korumak istemekle hata etmiştim. Conrado arayıp beni görmesi gerektiğini söylediğinde, haberlerin iyi olmayacağını biliyordum. Babam ve Adilson, Abaré ile irtibat kurmaktan sorumluydu ama soruşturma ilerledikçe benim de dahil olmam kaçınılmazdı. Her türlü habere hazırlıklıyđım. Ya da ben öyle sanıyordum.

Grotesk gerçek, tüm varsayımlardan çok daha kötüydü. Güvenlik operasyonunun tüm detayları masanın üzerine serilmişti. Önce panikledim ama Barbara'nın iyiliği için hiç düşünmeden kabul ettim. Bu yüzden bir haftadır ona neler olup bittiğini anlatmaya çalışıyorum, bu zor konuşmayı ertesi güne sarkıtıyorum. Ne yazık ki daha fazla erteleyemem. Onunla konuşmak zorundayım. Yatak odasına gidip kapıyı açtım, kararlıyđım. Zamanı gelmişti.

Bölüm 53

Çerçeve

Ona baktığımda ve ne yaptığını gördüğümde donup kaldım. Onu bu halde bulmayı beklemiyordum. En kötüsü de bu durumun bu kadar ileri gitmesine izin vermemin benim hatam olması. İki ya da üç adımda onu kollarıma aldım.

-Gerçekten özür dilerim. Sana asla ev hapsindeymişsin gibi davranmak istemedim.

Titreyen ellerinin bedenimi sardığını hissediyorum.

-Sana özür borçlu olan benim. Gereksiz yere sana kaba davrandım.

-Her şey yolunda. -Saçlarını okşuyorum.

-Yanlış bir şey yok mu? Kaba davrandım. Bütün bu durum. Bence çok abartıyoruz. Eğer biri bana zarar vermek istiyorsa, bunu bugün ya da rutinime döndüğüm herhangi bir gün yapacaktır.

Bana bakıyor ve başını tekrar göğsüme yaslıyor.

-Barbara. -Elimden gelen en yumuşak tonla başlıyorum. -Gözlerimin içine bak. Şimdi sana söyleyeceğim şey seni çok incitecek.

-Marco, benim bilmediğim ne biliyorsun? Şüpheliyi buldun mu?

Ona önden bakıyorum, korkmuş görünüyor ve başımı sallıyorum.

-Gücümü toplarken ona "Benimle yatağa otur" diyorum. Yerleştikten sonra anlatmaya başlıyorum: "Geçen Pazartesi Abare aradı. Bir randevu ayarladık. Oraya gittiğimde, sana bahsettiğim arkadaşım, o güvenlik ajanlarıyla bağlantı kuran Vicente ile tanıştım. -Durakladım. -Bir senatör, karımın hayatına kastedilmesiyle ilgili bir toplantıda ne yapabilir ki? Ama Abaré'nin başkanı her şeyi açıkladı.

-Marco, kafamı karıştırıyorsun! Ne bulduğunu söyle bana! - sabırsızca talep ediyor.

-Bana soruşturmalarla ilgili birkaç rapor verdi. Dairenden kaçan kedinizin rengini bile biliyorlar.

Beklenmedik bir şekilde ayağa kalkıyor, öfkeli.

-Dino'mu çalıp öldürdüklerini söyleyeceksin...

Gerginliği azaltmaya çalışıyorum.

-İyi noktaya değindin. Bir dahaki sefere Dino'nun kayboluşuyla ilgili ayrıntılı bir rapor isteyeceğim. Hayır, kimse Dino'nun nasıl kaybolduğundan bahsetmedi, ama bahsedildi...

Tekrar oturması için işaret ettim. Bir anlık tereddütten sonra isteğimi kabul etti.

-Sorunun ciddiyetini anlamanız için size her şeyi anlatıyorum. Eğer size daha önce söylemediysem, bunun nedeni hayal kırıklığınızı mümkün olduğunca geciktirmek istememdi.

-Ne hayal kırıklığı ama!

Derin bir nefes alıp doğrudan yaraya yöneliyorum.

-Linda, seni öldürmeye çalışan her kimse seni çok iyi tanıyor. -Ellerini sıkıca tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. -Sana gözüm kapalı güvendiğimi bilmeni istiyorum. Bütün arkadaşlarını, aileni, beni, kısacası seninle ilişkisi olan herkesi araştırdılar.

-Ne kadar saçma! -der Barbara, kafası karışmış bir halde. -Eğer birinin bana karşı bir şeyi varsa, neden bunu şimdi denedi?

-Soruşturulan ve size karşı bir şey yapmak için hiçbir nedeni olmayan herkes görevden alındı. Dikkatlerini çeken tek kişi ortağın Thiago oldu! -Hemen konuştu.

Şok o kadar büyük ki bir kahkaha krizi geçiriyor. Beni sevindiren spontane kahkaha değil, farklı, neredeyse histerik bir ses. Tepkisi beni tedirgin ediyor.

-Şaka yapıyorsun. -Gülerek konuşmayı başarır ve ayağa kalkar.

-Maalesef hayır.

Ciddileşiyor.

-Thiago'yu tanımıyorsun. O bir karıncayı bile incitemez.

-Onu özellikle tanıyorum. Ve onun hakkında okuduklarımdan sonra, keşke hiç hoşnutsuzluk yaşamayıydım diyorum. Aslında tek dileğim o alçağı parmaklıklar ardında görmek. -Sesim biraz heyecanlı çıkıyor. -Karıncayı incitmeyeceğini düşündüğünüz bu Thiago incitiyor. İnsanlığa zarar veriyor.

Barbara

Bir kabus yaşıyorum. Marco'nun Thiago hakkında ne söyleyeceğini henüz duymadım ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, kendimi bir kez daha, elimden gelenin en iyisini verdiğim biri tarafından ihanete uğramış hissedeceğimden eminim. Ellerimi alnımda gezdiriyorum ve soğuk terler döktüğümü fark ediyorum.

-Linda, Thiago'nun önemli insanlarla ilişkileri var. Güçlü insanlarla.

Neye bulaştığını merak ediyorum. Ortak olduktan bir süre sonra biraz değiştiğini düşünmüştüm ama uyuşturucu kullandığına dair hiçbir işaret görmemiştim.

-Ne kadar borcunuz var?

-Soru ne kadar borcu olduğu değil. -Marco kelimelerini seçiyor, tereddüt ettiğini fark ediyorum. Derin bir nefes alıyor ve bombayı patlatıyor. -Thiago uluslararası insan kaçakçılığı, uyuşturucu kaçakçılığı ve kara para aklama işleriyle uğraşıyor. B&T Muhasebe'nin turuncu şirketleri aracılığıyla bu suç örgütleri için tüm muhasebe ve aklama işlerini yapıyor. Hem fiziksel hem de yasal olarak tehlikede olabileceğini bu şekilde öğreniyoruz.

Dünyam parçalanıyor. Sırtımdan bıçaklansam bile bu ihanet kadar acıtmazdı. Sadece acı yüzünden değil, hayal kırıklığı yüzünden de. Gözlerimin önünde neler olduğunu nasıl fark etmedim bilmiyorum. Acı ve üzüntü içimi kemiriyor. Suçlu hissediyorum. Müşteri portföyünün dağıtımında ihmalkâr davrandım. Profesyonelliklerine güvenmiştim. Bütçesinin büyümesini izlemekte isteksizdim. Thiago'nun müşterileri ofise hep yüksek ücretler getirirdi. Ne kadar aptalmışım!

Öfke gözyaşlarımı siliyorum. Tüm müşterilerime doğru yolun en iyi yol olduğunu gösterirken, bilmeden elime kirli para geçtiğine inanamıyorum. Thiago'yu asla affetmeyeceğim. Marco yanıma gelip bana sarılana kadar binlerce şüphe, bir şelale etkisi gibi peşimi bırakmıyor.

Nazik dokunuş tam da doğru anda geliyor ve ağlıyorum. Bir eşimi kaybetmiyorum, koşulsuz ve sınırsız güvenimi verdiğim bir dostumu kaybediyorum. Onunla hayallerimi paylaştım, bir gelecek planladım.

Son bir hıçkırık ve kendimi toparlamaya çalışıyorum, güçlü olmaya ve kırılganlığı geride bırakmaya kararlıyım. Olacaklarla tüm cesaretimle yüzleşeceğim.

-Sunulan raporlarda B&T'nin gerçek dahli nedir ve kendimi savunmak için ne yapabilirim? -Bir an önce acımı paylaşan gözler şimdi hayranlık gösteriyor.

-Biliyoruz ki Federal Polis birkaç gün ya da saat içinde insan kaçakçılığı yapan bir çeteyi çökertecektir. Ortaya çıkmanızın, keşfettiklerinizi açıklamamızın ve masum olduğunuza dair mümkün olan tüm kanıtları toplayana kadar onların emrinde kalmanızın akıllıca olacağını düşünüyorum.

-Bunu ofisten uzakta nasıl yapacağım?

-Abaré ve Vicente'nin bana ne teklif ettiğini anlatmayı bitireceğim. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum ama senin iyiliğin için... -Duraksıyor. -Paty'den bize yardım etmesini istedim.

Kalbim endişeyle çarpıyor.

-Bu çılgınlık! Thiago ondan şüphelenip arkadaşşıma karşı bir şey yapabilir!

-Ben de riskli olduğunu düşünmüştüm ama her şey bana açıklandıktan sonra rahatladım. Aramanız gereken belgeler doğru isimlere ve dosyalara sahip. Her hareketiniz izleniyor ve söylediğiniz her kelimeyi dinliyorlar. -Durum gergin olsa da Paty'yi dinleyen kişinin ne düşündüğünü merak ederek biraz gülüyorum. Bir saniye bile susmuyor. -Pazartesi öğleden sonra onu görmeye gittim ve her şeyi anlattım. Beni şaşırtarak, bir şeylerin yanlış gittiğinden şüphelendiğini söyledi ve bana yardım etmeyi teklif etti. Linda, Paty tam bir karakter. -Marco ondan bahsederken gülümsüyor.

-Bu durumla nasıl başa çıktığını tahmin edebiliyorum....

-Bana Abaré'nin ofisine kadar eşlik ettiğinde, sanki bir casusmuş gibi kullandığı son model aletlerle oynuyordu. Bana yakın bir arkadaşşı olduğunu ve bu nedenle evde bazı samimi anlarda dinleme cihazını kapatmak zorunda kaldığını söyledi. Dört ciddi adamın onun söylediklerini dinlediğini hayal edebiliyor musunuz?

Marco'ya baktım ve kendimizi tutamadık. Bir kahkaha patlattık. Sinirlerimi yatıştırmak için deli oluyor.

-Bu yüzden bu kadar tuhaf olmalı," diyorum.

Sol kaşını kaldırıyor.

-Sana bir şey söylememesini isteyen bendim. Bunun daha akıllıca olduğunu düşündüm. Hala kiminle uğraştığımızı bilmiyoruz. Ve konuşmayı sevdiği için, ona sizinle mümkün olduğunca az temas kurmasını tavsiye etmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Bu arada, sesi Arapça olan ve çiçek taşıyan güvenlik görevlisini hatırlıyor musun? O şimdi Paty'nin hayali erkek arkadaşı. Kız iyi iş çıkardı.

Başımı iki yana sallıyorum ve saatime baktığımda mesaide olduğumu fark ediyorum.

-Kahramanım, tüm öfke nöbetlerimden sonra hala bana doktora kadar eşlik edeceksen, hazırlansan iyi olur, çünkü oraya varmak için sadece bir saatimiz var. Bugün Federal Polis'e gidip kendimi tanıtmak istiyorum.

Kupon

Thiago

Nefret ettiğim ilk kadın annemdi. Bir korkak olan annem, hastalığına yenik düşüp öldüğü gün bütün bir aileyi yok etti ve beni kendine babam diyen bir pislikle baş başa bıraktı. Ondan sonra babamla yaşadığım sorunlar daha da arttı. O hayattayken beni göremiyordu, öldüğünde ise görünmez oldum. Kimseyle bir ilişkim olmadığını ve boş zamanlarımı kütüphanede dedektif romanları okuyarak geçirdiğimi asla fark etmedi.

Beni görmeye geldiği tek zaman, hayatını o sürtük ve onun itaatkâr kızı etrafında yeniden kurmaya karar verdiği gündü. Ve işte o zaman ölüm fermanını imzaladı.... Yıllarca yarı "küçük kız kardeşimin" bana duyduğu aşka katlanmak zorunda kaldım. İtaatkâr kızın içinde bir arzu kaşıntısı uyandırmak, yabancılaşması ve kendini benim emrime vermeye karar vermesi için yeterliydi.

Sıcak ve güneşli bir hafta sonu, mutlu aile sahil evine gitmeye karar verdi. Ne yazık ki en büyük oğul orada kalamadı çünkü yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşından telefon aldı ve aceleyle San Pablo'ya dönmesi gerekiyordu. Küçük sahte kız kardeşi de onunla gitmek istedi. Büyük oğul çok kızdı ama sonunda küçük fahişenin ona eşlik etmesine izin verdi. Ayrılmadan önce, babası ve üvey annesinin dinleniyor olmasından yararlanarak, gaz hortumunun hasar görmediğinden emin olmak için kontrol etti. Ne de olsa kazalar hiç beklemediğiniz bir anda olur... İşte bu kadar. İlk plan mükemmel bir şekilde uygulandı. Sonra velet çok yardımcı oldu, polise tüm söylediklerimi doğruladı. Yaşlı adam bana hiçbir şey bırakmadı ama küçük kız kardeşime, beni yıllarca geçindirecek ve eğitim masraflarımı karşılayacak kadar hatırı sayılır bir para miras kaldı.

Bu yüzden kız kardeşimi eşim yapmak elimdeki en iyi ikinci plandı. Onun tamamen bana bağımlı olması çok işime yaradı. Onun bakışları

Aç ve beni gördüğündeki şehvetli gülümsemesi çok güzel. Yanımdayken içimdeki vahşi hayvanı uyandırıyor. Ona sikime iyi bakmasını öğrettim. Tanıdığım tüm fahişeler ona her zaman iyi bakarlar, ama o farklı. Benim istediğim şekilde eğitildi. Onun üzerinde sahip olduğum hakimiyet, onu neyin doğru neyin yanlış olduğuna ikna etmek için herhangi bir çabaya ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor.

Bana gelince, hangi bölümü okumaya karar vereceğimi bile düşünmeden önce, en hızlı hangi iş alanlarında para kazanabileceğimi araştırdım. Muhasebe dersimin ilk gününde, şimdiye kadar tasarladığım üçüncü ve en iyi planın kurbanıyla tanıştım.

Kadınların neden dünyanın güllük gülistanlık olduğunu düşünme alışkanlığı var bilmiyorum. İnsanların onlara her zaman sadece gerçeği söylemediğini bilmeleri gerekir.

Daha az analitik ve şüpheci olması işi kolaylaştırdı. İnek arkadaş rolünü oynamak o kadar da zor değildi. Ayrıca, ona hayatımla ilgili anlattıklarım hakkında beni hiç sorgulamamak gibi kötü bir alışkanlık edinmişti. Hatta çoğu zaman, benim gerçekliğimin onun için uydurduğum gerçeklik olduğunu düşünerek kafamı karıştırıyordu. Ama ona hiç zarar vermemiştim, sadece geçinmek için onun saflığını kullanmıştım.

Yıllara dayanan dostluğumuz ve benim etkim onu ortaklığımızın yürüyebileceğine inandırdı. O her zaman bir savaşçı, gerçek bir dosttu ama ben işimiz için hep daha fazlasını istedim ve onun her konudaki dürüstlüğü beni hep rahatsız etti.

Yeraltı dünyasının bir parçası olan bazı şirketlerle ilişkiye girdiğimde, küçük kız kardeşimi ofiste çalışması için getirmeye karar verdim. Ama önce şüphe uyandırmamak için aynı isimde ama farklı bir yapıda bir şirket açtım. B&T Contabilidad şirketimiz olduğu için yeni şirketime B&T Asesoría Contable adını verdim. Hiçbir şeyin farkında olmayan küçük kız kardeşimin işbirliğiyle, B&T Asesoría Contable ile ilgili her şey onun tarafından bana yönlendirildi.

Ne zaman işleri berbat etse ve Paty ve Barbara ile arkadaşlığını derinleştirse, ona bu konuda hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim. Endişelerimi hiçbir zaman tam olarak anlamadı ama her zaman kabul etti.

İki yıldan biraz fazla bir süre önce ilmik sıkılaşmaya başladı. Kârlı müşterilerim bana şantaj yapmaya ve yasadışı işlerini büyütme için şirketten daha fazlasını talep etmeye başladı. Bunu bir çalışan olmadan yapamazdım.

Barbara bile öğrenecekti. İşte o zaman ortağımın nişanlısının paralel hayatını araştırma fikri aklıma geldi, çünkü Caio'nun bir aptal olduğunu hep biliyordum. Florianópolis'te bir nişanlı keşfetmem uzun sürmedi.

İhtiyacı olan işaret buydu: Barbara'nın hayali dünyasının var olmadığını keşfetmesi. Bu şok onu depresyona sokacak ve ofisten uzaklaştıracaktı. Her şeyi düzene sokmak ve üzerimdeki baskıyı hafifletmek için birkaç haftaya ihtiyacım vardı. Florianópolis'e gittim ve hayatımdaki en aşağılık kadınla tanıştım: Nicole. Caio'nun vasıfsız bir kadın tarafından kandırılmasına izin verdiğini fark ettiğimde şaşkına dönmüştüm. Onu yataktaki en iyi kadın olduğuna ve benim sadece onun iğrenç arzularını tatmin etmeye hevesli bir dilenci olduğuma ikna etmek çok zevkliydi. Sadece iki durumu hesaba katmamıştım. Birincisi, aptalın Caio ile nişan fotoğrafını Facebook'ta yayınlayarak kendini aşmasıydı. Diğeri ise Caio'nun bana iyi para kazandırabilecek bir tuhaflığını keşfetmekti.

Planlanan her şeye rağmen beklenmedik bir şey oldu. Barbara gerçekten hastaydı ama iyileşmesi için sadece beş güne ihtiyacı vardı. Beş gün. İşten uzaklaşması için onu Caio'yu affetmeye bile ikna etmeye çalıştım ama hiçbir şey onu ikna etmedi. Bir kez daha, Barbara'nın özel hayatında neler olup bittiğini bilmek için küçük kız kardeşime ihtiyacım vardı. "Radyocu" spiker olarak etkinliği mükemmeldi. Bana Barbara'nın bir yargıyla çıktığını söyledi. Çaresizdim.

Onun çapkın Paty ile daha fazla dışarı çıkmasına izin verdim: sözde erkek arkadaşı hakkındaki tüm bilgiler önemliydi. Barbara'nın dikkatini uzak tutmak için detaylar çok önemliydi. Onu asla incitmek istemedim, sadece psikolojik baskı uyguladım. Eski karısı ve özel ihtiyaçları olan kızı hakkındaki bilgiler, dikkatini dağıtmak için uydurduğum aptalca tehditler için çok kullanışlıydı ama küçük hayvan o kadar güçlü ki etkilenmedi.

Hasta kızın odasına girip şüphe uyandırmadan fotoğraf çekmek için teknisyen kılığına bile girdim. Sonunda en tehlikeli müşterilerimden birinden şirketi yeni bir kara para aklama projesine dahil etmek için biraz daha beklemesini istedim çünkü ortağım bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenebilirdi. Kabul etmemekle kalmadı, durumumu daha da kötüleştiren bir şey yaptı. Barbara'ya yapılan saldırıyı duyduğumda,

Neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Artık ne onun ne de benim hayatımı koruyabilirim. Artık çok geç.

Bölüm 54

Çerçeve

Barbara muayene edilirken, ceza hukuku alanında uzman bir arkadaşımı arıyorum. Her şeyi genel hatlarıyla anlatıyorum ve her zamanki gibi profesyonel olan Carlos randevu almayı tercih ediyor. Ona konuşmadan bahsediyorum ve Barbara da kabul ediyor, böylece doğruca Borges'in ofisine gidiyoruz.

İki saat sonra toplantıdan daha sakin ve daha odaklanmış bir şekilde ayrıldık.

-Marco, Abaré ile benim de katılabileceğim bir toplantı ayarlayabilir misin?

-Şimdi zamanı mı bilmiyorum.

-Lütfen? Kara para aklama ve suç örgütlerine katılma suçlarından yargılanmak üzereyim ve siz hala zamanın gelmediğini mi düşünüyorsunuz?

Onu bu pisliğe bulaştırma ihtimali hoşuma gitmiyor ama Thiago'yu tanıyor ve yardım edebilir. Tiksinerek, korkarak, dehşete düşerek öneriyi kabul ediyorum.

Caetano'yu aradım ve ertesi gün için randevu aldım. Ama o tatmin olmadı. Patricia ile konuşmaya karar verdik. Eğer Caetano'nun ekibi bir şey keşfettiye, deli kadın bir şeylerin peşinde demektir. Barbara arkadaşını akşam yemeğine davet etmeye karar verir, bu da şüphe uyandırmamak için mükemmel bir bahane olacaktır.

Her şey ayarlandıktan sonra, B&T binasının önüne beklediğimizden daha erken vardık. İnanılmaz bir şekilde trafik sessizdi.

-Yukarı gelmek ister misin?

-Şimdi Thiago'yla karşılaşsam, sanırım boynuna uçacağım ve o zaman kendimi savunmam gereken bir suçlama daha olacak doktor.

-O yüzden burada kalalım. Patricia şimdiye kadar inmiş olmalıydı.

Kaybolmuş bakışlarından kaçan gözyaşlarını sildiğini fark ediyorum. Bekleyişi hafifletmek için konuyu değiştirerek ona sarılıyorum.

Doktor daha ileri randevular için izin verdi mi?

-Bu akşama kadar sana söylemeyeceğim. O zamana kadar, uslu dur!

-Tüm bu gizem ön hazırlıkların bir parçası mı?

-Hum... Nişanlım için bir ödül diyelim.

Baba-anne rolü oynama isteğimi bastırıyorum ve neler yapabileceğimizi hayal etmek bile Paty ile akşam yemeğini iptal etme isteği uyandırıyor.

-Beklerken etrafa bir göz atabilir miyiz acaba?

Elimi kucağından bacaklarının ortasına kaydırıyorum ve sonra parmaklarımı pantolonunun üstündeki klitorisine bastırıyorum. Arabadaki arzu atmosferine katkıda bulunmak için bana bakıyor ve ben de gözlerinin içine bakıyorum.

Tam okşamalarım karşılık vermek üzereyken, camın tıklatılmasıyla sözümüz kesildi.

Barbara

Marco üzüntü dolu dakikaları arzu dolu anlara dönüştürmeyi başarıyor. Paty arabaya biniyor ve bizi lezzetli bir İtalyan kantinine götürüyor. Arkadaşım, mekana sık sık gelen sanatçıların fotoğraflarının çokluğundan çok memnun.

-Ne büyük bir zevk, Doktor! Seçime bayıldım. Kendimi ünlü biri gibi hissediyorum, özellikle de dışarıda beni bekleyen bir korumayla.

Aptal rolü yaparak, onunla şakalaşıyorum.

-Arkadaşını bize katılması için davet etmeyecek misin?

-"O..." diye kekeliyor. -O bir tanıdık.

-Bir tanıdık mı?

-Evet. Oturalım mı? Açlıktan ölüyorum. -Nişanlım haklıydı. Paty asla benimle konuşamazdı.

Devamlı müşterimizin önerisi üzerine başlangıç olarak ev usulü *insalata* ve ana yemek olarak kıymalı, patlıcanlı, rokalı ve hindibalı lazanya sipariş ettik.

-Kız arkadaşım, bana neler olduğunu anlatacak mısın? -Ona açık açık söyledim. Sanırım geriliyor, çünkü bir dakika boyunca sessizce bana bakıyor.

-Paty, her şeyi biliyorum. Marco bana söyledi ve benim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmek istiyorum.

Kararsız, ona bakıyor ve o da başını sallıyor.

-Paty, senin için endişeleniyoruz. Abaré'de anlaştığımızın dışında bir şey yapmanı istemiyoruz. Marco, kulağını yerden ayırmaman ve kameranı her zaman açık tutman çok önemli, diyor.

-Bunu giydikten sonra," diyerek giysilerinin içine kamufle edilmiş bir mikrofonu işaret ediyor, "sadece damlalar halinde işiyorum. Şelalemin fışkırdığını duymalarından korkuyorum.

Neyse ki bir şey içmiyorum, çünkü gülüyorum.

-Gerçekten gülüyorum. Her an izlenen bir dedektifin hayatı kolay değildir, anlıyor musun, küçük çırak? -Surat asıyor.

-Özür dilerim dostum ama tuvalete gittiğinde mikrofonu kapatabilirsin.

-Ben mi? Delirdin mi sen? Ya Thiago banyoya bomba koyarsa?

-Güzel! En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap. Damlalar senin." Durumla ilgili şaka yapıyorum ama o fok bıyığından çıkan başka hiçbir şeyden şüphe duymuyorum.

-Bu dedektiflik hayatı büyüleyici, ilk görüşte aşktı! Abaré'ye vardığımda ve tüm o kaslı adamları gördüğümde, neredeyse işimi değiştiriyordum! Ya oyuncaklar? Çok önemli.

-Paty, bu bir şaka değil. Lütfen bunun çok ciddi olduğunu anla ve kimsenin bir Gey fark etmemesini sağlayacağına dair bana söz ver.

Parmaklar bir yemin işareti olarak çapraz.

-Bir şey bulabildiniz mi? Herhangi bir belge? -Marco soruyor ve ses tonundaki sabırsızlığı görebiliyorum.

-Düşündüğünden çok daha iyiyim. Thiago'nun ülke dışında hesapları olduğunu öğrendim. B&T ile aynı adı taşıyan bir şirket, muhtemelen tüm kirli parayı akladığı yer.

-Ne demek istiyorsunuz? Başka bir şirketiniz var mı?

-Doğru, başka bir CNPJ ve başka bir şirket adı. Sadece tüzüğü henüz bulamadım. Aslında, bugün aramamış olsaydınız, arıyor olacaktım.

-Bir an önce işe dönmem gerekiyor," diyorum endişeyle.

-Hayır, hanımefendi. -Marco araya girer. -Birkaç gün daha beklemeniz gerekecek. Şimdi her şeyi tehlikeye atamazsın, Barbara. -Adımı söylediğinde şaka yapmadığını anladım.

Teslim olmak için elimi kaldırıyorum.

-Pekala!

-Linda, ihtiyacın olan tüm araştırmayı evden yapabiliriz. Paty size ihtiyacınız olan her şeyi onun için belirlediğimiz güvenli e-posta adresi üzerinden gönderebilir....

-Doğru, Barbarita. Bu eski dostuna güvenoyu ver.

-Ama akla yatmayan bir şey var. Nasıl olur da ofisteki hiç kimse herhangi bir yazışma almaz? Bir telefon görüşmesi? Bu şirketle ilgili herhangi bir belge?

Bu kadar çok insanı kandırmayı nasıl başardığını anlayamıyorum.

-Bingo! -Gururla gülüyor. -Marcin ailesi olmadığı, bizimle çıkamayacağı çünkü dinin buna izin vermediği falan filan hikayeleriyle beni hiç kandırmadı.... Düşün, dostum! O adama aşık. Ofisten bütün telefonları ve yazışmaları o alıyor. Ve sen Marco'yla ilişkiye girince birden her şey değişiyor ve benimle takılabiliyor, hep seni soruyor! Peki onu kim işe aldı? O. Marci sadece Thiago'ya yardım ediyor olabilir.

-Abare'den Marci'yi araştırmasını isteyebilir misin? Paty'nin söyledikleri, o sürüngenin olayı örtbas etmesine yardım ettiğinden emin olmamı sağlıyor. O bizim ön hattımız. Onun elinden geçmeden hiçbir şey ofise giremez.

Buna inanamıyorum. Yani ikisi birlikte.

Her şey yoluna girdiğinde Paty'yi eve götürdük. Keşke rahatlamış olsaydım ama değilim. Hâlâ parçaları nasıl birleştireceğimizi bulmamız gerekiyor.

Evde, fikirlerle dolu odama koşuyorum. Birkaç şeyi toparlayarak dikkatimi dağıtıyorum ve banyoya gidiyorum.

-Victoria hala uyumadı mı? -diye soruyorum, seksi kızımı soyunmuş halde göreceğim için şimdiden çok heyecanlıyım.

-Evet, ben de bu fırsatı değerlendirip gelip banyoda sana yardım ettim.

-Sanırım bunu kendim yapabilirim.

Banyo kapısını açmasını fırsat bilerek göğüslerimi sabunluyorum ve duygusallığım üzerinde çalışıyorum.

-"Yalnız" tam olarak ne anlama geliyor?

Ağrıyan meme uçlarımı parmaklarının arasına alırken onu izliyorum.

-Yalnızlık yalnızlıktır. Ama yapmalı mıyım bilmiyorum. Sanırım nasıl yapacağımı unuttum.

Nereden başlasam...

-Devam et...

Kalın, ağır, uzun ereksiyonuna dokunuyor. Çıldıırıyorum ve biraz daha cesaretleniyorum. Vücuğuyla büyülenmiş bir halde, elimi karnımdan aşağı kaydırıp doğrudan özel bölgelerime gidiyorum ve burada utanmadan kendime masaj yapıyorum.

-Su çok lezzetli, tatlım! Denemek istemez misin?

Daha konuşmamı bile bitirmedim ve soğuk duvarı sırtımda hissediyorum.

-Önce kendimi sana kanıtlamalıyım.

Sikinın karnımda zonkladığını hissediyorum. Sabunlu ellerimi onun uzunluğu boyunca kaydırıyorum, gözlerimi kapatıyorum, arzuyla yanıyorum. Göğsü göğüslerime baskı yapıyor.

-"Yaramazlık yaptın," diye mırıldanıyor ateşli bir şekilde. O kadar şehvetli ki sabunun kaymasına izin veriyorum.

-Lindo, bana sabunu getirebilir misin? Hala eğilemiyorum.

Duş oldukça büyük olmasına rağmen, kalçalarımın arasına ulaşana kadar vücudumun her yerini yalamayı tercih ediyor, sonra sabunu alıyor ve bana verene kadar vücudumda gezdiriyor.

-Başka bir şeye ihtiyacınız olursa sormanız yeterli. Her neyse, doktor testler hakkında ne dedi?

-"Uslu bir çocuk ol," diye sırtıyorum utanmadan, ona sürtünerek.

-Yapacak mısınız?

-Ne düşünüyorsun?

Yumuşak kalçamı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, saçlarının sertliğini hissediyorum.

-İyi bir kız gibi, yapmalısın.

-Ama ben değilim. Öyle ki doktora..... serbest bırakılsam da bırakılmasam da kendime vahşi seks yapma izni verdiğimi söyledim.

Sonra bir baktım, beni öpüyor, bacaklarımı beline dolamış. Dilinin

ağızıma girmesinin yanı sıra

tek seferde güçlü bir şekilde nüfuz eder.

-Ciddi misin? -diye sorar.

Ruhsal bir sorgulama mı yapıyor yoksa korkuyor mu bilmiyorum ama durduğunda bacaklarımı ona doğru bastırıyorum.

-Çok ciddi.

Sonra, işkence gibi bir hızla, aramızdaki bağı koparmadan duşu kapatıyor ve yatak odasına giriyor. Vücutlarımızdan damlayan su ılık. Marco yatağa oturuyor, ben hala onun vücuduna sarılmışım.

-Burası daha iyi. Artık sana istediğim gibi sahip olmakta özgür olduğuma göre, kötü şansa kaşık vermeyelim. Hissetmeni istediğim tek acı, içindeki aletimin acısı.

Tenime yapışan ıslak saçlarımı kenara itiyor ve boynumu ortaya çıkarıyor. İnce sakalı tenimi okşuyor. Dudakları omzumu öpüyor. Tüylerim diken diken oluyor. Marco güçlü kollarıyla beni daha hızlı bir şekilde yukarı aşağı hareket ettiriyor ve spazmlar geçirmeme neden oluyor. Hafifçe ısırarak boynumun her yerini işaretliyor.

-Bu doğru, denizkızı! Beni deli ediyorsun. Hepinizi istiyorum.

Çerçeve

Bana binmesini, suyunu yalamasını ne kadar özlemişim ama böyle devam ederse kendimi kontrol edemeyeceğim. Sertleştım.

Dikkatlice onu çeviriyorum ve kontrolü ele almak için vücuduna tırmanıyorum, sonra tamamen içine giriyorum. Kalçalarını kaldırıyor, daha fazlasını istiyor. Biraz geri çekilip teması azaltıyorum.

Vücudu bana tekrar sığındığında, zevkini serbest bırakmam için bana yalvaran gözlerini görüyorum. Dilimle ağzını da vücudunu aldığım gibi doymak bilmez bir şekilde istila ediyorum. Gözlerini kapatıyor, başını geriye atıyor ama daha fazlasına ihtiyacım var.

-Bana bak, Ba. Seni becerirken gözlerinin içine bakmalıyım.

İtişlerimi hızlandırıyorum, kasıldığını hissediyorum. Yumuşak, sıkı. Penisim burada, onun içinde olmak, vajinasına vurmak istiyor.

Sonra tüm vücudunu bir titreme kaplar.

Kenarın ortasında tırnaklarını bana geçiriyor ve kendi menisiyle birleşen tüm menimi emiyor.

- "Sen benim için her şeysin," diyorum ve kollarımı ona dolayarak, bitkin bir halde yere yığılmadan önce onu kendime çekiyorum.

Tüm yatak çarşaflarını değiştirdikten ve bir duş daha aldıktan sonra birbirimizin kollarında yatağa geri dönüyoruz.

- Lindo, benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum.

- Bana teşekkür etmene gerek yok. Sen benim hayatımsın ve seni korumak için her şeyi yaparım.

Paralı askerlerle ilişkiye girmek bile tüm kariyerimi tehlikeye atabilir.

Barbara

Korkmuş ve sıkıntılı bir şekilde uyandım. Bunun bir kâbus olduğunu biliyorum ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Yanımda uyuyan yakışıklı adama bakıyorum. Sessizliğe ve karanlığa bakılırsa henüz şafak sökmemiş. Yatakta dönüyorum, daha iyi bir pozisyon arıyorum. Hissettiğim ıstırap gördüğüm kâbustan mı yoksa yaşadıklarımın mı kaynaklanıyor?

Marco bana sarılıyor. Ritmik nefes alış verişinden uyuduğunu anlıyorum. Sessizce gülümsüyorum, uykuya dalıyorum, ama bir süre sonra gözlerim hala açık. Sabırsızlıkla kalkmaya karar veriyorum.

Bir zombi gibi, nereden başlayacağımı bilmeden ofisimdeki bilgisayarın başına oturuyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bilgisayarı açıyorum. Thiago'nun şirketi hakkında bilgi alabileceğim tüm devlet sitelerine giriyorum. Bulduğum her şeyi, ne kadar küçük olursa olsun, yazıp çıktısını alıyorum.

Birden kafamı kaldırıp bakıyorum, kapının pervazına yaslanmış, üzerinde sadece pijama altları var.

-Hayatımın kadınını aramak için uyandım ama sanırım uykusunu kaybetti.

-Uyumaya devam edebilirsin, hayat. Birazdan sana katılacağım.

Ofise giriyor ve ona söylediğim şeyi yapmayacağını anlıyorum.

-Şimdiye kadar ne buldun? -Marco sandalyeyi yanıma çekiyor, tereddüt ediyor.

Koşullar ne olursa olsun ihanete uğramanın iyi yanı, kendinizi toparlamayı ve bununla başa çıkmayı öğrenmenizdir. Bu, zorlukların üstesinden gelmek, tökezlemeler için endişelenmemek, olanlar için bahaneler üretmemek veya hiç var olmamış bir arkadaşlığa çok fazla anlam yüklememekle ilgilidir.

Caio

Haftalardır oynadığım bu küçük oyundan yoruldum ve bu ikisinin neyin peşinde olduğunu öğrenmek için can atıyorum, otele gitmeye karar veriyorum.

-Alkışlayın ve alkışlayın ve alkışlayın! -Nicole'ün odasına girdiğimde çiftin güzel gösterisini alkışlıyorum. -Yaptığın şeyi bırakmak zorunda değilsin.... Aslında seni uzun zamandır izliyorum ve itiraf etmeliyim ki her karşılaşmamızda beni şaşırtıyorsun.

Pisliğin yüzü grotesktir, Nicole ise görünüşe bakılırsa ne yapacağını bilemez, çünkü çarşafı çeker ve saklanmak ya da ağlamak için başını örter.

-Caio, açıklayabilirim.... -Yaramaz kız konuşmak için cesaretini toplar.

-Neyi açıklayacaksın Nicole? Barbara'nın hayranı olduğunu ve sadece erkek arkadaşıyla birlikte olmakla yetinmeyip partnerini de elde etmen gerektiğini mi?

Neredeyse yüzüne tükürecektim, boğazından yakaladım. Korkak dilsiz kaldı.

-Şaplak atmayı seven maço erkek nerede? Sadece kadınlara karşı cesur olduğunu mu söyleyeceksin?

-Caio! Seni palavracı. Benimle konuşmadan önce sözlerine dikkat et! - Sesi titriyor.

-Birbirinizi nereden tanıdığınızı açıklayabilir misin? Seni utanmaz kaltak! O pislikle yatman için birkaç kez daha beklemediğim için ne kadar üzgün olduğumu bir bilsen.... böylece daha fazla dayak yemeni izleyebilirdim.

-Nasıl?" diye sorar, dehşet içinde.

-Buraya kameralar yerleştirilmiş olmalı," diye yanıtlar aptal.

-Bana şantaj yapacağını ve benim de orada öylece oturup sonumu bekleyeceğimi düşünmedin, değil mi? -Kurtulmaya çalışıyor ama ben onu daha sert boğuyorum. -Nereye gittiğini sanıyorsun?

-Dostum, beni bıraksan iyi olur. Ne kadar çok şey kaybedeceğinin farkında mısın? Yoksa benim de senin videolarını izlediğimi ve nelerden hoşlandığını bildiğimi unuttun mu? Bence arkadaş çevren ve müşterilerin kadınlardan sana ne yapmalarını istediğini görmeye bayılır. Barbi'nin kendini buna nasıl maruz bıraktığını anlayamıyorum.....

O piçin karnına yumruk attım.

-Nicole, *kıçımı yala, seni azgın orospu,*" diye tekrarlıyor ve bana şantaj yaptıkları videoda kaydedilen kelimeleri aynen kullanıyor.

-Bu işte senin rolün ne, seni orospu çocuğu? -Bağırıyorum.

-Tehlike hissini mi kaybettin, seni alçak?

Öfkelendim ve peşinden gidip onu ezdim.

-Caio, dur! Onu öldüreceksin!

Kendime geldim ve aptalı bıraktığım acınası durumu gördüm. Bitirmek için yüzüne tükürdüm.

-Dinle, seni sürüngen, arkadaşından geriye kalanları al ve defol. Eğer sen ve o piç iki saat içinde hala buradaysanız, işi bitirmesi için birini göndereceğim. -Her şeyi havaya uçururken düşürdüğüm arabanın anahtarını alıp çıkıyorum. -Nicole! Bir şey daha var. Seni zimmetine para geçirmekten hapse attıracak kadar kanıtım var, o yüzden videoyu hatıra olarak saklasan ya da dilinin ne kadar kaygan olduğunu hatırlayarak izlesen iyi olur. Çünkü bana karşı bir şey yaparsan, uzun bir süre parmaklıkların ardından güneşin doğuşunu izlersin.

Birkaç gün sonra, aklımı kaçırmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm, çünkü Nicole ve o pislikle son karşılaşmamdan beri

Ondan bir daha haber alamadım. Ayrıca, bir kadınla fantezilerimi gerçekleştirmenin, vücudumun zevk aldığım kısımlarını keşfetmenin beni sapık yapmadığı, cinsel yönelimimi değıştirmedığı sonucuna vardım. Ben heteroyum!

Barbara ile hiç anal seks yapmamıştım ve bu onun bende her zaman uyandırdığı azgınlığı asla azaltmadı. Ama o ahlaksız Nicole ile durum farklıydı, çünkü uzun zaman önce bir fahişeyle inanılmaz deneyimler yaşamıştım, bana alışılmadık şekillerde zevk hissettirmişti. Sizi temin ederim ki Yunan öpücükleriyle harika orgazmlar yaşadım.

İtiraf etmeliyim ki o zamanlar biraz endişeliydim ama daha önce hiçbir erkek tarafından tahrik edilmemiştim. Konuyla ilgili biraz araştırma yaptım ve rahatlardım. Bir erkeğin G noktasının prostatın yakınında, anal bölgeye yakın bir yerde bulunduğunu keşfettim. Bu nedenle, uyarıldığında veya okşandığında, istemsiz olarak erojen bir bölge olarak işlev görür.

Nicole'ün yatakta tam bir sürtük olduğunu fark ettiğimde, onun benim tam bir metresim olabileceğinden hiç şüphem yoktu. Benimle oynamaya ve beni doruğa çıkarmaya asla itiraz etmedi. Fetişlerimin ve fantezilerimin cahil erkekler için açıklanamaz olduğunu biliyorum, bu yüzden şantajdan korkuyordum. Eğer bir müşteri, bir tedarikçi ya da bir arkadaş cinsel tercihlerimi öğrenirse, bu bir skandal olurdu.

Bölüm 55

Çerçeve

Yarın tatilimin son günü. Tüm sorunlara rağmen hayatımın en güzel tatili oldu.

Barbara'nın yaptığı zorlu araştırmaya her ara verdiğimde, onu Victoria ile yaramazlık yaparken bulma zevkini yaşıyorum. Bir gün ikisini küvette gördüm, müthiş bir gürültü yapıyorlardı. Victoria onun kucağında, sessizce, saf bir mutluluk ifadesiyle otururken, büyük kız kendi elini bir fiskiye gibi kullanarak banyonun her tarafına su sıçratıyordu. Sonunda ben de ikisine katıldım ve su savaşı başlattım. Hiç bu kadar gülmemiştim. Orada gerçek bir aile vardı. Küçük kızın Barbara'ya asla anne demeyeceğini biliyorum ama içimden bir ses onu kendi kızıymış gibi sevdiğini söylüyor. Bu kan bağının ötesinde bir şey.

Angela bile tüm askeri duruşuyla, konsültasyonlarda tüm doktorlara sorular sormayı seven Barbara'ya ayak uyduruyor. Özellikle bir öğleden sonra merakımı uyandırdılar. Üçü de kilitli odadaydı. Çantalarla dönen Angela'nın hızlı çıkışından sonra tekrar bir araya geldiler. Birden Barbara şarkı söyler gibi bağırdı:

-Baba! Buraya gel. Sana bir sürprizimiz var.

Bir şeylerin peşinde olduklarından şüphelenerek, yaptıkları pislği hayal ederek görmeye gittim. Gördüğümde çenem düştü, hepsi tepeden tırnağa boyayla kirlenmişti. Grubun yanında, üzerinde her renkten küçük el ve ayakların olduğu bir tuval vardı.

Etkileşimlerinden memnun kalarak, anı kaydetmek için tüm bir duvarı ayak ve el izleriyle süsledik.

Barbara

Komiserin önünde otururken ellerim titriyor, terliyor ve üşüyor. Beni burada olmaya motive eden cesaret ve kararlılık şimdi yerini ne olacağını bilmemenin korkusuna bırakıyor. Milletvekilinin önünde ifade verdiğim andan itibaren hayatımın daha fazla tehlikeye gireceğini biliyorum. Öte yandan, eğer kendimi savunmazsam, haksız yere yargılanabilirim.

Dr. Borges'in sıcak elini kolumda hissettiğimde, onun hareketini takip ediyorum, derin bir nefes alıyorum ve savunmama başlıyorum, zaten hukukun titizliği içinde toplamayı başardığım tüm kanıtları komisere teslim ediyorum.

-Bayan Nucci, şu andan itibaren mahkemelerin emrinde olmanız gerektiğinin farkında mısınız?

-Evet. Üç saat boyunca konuştuktan ve sorulara cevap verdikten sonra ancak bu kadar cevap verebildim.

Dr. Borges ifademin anonimliği konusundaki açıklamalarını yapar yapmaz vedalaştık.

Karakoldan çıkıyoruz ve Marco'nun kollarının beni sardığını hissetmek beni rahatlatıyor ve gerginliğimin bir kısmını azaltıyor.

Akşamları sakın bir yemek yiyoruz. Zamana ihtiyacım olduğunu bilecek kadar beni iyi tanınması inanılmaz.

-Yarıdan sonraki gün rutine dönmeye hazır mısın? -Daha fazla yiyemeyeceğimi fark ettiğimde sessizliği bozuyorum.

-Benim için hayatım boyunca seninle tatilde olmak isterdim. Ama görev beni çağırıyor.

Ne kadar romantik!

-Her gün burada seni bekliyor olacağım, seni çok özleyeceğim.

-Göreceğim. -Elini benimkinin üzerine koyuyor.

-Masayı toplarken küçük kızımızı görmek ister misiniz? Bütün öğleden sonra dışarıdaydık. Bugün biraz garip davranmış olmalı. -Victoria ile geçirdiğim zaman o kadar büyüdü ki, bir öğleden sonra bile ondan uzak kalmak onu özlememe neden oluyor.

-Neden şöyle yapmıyoruz: sofrayı birlikte kuralım ve sonra gidip küçük kızı görelim?

-Sonra da kendimizi şımartıyor muyuz?

-Sadece sen istersen... -Marco elinde tabaklarla ayağa kalkar.
Sevgili kadınlarımız, her şey ikişer ikişer yapıldığında daha keyifli ve daha hızlı...

Paula

Zenginliğin parfümünü hissediyorum, ki bu iyi, çok iyi! Hiçbir Chanel No. 5 paranın ve onun getirdiği gücün parfümünden daha iyi olamaz. Bu vasat ülkeden uzaklara seyahatimi ertelemek zorunda kaldıktan sonra nihayet miras kalan parayı elime geçirdim. Ama rahatlamak ve sorunları unutmak için bir Don Perignon ve yat gezisinden daha iyisi olamazdı. Lucia Guzman bugün beni St. Lawrence Riviera'sında bir tur için arayacak kadar nazikti.

Düğünsüz ilmek vermediğim için, sadece São Paulo'nun kremasının ve ilginç erkeklerden daha fazlasının uğrak yeri olan başka bir partiye davet edilmeyi başardım. Bir Prada çanta satın almaktan ölçülemez bir zevk alsam da, seksin verdiği zevk eksik olmaya başladı. İyi biriyle tanışmak ve kim bilir servetimi artırmak için yatırım yapmaya hazırım.

Harika bir hafta sonunun ardından günün ilk işi üstü açık bir araba almak için alışverişe çıkmak oldu. Dar turuncu bir elbise ve zarif ayakkabılar giydim. Üstüne bir de Chanel çantamı taktım. Şimdi şıklığıma uygun bir arabaya ihtiyacım var.

Bayiye girdiğimde kendimden geçmişim. Biri diğerinden daha parlak. Mütevazı bir satış görevlisinden yardım istiyorum ve kısa süre sonra seçimimi yapıyorum... Bir Lamborghini Huracán! Tek kelimeyle mükemmel, çarpıcı, kırmızı. Yasal formaliteleri hallediyorum ve evrakları imzaladıktan sonra, tutarı bayiye iletmesi için müdürümü tek başıma arıyorum.

-Paula, kaba olduğum için üzgünüm ama bu çok yüksek bir fiyat. Geri almak istediğine emin misin?

-Dinle. -Diyorum ki at ses yumuşakça için değil Ara
ve Gereksiz yere dikkat çekmek. -Eğer sana
yapmanı söylersem, yapmak zorundasın. Hepsi bu kadar.
-Sizi uyarmaya çalışıyorum çünkü mirasınızla herhangi bir yatırım
yapmadınız ve devam ederseniz....
-Kes şunu! Dediğimi yap. Mali durumumla ben ilgilenirim.
Yeni arabama bindiğimde tüm bu stres önemsiz hale geliyor.
Kıskançlıktan ölüyorum! İşte Paula para harcıyor!

Thiago

-Hipokrat, alaycı! -Nefretle yerde acı çekerek çığlık atıyorum.
-Neden beni aldattın? -diye sorar, alçak bir sesle.
-Sana hiçbir tatmin borcum yok.
-Beni neden aldattın? -Bozuk plak gibi tekrarlar.
-Ne sanıyordun? Bunca zaman senden hoşlandığım için mi burada
kaldığımı? Yoksa kokuşmuş, kokuşmuş vajinayı emmekten hoşlandığım
için mi?
-Delirmiş olmalısın! Ya da kadınlardan iğreniyorsun. Neden beni
kullandın? Neden fakir numarası yaptın? Benden ne istedin?
Acı içinde sürünüyorum, ayağa kalkacak gücü arıyorum. Bu kaltak
bittiği için şanslı.
-Yoksa küçük fahişe hizmetin için para ödememi hak ettiğini mi
düşünüyorsun? Güzelsin, ama yatakta? Yazıklar olsun sana. Bir fahişe için
bile uygun değilsin!
-Hayatımdan çık, Thiago.
-Bana sormana gerek yok. Artık işe yaramazsın. Caio'yu bile
kandıramadın! Fotoğrafını internette yayınladığın gün daha da aptal
olduğunu kanıtladın. Ne sandın? Barbara gibi inanılmaz bir kadın tarafından
terk edilen Caio'nun kendini sana vereceğini mi? Bana bir iyilik yap!
Kendine gel!
Kafama bir ayakkabı fırlattı.
-Eğer şimdi gitmezsen polisi ararım," diye tehdit ediyor Nicole, korkmuş bir halde.

-Ne diyeceksin? Seni neden şimdi öldürmediğimi biliyor musun? Çünkü ben zekiyim. Öldürdüğümde, kimse benim yaptığımı bilmeyecek. Polis için, Caio sorumlu olacak...

Paula

Lauro Alpoim'in "yılın partisi" olarak lanse edilen malikanesine vardığımda, davetin ihtişamını ve konukların zarafetini fark ediyorum. Licinia'yı görüyorum, göz kamaştırıcı ama benimle boy ölçüşemez. İyi bir arkadaş olarak ona sonsuz iltifatlar ediyorum.

Gözlerim inanılmaz bir adama takılana kadar odada bolca havyar ve şampanya akıyor. Mağrur duruşu, alnında ona tehlikeli bir hava veren yara izi ve dudaklarının kenarındaki muzip gülümsemesiyle beni büyülüyor. Transımdan ancak Licinia kolumdan çekiştirip dikkatimi çektiğinde uyandım.

-Lici, tatlım, özür dilerim! Dikkatim dağıldı. Neden bahsediyordun?

-Paulita, dikkatinin dağılmasının nedenini çok iyi biliyorum. Bir kartal gibi bakıyorsun, partinin en gözde erkeğini gözüne kestirmişsin.

-Kanun koyucu mu? Ne?

-Çok değil, ama bana söylenene göre, İrlandalı bir düğ, endüstriyel holdingi nedeniyle dünyanın her yerinde mülkleri var.

-Ama Brezilya'da kaybolmuş ne yapıyor?

-Yatırım için Brezilya'yı seçti. Şirkete gelince, adından emin değilim ama ona sorun, aptal!

-O kadar da ilgilenmiyorum. Sadece daha önce hiç görmediğim için dikkatimi çekti.

Omuzlarımı silkiyorum. Herhangi bir duygu göstermek istemiyorum. Bu sosyetikler aşağılık herifler ve yakında benim olanı da alacaklar.

Partinin etrafında dönüp selamlaşmaya devam ediyorum ama gözüm hep seksi düğümde. Belki de bugün şanslı günümüdür? Amaç

akşam seksi olanı yutmaktır.

İlgimi belli ederek odanın içinde dolaşıyorum ama o bir hamle yapmıyor. Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum ama saldırmak zorundayım.

Hepsi erkek olan ve iş konuşan arkadaş grubuna yaklaşıyorum ve ailemin bir arkadaşının da orada olduğunu fark ediyorum.

-Merhaba beyler, iyi akşamlar! Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sizi selamlamaya geldim.

-Paula, genç bayan, özür dilemenize gerek yok. Varlığınız çok hoş ama bu konuşmanın ilginizi çekeceğinden emin değilim.

-Merak etme. Doların yükselişi hakkında gerçekten bilgiye ihtiyacım var, hatta belki biraz yatırım bilgisine, çünkü babamın bana bıraktığı mirasla henüz hiçbir şey yapmadım. -Herkes gülüyor. -Peki ya sen? Seni daha önce burada hiç görmemiştim. Memnun oldum, Paula Mesquita.

Dükü selamlamak için elimi uzatıyorum, o da ihtiyatlı bir şekilde karşılık veriyor:

-Merhaba, Paula. Ben de memnun oldum.... Lütfen, İngilizce konuşabilir misiniz?

Yüzüm yere düşüyor çünkü onu İngilizce selamlamam gerektiğini hemen fark edemedim, gerçi bir İrlandalı için Portekizce konuşması o kadar da kötü görünmezdi.

-*Pardon. Elbette, hayatım!*

-*Prezer, Paula, benim adım Ronan Moritz.* Her zaman burada değilim. Muhtemelen *bunun* için beni pek göremeyeceksiniz. Ben sadece... geçiyorum.

Hoş bir sohbete dalıyoruz ve akıcı İngilizcem için zihinsel olarak minnettarım. Birdenbire beni daha özel bir yere davet ediyor. Parti harika olsa da, benimle yalnız kalmak istiyor... Dürüst olmak gerekirse, şaşırdım. O derin, şehvetli sesiyle İngilizce söylediği sözler tüylerimi diken diken ediyor.

-Nereye gideceksin? -Masumca soruyorum.

-Nereye istersen. Otelime ne dersin? Unique'deyim. İkinci kez düşünmüyorum. Sütini görmek istiyorum.

Fransız tarzında çıkıyoruz. Sırtımdaki kocaman eli bana kendimi dünyanın en güçlü kadını gibi hissettiriyor. Adam şehvet saçıyor. Otele vardığımızda süite çıkıyoruz ve bana gördüklerimi beğenip beğenmediğimi soruyor. Masum bir ifade takınıyorum ve ona tasarımın harika olduğunu söylüyorum.

-Mimariden bahsetmiyorum. Ve bunu biliyorsun. -Kulağıma fısıldıyor.

Vahşi bir kedi gibi, elinde bir fincanla yaklaşıyor ve beni ateş ve arzuyla öpüyor. Kendimi dudaklarında kaybediyorum, vücuduna tırmanıyorum ve ne olduğunu anlamadan ereksiyonuna yapışıyorum. Çok büyük, ama Marco'yu kaldırılabildiysem, başkası kolay olacaktır.

Ağzını benimkinden ayırmadan yatağa doğru yürümeye başladı ve sonra beni yatağa fırlattı. Sonra hiç incelik göstermeden elbisemi yırtmaya başladı. Değerli Dior'um gitmişti. Aynı vahşilikle akşam yemeği ceketini yırtıyor ve kendini üstüme atıyor. Beni tutuyor, ısıyor, öpüyor ve vücudumun her yerinde izler bırakıyor. O kadar yırtıcı ki düşünecek zamanım bile olmuyor. İticiliği o kadar güçlü ki bana birden fazla orgazm yaşıyor. Asla, asla bu zenginlik hayatında bir düşün bu kadar mükemmel bir kavrayışa sahip olduğunu hayal edemezdim.

Uyandığımda onu telefonda konuşurken dinliyordum. Sesi gergin geliyordu. Çarşafı etrafıma sarıyorum ve çıplak göğsünden faydalanarak arkama uzanıyorum.

"Yüz milyon yatırım yapabilirsin, çünkü en az on katını kazanırsın," dediğini duyuyorum hızlı bir İngilizceyle. Mirasımı artırma ve başka hiçbir şey için parmağımı kıpırdatmama gerek kalmama ihtimali gözlerimi açıyor.

Telefonu kapatıyor ve beni ıslatan yaramaz bir sırtış atıyor. Bir tur daha seks yaptıktan sonra doyurucu bir kahvaltı yapmaya karar veriyoruz ve ben de aradan yararlanıp payımı almaya çalışıyorum.

-Ronan, telefonda söylediklerine kulak misafiri oldum.
Yatırımlarda da iyi misiniz?

-Paula, elmasım, eğer olmasaydı.... Hiç *param* olmazdı.

Sevecen davranırken bile zenginlikle ilgili kelimeler kullanıyor. Bu da onun lehine bir başka nokta.

-Ben de mirasım için yatırım arayışındayım, ancak bankanın sunduğu ve bu kadar az getiri sağlayan seçenekleri kabul etmeyi reddediyorum.

-Bankacılık iyi yatırımla eş anlamlı değildir, *kıymetlim*. Eğer çok *merak* ediyorsan, bugün *yatırım danışmanım*la konuşacağım... Ne diyorsunuz? *Consuuultorrr*.

Bağırıyorum ve alkışlıyorum. Sadece çekici değil, aynı zamanda finansla nasıl başa çıkacağını da biliyor! Bütün paket bu.

Bana baştan çıkarıcı gözlerle bakıyor. Bu dük benim küçük buz kalbimi eritmedi mi? İki gün boyunca deli gibi seviştik.

İnanılmaz derecede heyecanlı bir zaman geçirmiş olmama rağmen eve gidip yatırımlar hakkında bir şeyler okumam gerekiyor. Belli etmek istemiyorum ama ailemin bana yaptığı şakadan kurtulmak için kendimi milyoner gibi hissetmeye başladım.

Sıcak bir şekilde vedalaşıyoruz ve telefon numaramı bir karta yazıp yatağının üzerine bırakıyorum. En kısa zamanda buluşmaya söz veriyoruz ve birbirimizin ellerini bırakıyoruz. Arkamı döndüğümde *kıçma bir* tokat yıyorum ve kızarak bu adamın hangi kraliyet ailesinden olduğunu merak ediyorum.

Rüzgarda gülerek eve gidiyorum. Finansal planı okuduktan sonra, sahip olduğum her şeyi yatırmaya karar veriyorum. Bankayı arayıp işe yaramaz müdüre havaleyi yapmasını emrediyorum ve ayrıca dairemi ve hazinem olan arabamı teminat göstererek kredi başvurusunda bulunuyorum.

-Ama Paula, bu tür bir yatırım risklidir. Emin misin?

-Bak beceriksiz, sana kaç kere paramın benim olduğunu söyledim?

Bankaları değiştirmeden önce dediğimi yap!

Hayatımın en güzel kırk sekiz saatini "Sexyduque" ile geçirmemin üzerinden iki gün geçti ve şu ana kadar benimle iletişime geçmedi. Arasam umutsuz gibi mi görünürüm? Hiç sanmıyorum. O çok meşgul bir adam. Küçük bir sürprizden daha iyi bir şey olamaz.

Cep telefonumu arıyorum ama telesekretere düşüyor, ben de oteli arıyorum.

-İyi akşamlar. Lütfen çağrımı Dük Ronan Moritz'in süitine aktarın.

-Bir dakika. -Anahtarların sesini duyuyorum. Hatta beklemekten nefret ediyorum. - Hanımefendi, bu isim altında kimse kalmıyor.

-Ne demek hiç kimse? O odada iki gün geçirdim.

-Hanımefendi, oda numarasını teyit edebilir misiniz?

-Sanırım 1001.

O kadar heyecanlıydım ki oda numarasına neredeyse hiç dikkat etmemiştim.

-Bir dakika. -Yine anahtar sesi. -Hanımefendi, o oda Bay Rodrigo Silva tarafından işgal edilmişti, tüketilen ürünlerin miktarlarını ve günlük ücretleri ödemedi ayrıldı.

Bacaklarım titriyor.

-Tatlım, kafan karışmış olmalı. Hemen müdürle konuşmak istiyorum.

Her şeyi duyduktan ve adamın özelliklerinin aynı olduğundan emin olduktan sonra histerik bir hale geldim. Bir dolandırıcılığın kurbanı oldum! Şimdi ne olacak? Daireme bile yatırım yaptım! Hayır, hayır, hayır... Böyle bir şey olamaz! Licinia'yı aradım.

-Lici, canım, nasılsın?

-Paulita, güzelim, her şey yolunda. Ya sen?

-Pekala! Partiden beri konuşmadık.

-Bu doğru. Ne yanlış anlaşılma... Bugün bile, çok büyük bir şey öğrendim! Aklıma hemen sen geldin. Partideki yakışıklı adamı hatırlıyor musun? Hani şu baktığın milyarder?

Kalbim hızla çarpıyordu.

-Evet, hatırlıyorum.

-Tatlım, onun büyük bir dolandırıcı olduğunu öğrendiler. Dünyanın her yerinde dolandırıcılık yaparak geçimini sağlayan bir Brezilyalı. Hiç tutuklanmamış ve hatta Interpol tarafından aranıyor. Aranızda hiçbir şey yok,

Değil mi?

-Tabii ki hayır. O adamın sıkıntılı görüldüğünü biliyordum.

Ama daha hoş şeylerden bahsedelim...

Birkaç önemsiz şey daha söyleyip konuşmayı sonlandırıyorum.

Sonra banka müdürünü aradım.

-Merhaba, ben Paula. İki gün önce yatırdığınız para hakkında konuşmak istiyorum.

-Elbette Paula, sorunuz nedir?

-Sadece depozitonun gerçekten yatırıldığını teyit etmek istedim.

-Evet, doğru, banka hesabınızda bulunan miktarın tamamı ve iki milyonluk kredi bana tavsiye ettiğiniz yatırıma yatırıldı.

Sesim kesiliyor. Telefonun elimden kayıp gitmesine izin veriyorum. Kafamın içinde benimle alay eden bir şarkı duyuyorum: "Fakirim, fakirim, fakirim... *de marré deci*".

Bölüm 56

Barbara

Önceki gün, Dino'yu etrafta gören var mı diye komşuları kontrol etmek için dışarı çıkmanın yanı sıra, Marco ile temelli olarak birlikte yaşamaya karar verdiğimiz için kişisel eşyalarımı toplamak üzere daireme gittim. Paty bir bekârlığa veda partisi bile düzenlemek istiyor ama Marco'ya bu fikri söylediğimde neredeyse içtiği şarabı tükürüyordu. Kıskançlık krizleri çok komik.

Bugün, bir başka yoğun aşk ve zevk turundan sonra, göğsüne uzanmış, sarılmış ve sohbet ediyorum.

-Baba, anal seksten korkuyor musun? -Elini kuyruk sokumuma doğru kaydırırken usulca soruyor ama ben onu itiyorum.

Bir çiftin tabuları olamaz, bu yüzden yakınlığımızın daha da gelişmesi için, benim için her zaman zor olan bu konu hakkında konuşmaya karar verdim.

-*Korku* doğru kelime mi bilmiyorum. Sanırım *dehşet* daha uygun olurdu. Sadece kahkahalarını dinliyorum, çünkü ona bakacak cesaretim yok.

-Denedin mi?

-Buraya hiç bir şey girmedi! Sadece dışarı çıktı. -Bunu kanıtlamak için, durumla oynuyorum.

-O zaman buraya gel, çünkü ne kadar iyi olduğunu göreceksin....

Marco beni zorla tutmakla tehdit ediyor ve biraz gıdıklama ve biraz da numara yaptıktan sonra bırakmayı başarıyorum.

-Kendimi balayına saklıyorum! -Ciddileşiyorum, kahkahalarımı tutuyorum. -Küçük bir delikte saf bir şekilde evlenmeliyim. Kocama bekaretimi bir yerde vermek benim düğün hediyem olacak.

Birdenbire, şaka yüzünden hâlâ nefes nefese, bana bakıyor.

-Barbara Nucci, yarın saat dokuzda nikah dairesinin kapısında olacağız. Saat 10'da kilisenin önünde, saat 11'de de arzu ettiğiniz

Bakir delik.

Ona bir yastık veriyorum ve yorgun argın yatana kadar g re iyoruz. Onu duyduğumda neredeyse uyuyordum.

-Sınırlarınıza her zaman saygı duyaca ım. Korkularınla nasıl y zle ece ini birlikte ke fedece iz. -Duraksıyor.  aka yapma fırsatını kaçırmıyor: "Ama bana söz verdiğin şeyden vazgeçme, tamam mı?"

 ster günün olayları, ister endi elerimiz ya da gelecek hakkında olsun, sohbet etmedi imiz bir gece bile geçmiyor. Eğer ho umuza gitmeyen bir şey varsa, bunu ertesi güne bırakmayaca ımız konusunda anla tık.

 er eve

Bir yargıç olarak n fuzumu hiçbir zaman bir çıkar sağlamak için kullanmadım. Ancak Thiago'nun telefon dinlemesi sayesinde saldırıdan sorumlu kişinin numarasını   rendi imizde, bilgiyi Sivil Poliste komiser olan iyi bir arkada ıma ilettim. Arabanın plakası klonlanmış ve camları karartılmış olduğu için polisin faili ya da suç orta ını bulma ihtimali zayıftı. Ancak telefon numarası ve dinleme kayıtları sayesinde polisin   pheliyi tutuklama ve parmaklıklar ardına koyma  ansı daha yüksek.

Gerçek  u ki ortada iki ayrı vaka var. Biri Federal Polis tarafından soru turulan Thiago, diğeri ise Sivil Polisin sorumluluğunda olan Barbara'ya yapılan saldırı.

Mahkemedeki günler verimli geçti ve duru malar zamanında yapıldı. Avukatlarla bile g r  ebildim.

-Dr. Marco, gitti inizi biliyorum ama antrede bekleyen biri var. Özel olduğunu söylüyor. Bugün başka kimseyi g rmeyece inizi söylemeye çalıştım ama Caio olduğunu   rendi inizde konunun önemini anlayaca ınızı söyledi.

-Olabilir.

Caio içeri girer ve hemen elini uzatır, bu barış içinde geldiğinin bir işaretidir.

-Nasılsınız, Dr. Ladeia?

-Peki, Caio. -Elini sıkıca sıkıyorum. -Mahkemeye gelecek kadar önemli bir konuda benimle ne konuşmak istediğini sorabilir miyim?

-Günlerdir Barbara'ya ulaşmaya çalışıyorum ama ona ulaşamıyorum. Apartmanın kapıcısı bana evlenip taşındığını söyledi.

-Evet, benimle yaşıyor. Yani konuşacak çok önemli bir şeyiniz varsa, sanırım yok.

-Pek sayılmaz.

-Dinle, Caio, konu umurumda değil. Eğer benimle konuşmak istiyorsan, mesajı bütünüyle ona ileterek sana bir iyilik yapabilirim.

-Marco, buraya ilişkimiz hakkında konuşmaya gelmedim. Nicole hakkında... ve ona zarar vermeye çalışan başka biri hakkında.

Bu argümanla beni ikna edebilirsin.

Caio

En sevdiğim fahişe, ironik bir şekilde, sırdaşım oldu. Öyle ki, şu anda, onun emriyle, kolalı adamın arabasını takip ediyorum ve keşfettiğim her şeyi ona anlatmaya hazırım.

Nataly, kendisine böyle hitap edilmesini tercih ediyor, bana hiç sır vermedi ama ben ona ailemle ilgili her şeyi anlattım. Müşterilerimin çoğu beni ziyaret ettiğinde onlarla ilgilendiği için onu uzun zamandır tanıyorum, ancak son zamanlarda benden güvenilir bir fahişenin iletişim bilgilerini isteyenleri reddediyorum. Onun daha özel olmasını tercih ederim.

Ona duyduğum sevgi ve hayranlığın çelişkili olduğunu itiraf etmeliyim. Bunun benim şefkat eksikliğimle çok ilgisi olduğunu biliyorum. O

Barbara'yı sevdiğimi her söylediğimde bana sitem ediyor, kendimden başka kimseyi sevmediğimi söylüyor.

Naty'nin beni çok tahrik ettiğini kabul ediyorum. Bu yüzden seks yaptığımızda ona olduğu gibi davranıyorum: erkeğinin susuzluğunu gideren bir dişi.

Diğer şeylerin yanı sıra ona bir arkadaş, sırdaş gibi davranmak geçici bir durum. Bunu sadece hayatımda ne yapacağıma karar verene kadar yapıyorum. Elbette onunla bu kadar içli dışlı olmaktan endişe ediyorum. Geçen gün günaydın demek için onu aradım çünkü bir gece önce beni dinlediği için ona teşekkür etme arzusuyla uyandım. O da bana şöyle dedi:

Merhaba! Caio, sen benim müşterimsin. Günaydın demek için sabahın dokuzunda beni aramana gerek yok. Seni dinlemek için para alıyorum, Hatırladın mı?

Bana ders vermenin yanı sıra, kaltak telefonu kapattı.

Ona defolup gitmesini söylemeliyim ama dışarı çıkmak ya da başka bir kadının peşinden koşmak istemiyorum. Ayrıca o alçağın Barbara'nın ortağıyla yaptığı her şeyi ona anlatma aptallığına da düştüm.

Eğer o ateşli kışını şimdi buradan çıkarıp eski nişanlıyı uyarmazsan, bir daha asla geri dönmek zorunda kalmayacaksın. Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan ne kadar keyif alsam da, benim kurallarım var: Senin gibi aptal ve korkaklarla ilişkiye girmem.

Ama onun tehdidi yüzünden gelmedim. Bunu Barbara'ya borçlu olduğumu hissediyorum.

Yaşadıkları binaya vardığımızda, yargıç ziyaretçiler için park yerini gösteriyor. Her şey çok garip, rakibimle birlikte asansörde olduğum gerçeğiyle başlıyor. Sonra, her şeyin üstüne, iki haydut bize kapıya kadar eşlik ediyor.

İçeri girdiğimde, alçağa sarılışını ve onu öpüşünü izlemek zorunda kalıyorum. Bana gelince, beni selamlamak için uzattığı eli bile donmuş durumda.

Birbirini seven iki insan nasıl yabancı olabilir?

-Merhaba, Caio. Uzun zaman sonra ortaya çıkman ne büyük sürpriz.

-Merhaba, Barbi! Sağlık durumunuz hakkında bilgilendirildim.

İyi olmanıza sevindim.

-“İlgilendiğiniz için teşekkür ederim,” diyor düşmanca bir tonda ve adamın elini bırakmıyor. -Bu onuru neye borçluyum?

Lanet olsun, neden Nataly'nin tavsiyesine uydum ki, ne sıkıcı bir durum! Derin bir nefes aldım ve ona neden orada olduğumu söyledim.

-Öncelikle, size söyleyeceğim şeyi birkaç gün önce öğrendim, bu yüzden size daha önce gelmedim.

-"Sadede gel," diye sözünü kesiyor embesil. -Benim denizkızım senin bilgilerini iyi kullanacak.

Ne sevimsiz bir lakap! Barbara bundan daha iyisini hak ediyor.

-Nişanlımmış gibi davranan o deli kadın tarafından şantaja uğradım.

-Caio, lütfen! Buraya daha önce konuştuğumuz şeyler hakkında konuşmaya gelmedin, değil mi?

-Sakin ol," diye araya giriyorum, kendimi daha da aşağılanmış hissetmeden önce. -Buraya geçmişimiz hakkında konuşmaya gelmedim. Florianópolis'teki ortağınız ve mimarım tarafından aldatılmış olabileceğimizi ya da buna ne dersiniz deyin, söylemeye geldim.

Ona dedektifin işe alınmasından Thiago'nun maskesini düşürdüğüm güne kadar her şeyi anlatıyorum, cinsel tercihlerimle ilgili kısım hariç. İkili suç ortağı bakışlar atıyor.

-Şaşırmış görünüyorsunuz. Bu hikayede kandırılan tek kişi ben miyim?

-Hiçbir şey bilmiyorduk, Caio. Beni şaşırtmayan şey, ortağımı neredeyse hiç tanımıyor olman.

Vicdanım rahat bir şekilde onurumu toparladım ve mutlu çifte veda ettim.

Arabaya biner binmez cep telefonumu çıkardım.

-Bu gece benimle kalır mısın?

-Barbara ile konuştun mu?

-Evinden ayrılıyorum.

-Yani	Ben Ben kalacağım.	Sadece o	Benim var.
	yapılmış bir	Ayarlama.	Saatlik

ücretimi yüzde on artırdım.

Benden isteseydi ona iki katını ödeyeceğimi bilmiyordu.

-Haftanın geri kalanı için rezervasyon yaptır.

Bölüm 57

Barbara

Caio'nun açıklamasının üzerinden iki gün geçti ama ben hâlâ endişeliyim. Thiago'nun yıkım mimarına yaklaşmaktaki niyeti neydi? Bu hikayenin aslı astarı yok.

Bir telefon aldım ve midemde bir ürperti hissettim. Arayan Thiago'nun şirketiyle ilgili soruşturmayı yürüten komiserdi. Eski ortağımın tutuklanması için yem olmaktan başka bir şey olmayacağım konusunda beni uyarıyor. Marco'yu arayıp ona söylemeyi düşünüyorum ama cep telefonum tekrar titriyor. Ekrandaki ismi okuduğumda, öfke ile kontrol edilemeyen titreme birbirine karışıyor. Derin bir nefes alıyorum ve mümkün olduğunca sakın bir şekilde cevap veriyorum.

-Böylesine seçkin bir onuru neye borçluyum, ortak?

-Barbi, yokluğum için özür dilemek için arıyorum. Seni ziyaret edecek vaktim olmadı. Marcia iyileştiğini söylüyor ama seni biraz üzgün buluyor.

"Marcia", diğer adıyla "suç ortağı", değil mi? Ne nefret ama.

-Ben iyiyim, Thiago! Pazartesi günü işe dönmeye hazırım, hadi B&T'yi sallayalım!

-Harika! Seni özledik.

-Bu arada, Thiago... Şimdi altına sıçacak. -Şimdi pantolonuna sıçacak. - Müşterilerimizle ilgili bir toplantı yapacağız. Bence müşteri portföyünün rotasyonu ofis için önemli olacak.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor.

-Benim için sorun değil. Kazanan bir takımı değiştirebileceğinizi sanmıyorum. Müşterilerimiz çok mutlu.

-Bir sürü fikrim var. Yeni bir organizasyon şeması onlar için mükemmel olacaktır.

-Nasıl uygun görürseniz! Konuyu biraz değiştirirsek, Marco ile aranın iyi olduğunu biliyorum. Kızlar bana ne kadar mutlu olduğunu söylüyorlar.

Bugünlerde Caio ile tanıştım ve bana seni hâlâ unutmadığını söyledi.

-Gerçekten mi? Yazık oldu. Onu bir daha hiç görmedim ve bir daha da görmemeye niyetliyim. Umarım yanıma bile yaklaşmaz, çünkü nişanlığımın neler yapabileceğini bilmiyorum.

-Nişanlığın mı yoksa av köpeğinin mi var?

Komik bir şaka. Önemli değil. Zaten hiç komik değildi.

-Sevgili ortağım, bende ne olduğunu bilmek istemezsin.

-O zaman arkadaş olmam iyi bir şey!

-Doğru, Thi! Pazartesi günü seni özleyeceğiz - öpüyorum, tatlım!

-Barbi... -Biraz ara ver. -Sen çok özelsin. Yemin ederim senin için daha iyi bir arkadaş olmak istedim.

-Sen en iyisisin, Thi. Bunun için endişelenme.

-Pazartesi görüşürüz o zaman!

Bak, kızgın hissetmek hoş değil, ama onun harika bir insan olduğunu düşünmüştüm. Yanlış... Onu böyle coşkulu duymak, ona bir ders verme konusunda beni daha da kararlı hale getirdi. İnsan olmayı sevgiyle öğrenmediyse, acıyla öğrenecek.

Anlaştığımız gibi karakola gidiyorum ve masumiyetimi kanıtlamak için yapmam gereken her şeyi şerif yardımcısı ve müfettişlerle dördüncü kez gözden geçirdikten sonra hala endişeliyim ama korkmuyorum. Neredeyse Dr. Delicia ile birlikte eve varıyorum ve sarılmalar arasında ona her şeyi anlatıyorum.

-Baba, kalbin sana ne diyorsa onu yap. Ne karar verirsen ver seni destekleyeceğim.

-Yapılacak en iyi şeyin bu olduğuna ikna oldum. Tekrar özgür hissetmek istiyorum. Hayatıma devam edeceğim.

-Bu konuyu mahkemeye taşıdım bile. Pazartesi günü polisle görüşeceğim.

-Teşekkür ederim. Orada seninle kendimi daha güvende hissedeceğim. Ailem pazar günü geliyor. Adilson gelmelerine gerek olmadığı konusunda onu ikna etmeme bile izin vermedi.

-Böldüğüm için özür dilerim. -Angela bize yaklaşıyor. -Ben de tam size gideceğimi söylemeye geliyordum ama Victoria'nın biraz ateşi var.

Marco gözlerini kocaman açar.

-Uzun zamandır böyle olup olmadığını fark ettiniz mi?

-Hayır, bütün gün iyiydi. Birkaç dakika önce fark ettim ve ateşini ölçtüm. 37.8 dereceydi ve Estela'ya haber verdim. Yarım saat içinde tekrar ölçecek.

Prensesimiz geceyi ateşler içinde geçirdi. Doktor geliyor ve sabah ilk iş olarak onu hastaneye götürmemiz gerekebileceğini söylüyor.

Marco kızının yanından hiç ayrılmıyor. Sessizce bile olsa, dua etmeyi asla bırakmadığını biliyorum. Victoria'ya ilaç veriliyor ve ateşi düşüyor ama sonunda tekrar yükseliyor. Saat dört buçukta, uyuklarken Marco'nun sessizce konuştuğunu duyuyorum:

-Linda, ateşi düşmüyor. Git ve odada dinlen. Ben onu hastaneye götüreceğim.

-Bekle. Ben de seninle geliyorum. Odaya gidip bize palto alacağım.

Her şeyi hızlıca yapıyorum ve döndüğümde koridordaki banyonun kapısının aralık olduğunu görüyorum. Yaklaştığımda hayatımın en hüzünlü sahnelerinden birini görüyorum: Marco, ellerini lavaboya dayamış, başı öne eğik, ağlıyor. Uzun süredir orada yaşadığı için onu hastaneye götürmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Yanına gidip ona sarılıyorum.

-Her şey yoluna girecek. Bu bir "zafer", hatırladın mı? Gözyaşlarına boğuldu:

-Küçük kızımı bir daha asla oraya götürmek istemedim. Geri gelmeyeceğinden korkuyorum.

-Shhh... Her şey yoluna girecek.

Diğer çocukların aksine, Victoria'nın ateşi nöbetlere dönüşebilir.

-Onun acısı ve ıstırabı bende üçe katlandı, Ba. Prensesim çok hasta.

-Lindo, yüzünü yıka. Bunu birlikte atlatacağız. -Sağlam görünmeye çalışıyorum ama içim bitik.

Yatak odasına gidip Victoria'yı sarmayı bitirdim. Marco içeri girdi ve onu kollarına aldı.

-Kızım, bazı testler için hastaneye gidiyoruz ve b i r a z d a n birlikte çizgi film izlemek için geri döneceğiz, tamam mı? Sadece bir doktor ziyareti.

Bu çok zor bir durum... Onu karnımda taşımadım, şimdiye kadarki hayatının çoğunda ona eşlik etmedim ama ona karşı bir sevgi hissediyorum.

gerçek, sanki kendi kızımış gibi. Başını okşarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Çerçeve

Üç gün üst üste ateşlendi! Onu bıraktığım tek zaman doktor raporu almak ve izin istemek için mahkemeye gitmek oldu. Tüm testler yapıldı ve bir idrar enfeksiyonu tespit edildi, ancak ateşi ilaçla düşmüyor. Doktor yeni bir kolektör istiyor, bu da bir sorun çünkü idrarını yapmadı. Toplayıcıyı her yarım saatte bir değiştirmek zorundayız ama sabah saat beşten şu ana kadar, saat ona kadar idrarını yapmadı.

-Babam yaramaz!

Manifoldu değiştirirken hiçbir şey yapmama fırsat vermeden elimi ıslattı.

Klinik tablosu bu kadar endişe verici olmasaydı komik olurdu. İdrarı toplamayı başardığımızda, prensesimin idrarını yaparken hissettiğini fark ediyoruz, çünkü sıvı kalbimi sıkıştıran küçük bir çığlıkla çıkıyor.

Tüm bunların ortasında, Barbara'nın işe dönüş süresini birkaç gün uzatabildiği için minnettarım. Başka bir şey düşünemediğini, Victoria'nın artık hayatının bir parçası olduğunu söylüyor. En azından bu olaylar kasırgası sevgimizi güçlendirdi. Tüm aile burada. Benim ailemin yanı sıra Barbi'nin ailesi de bizi ziyarete geldi, her zaman olduğu gibi Victoria için sevinç ve hediyelerle doluydular.

-Büyükanne'nin prensesi, Kuzeydoğu'dan en güzel Peppa'yı getirdim. Adilson elini gözlerinin üzerinde gezdirirken Ana heyecanla, -diyor.

Barbara şimdiye kadar gördüğüm en kıllı Peppa'yı açıyor. Odada kahkahalarını tutamayan tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum.

-Anne, bu mücevheri nereden buldun?

-El işi yapan kadının küçük dükkanında. Biliyor musun çocuğum, düşündüğümde, bu Peppa onu satın aldığımda çok daha sevimli görünüyordu...

Victoria'nın hediyeyle avar avar baktığını fark ettim.

-Sana domuz yavrusundan çok yaban domuzuna benzediğini söylemişim," diyor Adilson.

-Çok tatlı, değil mi Vi? Koleksiyonun için bir Peppa daha! -Hediye için teşekkür ediyorum ve küçük kızımıza bırakıyorum.

Kasvetli bir ruh halindeyken bile, günün ziyaretleri dikkatimizi dağıtıyor. Daha önce birkaç kez ziyarete gelen ailem temiz kıyafetler ve hijyen ürünleriyle geri dönüyor. Pedro, onu birkaç kez ziyarete gelmenin yanı sıra her gün arıyor. Paty ise Victoria için performans sergilemenin yanı sıra Barbara'ya ofisteki sorunlar hakkında güvence veriyor.

Şafak vakti, bugün mahsul sonuçlarının açıklanacağını hatırlıyorum. Kapının çalındığını duyuyorum ve gelen kişiye içeri girmesini söylüyorum. Doktorun haberleri var. Barbara ve ben dikkatle ayağa kalkıyoruz.

-Baba, tüm testleri analiz ettik ve sakın olmanı istiyorum.... Çocuğunuz gözetim altında tutuluyor, ancak önümüzdeki on iki saat içinde tepki vermezse, onu yoğun bakıma almamız gerekecek.

Gözlerimi kapattım.

-Kan testleri ne gösterdi? -diye soruyor Barbi.

Her şeyi ayrıntılı olarak açıklıyor. "Böbrek" ve "yaygın enfeksiyon" gibi duymak istemediğim kelimeler duyuyorum. Cesaret verici bir şey değil.

Umutsuzlukla geçen on iki saatin ardından Victoria'nın bedeninin tepkisiz kalmasını kabullenemiyorum.

-Dövüş, küçüğüm! -Yatağının ayak ucunda bağıriyorum ama bakışlarının hiçlikte kaybolduğunu gördüğümde düşüncelerime önsezili bir uyarı hakim oluyor.

Vücudu kırılğan ve bu da her türlü enfeksiyona iyi tepki vermemesinin nedenlerinden biri. Bir başka test sonucu neredeyse tüm antibiyotiklere dirençli olduğunu gösteriyor. Doktor bunun uzun süredir hastanede olmasından ve çok sayıda tedavi görmesinden kaynaklandığını açıklar.

Yavaş yavaş, prensesimin daha da depresyona girdiğini görüyorum. Neredeyse hiç enerjisi yok. Kalbim güç için yalvarıyor.

-Hadi, Vi! Bunu tekrar yapabilirsin. Bu düşmanla savaş, savaşçı," diye yalvarıyorum ama artık beni duyamadığını hissediyorum.

Doktorlar yoğun bakıma nakli organize ederken Barbi'den bir süre küçük kızımızın yanında kalmasını rica ediyorum. Onun yanına yığılmak istemiyorum. Çok acıyor. İçimde kötü bir his var. Daha önce de solunumu durmuş ve ameliyat olmuştu ama bu seferki farklı.

İçgüdüsel bir ses bana gerçekleşmek üzere olan bir şeyi açıklamak istiyor. Duygularım belirsiz - belirsizlik karşısında ne yapmalıyım? Hastane şapeline gidip küçük sunağın önünde diz çöküyorum.

-Tanrım, önünde diz çökerek senden küçük meleğimle biraz daha kalmama izin vermeni istiyorum. Sadece kendi acımı düşünerek bencil bir insan olduğumu biliyorum ama onu seviyorum. Ancak, eğer bu onun zamanıysa, lütfen küçüğümün acı çekmesine izin verme. Tanrı bana saf ve gerçek sevgiyi tanıma armağanı verdi. Hiç konuşmadı ama hayatıma girdiği günden beri onun sesini duydum. Doğduğu günden beri onun küçük kollarını etrafımda hissettim. Eminim ki o senin yanındayken, Tanrı gökyüzündeki en güzel yıldızı parlatacak ve bana onun iyi olduğunu söyleyecek. Eğer ihmalkâr davrandıysam, onu daha fazla sevmeyi bilemediysem beni bağışlamanı diliyorum, ama sana yemin ederim ki Tanrı'nın bana bahsettiği bu armağanı asla unutmayacağım.

Öne doğru eğilip ağlıyorum. Kalbimde, prensesimin ayrılış zamanının çok yakın olduğunu fark ediyorum.

Babacığım! Kafamın içinde güzel bir ses duyuyorum, yumuşak ve çocuksu... Kim bilir...?

-Hayır! Çaresizlik içinde çılgılık atıyorum ve hastane koridorunda önüme çıkan herkese çarparak koşuyorum. Barbi kapıda duruyor, Angela tarafından korunuyor. Ona teşekkür etmek için odaya daldım. Onu entübe edilmiş ve gözleri hala açık halde gördüm. Yatağın üzerine eğilip yanında birkaç dakika daha kalmak için yalvarıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve duyacağını bildiğim son sözleri söylüyorum:

-Teşekkür ederim meleğim, babama daha iyi bir insan olabileceğini öğrettiğin için. Hayatımın bir parçası olduğun için teşekkür ederim. Bir gün tekrar buluşacağımızı biliyorum ve o gün sana hayatımın tüm hikayelerini anlatacağım. Babam seni her zaman hatırlayacak. -Derin bir nefes alıyorum, nefesimi boğacak gibi görünen düğümü zapt etmeye çalışıyorum. -Benim küçük meleğim, bana tüm sevgini hissettirdiğin için hayatımın sonuna kadar sana teşekkür etmekten asla bıkmayacağım. Seni seviyorum, benim ebedi prensesim!

Sonra doktorlar onu yoğun bakıma götürdüler. Açıklanamaz bir acı hissediyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Korku yerini umutsuzluğa bırakıyor. Doktorlar beni görmeye geldiğinde, hiç gücüm kalmamıştı.

Küçük kızımı kaybetmek düşünmemi engelliyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve gözyaşlarına boğuluyorum. Olanları kabullenmek mümkün değil. Şu anda hiçbir umut yok. Acı kalbimde kök salmış durumda ve hiç dinmeyecekmiş gibi bir izlenim var içimde.

Sadece bir gün ebeveyn olma ayrıcalığına sahip olanlar, bu tür bir sevginin açıklanamaz, her türlü insan anlayışının ötesinde olduğunu bilir. Küçük yüzünü hatırladıkça, zihnimde tüm ifadelerinin, birlikte yaşadığımız tüm anların filmi oynuyor. Özlem artık göğsüme sığmıyor ve içimi kanatan gözyaşları taşıyor. Hayatımın kadını tarafından desteklendiğimi hissediyorum.

Barbara

Kırık bir kalbi teselli edebilecek hiçbir kelime yok, sadece insan sıcaklığı var. Kendimi çaresiz hissediyorum. Jordan'ın cenaze bürokrasisiyle başa çıkmasına yardımcı olmak için gücümü topluyorum. Zaten yoğun olan duygusal yük nedeniyle töreni kısa tutmaya karar veriyoruz.

Paula'yı aradığında Jordan'ın yanında duruyordum. Sesinin tonundan hayal kırıklığı yaşadığı anlaşılıyordu.

-Defin işleminin nerede yapılacağını ve mirasın ne zaman dağıtılacağını sorun.

-Ondan gelen hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Marco'yu bu işten kurtaralım.
-Kızgın bir şekilde soruyorum.

-Böylesi daha iyi. Mümkün olduğunca, oğlumun sana sahip olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Angela, Marco'nun yanında olabilmem için tanıdığı ve sevdiği herkese söylemeye hazır.

Mezarlığa giderken Marco arabayı sessizce sürer. Cenaze arabasını kısa bir tören alayıyla takip etmeye karardır. Ailesi toplanmıştır. Adliyeden arkadaşları ve birkaç avukat da oradadır. Paula tamamen gereksiz bir gösteri yapıyor. Mirastan bahsettiğinde, onu kolundan tuttum.

-Paula, sevgilim, benimle gel, lütfen," diye yalvarıyorum ona soluk soluğa.

-Beni bırakabilir misin? Canımı yakıyorsun," diye soruyor onu sürükleyerek götürürken.

-Açık konuşacağım. Marco çok acı çekiyor. Bugün miras ya da parayla ilgili bir şey konuşmaya cüret edersen, gözünü bile kırpmadan seni hastaneye gönderirim.

-Tatlım, mirasımı alacağını düşünmüyorsun, değil mi?

-Hayır, Paula. Senin olan her şey sadece senindir. Benim ailemin çok daha fazla parası var. Ailenin sana bıraktığı miktar en az çift haneli rakamlarla çarpılır. Sadakan konusunda Marco'yla konuşurum, eğer isterse. Kim bilir, belki de hayatımızdan çıkarsın. Kanıt istiyorsan, internette bir arama yap. Ama şimdi kapa çeneni! Ve kızını gömerken iyi bir insan gibi davran!

Onu bir heykel gibi ayakta bıraktım, saçlarımı geriye çektim ve uzaklaştım.

Defin işleminden birkaç dakika önce Rafaela'yı bir ağacın yanında, elleri başının üzerinde, çökmüş ve diz çökmüş halde görüyorum. Gözlerimiz buluşuyor. Acısı ve ıstırabı hissediliyordu. Küçük kızıma duyduğumuz sevgi adına tüm farklılıkları bir kenara bırakmamız gerektiği sonucuna varıyorum. Rafaela'nın ona veda etmeye hakkı var.

Şu anda Victoria'yı sevenlerin kalplerinde ne gurur ne de kin var, sadece acı var. Onunla konuşma ihtiyacı hissediyorum. Bir an için Marco'nun kolunu bıraktım. Kederine o kadar dalmıştı ki etrafında birinin olduğunu fark etmedi.

-Güzelim, yürümeye devam et. Ben sana yetişirim.

Elini öpüyorum ve orada olduğu için utanmış görünen ona dönüyorum.

-Rafaela, Victoria için çok önemliydin. -Gözlerinin içine bakıyorum ve korku ya da gerginlik yerine hayranlık görüyorum. -Bu yüzden veda etmen adil olur. Bizimle gel. Ve onun için özel olduğun için teşekkür ederim.

Sessiz kalıyor ama sonra yanımda yürümeye başlıyor. Onun acı dolu hıçkırıkları beni etkiliyor. Getirdiğim kutudan bir mendil çıkarıp barış işareti olarak ona veriyorum.

-"Teşekkür ederim," diyor ben uzaklaşırken sessizce. Başımı sallıyorum.

Tören sırasında Marco'nun sözleri herkesin gözlerini yaşartır.

-Victoria'mı güzel, güzel, parlayan küçük bir yıldız olarak düşündüğümde, tüm acılara rağmen, *Küçük Prens*'ten bir pasaj aklıma geliyor, belki de bir tür ilahi teşvik olarak: "İnsanlar

Farklı şekillerde yıldızlar. Seyahat edenler için yıldızlar rehberdir. Diğerleri içinse sadece küçük ışıklardır. Bilge için, onlar sorunlardır. İşadamları içinse altındırlar. Ama tüm bu yıldızlar sessizdir. Ama hiç kimsenin sahip olmadığı yıldızlara sahip olacaksınız.... Gece gökyüzüne baktığında, onlardan birinde yaşayacağım ve oradan güleceğim; o zaman senin için tüm yıldızlar gülüyormuş gibi olacak! O zaman sen, sadece sen, gülmeyi bilen yıldızlara sahip olacaksın". Benim küçük yıldızım, sen benim hayatımı aydınlattın ve her zaman aydınlatacaksın. Varlığından haberdar olduğum günden beri seni diledim. Şimdi yoluna devam et ve ışığını etrafındaki herkese saç. Babam seni her zaman sevecek. Huzur içinde yat.

Bölüm 58

Rafaela

Geriye bir tek ben kaldım.

Victoria hakkında ne hissettiğimi açıklayamam. Bu sahip olmakla ilgili değil. Her zaman çok profesyonel oldum, ama onunla farklıydı. Beni en çok inciten şey, bir yanılısamanın ve sağduyu eksikliğimin küçük kızıma son bir kez sarılmamı engellemesine izin vermiş olmam.

Mezarın yanına oturuyorum ve parmak uçlarımla mezar taşıdaki mesaja dokunuyorum.

-Rafaela teyze seni her zaman sevecek. Seninle tanışmayı çok sevdim. - Anılarla birlikte hıçkırıklar da kaçınılmazdır. -Hatalarımdan çok şey öğrendim. Bir yalnızlık anında, hoş karşılanmak ve mutlu bir aileye sahip olmak istedim, bu yüzden bir fantezi yarattım. Şimdi çok korkuyorum küçüğüm. Geçmişimin geleceğimi istila etmesinden korkuyorum.

Gözyaşlarım durmadan akıyor.

-Bugün babanın Barbara'ya neden aşık olduğunu öğrendim. İnanılmazdı, yaptığım her şeyin üstesinden geldi ve burada seninle olmama izin verdi. Ve bana teşekkür bile etti. -Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum: "Küçük kız, hayatımda pek çok değerli insanı kaybettim ama sen hepsinden daha özeldin. Ruhun beni her zaman destekledi.

Size yaşadıklarımın biraz bahsetmek isteyerek devam ediyorum:

-Lösemi hastası bir çocukla çalışıyorum. O sizden çok farklı, çünkü siz bana her zaman ışıkla bakarken, onun umutsuz bir bakışı var, hayatla kötü yaşıyor. Ona yakınlaşmaya çalışmak büyük bir zorluk oldu. Hayatı için mücadele etmek istemiyor gibi görünüyor. Evdeki herkesin sorunları var; soğuk, kasvetli, cansız. Sana baktığım zamanlardan çok farklı. Senin hayat dersin hafızamda yer edecek ve eminim ona tünelin sonunda bir ışık olduğunu göstermemde bana çok yardımcı olacak. Benim küçük büyük dostum, bu sadece fiziksel bedenden bir veda, çünkü ruhtan sonsuza kadar arkadaş olacağız.

Bir süre mezara bakıyorum ve içimde bir huzur hissederek ayağa kalkıyorum.
Bir kez daha, önemli birine veda ediyorum. Her zaman yaptığım gibi, hatalarımdan ve başarılarımdan ders alarak kendi yoluma gideceğim. Belki bir gün sevilirim. O zamana kadar, seveceğim.

Çerçeve

Cenazeden sonra ailemiz bize eve kadar eşlik etti. Victoria'nın küçük odasında otururken, küçük yıldızımın hiç hoşuna gitmeyecek düşüncelerim var. İçimde açılan yara bir gün iyileşse bile asla geçmeyecek. Prensesimi hayatımın sonuna kadar özleyeceğimi biliyorum.

-Merhaba. -Kapıdan Barbara'nın sesini duyuyorum.

-Merhaba.

-Hadi gidip biraz çorba içelim.... Daha yeni yaptım. Daha öğle yemeği bile yemedin.

Cesaretim kırılmıştı, kalktım ve onunla buluşmaya gittim. Bana sıkıca sarıldı. Tek ihtiyacım olan buydu.

-İştahım yok ama güzel kokuyor.

-Biraz yemeye çalış.

İstedğini yapıyorum. Çorba çok lezzetli ama boğazımdaki yumru fazla yememi engelliyor.

-Ne zaman üzgün ya da mutlu olsam Kara Dul'umu alır ve amaçsızca oradan ayrılırdım. Güzel bir yemek yiyip yarın sabah erkenden yola çıkmaya ne dersin? -Barbara öneriyor.

-Yanında sen varken mi?

-Tabii ki.

-Mükemmel olurdu ama çok riskli. Şüpheli henüz gözaltında değil. Burada kalsak iyi olur, birlikte.

Barbara

Özel birini kaybetmek sonsuz bir acı ve nostaljiye neden oluyor. Marco'nun günlerini aydınlatmaya çalışıyorum, iyileşmesine yardımcı olmak için nerede olduğunu bilmediğim bir güç arıyorum, yeni hayatına ve geçirdiği içsel dönüşümlere uyum sağlarken ona hakim olan boşluğu doldurmaya çalışıyorum.

Angela vedalaşmak için geldiğinde ve birlikte yaşadığımız kısa sürenin ne kadar özel olduğunu anlattığında, hafta sonunu Marco ile her şeyden ve herkesten uzakta geçirme fikrimi ona açtım. Beni cesaretlendirdi, ben de ondan kocasına bir güvenlik planı hakkında danışmasını istedim. Aynı anda Javier'i aradı ve fikrimi açıkladı, ardından her şeyi planlamak için birkaç dakikasını ayırdı. Bana Campos do Jordão'da bir otel bile gösteriyor. Yolculuk için güzergahı hazırlıyorum ve Javier, Marco'nun bir süredir duran motosikletini kontrol etmeme yardım ediyor.

İşte buradayım, motosiklet kıyafetlerimle, sabahın beş buçuğunda, Marco'yu uyandırmak ve ona yolun bizi beklediğini söylemek için endişeli bir şekilde sırt çantamı sıkıştırıyorum.

Onu uyandırmak için dudaklarından öperim.

-Günaydın!

Uyandığında daha da çekici oluyor, özellikle de yan yan gülümsediğinde.

-Günaydın, denizkızım.

-Bir sürprizim var ama kalkıp süitte ayırdığım kıyafetleri giymeni istiyorum. Soru sormak yok. Sadece tadını çıkar.

-Saat kaç?

-Kalkıp benimle geçireceğin birkaç özel günün tadını çıkarma vaktin geldi. Daha fazla soru gelmeden göz kırpmıyorum ve gidiyorum.

Angela'ya bir mesaj gönderiyorum: Günaydın meslektaşım, her şey hazır mı? Yanıt hızlıydı: Her şey hazır ve güvende. İyi yolculuklar.

Erkek arkadaşıyla ilk kez seyahat eden bir genç kız gibi bir ileri bir geri volta atarak bekliyorum. Havada uçuşan bir koku alıyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum... İşte orada, heybetli, siyah botları, kaslarını ortaya çıkaran dar pantolonu ve koyu renk ceketiyse.

-Vay... -İç çektim, aşık oldum.

Bana yaklaştı, belimden tuttu ve kulağıma fısıldadı:

-Sürprizin ne olduğunu bilmiyorum ama seni o kırmızı deri kıyafetin içinde gördüğümünden beri bunu dört gözle bekliyordum.

Hafta sonu beklediğimden daha iyi geçecek.

Bir kahve içtikten ve ona tüm güvenlik protokollerini açıkladıktan sonra, R1'inin arkasına tırmanıyorum. Motorun ilk kükremesi ve motosikletin titreşimi beni bir heyecan kasırgasına sürüklüyor. Ona olabildiğince yaklaşıyorum, neredeyse sıcaklığından titriyorum. Kaskını takıyor, dikiz aynasından bana bakıyor, külotumu ıslatan yan bir sırtıyla ve kendini sabitliyor:

-Hazır mısın?

-Her zaman.

Sırtına yapışıyorum ve kollarımı vücuduna doluyorum. Ellerimi çaprazlamadan önce seksinin üzerinde gezdiriyorum.

-Umarım size çok zevk veren bir kız olurum, Dr. Delicia. -Söz veriyorum, kasklara takılı iletişim sistemini test etme fırsatını değerlendiriyorum.

-Söz veriyorum, beni böyle öpmeye devam edersen, gezi ertelenecek.

-Hâlâ eldivenlerini giyerken kısıp sesle tehdit ediyor.

Garaj kapısı açılıyor ve sıcak bedenlerimizi birbirine yapıştırarak iki tekerlek üzerinde sokaklarda ve caddelerde gezmenin heyecanı beni çılgına çeviriyor.

Daha yoldayken, birkaç ay önce yaptığımız mükemmel alışveriş için Tanrı'ya şükrederek sessizliği bozuyorum: saatte yüz kilometrenin üzerindeki hızın neden olduğu rüzgar gürültüsünü ortadan kaldıran filtrelerle sahip süper karmaşık bir kask iletişim cihazı.

-Sırtınızda olduğum için ne kadar heyecanlı olduğumu hayal edebiliyor musunuz doktor?

-Bacaklarındaki gerginlik yüzünden aklıma başka bir şey gelmiyor. O zaman biraz daha heyecanlanmak için hızlan.

-Seni sıkıştırmak için dakikaları sayıyorum ama kıyafetsiz.

-Penisim artık rüzgarla savaşılabir mi bilmiyorum. Sanırım korunmaya ihtiyacı var" diye şaka yapıyor.

Arabalara aldırmadan sağ elimi karnından aşağı kaydırıyorum, zaten tahrik olduğunu biliyorum. Taş gibi sertleşmişti, ben de parmaklarımı çevresine bastırdım. Vücuduma çarpan elektrik şoku ve rüzgâr beni daha da heyecanlandırıyor.

-Hedefime ulaşmadan bitirmemi ister misin, denizkızı?

-Bu konuda yardımcı olabilir miyim bilmiyorum, Sayın Yargıç. Bisikletinizin selesi ıslak değil çünkü deri pantolonum buna engel oluyor.

-Ne yapacağımı biliyor musun, ateşli bebeğim? Pantolonunu indirmek için bisikleti herhangi bir yerde durduracağım ve ön sevişme falan olmadan, sessiz biriyle uğraşmamayı öğrenene kadar dar amını sikeceğim.

Artık rüzgâr bile ateşimi söndüremiyor. Uyarılmaktan şişmiş klitorisimi sıkın dar pantolon, vücuduna yaslanarak mastürbasyon yapmama yardımcı oluyor.

-O kadar acılı ve azgınım ki, onun büyük ve ateşli penisini memnuniyetle kabul ederim.

Sanki tanrılar bizden yanaymış gibi, Marco okalıptüs plantasyonunun bulunduğu dar bir yola giriyor. Motosikletin motorunu kapatır kapatmaz, hala pedalların üzerinde dengede dururken, ikimiz de ellerimizi pantolonlarımızın fermuarlarına sokuyoruz. Kasklarımızı çıkarmadan hızlı nefes alış verişlerimiz duyulabiliyor. Pantolonumu dizlerime kadar indiriyor ve penisinin tamamını çıkarıyor, sonra vücudumu motorun selesine doğru eğiyor ve aceleyle sonuna kadar sokuyor. Her çılgınca itişte, elinin ağırlığının sırtıma baskı yaptığını ve şımarık göğüslerimin koltuğa baskı yapmasını sağladığını hissediyorum. Yeşillikler arasındaki tek ses inlemeler ve zevk fısıltıları.

-Bu kadar sıkı olmana bayılıyorum. Yüksek sesle inliyorum, tamamen teslim oldum.

Yoğun hisler, şehvetin doruğunda bedenlerimizin ritmini belirliyor. Ellerini kığımın üzerinde gezdiriyor, vücudunu benimkine vuruyor. Benim yüksek sesli inlemelerim onun güçlü ve hızlı hareketlerini teşvik ediyor. Her an yakalanma tehlikesi her şeyi çılgınca ve zevkli hale getiriyor.

-Senin tadına, kokuna susadım," diyor arzu dolu bir sesle ve ben çıldırıyorum.

-Başka?

-Kıçın böyle açıkta, beni deli ediyor.

Eldivenli parmağının anüsüme dokunması bile beni ürpertiyor. Derimi ürpertiyor. Bana yoğun bir şekilde masaj yapıyor. Dikiz aynasından ona bakıyorum ve siperliğindeki yarıktan göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyorum.

Kalçalarımı daha da sert ittim, hepsini istiyordum, sayıklama işkencesine dayanamıyordum ve daha fazlası için yalvarıyordum.

-Bu kış benim olacak, sadece benim.

Eriyerek, sesini duyana ve sıcak fişkırımlarını hissedene kadar acımasız itişlerini hafifletiyorum.

-Seni seviyorum! -Kısık sesle inliyor.

-Ben de seni seviyorum.

Karışan sıvılarımız bacaklarımızdan aşağı akıyor. Bisikletin bölmesini açıyor ve sırt çantasının yanından bir mendil çıkarıyor, böylece en "cezal" kısımları minimum düzeyde temizleyip yolculuğumuza devam edebiliyoruz.

Yolda, heyecan dalgalarının bedenimi terk etmemekte ısrar ettiğini fark ediyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

Bölüm 59

Çerçeve

Campos do Jordão'nun kapısından geçerken, hayatımın yeni bir evresine girdiğimi hissediyorum. Barbara bana destek oldu, sarıldı ve beni rahatlattı. Hâlâ kolay değil ama tüm acı ve üzüntüyü atlatacağımı biliyorum. Prensesim de bunu isterdi.

-Geldik! -Barbara heyecanla titriyor.

Park eder etmez bir otel çalışanı valizleri taşımaya yardım etmek için yanımıza geliyor. Doğası gereği kışkırtıcı olan Barbara kaskını çıkarıyor ve saçlarını bir yana savuruyor. Tombul adamın karıma hayran hayran baktığını fark ediyorum ve ona bir bakış atarak bavulları alıp hızla gitmesini sağlıyorum.

İçeri girdiğimde resepsiyon görevlisi otelin "nikâh" için bir nezaket töreni hazırladığını anons ediyor. Barbara'ya kaşlarımı kaldırarak baktım.

-Bu sadece bir bahaneydi.

Asansör kapıyı açar açmaz, odaya gitmek için onu kollarıma alıyorum.

-Bayan Ladeia'nın gelin odamıza girmesine imkan yok.

Küçük bir gıcırtı çıkarır ve sonra önerir:

-Gündüzleri karın, geceleri de bir yabancı olsam hoşuna gider miydi?

-Benim için zor. Karanlıkta bile vücudunun her parçasını tanıyabilirim.

Sıcak ve heyecan verici bir öpücükle onun ağzını aldı.

Süitin zemini ahşapla kaplı ve en uçta kırmızı yapraklarla kaplı büyük boy bir yatak var. Oda mükemmel bir şekilde ısıtılmış ve karım soyunuyor. Ceketiyile başlayan özel şovuna telaşsızca karşılık veriyorum. Kokularımız hala içimize işlemiş maceracı seks kokusuyla birbirine karışıyor. Duvara karşı başlıyoruz ve duşa giriyoruz.

Daha sonra, güvenlik personeli ile önceden ayarlanmış olan ve teleferik yolculuğunu da içeren bir şehir turuna çıktık.

Bir çikolata fabrikasında, küçük bir kızları olan bir çift görüyorum.

-Eğer çocuklarımız benim gibiye, oburluk günahını öğrenecekleri ilk yerlerden biri burası olacak. Bu yer mantarları tanrılardan!

Konuyu ele alışındaki doğallık beni şaşırttı.

-Listeye kaç çocuk koyacağınızı sorabilir miyim? -Neşeyle soruyorum.

-Eğer yüzünüzdeki o güzel gülümsemeyi görmekse, yılda bir kez benim için mükemmel.

-Seni suçlayacağım.

Sabah, öğle ve akşam, haftanın yedi günü, yılın üç yüz altmış beş günü eğitim yapacağız doktor. Dileğiniz benim için emirdir.

Barbara

Bir seks dükkanı gördüğümde, Marco'yu bu hafta sonu işleri renklendirecek bir şeyler bulması için içeri sürükledim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, buna değdi. Merakımızı uyandıran birkaç oyuncak seçtik.

-Merak diyorum, ne de olsa Bay Taradon yüzündeki ifadeye bakılırsa çoğunu tanıyor.

Kutunun yanında, sepet doluyken, su bazlı bir jel gözüme çarpıyor. Etrafıma bakıyorum ve Marco'nun başka eğitici şeylerle meşgul olduğunu görüyorum. Altmış yaşlarında bir kadın bana yardım etmek için yanıma geliyor.

-Hiç kullandınız mı?

Ne patavatsızlık ama! Soruyorum, şimdiden samimi hissediyorum.

-Benim favorim! Penetrasyonu çok daha kolay hale getirir ve ilk seferinizse, penetrasyondan yaklaşık on beş dakika önce geçirmek için bu kremi de alabilirsiniz.

Cinsel ilişki. Biraz uyuşturmaya yardımcı olur.

Konuyu ele alışındaki doğallık karşısında yüzüm kızardı.

-Çantaya koyar mısın lütfen, sinsice? -Ona göz kırpıyorum. -Küçük bir sırrımız.

Bugün Marco'yu biraz güldürebildiğim için çok mutluyum. Yeni oyuncaklarımızı (ve jelimizi) kullanmak için sabırsızlanıyorum.

Otele döndüğümde telefonum çaldı.

-Barbara Nucci, ben komiser. Kalbim küt küt atıyor.

-Daha fazla bekleyemeyiz. Dava çoktan ilerledi ve Pazartesi günü sonuçlandırmamız gerekiyor. Operasyon çoktan planlandı.

Solgunlaşıyorum ve yanımdaki kas duvarına yaslanıyorum.

-Her şey yolunda.

-Pazartesi günü saat yedide karakolda buluşsak olur mu?

Ayrıntıları hallettikten sonra telefonumu kapatıyorum ve soru sormadan bana sarılan Marco'ya bakıyorum.

-Her şey yoluna girecek. -Saçımı öpüyor.

Odaya girdiğimizde Marco beni gelin süitinde bulunan tüm seçeneklerle şımartıyor. Ayaklarımı ofuroya sokuyor.^[1]yatağın kenarına çeker ve-sıcak havluları alır.

-Seninle ilgilenmeme izin ver.

Arkama oturuyor ve boynuma masaj yapmaya başlıyor, omuzlarıma, sırtıma, bacaklarıma, karnıma doğru ilerliyor. Rahatlatıcı olan şey heyecan verici hale geliyor ve tüm öğleden sonrayı klitoral vibratör ve binlerce orgazmla sevişerek geçiriyoruz.

Daha sonra kasabadaki geleneksel bir bara gidiyoruz ve burada hayatım boyunca içmediğim kadar çok bira içiyorum. Sanırım bu, baştan çıkarma ve şakaları başlatmama yardımcı oluyor. Tuvalete gittiğimde makyajımı tazeliyorum ve karakterime geri dönüyorum.

Çift

-Alabilir miyim?

-Nişanlımı bekliyorum.

Bu banyoda tanıştığım zümrüt gözlü esmer olmalı.

Bir mesaj gönderdi: Sizinle daha sonra otelde buluşacak...

Uzun bacaklı, sıkı belli kadın masadaki yalnız adama bakıyor, çekiciliğin onu tükettiğini hissediyor, sanki bu hayal dünyası onu başka bir tür tam teslimiyete götürebilirmiş gibi. Ama bir sonraki fethi zoru oynamaktır.

-Nişanlısına aşık ve mutlu olan bir adamla oturmasını doğru bulmuyorum.

Ondan bahsederken gözlerindeki ışıltının yoğunluğunu tarif etmek için güzel kelimesi yetersiz kalır. Somon rengi gömleğinin içinde kaslarının ve geniş omuzlarının hatlarını görebiliyorsunuz, bu da onu daha da heyecanlandırıyor.

-Eğer seninle oturamazsam, dans pistinde bana katılmaya ne dersin?

-Yapmamayı tercih ederim.

-Yazık. Seninle dans etmek isterdim, ama bu mümkün değilse, senin için dans ederim.

Belinde güçlü bir kol hissettiğinde dans pistine gitmek için hamle yapar.

-Benim daha iyi bir fikrim var. -Ona her zamanki gibi sımsıkı sarılır, bir yabancıyı ele geçirme fantezisine ilk ve son kez girer. -Nişanlım dönmeyene kadar odama gidebiliriz.

-Beni odana davet ediyorsun ve adımları bile sormuyorsun, yakışıklı?

-Neyin adı? Seninle yapmak istediğim şey ağzımı çok meşgul edecek.

Nefes alışının hızlandığını hissederek bedenini ona doğru çeviriyor.

-Hoşuma gitti. Anlaşacakmışız gibi görünüyor.

Onu öpmeye çalışır, ama o geri çekilir.

-Halkın içindeyiz. Biri bizi görüp nişanlıma söyleyebilir. Hesabı ödeyeceğim, böylece dışarı çıkabiliriz. Sonra benimle ne istersen yapabilirsin.

-Nasıl istersen...

Dilini onun dudaklarında gezdiriyor.

Otele giderken birbirlerini okşamalar, ısırmlar ve fısıltılı sözlerle kızdırırlar. Asansör kapıları kapandığında, ağızları aç bir şekilde buluşur.

-Eğer o kapıdan girersen, geri dönüşü yoktur.

Nefes nefese kalan Marco, hata yapmak üzere olan erkek arkadaş rolünü yerine getirerek ona seçeneği sunar.

-Geri dönüşü olmasını istemiyorum. Nişanlın yakında geliyor mu?

-Hayır.

Barbara onun etrafında yürür ve önünde durur. Hareketsiz kalır, gelmeyen bir tavır beklemektedir. Endişe nefesini keser. Adamın alt dudağını ısırarak vücuduna muzipçe baktığını ve ona işkence ettiğini hissettikçe külotu sırlıslam oluyor.

-Elbiseni çıkar.

Marco, özellikle de onun itaat ettiğini ve sadece yarım kuplu kırmızı bir sütyen ve küçük bir külotla kaldığını gördüğünde, pantolonunda arzuyla patlamanın eşiğinde olduğunu hissediyor.

-Beni odana sadece bana bakmak için mi davet ettin?

Bekleyiş, temassızlık, bakış, nefes, hava, her şey ateşini yükseltir ve onun tarafından alınma özlemini artırır.

-Benim için dans edeceksin. Şimdi.

Marco odanın köşesindeki bir sandalyeye oturur ve elini pantolonunun üzerinden cinsel organında gezdirir.

Barbara cep telefonunu çıkarır ve Hess Is More'dan "Yes, Boss" şarkısını çalar, ardından eğilerek cihazı bilerek bacaklarının arasına yere koyar.

Marco ürperir ve kendinden geçmiş bir halde gömleğini çıkarır. Sanki onun için dans etmek için doğmuş gibidir. Barbara ellerini Marco'nun karnında gezdirir, dokunmayı ima eder, ama sonra bacaklarına koyar, bacaklarını açar, böylece ağzını yukarı kaydırabilir

-Bir şey mi arıyorsun?

-Belki, ama aynı şeyi isteyip istemediğinizi bilmiyorum.

-Eğer çok istiyorsan, şansını dene.

Barbara ona karşı çıkmakta ısrar eder, ta ki Marco onu hızlı bir hareketle kucağına çekip esir edene kadar.

-Sorumluluğu bana devretmenin faydası yok. -Kulağına dokunuyor. -
Yakında benim olduğunu haykıracaksın.
Zaten ağrıyan klitorisini ereksiyonuna sürtmek için onu kaldırır.

Barbara

-Ben tuvalete giderken sen de bize bir içki koysan nasıl olur yakışıklı? -
Başımı kaybetmeden önce nefes nefese fisıldıyorum.

Havayı bozduğumun farkındayım ama çantadakileri alırken yüzümde
beliren muzip gülümseme buna değiyor.

İçeri girdiğimde mucize jeli uyguluyorum. Sanırım bu şey gerçekten işe
yarıyor, çünkü kapağı takar takmaz kendimi uyuşmuş hissediyorum. Odaya
geri döndüğümde onu çıplak, elinde bardak, buz tokuştururken görüyorum
ve jeli üzerine atıyorum.

-Beni mi bekliyordunuz, Sayın Yargıç?

-Ne kadar olduğunu bilmiyorsun, denizkızı!

-Benim yokluğumu çeken biri için çok iyi bir ruh hali içinde olduğunuzu
düşünüyorum....

-Bana oyun mu oynuyorsun güzelim?

-Bu kadar iyi olduğun için bir ödöl diyelim.

-Sürprize bayıldım.

-Bana katlanacağına söz verir misin?

- Yapacağım. Daha iyisini yapacağım. Sen karar vermek
ve o zaman, Ama, İnan bana, sen beni bana
yalvaracaksın.

Bölüm 60

Barbara

Bu hafta sonu zihinsel ve anal anılarımda sonsuza kadar kalacak. Tabii eğer hikayeyi anlatacak birkaç kıvrımım kaldıysa...

Pazar öğleden sonra eve döndük ve dinlenmek için uzandığımızda Marco elimi tuttu ve şefkatle alnımdan öptü.

-Yarın her şey yoluna girecek, Ba. Her zaman birlikte olacağız, hatırladın mı? Sessizce başımı salladım.

Nişanlıma duyduğum minnettarlık ve sevgiyle uykuya daldım.

Ertesi sabah, karakol personelinin tüm talimatlarına dikkat ettim.

Şüphe uyandırmamak için arabayla ofise gidiyorum. Marco ve polislerin beni izlediğini bilmeme rağmen kalbim hızla atıyor ve ellerim titriyor.

Resepsiyonda, Marci'nin hoş bir gülümsemesi var ve beni kollarını açarak karşılamaya geliyor.

-Barbara, seni tekrar burada görmek ne güzel!

Bazı nedenlerden dolayı ona kızmıyorum. Sadeliğinin ve alçakgönüllülüğünün sahte olmadığını hissediyorum.

-Teşekkürler Marcia, numaralarımı dönmek için sabırsızlanıyorum. - Sakin kalmaya çalışıyorum. -Paty daha gelmedi mi?

-Evet, ofisinde.

-Kayıp kıza bir öpücük vereceğim. Thiago'ya da mı?

-Henüz değil. Genelde saat dokuzda gelir ama bugün arayıp biraz gecikeceğini söyledi.

-Hiç müşteriniz var mı?

-Hayır.

-O zaman sabah için bana yer ayırt.

-Her şey yolunda mı? -Sesi meraklı geliyor ve uyku modunun o kadar da gizli olmadığını ancak şimdi fark ediyorum.

-Evet, öyle. -Cevap veriyorum ve başka bir şey söylemeden doğruca ofisime gidiyorum.

Tüm personel bana sarılıyor, beni özlediklerini söylüyor ve ellerinden gelen her şekilde bana yardımcı olmayı teklif ediyor. Ofisime girdiğimde, işe duyduğum nostalji beni derinden etkiliyor. Thiago'nun hayallerimle oynamasını kabul etmiyorum. O her zaman benim tutkumun ve müşterilerimize karşı sorumluluğumun farkında oldu.

Kapının çalınması beni şimdiki zamana geri getirdi.

-Geldim, *şimdi kalmak için, çünkü burası, burası benim yerim....* - Paty şarkı söyleyerek girer.

-Bütün bu mutluluk beni görmek için mi, dostum?

-Yemin ederim, bu ofiste senden bir gün daha uzak kalırsam istifa ederim.

-O zaman sonsuza dek benimle kalacaksın, çünkü buradan bir daha asla a y r ı l m a y a c a ğ ı m .

-Derin bir nefes almak iyi gelir. Az önce resepsiyona uğradım ve Marci, Thiago'nun zaten ofisinde olduğunu ve sizi beklediğini söylememi istedi.

Belgeleri dosyadan çıkarıyorum ve polis tarafından kamufle edilmiş mikrofonu kontrol ediyorum.

-İyi şanslar, dostum.

-İhtiyacım olacak," diyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

Gerginim. Birden cep telefonumda Marco'nun zil sesi çalıyor ve hemen cevap veriyorum.

-Seninleyiz aşkım. Git ve yakıp yık. Seni seviyorum.

Thiago'nun ofisine giden koridorda yürürken, ofise koydurduğu mermerin üzerinde yankılanan topuklarımın sesinin bile beni rahatsız ettiğini hissediyorum. Kim *derdi* ki bu iyi huylu *inek*, her şeyi ve herkesi ezip geçecek kadar hırslı bir adam olacak.

-İçeri girebilir miyim?

İşaretler yüzümdeydi ve ben onları görmedim. Benim için satın alan babam olmasına rağmen ofisteki en büyük odayı aldığını hatırlıyorum.

-Elbette Barbara, kendini evinde hisset. Görüyorum ki izin sana iyi gelmiş. İş için dosyalar ve raporlarla dolu olarak geri döndün. Neşelen!

Devasa meşe masanın arkasında oturuyor. Roma heykellerinin ve kristal damlalı şelale şeklindeki devasa avizenin ona ne kadara mal olduğunu merak ediyorum. Başardığımız iş için tüm bu gösteriş imkansız olurdu. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, çünkü her zaman çok mesafeli ve çok isteksiz davrandım.

-Bu raporlara bayılacaksın. -Oturup dosyaları dizlerimin üzerine koyuyorum. -Bununla başlayalım. Okuyup bana ne anlama geldiğini söyleyebilir misin?

Okumaya başladığında yüzündeki renk solar. Kağıt titreyen ellerinde hareket ediyor.

-Bu... Bu... -Kekeliyor. -İsmi bizimkine çok benzeyen ve aynı faaliyet için tescil edilmiş bir şirket. Hemen avukatlarımızı arayıp patenti kontrol ettireceğim.

Korkak.

-Bu şirketle ilgili başka belgelerim de var. -Kağıtları ona doğru fırlatıyorum. -Sanırım bana bir açıklama borçlusun ve yemin ederim yalanlara karşı en ufak bir sabrım yok.

-Barbi, sana açıklayabilirim....

Bana bakmadan kasvetli bir hal alıyor. Artık ağzını açmıyor. Hatta gözlerinde yaşlar gördüğümü sanıyorum. Sen gerçek bir aktörsün.

-Arkamdan iş çevirdin. Bunu neden yaptın?

-Zorlandım.

-Zorla mı? Beni aptal mı sanıyorsun? Konuş Thiago, korkaklığı bırak!

-Öyle bir şey değil. Ben... Ben bir pısırıktım. Öfkeni kabul ediyorum.

Tek ihtiyacım olan buydu: küçümseyici olmak!

-Ya bana her şeyi anlatmaya başlarsın ya da hemen polisi ararım! - Tehdit ederim.

-Hayır...

Sıkıntılı bir şekilde ayağa kalkar.

-Otur ve konuşmaya başla. Şaka yapmıyorum.

Telefonumu açıyorum, arıyormuş gibi yapıyorum ama aslında şerif yardımcısından bir mesaj var mı diye bakıyorum.

-Sen her zaman benim arkadaşım oldun. Parayı hiç önemsemedin. Senin ailen her zaman zengindi, ben ise...

-Ailemin parasının bununla ne ilgisi var? Benim bundan faydalandığımı ne zaman gördün Thiago?

-Karnınız ağrısı kaçacak bir yeriniz olduğunu bilerek onun parasını asla istemediğinizi söylemek kolaydır. İkiyüzlülük sana yakışmıyor, Barbara. Ama ne olduğunu bilmek ister misin? Şey... Ofise başladığımızda yeterince para kazanamıyordum ve gelen her müşteriyi kucaklamak istiyordum, ama küçük prensesi değil!

-Sahtekâr müşteriler demek istiyorsunuz," diye vurguluyorum.

-Sizin için yasadışı olan şey benim için kârlıydı. Beni kendi şirketimi kurmaya iten de bu oldu; bu şirket aracılığıyla onurlu ve saygın muhasebe şirketimizin ihtiyaç duymadığı müşterilere hizmet verdim.

İyi adam maskesi solmaya başlar ve gerçek görüntüsü ortaya çıkar: soğuk.

-Neden toplumu ayırmadınız ve çürümüş müşterilerinizi benden uzak tutmadınız?

-Böyle bir ofisin tüm gösterişini nasıl karşılayabileceğimi sanıyorsun? Müşterilerimi aldıktan sonra, ortaklığın ayrılmasını ayarlamak için seni senden almaya bile çalıştım. Bu arada, bu ofisin getirdiği kırıntılar yeni aldığım jetin parasını bile karşılamıyor.

Cep telefonumun birkaç kez titrediğini hissediyorum ve bunun uzak durmam için bir uyarı olduğunu fark ediyorum.

Eski nişanlının metresini bile aradım. Ama o sürtük Nicole daha hızlıydı ve her şeyi yanlış yaptı. Yine de, hepsi boşuna değildi. İhaneti öğrendiğinde benden birkaç gün istemiştin, değil mi? Ne yazık ki, ihtiyacım olandan daha çabuk oldu.

-Dibe vurdun. Neden hala iyi bir açıklaman olabileceğine dair umudum olduğunu bile bilmiyorum. -Kalbim küt küt atıyor. Hayatımda tanıdığım en kötü insan. Sadece şirkete ihanet etmekle kalmadı, birbirimizi tanıdığımızdan beri güvenime de ihanet etti.

-Senin için terbiye nedir? -Ellerini yumruk yapıp masaya vuruyor. -Bu şirketlerin ücret olarak ödediği asgari ücretlerle geçinmek mi? Benim planlarımın yılda milyonlar kazandığını bilmelisin.

-Milyonlar mı?

Sakin olmalıyım. Henüz bir şey itiraf etmedi.

-Ortaklıktan ayrılmak istiyorsanız, devam etmenize yetecek kadar para.

-Lanet olsun Thiago, bu kadar kârlı bir şey... Söyle bana. Sanırım arkamdan böyle işler çevirdiğini bilmeme gerek yoktu.

-Sen asla benim çalıştığım şirketlere bulaşmazsın. -Gözleri başka yere bakıyor.

-Ne demek sadece vergi kaçırmak değil? Pek çok insan böyle yapıyor. - "Yeni fikirlere" açılmışım gibi davranmaya çalışıyorum.

-Vergi kaçakçılığı suçların en küçüğüdür.... Yürüttükleri ticari faaliyetler sizi korkutabilir.

-Pek emin değilim, özellikle de sen ve Caio'nun yaptıklarından sonra.

-Sence ben aptal mıyım?

-Neden, seni aptal, o zaman senin bencil olduğunu düşünmemi mi tercih ederdin? Ben de milyonları hak etmiyor muyum?

-Asla! Bu milyonları elde etmek için çok çalıştım. Bu şirketler çok tehlikeli insanlar tarafından yönetiliyor. Kendimi neyin içine soktuğumu anladığımda, bunu size asla yapmazdım.

-Bütün parayı kendin için istiyorsun o zaman! Ofisimize müşteri çekiyorsunuz ama pastayı paylaşmıyorsunuz çünkü her şeye kadir olduğunuzu sanıyorsunuz.

-Hiç burada olmadılar. Seni aşmış olabilirim ama sevdiğim insanların yanına yaklaşmalarına asla izin vermedim.

-Ofiste sana kimin yardım ettiğini biliyorum. Benimle anlaşmak zorunda kalacak. Kendini çok ucuza sattı.

-Kız kardeşimi bu işe karıştırma! Senden hep hoşlandı. Müşterilerim hakkında hiçbir şey bilmediğinden bahsetmiyorum bile. O da ofiste senin kadar masum. Ayrıca saf ve dürüsttür. Ona bir şey yapma, Anlaşıldı mı?

-Ondan çok hoşlanıyorum. Ama çok kaba davrandın. Marcia'yı rahat bırakmamı istiyorsan, bu işlerde bu kadar şaibeli olan ne, hemen söyle.

-Ne bilmek istiyorsun? Kara para aklama ve ülke dışına para kaçırma işlerini benim yaptığımı mı? Bu şirketlerin insan ve uyuşturucu ticareti yaptığını mı? Bilmek istediğin bu mu? Sana yaptıkları yetmedi mi?

Az önce söylediği saçmalığın farkına vardığında elini saçlarında gezdiriyor.

-Bana ne yaptılar Thiago? Beni öldürten sen miydin?

-Hayır! Bunu sana asla yapmam! Müşterilerimden biriydi. Piç kurusu çok önemli bir işlem yapmam için aylardır bana baskı yapıyor. Tüm süreci öğrenmek için İtalya'dan elemanlarını getirmek zorunda kalacaktı. Ona biraz daha beklemesi gerektiğini çünkü ofiste farklı insanlar olduğunu fark ettiğinizde şüpheleneceğinizi söylediğimde, sorunu benim bilgim dışında size saldırarak çözmeye karar verdi.

Thiago başını eğiyor, yüzünde umutsuzluk ifadesi var. Tehlikedeyim, uluslararası bir çete tarafından tehdit ediliyorum ve sen bana bunu bu kadar rahat mı söylüyorsun?

-Canalla. Yani beni aylardır tehdit ettiklerini biliyordun ve hiçbir şey yapmadın mı? Senden nefret ediyorum, Thiago.

Birden kapı açıldı. Polis olduğunu sandım ama gelen Marci'ydi, çaresizce kardeşinin kollarına koşuyordu.

-Thiago, aşkım... -Thiago, aşkım... Polis resepsiyonda, seni arıyor! Elllerinde bir tutuklama emri var.

Yani bu sadece kardeş sevgisi değil. Bundan çok daha öteye gider.

-Her şey yoluna girecek
aşkım. Onun saçlarını
okşar.

-Thiago! -Marci ağlıyor. -Beni sen çağırdın. -Dizlerinin üzerine çöküp ellerini gökyüzüne kaldırdığında irkildim. -Lütfen Tanrım, hayatımın erkeğine bir şey olmasına izin verme! O benim soluduğum hava. Lütfen Tanrım, sana yalvarıyorum!

Thiago'nun ifadesi değişiyor ve Marci'yi saçından çekerek ayağa kalkmasını sağlıyor.

-Marcia, kapıyı kapat," diye
emrediyor. Kadın sessizce itaat
eder.

Hızlıca kalkıp kaçmak istiyorum ama Marci kurnazca bir hamleyle bizi kilitliyor.

-"Şu anahtarı bana ver, lütfen," diye yalvarıyorum.

Ama bakışları mesafeli. Gözbebekleri büyümüş ve beni görmüyor gibi.

-Barbara, kal.

Thiago'nun Marci'ye karşı kullandığı otoriter tonun aynısını bana karşı da kullandığını fark ettiğimde donup kalıyorum, ama şimdi elinde bir silah var. Soğuk ifadesi, heybetli tavrı, her şey beni korkutuyor. Bacaklarım titriyor. Tüm cesaretim gitti.

-Thiago, aptalca bir şey yapma! Bırak dışarı çıkıp polisi göreyim. Sen akıllısın. Korktuğun her neyse, cezayı imzalama ve işleri daha da kötüleştirme.

-Kapa çenenizi! Marcia, tişörtünle ağzınızı tıka. Üzerime geldiğinde onu itmeme ve tüm gücümle savaşmama rağmen,
Her zaman tatlı ve kırılgan görünen kadın bir *cyborg*'a dönüşür.

-Bu doğru, aşkım. Eğer sana öğrettiklerimi yaparsan, dünyadaki en iyi ödüle sahip olacaksın. -Sadist her yüzleşmeyi gururla anlatır.

-Artık zengin kıza paspas olmak yok. Artık iyi karakterler başrolde. Yeraltı dünyasını bilmek istemiyor muydun? O zaman bana burada kimin yetkili olduğunu göster. Efendin, benim ateşli küçük orospum.

-Marci, yapma bunu. Marci, yapma bunu. Benim, Bárbara! Bana bak, lütfen! Thiago hayatına son vermek istiyorsa, canı cehenneme! Bunu yapmak zorunda değilsin. Özgürsün, canım.

O canavara itaatini ne kadar saçma olursa olsun, bakışlarınızda bir saflık izi olduğunu biliyorum. Beni tuttuğu güç biraz gevşiyor, ama çok geçmeden sefil farkına varıyor ve pençelerini çekiyor.

-Ne yapıyorsun? Senden onun ağzını tıkanmasını istedim. Seni cezalandırmamı mı istiyorsun?

Biri kapıyı çarptı.

-Federal Polis! Kapıyı açın yoksa kırmak zorunda kalacağız.

-Orada kalsan iyi olur. Ofisimde iki rehine var, silah zoruyla.

-Thiago, lütfen! Kendini savunabilirsin, yemin ederim! -Neredeyse bağırarak söylüyorum.

Elini saçlarında gezdiriyor, korkmuş ya da çaresiz, belki ikisi birden.

-Aşkım, neler oluyor? Polis neden burada? Ne yaptın sen? -Marci yalvarıyor.

-Kapayın çenenizi, sizi aptallar! Anlamıyor musunuz? Eğer polis beni yakalarsa, ben ölü bir adamım.

-Thiago, kapıyı açıp soruşturma için bizimle gelsen iyi olur. Kimseyi rehin almaya gerek yok. Sadece konuşmak istiyoruz.

-Kimseye bir şey borçlu değilim ama teslim de olmayacağım. -Thiago heyecanlanır, köşeye sıkıştığını hissederek.

-Sendin, değil mi hain? Beni polise sen ihbar ettin. -Yüzünde şeytani bir bakışla bana yaklaşıyor. Kalbim hızla çarpıyor, ağzım kuruyor. -Bana ihanet eden birine ne yaparım biliyor musun? -Attığı her adımda daha da dehşete düşüyorum. Ani bir baş dönmesi hissediyorum. Gerginlik midemi bulandırıyor. Rahatsızlığım hissediliyor. -Sen ne zaman polise gittin, seni şımarık çocuk?

Panik atak geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum. Az önce bana saldıran kadının elleri şimdi beni soğuk bir şekilde sarsıyor.

-Lütfen aşkım, Barbara'yı rahat bırak.

-Sen karışma, seni yabancılaştırmış paspas. Aldığın tüm dersler boşa mı gitti? Bu hainin önünde seni dövmemi mi istiyorsun?

-Her şeyi kabul ediyorum çünkü senin diğer tarafını biliyorum. Ama... arkadaşımız Hayır! Hayır!

Kimseyle nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun, seni işe yaramaz. Neredeyse benimkilerden birini mahvediyordun.

Geçmişteki planlar, ailemiz olduğunu iddia eden o piçlerin kışını tekmelemeye karar verdiğimde. Beni iğrendiriyorsun! Şimdi, son kez, arkanıza yaslanıp izleyeceksiniz.

-Annemi sen mi öldürdün? -diye şaşkınlıkla sorar.

-Evet, onu ben öldürdüm. O ikisinin sloganı "sonsuza dek mutlu" değil miydi? Ben de seni öldürmek istedim ama sen ayağımın üstünde kaldın.

-Hayır! Bunu beni korkutmak için mi söylüyorsun? Bunu nasıl yaparsın?

-Ah... Nasıl? Gaz hortumu bana yardım etti! Vücudundaki her delikte yaptığım gibi çektim ve gevşedi.

-Yalan söylüyorsun! -Polisler Thiago'nun dışarı çıkmasını isterken Marci bağırır.

Bu sırada yerde yatan anahtarı görüyorum. Onu almaya çalışırken, bir silah sesi duyuyorum.

-Burası senin ait olduğun yer, sürtük, hiç gelmediğin yer: ayaklarımın dibi!

-Thiago şeytani bir kahkaha atarak, alnından kanlar akan kadının acı içinde kıvranışını izliyor.

Sonra anahtarı almak için eğildiğimde bana odaklanıyor ve elime basıp ayakkabımı acımasızca ayak parmaklarımın üzerinden geçiriyor.

-Sakın bana karşı gelmeye cüret etme, küçük prenses. -Silahın buz gibi namlusunu yüzüme doğru tutuyor ve beni tehdit etmek için çömeliyor. -Sanırım ölüm fermanını imzaladın.

Polis Thiago'yu teslim olması için ikna etmeye çalışıyor, ofise girecekleri konusunda uyarıyor ama bu onu daha da saldırganlaştırıyor. Silahını bana doğrulttu.

-Bu küçük vücudun her zaman sikimi sertleştirdi. Seni rüyamda bile gördüm.

Tiksintiyle onu itmeye çalışıyorum ama Thiago beni tutuyor ve silah aramızda kalacak şekilde vücuduna bastırıyor, sonra da boynumu yalıyor.

Yüzüme tükürüyorum ve o anda şiddetli bir acı hissediyorum ve başım bir şeyin etkisiyle dönüyor. Görüşüm kararıyor.

Çerçeve

Ofisteki sessizlik çıldırtıcı. O piçle pazarlık yapan polislere katılmama izin verilmiyor. Kalbim küt küt atıyor. Yeni gelen Adilson bir ileri bir geri adım atıyor.

Keskin nişancıların yolda olduğunu duyduğumda içimde tuhaf bir kötü his belirdi. Hiç düşünmeden, bulundukları odaya giden koridora koşuyorum. Tek sıra halinde dizilmiş silahlı adamlar sessizce bilgi alışverişi ve pazarlık yapıyor gibi görünüyor.

-Buraya giremezsin.

Davadan sorumlu komiser benden hiçbir zaman konuşmamamı istedi. Donup kalıyorum, silah zoruyla bu kadar yakınımda olduğunu bilmek beni çaresiz bırakıyor.

Dayan, siren.

Thiago

Herkesin siktirip gitmesini istiyorum. Her şey bitti, bu yüzden biraz sakinleşmek ve kendime biraz zaman kazandırmak için

Yüksek sesli müzik.

İyi olanı bedavaya yükseltiyorum.

-Gıkını çıkarma paspasım ve benimle gel. Ve karşı koyma çünkü sen daha iyi bilirsin. Sana söylediğimi yap. Anladın mı?

Hızlıca kaçış planını düşündüm.

Önlem olarak, geçen yılki toplu tatillerde, kiraladığım yan odaya kitaplığın arkasından gizli bir giriş yaptırdım. Oraya, yaşlı bir adamın kılık değiştirdiği binanın merdivenlerine açılan bir kapı daha koydum.

-Beni nereye götürmeye çalışıyorsun, Thiago?

-Başka soru yok. Yemin ederim sana karşı sabrım tükeniyor.

Onu geçide doğru itiyorum. Çılgılık atmaya çalıştığında ağzını sıkıca kapatıyorum ve beni ısıırıyor.

-Sürtük! Eğer dediklerimi yapmazsan, beynini dağıtırım.

Sinirlerim geriliyor. Bana boyun eğmedikçe daha da sinirleniyorum. Hiçbir yolu olmadığını anladığımda, hiç düşünmeden susturuculu tabancayı iki kez ateşliyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, vücudum jöle gibi kayarken, onun şöyle dediğini duyuyorum:

-Neden? Sen her zaman benim her şeyimdin Thiago, ama sonunda hiçbir şeyim oldun.

Kelimeler beni silahsızlandırıyor. Tarihin tekerrür ettiğini gördüğümde gözyaşlarımın yüzümden aktığını hissediyorum: önce annem, şimdi de o benim yanımda olmak istemiyor.

-Affet beni sevgilim.... -Geri çekilmeye vakit bulamadan alnından öpüyorum, sonra kalp atışlarını kontrol ediyorum ve bana kocaman açılmış bakan gözlerini kapatıyorum. -Sen her zaman beni takip edemeyecek kadar mükemmeldin.

Onu yere bırakıyorum ve arkama bakmadan planımı uygulayıp otoparka varıyorum, ama sonra fedai zaten hareket halindeki arabamı polislere işaret ediyor. Cehennem gibi trafiğin içinden geçmeye çalışırken yüksek sesle küfrediyorum. Adrenalin korkaklığa yer bırakmıyor. Kötü şansa şans tanımıyorum, geride bıraktıklarımı düşünüp gözlerim yaşardığında bile. Zikzaklar çizerek BMW X6'nın en güçlü vitesine geçiyorum ama her yerde arabalar beliriyor. İşte onurlu ve şık bir şekilde durdurulmak böyle bir şey, çünkü şehrin tüm polis gücü beni takip ediyor gibi görünüyor.

Sonunda geniş bir caddeye çıkıyorum ve hızlanıyorum. Saatte iki yüz kırk hızla giderken direksiyon bile ellerimin altında titriyor. Makineyi kontrol etmek için direksiyonu kavrayan kollarımın gücü ve gerginliği beni kendimden geçiriyor. Birkaç saniye içinde, lastiklerin gıcirtısıyla mahalledeki virajı alıyorum. Gişeleri durmadan geçiyorum ve bir "uçanın" bu kadar hızlı geçtiğini gören operatörlerin yüzlerini hayal ediyorum.

Arabanın kontrolü tamamen bendeysen yerden toz topluyorum. Bir helikopterin yaklaştığını duyuyorum, sanırım o da beni kovalıyor.

Belki de hırs beni ölüme götürecektir. Kalbim nefretle dolu ve kaçıyor olmanın verdiği heyecanla aynı anda, bir haydut gibi takip edilmenin verdiği aşağılanmanın intikamını alma arzusu duyuyorum.

Beni idolleştiren ve yanlışlıkla karakterimde güzel bir şey gören güzel itaatkârımın anıları kalbimi parçalıyor. Onun yerde ölü yattığını hatırladığımda, hayatın yaşamaya değer olup olmadığından şüphe etmeye başlıyorum.

Gözyaşları akıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor. Helikopter alçaktan uçuyor ve silah sesleri duyuyorum. Dehşet içinde bana doğru gelen bir araba görüyorum. Direksiyonu kırmaya çalışıyorum ama arabanın kontrolünü kaybediyorum ve vücudum direniyor, yani başka bir şey yok.

Bölüm 61

Çerçeve

Her şey çok hızlı gelişti. Bir kapı kırılıyor, herkes koşuyor ve gözlerimin önünde denizkızım yerde yatıyor, bilinci kapalı, yüzünden ve boynundan kan damlıyor. Yanına koştum ve hayati fonksiyonlarını kontrol ettim. Hayatım boyunca kan pompalayan bir damar bana hiç bu kadar mutluluk vermemişti.

Sağlık görevlileri geliyor ama ben onun soğuk elini bırakmak istemiyorum. Yine de uzaklaşmak ve kenarda beklemek zorunda kalıyorum. Onu uyandırmayı başarıyorlar ve şaşkın gözleri benimkilerle buluştuğunda bir damla gözyaşı süzülüyor.

-Seni seviyorum... -diyor zayıf bir sesle ve tekrar yere yığılıyor.

Umutsuzluğa kapılıyorum, ona sarılmak, sıcaklığını hissetmek istiyorum.

-Geri çekilmelisin. Onu sedyeye koyalım.

-O iyi olacak mı? -Bir cevap istiyorum.

-Doktor yaraya bakarak, "Sanırım öyle," der. -Başına ağır bir darbe almış. Onu hastaneye götürmeliyiz.

Adilson nefes nefese geliyor.

-O alçak herif nasıl kaçtı? -diye sorar bir polis, etrafına bakarak.

İçlerinden biri mandal kırılana kadar bir kapıyı kapatmaya zorlar.

-Burada, diğer odada yatan bir kurban daha var.

Kendimi sirenimden ayıramıyorum ama birinin Marcia'nın öldüğünü söylediğini duyuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve hissetmiş olmaları gereken dehşeti hayal ederek omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sağlık görevlileri Barbara'nın sedyesini itmeye başlıyorlar ve ben de onları takip ediyorum. Paty çılgın atarak içeri giriyor ve Adilson onu tutuyor. Barbara'yı ambulansa yetiştirirken sadece Paty'nin acı çılgınlıklarını duyabiliyorum.

Yemin ederim, operasyon biter bitmez operasyondan sorumlu komiserle çok ciddi bir konuşma yapacağım. Tam bir trajediydi.

Ambulansta gözlerinizi açın ve kapatın.

-Uyanmak için küçük bir öpücüğe ihtiyacın var mı? -Fısıldıyorum.

-Başım ağrıyor. -Yüzünü bir tarafa çevirir, öksürür.

Darbenin kafa travmasına yol açmış olabileceğinden endişeleniyorum ama hemşire yolculuk sırasında Barbara'nın başını tutmam için benden izin istiyor. Oraya vardığımızda Barbara içeri alındı ve benden resepsiyonda beklemem istendi.

Bir süre sonra Adilson ve Ana ortaya çıkar. Paty, Marci'nin cenaze işleriyle ilgilenmektedir ve Thiago'nun öldüğü anlaşılır.

Operasyon sırasında ne olduğunu anlamak zor.

Conrado

Susturulmuş olsa da, sirenlerin ışıkları çılgınca parlamaya devam ediyor ve bir kez daha trajedi ve ölümün ülkenin ana şehrinin tarihini kanla lekelediği yerleri işaretliyor. Federal Polis'in o sabahki eyleminin son bilançosu: hastanede hafif yaralı ve çok korkmuş bir kurban ve iki ölü. Ancak bu daha başlangıç bile değil.

Odanın arka duvarına yaslanmış, ellerim ceplerimde, komiserin Barbara'nın babasına açıklanamaz olanı açıklamaya çalışmasını izliyorum.

-Kızım nasıl oldu da suç ortağının ofisinde mahsur kaldı, üstelik bütün bir Federal Polis birimi binayı ve ofis kompleksini kuşatmışken? -Odanın arkasından duyuyorum.

Yüzü kıpkırmızı olan ve ellerini yumruk yapan Adilson, komiserin basit bir nedenden ötürü veremeyeceği açıklamalar talep eder: Saldırı, Federal Polis için en öncelikli gizli bir soruşturma haline gelmiştir. Hiçbir şekilde boşa gitmeyen bir soruşturma. Ve tüm bunların nedeni, genç kadının babasını dolandırmaya çalışan adamın berbat bir stratejist olmasıdır. Barbara Nucci, bir anda

Devlet morgundaki üç numaralı ceset. Ve sorun ekipman değildi.

Bu polisler çok iyi eğitimli insanlar - ama ne yazık ki hazırlıksız bir lider.

Kardeşim de duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve düşmanca bakıyor. Komiseri soruşturmalarda Abaré'nin yardımını kabul etmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama federal olsun olmasın çoğu polis memuru gibi adam da özel dedektiflere karşı öfke nöbeti geçiriyordu. Caetano'nun Senatör Albuquerque'nin nüfuzunu kullanarak daha üst makamlarla temasa geçmekten başka çaresi yoktu. Keşke şerif bir 24 saat daha bekleseydi.... Ama beklemedi ve birkaç dakika içinde her şey çöktü.

-Suçluyu tutuklamak adamlarımın göreviydi. Kızınızın güvenliği arkadaki o ikisinin göreviydi! -Bizi göstererek orospu çocuğunu suçluyor.

Bunu bekliyordum. Adam akademiye geri dönüp ödevini yeniden öğrenmeli.

Adilson komiserin gösterdiği yöne bakıyor. Bizim varlığımızı tamamen unutmuş olduğunu fark ettim.

-Peki ya sen? Neden kızımı korumadın? -diye sert bir tonda sorar.

-Neden kızına sormuyorsun? -Caetano'nun sesi odada yankılanır.

Caetano en hafif tabirle öfkeli. Yaptığı işte en iyisidir ama böylesine hassas bir durumla başa çıkacak ne cesareti ne de sabrı vardır.

-Ne demek istiyorsun? -Adilson neredeyse bağırıyor.

-Kızınız bize soruşturmayla ilgili her şeyi anlatmakla görevlendirildi.

-Sözü ben aldım. -Ama olan bu değildi. Güvenlik görevlimiz ona neden Federal Polis binasına gittiğini sorduğunda, komiserle gayri resmi bir sohbet edeceğini söyledi. Daha sonra, arabasının ofise doğru gittiğini fark ettiğinde, onu tekrar sorguladı ve bir kez daha yalan söyleyerek bazı kişisel belgeleri alması gerektiğini iddia etti. Bir şeylerin yanlış gittiğini anladığında bizimle temasa geçti ama artık çok geçti.

-Dedektif *Baretta'nın* izinden gitmiş olmalı, yoksa yanılıyor muyum? - diye ima ediyor Caetano, komisere bakarak.

Bu referans a ve serisi polis serisi . ve yıllar yetmişler Hayır fark edilmiyor. Komiserin yüzü morarır.

-Şüpheleniyorum o istiyorsun bkz. bizim tesisler, değil mi, Nascimento? -diye sorar

komiser, üstü kapalı bir tehditle.

-Komiserim, benim karım ya da kızım olsaydınız, eminim tesislerinizi tanırdım.

-Ne demek istiyorsun? -diyor Adilson, daha da tedirgin.

Kardeşimi anlıyorum, çünkü o böyle bir deneyimi yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Caetano Adilson'a baktı ve derin bir sesle ve ciddi bir ifadeyle devam etti:

-Kızınız hayatta olduğu için çok şanslısınız. Operasyon kötü planlanmıştı. Kapalı kapılar ardında, düşman kampında değil, herkesin gözetiminde açık bir yerde olmalıydılar. Thiago silahı onun suratına dayadı.

Adilson'un beti benzi attı.

-Nereden bilebilirler ki? -Komiserin sözünü keser.

-"Biz ev ödevimizi yaptık," diye cevaplıyor kardeşim. -Senin ve ekibinin aksine....

-Pişman olacaksın.

Kardeşim delegeyi görmezden geliyor ve Adilson'a yaklaşıyor.

-Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim.... Gidin ve kızınıza sarılın. Onun hayatta ve iyi olduğunu hisset. Adamlarım hastaneyi koruyor ve şu andan itibaren sorumluluk bizde. Daha sonra, her şey daha sakin olduğunda, bir toplantı düzenleyeceğiz ve size her şeyi açıklayacağız" diyerek sözlerini tamamladı.

Adilson bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak ağabeyimin sözlerini onaylıyorum.

Adilson'un az önce çıktığı kapıya doğru bakarken Caetano'nun yüzüne bir gülümseme yayıldığını görüyorum. Bu ve komiserin yüzündeki ani solgunluk yeni gelenin habercisi. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yok ama bakıyorum.

-İyi günler, Alvarenga," dedi Federal Polis Şefi.

Barbara

-Hamile misin?

-Testler temiz çıktı ve bebekle ilgili her şeyin yolunda olduğunu gösteriyor.

-Doktor ultrasonu karnımdaki soğuk jelin üzerinde gezdirirken açıklıyor. -
Tebrikler! Altı haftalık oldunuz.

-Emin misin? Haplarımı her zaman doğru şekilde aldım.

-Evet, eminim. Herhangi bir sorunuz olursa, ben ofiste olacağım. Hemşire size yardımcı olmak için bir dakika içinde burada olacak.

Aman Tanrım, içimde bir bebek var. Elimi karnımda gezdiriyorum, farklı bir şey hissediyorum.

-Hoş geldin, benim küçük ışık meleğim. Annem altı haftadır seninle birlikte ve kayıp, ihanet ve korkunun dayanılmaz acısını çoktan yaşadığını yeni öğrendi.... Kendini gösterdiğin güçten anlıyorum ki biz yanılmaz bir çiftiz. Sana söz veriyorum, şu andan itibaren ne olursa olsun beni kırmana izin vermeyeceğim, çünkü buradaki dünyanın sadece acıdan ibaret olduğunu düşünmeni istemiyorum. Aslında, aynı zamanda güzel şeylerden yapılmış!

Bir hemşire bana gözlem odasına kadar eşlik etmek üzere ultrason odasına giriyor. Beni bekleyen en sevdiğim üç kişiyi gördüğümde gözyaşlarına boğuluyorum. Güvende olduğumuz için çok mutluyum. Ama onlar gözyaşlarımı hiç anlamadan birbirlerine bakıyorlar.

-Bana öyle bakma. Küçük meleğimizi böyle mi karşılamayı düşünüyorsun?

-İyi misin kızım? -Anne akıllıdır ve havada bir şey olduğunu fark eder.

-Biz iyiyiz, değil mi meleğim? -Elimi tekrar karnımda gezdiriyorum, bu hisse alışmaya çalışıyorum.

-Baba, büyükanne ve büyükbaba, ben altı haftalık oldum bile! Neredeyse kız ya da erkek olacağım.

-Ba... -Marco şaşkınlık ve sevinç karışımı kocaman gözlerle bana bakıyor.

-Evet, baba. -Marco'ya gülümsüyorum. -Annem artık senin hayatının bir parçası olduğumu öğrendi.

-Kızım, ne diyorsun sen? Bu büyükbaba, büyükanne ve baba işinin bilmeceelerini çözmek için biraz fazla yaşıyım. Kafam karıştı.

Açıklamalarda annem başı çekerken, en az benim kadar heyecanlı olan Marco'dan gözlerimi alamıyorum.

-Adilson, çocuğumuz bu hastaneye bir kız çocuğu olarak giriyor ve bir anne olarak çıkıyor. Biz de ebeveyn olarak girip büyükanne ve büyükbaba olarak çıkıyoruz. Bir dakika, bana haklı olduğumu söyle, Barbara. Çünkü eğer bilmeceyi çözdüysem, tüm çeyizi hemen şimdi kuzeydoğumda satın alacağım.

-Evet anne, bu doğru. Sadece bir kız olarak gelmedim, ben zaten bir anneydim. Sanırım bebeğimiz yatak odamızda doğdu, değil mi tatlım?

Bir an için sanki bakışlarımız birbiriyle konuşuyor, sessiz ve büyümlü bir diyalog içinde, anın mutluluğunu ve doluluğunu gösteriyor, sonra daha da yaklaşıyor, bana doğru eğiliyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

-Baba, kalbimi ne kadar sınadığının farkında mısın?

-Duygu olmadan eğlenceli olmaz.

-Seni çok seviyorum, kıymetlim. -Beni şefkatle öpüyor ve sonra heyecanla karnıma doğru eğiliyor. -Seni de meleşim. Ben de seni seviyorum.

Öpücükler, kucaklaşmalar ve selamlaşmalar arasında mutlu bir an yaşarken, bir anda içimi bir endişe kaplıyor.

-Şimdi bombayı patlatabilirsin. Thiago'yu tutukladılar mı?

-Kızım, doktor seni taburcu edene kadar bekleyelim, sonra konuşuruz, tamam mı?

-Baban haklı, kıymetlim. Önce seninle ilgilensek iyi olur," diyor Marco.

Güzel küçük dilime hitap ediyorum.

-Anne.

-Barbi, daha önce söylenmemiş ne söyleyebilirim ki? Ben orada bile değildim!

Onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum ama kimse bir şey söylemiyor. Doktor beni taburcu etmek için geldiğinde, bir hemşire ona eşlik ediyor ve bir sakinleştirici yazıyor. İşte o zaman haberlerin iyi olmadığını anlıyorum.

-Tatlım, kendin ve oğlumuz için güçlü olmana ihtiyacımız var.... - Marco başlıyor.

Operasyonun her zaman sevdiğim iki insanın ölümüyle sonuçlandığını öğrenince şok oldum. Boğazımda bir yumru hissediyorum. Gözlerim yaşardı.

Ondan sonra günün geri kalanını Marco ve anneme bakarak geçiriyorum. Babam Paty'ye cenaze işlerinde yardım etmek için ayrılıyor. Katılmamayı tercih ediyorum ama onlardan eski dostlarımı onurlu bir şekilde gömmelerini istedim. Hafızamda sadece iyi anıları tutmak istiyorum; kötü olanları sileceğim. Ben dersimi aldım.

Çerçeve

Yeniden baba olacağımı öğrendiğimden beri hayatın yeniden anlam kazandığını hissediyorum. Bu yeni hediye, küçük kızımı sevdiğim kadar çok seveceğimi biliyorum. Dün gece Barbara dinlenirken balkonda durup gökyüzüne baktım ve inanılmaz bir şekilde bulutların arasında parıldayan tek bir küçük yıldız vardı. Sanki kız kardeşi küçük meleşimizin gelişini kutluyor gibiydi. Mutlu olduğuna inanıyorum ama hâlâ yapmam gereken işler var. Günlerdir Paula'nın aramalarını reddediyordum, bu yüzden sirenimle özel bir kahve içerken cep telefonum çaldığında özür diliyorum. Durumu açıklıyorum ve cevap vermek için odadan çıkıyorum.

-Konuşun," diyor.

Sana da günaydın, benim favori eski kocam. Konuşmamız gerek. Sevgili kızımın benden alınan mirasının sana ve sevgiline kalacağını düşünmüyorsun, değil mi?

-Aramanın sebebi bu mu?

-Başka ne olabilir ki? Beni bu kadar aşağıladıktan sonra başka bir şey isteyeceğimi mi sandınız? Ben sadece hakkım olanı istiyorum ve sadece kendi payımdan bahsetmiyorum. Seninkini de istiyorum," diye kibirli bir ses tonuyla dayattı.

-Victoria'nın payının sadece yüzde ellisini almaya hakkınız var. Ancak, size adil bir teklifim var. Jonas önümüzdeki birkaç gün içinde bu işi halletmek için sizinle temasa geçecek. Artık beni aramana gerek yok. Şu anda cömert davranıyor olabilirim ama bana bir daha gelirsene teklif iptal olur ve parayı kimin alacağını görmek için mahkemeye gideriz. Bu durumda, inan bana, bir kuruş bile alamazsın. Güle güle.

Zamanımı gerçekten hak eden kadınla birlikte olmak için odama döndüğümde, onu doktorun yazdığı vitaminleri alırken buluyorum.

-Telefondaki Paula'ydı. Tahmin et ne istedi?

-Victoria'nın mirası. -Telefonu kapattığımda bana sordu:

-Ne yapacaksın?

-Ona bir teklifim var. Paranın nereye gideceğini zaten düşünmüştüm ama sanırım ondan sonsuza dek kurtulmak için iyi bir çözümüm var. Ama önce bunu hak etmesi gerekiyor.

Ona fikrimi söyledim, koşullarım konusunda esnek değildim. Barbara'yla bir şeyler paylaşmanın iyi yanı, bir konudan diğerine geçmemiz ve böylece bütün sabahı planlar yaparak geçirmemiz. Tören konusuna hiç değinmedim, onu kendi başına konuşması için serbest bıraktım.

-Marcia ona çok bağlı görünüyordu.... -düşünceli bir şekilde düşünür. -İfşaatlarını ve maruz kaldığı ıstırapı görmek bana acı veriyordu. Thiago zavallı kıza hayatı boyunca kötü davranmış ama o yine de onun yanında durmuştu! Aralarındaki duyguları görmenin tuhaf olduğunu itiraf etmeliyim.

-Buraya gel de dünyanın en güzel annesini biraz şımartayım ve iyi sevginin önemsenen ve saygı duyulan sevgi olduğunu göstereyim!

Caio

Tam her şeyin bittiğini düşündüğümüz anda, ölü adam bir şans daha isteyerek yeniden ortaya çıkar.

-Caio, affına ihtiyacım var, yoksa delireceğim! Seni düşünmeden duramıyorum, seni seviyorum! Bana inanmalısın.

-Nicole, gelip bana beni sevdiğini söyleyecek kadar küstah olamazsın! Elindeki videonun beni sana bağlamak için yeterli olmadığını fark etmedin mi?

-Yani geri dönüşü yok mu? -Kaltak o kadar salak ki ağlayacakmış gibi burnunu çekiyor. -Bu o, değil mi? Onu hala unutmadın mı?

-Bir kadın var, evet, ama senin düşündüğün kadın değil. Bak Nicole, seni mutlu edecek birini bul ve bana karşı hissettiğini söylediğin tüm tutkuyu ona aktar. Sana iyi şanslar... -Alay ediyorum, onun tutkusunun ne olduğunu çok iyi biliyorum, dolar işaretleriyle besleniyor.

Telefonu kapattım ve akıl sağlığımı bozan diğer kadını düşünmeye başladım; parayı yanımda mutlu olmaya tercih eden, mesafeli ve bağımsız bir kadın. Gerçek bir aşk yaşadığımız ve ondan profesyonel değil, kişisel olmasını istediğim gecedan beri, şefkatli olmama asla izin vermedi. Kıskançlık yüzünden ona nasıl çılgınca bir ayrıcalık teklifi yaptığımı hatırlıyorum.

Umutla yataktan nasıl çıktığımı hatırlıyorum.

-Naty, sana bir teklifte bulunmak istiyorum.

-Naty? Daha az samimiyet, lütfen. -Şikayet etti. -Eğer iş konuşacaksak, doğrudan ve daha az ağdalı ol. Bu teklif nedir?

-İki haftalığına seyahate çıkacağım ve bir eskorta ihtiyacım var. Bence sen bunun için mükemmel bir insansın. -Yumuşak yanağını okşamak için uzandım.

-Durabilirsin. -Arkasını döndü. -Bir kız arkadaş istiyorsun ve ben doğru kişi değilim. Ve müşterilerimden uzakta geçireceğim tüm bu zaman ceplerime büyük bir yük olacak.

Sertliği içime yerleşirken yüzümü başka tarafa çevirdim.

-Öyle bir şey değil, seni kibirli şey. Fiyatını sen belirleyebilirsin. Ben sevgili aramıyorum. O kadar kandırılmış da değilim. Aramızdaki ilişkinin para üzerine kurulu olduğunu çok iyi biliyorum.

İlk defa bir kadına nasıl davranacağımı bilmiyordum. Romantik olamazdım çünkü agresifleşirdi, ama ona hizmetlerinden yararlanan bir müşteri gibi davranırsam sinirlenirdi!

-Benim hizmetlerime tam olarak nasıl ihtiyacınız olacak? -Sesini biraz hoşnutsuz duydum.

Kahretsin, onun benim özel fahişem olacağını düşünmesini istemedim ve niyetlerimden emin olmasını sağlamaya çalıştım, bu yüzden ilerledikçe uydurdum.

-Halka açık yerlerde kız arkadaşım gibi davranmak zorundasın. Orada iyi tanınırım, bu yüzden kimsenin bana eşlik etmesi için bir kadın kiraladığımı düşünmesini istemiyorum. Tek yapmamız gereken nişanlı bir çifti temsil etmek." New York'ta neredeyse hiç kimseyi tanımadığım için yalan söyledim. Doğru, planlanmış bazı toplantılarım ve katılmam gereken bazı etkinlikler vardı ama gerçekten, tanıdığım tek kişi tedarikçimdi.

-Bu uzlaşmayı tanımlayın. -Gözlerindeki parıltıdan, tanımın ne olduğunu zaten bildiği izlenimini edindim.

-Dudaktan öpücükler, sıkı sarılmalar, bal.... -Ona baktım, sabundan daha kaygan olması dışında bu fikri sevdiğini biliyordum. -Günlüğe bir BDSM kulübünü ziyaret etmeyi de eklemek istiyorum. Bana başka bir ülkede gerçek bir BDSM kulübüyle tanışmak istediğini söylememiş miydin?

-Beni memnun etmeye mi çalışıyorsunuz?

Yüzündeki o utangaç gülümsemeyi görmek için dalkavuk gibi görünmek zorunda kalmayı umursamadım.

-Bu konuda kendi tuhaflıklarım var. -Gözlerini devirdiğini görmeme rağmen devam ettim. Ama sadece boş zamanımı düşündüğümü sanma, tedarikçimi de ikna etmeme yardım etmen gerekecek.

-Nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. İş hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

-Profesyonel yeteneklerinizden şüphe etmeyin. İşten sandığınızdan çok daha fazla anladığınızı gösterin. Ayrıca, üçümüz arasında çifte penetrasyondan daha iyi bir şey olamaz. -Bunu söylerken gözlerimi kapattım. -O zaman çok cömert davranacak ve sana iyi bir indirim yapacak.

Onu asla başka bir erkekle paylaşmayacağımı bildiğim halde, sahte bir profesyonel ton kullanmak zorunda kalmanın acısı yine kalbime saplandı.

-Beni müşterilerimden uzaklaştırıp kendi müşterilerini teşvik etmek için mi kullanmak istiyorsun? Bunun için jigolo sayılabilirsin, Caio! -Tiksintisinden ve yataktan kalkacağını ima edişinden jigolo olacağını anlayabiliyordum!

Kalbim küt küt atmaya başladı. Sert biriydi ama bana karşı olan hisleri konusunda bu kadar yanılıyor olamazdım. Bu yüzden onu kendime çektim.

-Bir tanem, bu iki hafta boyunca sadece seni paylaşmak niyetindeyim. Seni başkasına vermek, tabii ki asla! -Onu düzelttim ve vücudunu okşamaya başladım.

-Hepsi bu mu? -Parmaklarım seksinin arasında oynarken inledi.

-Hayır, benim için giyinmen gibi bazı fetişleri de şımartmak niyetindeyim ve bunun için sana bir ikramiye bile ödeyeceğim. -Titreyen, davetkâr göğüslerini ağzıma aldım ve şehvetle emdim. Onu azgınlığın eşiğine getirirken, onu istila ederken, ona sahip çıkarken. O sıcak, yavaş, göz göze, nefes nefese sikişte. Etin eti istilas. Saf bağlantı, ta ki.

-Delirdin mi sen? -Beni itti. -Korunmasız seks mi yapıyorsun?

-Hayır, özür dilerim.

-Benim zaten bir cevabım var: Hayır.

Nataly yataktan kalktı ve banyoya koştu.

Yatağa uzandım, bir kolumu yüzüme kapattım ve hislerimle oynayan kadını benimle en az iki hafta geçirmeye ikna edemediğim için pişmanlık duydum. Hissettiklerimle savaşmaktan yorulduğum için açık sözlü olmaya karar verdim ve ona tüm bunların onu benimle birlikte gitmeye ikna etmek için yaptığım aptalca bir plan olduğunu söyledim. Bunu yaptığımda bulduğum şey bacaklarımı kırdı. Yerde oturmuş, kollarını bacaklarına dolamış, usulca ve teselli edilemez bir şekilde ağlıyordu. Koruyucu içgüdülerim o kadar güçlüydü ki hemen uzanıp onu kollarıma aldım.

-Xiii... Özür dilerim, yine alçaklık ettim.

-Buna dayanabilir miyim bilmiyorum, Caio," diye itiraf etti burnunu çekerek.

-Şimdi bir şey söylemeyin. Sizden önerdiğim şey hakkında dikkatlice düşünmenizi isteyeceğim. Yolculuk iki gün sonra. Pasaportunuzun güncel olduğunu ve vizenizin hala geçerli olduğunu biliyorum. Miktarla gelince, neye karar verirsiniz, seve seve öderim. Eğer kabul ederseniz, bir daha asla sınırlarınızı ve kurallarınızı aşmayacağıma söz veriyorum. Size yemin ederim.

Ama iki gün geçti ve ne kadar ararsam arayayım ondan bir iz yok, ben de çaresiz bir sesli mesaj bırakmaya karar verdim.

-Nataly, bunun gerçek adın olup olmadığını bile bilmiyorum, ama... eğer benimle seyahat etmeyi kabul edersen, öğrenmek istiyorum. Her gün senin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Ne zaman doğdun, annen, baban, kardeşlerin var mı, çocukken arsız mıydın?

oyuncak bebeklerle oynamışsın. Ama bunu başkaları ya da özel bir araştırma yoluyla öğrenmek istemiyorum. Seni benimle seyahat etmeye davet ettiğimde zayıftım ve sana karşı hissettiğim muazzam tutkuyu üstlenecek cesaretim yoktu. Daha cesur olmalıydım ve bunu göstermeliydim.

Bağlantı kesildi.

Bağlantıyı

kaybettim.

Uykusuz bir gecenin ardından, uçağımı beklemek üzere havaalanına doğru yola çıkıyorum. Bir kitabı okumaya çalışırken, onun eşsiz çiçek parfümünün kokusunu alıyorum ve açık sayfaların arasına kahverengi bir zarfın düştüğünü görüyorum. Kafamı kaldırıyorum ve işte orada, güzel, uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyor, koyu renk dar bir kot pantolon ve pembe bir ceket giymiş. Büyülenmiş gibiyim.

Bakışlarında farklı bir şey var. Mutlu olmayı denemek isteyen birinden gelen bir yoğunluk parıltısı.

-Bu benim fiyatım. -Zarfı işaret ediyor.

Titreyen ellerimle açtım ve yavaşça okudum.

-Sana kalbimi veriyorum, söz ya da ödeme olmadan. Benim değerim sizin saygınız ve sevginizdir.

Dünyam durdu. Yarın ne olacağını bilmiyorum ama bugün dünyanın en mutlu adamıyım. Bu yolculuğu onun için unutulmaz kılmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, her gün onun yanında yaşamak için elimden geleni yapacağım.

Onu kollarıma aldım ve tutkuyla öptüm. Birlikte mutluluğa doğru yolumuza devam ediyoruz.

Bölüm 62

Çerçeve

İşe döndüm ve ilk işim Dr. Bueno'ya Paula için hazırladığım teklifle ilgili bir e-posta göndermek oldu. Birkaç dakika sonra beni geri aradı:

-Marco, üzgünüm ama önerdiğin koşulları ona kabul ettirmek kolay olmayacak.

Karşı bir teklif yok. Zaten ailesinin mirasından payını aldı. Victoria'nın mirasının tamamına ihtiyacı yok.

-Sanırım öyle. Düşündüğünden daha fazla.

Bana Paula'nın son istismarını anlattı. Böyle bir açgözlülük ve aptallık karşısında dehşete kapıldım ama şaşırmadım. Teklifte bazı düzeltmeler yapılmasını ve Bueno'nun Jonah ile temasa geçerek her şeyi halletmesini istiyorum. Koşullar ne olursa olsun, onunla daha fazla temas kurmak istemiyorum.

Duruşmalar arasında kayınvalidemi arayıp özel bir ricada bulunuyorum.

Sevgili kayınvalidem, önemli bir görevim var. Aslında, sana ve anneme ihtiyacım olacak. Barbara için sürpriz bir düğün yapmak istiyorum. Bunun bencilce görünebileceğini biliyorum, ama bu konuda çok konuştuk ve sade ve samimi olması gerektiğini açıkça belirtti. Bunu göz önünde bulundurarak, törenin ailemin Riviera de São Lourenço'daki sahil kenarında bulunan evinde yapılmasını istiyorum.

-Ve sen bana bunu söylemeye mi geldin? Sosyeteye takdim partisini hazırladığımızda neler yaptığını anlatsam, büyük etkinliklerden nasıl nefret ettiğini anlarsınız.

Ana'nın iyi yanı, her şeyle eğleniyor olması.

-Bununla ilgili bir şey söyledi. Bu yüzden sade bir tören istiyorum. Her şeyi çözmek için yarın üçümüz bir öğle yemeği düzenleyelim mi?

Mümkün olsaydı, Ana'nın benden bile daha heyecanlı olduğunu söyledim.

Üç hafta içinde, denizkızım Bayan Nucci Ladeia olacak.

Barbara

Günler büyülü geçti. Polis önünde ifade vermek zorunda kaldığım zamanlar hariç, diğer tüm anlar buna değdi. Marco eve her geldiğinde bana ve bebeğe sürprizler getiriyor. Şimdi kapının pervazına yaslanmış, üzerinde sadece lacivert bir şort var. Gömleksiz olmasına, karın kaslarını göstermesine bayılıyorum.

-Ona bakmaktan hiç yorulmuyorum.

Yeşil ışıktaki bekleyen birinin boğuk sesini de seviyorum. İrkildim, dudaklarımı ısırdım.

-Bizler ayrıcalıklıyız.

-Bir sürprizim var.

Odaya giriyor ve ancak o zaman elinde bir şey tuttuğunu fark ediyorum.

-Bu sürprizde teslimatçıdan faydalanabilir miyim?

Son günlerde Marco'ya olan arzum kontrol edilemez hale geldi.

O gülümsüyor ve ben kendimi onun kollarına bırakıyorum. Sonuna ulaşana kadar tatmin olmuyorum.

-Şimdi şimdiki zaman," diye soruyorum, hala nefes nefese, ter içinde.

Kutuyu açıyorum ve gözlerim yaşıyor. Gümüş kaplamalı ve küçük krom bir meleğin süslediği bir dizi hatıra kutusu. Kutulardan biri bebeğin ilk saç tutamı, diğeri ise ilk dişi için.

Minnettarım, heyecanlıyım, küçük meleşimizin gelmesi için sabırsızlanıyorum!

Daha sonra, hayatın normale döndüğünü ve yarın birçok kişi tarafından yakından izlenecek olsam da

güvenlik görevlileri, tekrar çalışmaya başlayacağım, ofisi çok özledim!

Ertesi gün, yargıcımın günlük nezaketi olan yatakta kahvaltıya uyanıyorum. Kendimi hazırlarken bir kez daha midemin bulandığını hissediyorum.

-Jinekoloğun verdiği sabah vitaminleri midemi mahvediyor.... - Yediklerimden kurtulmak için tuvalete gitmeye bile zor zaman buluyorum.

-Bunu atlatacaksın, tatlım. -Kalkmama yardım ediyor ve bana bir bardak su veriyor. -Hey, bebeğim, annenin karnına atlama! Dışarıdayken atlayabilirsin," diye şaka yapıyor bana sarılırken.

Arkasında koruyucu trenimiz olduğu halde ofisimin önüne geldiğinde bana şöyle dedi:

-Öğleden sonra gelip seni alacağım.

-Seni özleyeceğim," diye fısıldıyorum boynuna yakın bir yerden, ruj sürmeye hevesliyim ki mahkeme salonundaki kadınlar onun bir sahibi olduğunu bilsinler.

-Ayrı kaldığımız süreyi telafi edeceğim. Bu gece o seksi vücudunla ilgileneceğim. -Arsız adam bana yaramazca sırtıtıyor, yaramazlık dolu!

-Şimdi ne yapacağım, Dr. Delight, ıslanan siyah külotumu? -Onu öperim ve arabadan inerim.

-Çok şakacısınız, değil mi Bayan Barbara Nucci? Sizi ne zaman alayım?

-Sana bir mesaj göndereceğim tatlım, o ateşli avukatın mekanında uslu dur! -Ona kıskanç bir bakış attım ve kapıyı kapattım. Pencereyi açtı ve bana seslendi.

-Bunun için endişelenmeyin, geleceğin Bayan Ladeia'sı, sadece gün boyunca külotunun ne durumda olacağını düşünün," diyerek arabayı hızlandırır ve gülerek uzaklaşır.

Muzip bir şekilde, ona bir mesaj gönderiyorum: Saniyeleri sayıyorum, zevkle damlıyorum...

Hemen cevap verir: Böyle bir mesaj daha alırsam bloğun etrafında yürüyeceğim! Şimdi, evet, sert bir aletle, mahkeme salonundaki tüm azgın kadınlar saçma sapan şeyler düşünecektir.

Kretin, sanırım. Ben de cevap veriyorum: Ödeştik, çünkü asansörde benimle birlikte olan adamlar sana olan arzumun kokusunu alabiliyorlar. Seni seviyorum.

Ve bana dedi ki: Seni daha çok seviyorum. Eğer şimdi burunlarını tutmazlarsa hepsini kıracağım konusunda onları uyarmanı söylüyorum...

Asansörün kapısı benim katımda açıldığında hâlâ gülüyordum. Derin bir nefes alıyorum ve yavaş adımlarla resepsiyona giriyorum. O anda aklıma masada oturan Marci'nin görüntüsü geliyor. Ağzımda acı bir tat ve boğazımda bir yumru hissediyorum. Onun yerinde, yeni bir sekretere danışmanlık yapan stajyer bir muhasebeci var. Ağlamamaya çalışarak onları sessizce selamlıyorum ve ofise giriyorum.

Kazanan ekibim sıkı çalışıyor. Dahili telefonlar çalışıyor ve müşteriler dolaşıyor. Yokluğumun işleri hiç aksatmadığını ve Paty'nin işini mükemmel bir şekilde yaptığını görmekten mutluluk ve gurur duyuyorum.

Yıllar önce atmam gereken adımları atmaya kararlı bir şekilde ofisime gidiyorum. Yeni sekreter Cristina'yı aradım.

-Tatlım, lütfen Patricia'ya ofisime gelmesini söyle. Öğle yemeğine kadar tüm randevularını iptal edebilirsin.

Birkaç dakika sonra Paty ortaya çıkıyor ve birbirimize kocaman sarılıyoruz, bu da her şeyi anlatıyor.

-"Arkadaşım, her şeyle ilgilenmen için seni yalnız bıraktığım için özür dilerim," diyorum ağlayarak.

-Seni de kaybedebileceğimi düşünmek bile beni harap etti, dostum. - Omzumda ağlıyor.

-Buradayım.

İkimiz de sakinleşene kadar sırtını okşuyorum ve sonra olan biten her şey hakkında biraz konuşuyoruz.

-Thiago'nun ölümüne en çok ne kızıyorum biliyor musunuz? Yakında yakışıklı güvenlik görevlimden yoksun kalacak olmam" diyor gülümseyerek.

Bir kahkaha patlattım.

-Ona aşık mı oldun?

-Tabii ki hayır. Ben aşık olacak tiplerden miyim? -Pati bir kaşını kaldırır.

-Ama o bana eşlik ettiğinde kendimi ünlü biri gibi hissettim. Adam o kadar heybetli ki Facebook profiline girdiğimde bilgisayarım çöktü.

Gülüyoruz ve birkaç şaka daha yapıyoruz ama sonra beni buraya getiren meseleye değinme zamanının geldiğini hissediyorum.

-Paty, hayatımızın geri kalanında arkadaş olacağımızı bilmeni istiyorum," diye ciddi bir şekilde onu kışkırtmaya başlıyorum.

-Anladığım kadarıyla kimseye güvenmiyorsun ve beni kovmak istiyorsun.

-Öğrendiğine inanamıyorum. Lütfen yaygara koparma.

Dinle Barbara, bir barraquera barraca kuran kişidir ve bu arada saygıyı hak eden çalışkan insanlardır.

Devam etmeden önce bir süre onun dramatik mizansenini bekliyorum.

-Paty, artık durum ciddi, seni kovmak zorundayım," diyorum. Sanırım ilk kez kızardığını görüyorum. -Artık hamile olduğuma göre, sana bir çalışandan daha fazlası olarak ihtiyacım olacak. -Masadan kalkıp kollarımı uzatıyorum ve gülüyorum. -Patricia Alencar Rochetty, bu ofis başarıdan patlayana kadar neşeme, işime, finansıma ve müşterilerime ortak olur musun?

-Şaka yapıyorsun, değil mi?

-Hamile bir partneriniz olmasını kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?

-Arkadaşım, bir kevgir gibiyim, her yerim delik deşik, ağabeyimin ailemin adına bıraktığı borçları ödüyorum. Tek kuruşum olmadan nasıl senin ortağın olabilirim?

-Paranıza ihtiyacımız yok. Çalışmanıza, dostluğunuza, kararlılığınıza ve yetkinliğinize ihtiyacımız var. Başka sorusu olan?

Hala kollarımı açmış, onu bekliyorum. Ağlayarak ayağa kalktı.

-Sadece karnındaki bebek benim vaftiz çocuğum olursa kabul ederim.

-Ve şüphelerin mi var? Tabii ki vaftiz annesi olacaksın! Kucaklaştık, yeni bir ittifakı mühürledik.

Paula

Hayatta ulaşabileceğiniz en düşük nokta nedir? Sıfır hesap, limiti dolmuş kart, kaybolan arkadaşlar ve sadece arama kabul eden ucuz bir cep telefonundan arayan alacaklılar... Şimdi bir dükkanda gizli görevdeyim.

Bir bavul dolusu kıyafetle ikinci el lüksüne girip biraz para kazanmaya çalışıyor.

Bu trajediden öğrendiğim şey, çocuğumun mirasını elime aldığımda işleri farklı şekilde yapacağım. Öncelikle, parayı yönetmeme yardımcı olması için iyi bir avukat tutacağım. Ama bu iş çözülene kadar, idare etmek zorundayım.

Çok para eden bir bavul dolusu giysiyi satarak elde edebileceğim tek şey değerinin dörtte biri.

Evimin köşesine park ediyorum, bir icra memurunun arabama el koymak için beklemesinden ölesiye korkuyor ve sinirleniyorum. Dahili telefon her çaldığında, kapıyı açma zahmetine bile girmiyorum.

Kirli, güve yeniği koltukta otururken eski moda dekoratif parçalara bakıyorum ve aklıma parlak bir fikir geliyor: her şeyi satmak. Pahalı olsalar bile, yine de çirkinler. Telefon rehberinden antika dükkanlarının adreslerine bakıyorum, çünkü internet bile çalışmıyor. Komşumla onunkini vermesi için konuşmaya çalışıyorum ama bana Aspen'de olan kızının şifreyi bilen tek kişi olduğunu söylüyor.

Birkaç yere gittikten sonra, adını hiç duymadığım bir sanatçı tarafından imzalanmış üç vazo satarak biraz para topladım. Bingo! Akşam yemeği için Fasano'ya gidiyorum, gücümü geri kazanmak ve çabalarımın devam etmek için.

Ertesi gün aceleyle uyanıyorum ve hızlıca giyiniyorum çünkü toplantıya geç kalıyorum. Hayatımın dönüştüğü çılgınlıktan kurtulmak için her teklifi kabul ediyorum. Arabaya biniyorum ve yakıt bitmeden bir benzin istasyonuna varmak için dua ediyorum. Tanrı'ya şükür, işe yarıyor. Birkaç bozuk para atıyorum -her zaman küçümsediğim küçük şeyler- ve ofise doğru yola çıkıyorum.

Jonas, sevimli ve çekici bir şekilde, iğrenç Bueno'nun yanındaki toplantı odasında beni bekliyor. Selamlaştıktan sonra hiç vakit kaybetmiyoruz. Teklifi hızlıca okudum. Sonunda şaşkına döndüm.

Anlaşmaya göre, sahip olduğum evlerden birinin kirasından elde edeceğim cüzi bir gelir karşılığında beş yıl boyunca ruhsal bozukluğu olan çocuklara yönelik kurumlarda gönüllü olarak çalışacağım. Olmaz öyle şey.

-Marco'nun teklifini şimdi bana verebilir misin? Bu taslağın ne başı ne de kuyruğu var.

-Başka bir teklif yok Paula. Müvekkilim koşulları belirledi ve bunların geri alınamaz olduğu konusunda kararlı. İster kabul edin ister etmeyin," diyerek sözlerini tamamladı.

Güzel.

-Sahip olduğum evlerden birinden elde edeceğim cüzi bir kira geliri karşılığında beş yıl boyunca akıl hastası çocukların kaldığı bir kurumda gönüllü olarak çalışmamı ve hayatımda hiç görmediğim insanlardan emir almamı mı istiyorsunuz? -Kelimeleri tükürdüm.

-Teklifi doğru okuduğunuzu sanmıyorum," diye uyarıyor Bueno, elindeki broşürle eğlenerek. -Açıklayacağım. Marco, Victoria'nın mirasını bu şartla kazanmanızı istiyor. Ama siz üzerinize düşeni yaparken, o beş yıl boyunca masraflarınızı karşılamak için mirastaki evlerden birinin kirasını alacaksınız.

-Çok iyi anladım! Paramı kaybetmiş olabilirim ama bu rezil teklifi anlayacak zekayı değil! Ölse bile kabul etmeyeceğim! -Çaresizlik içinde haykırıyorum.

-O halde yapacak başka bir şey yok," diye sözlerini tamamladı Jonas, ayağa kalkarak.

Peki ben ne yapıyorum? Neredeyse şehirdeki her ofise CV göndermiş olmama rağmen, başarısız mülakatlardan başka bir şey almadım. Açlıktan öleceğim.

-Hayır! Bekle... Tamam, kabul ediyorum" diyorum sonunda, aşağılanmış bir halde.

Tüm bu olaylardan ve tahliye kararından sonra Marco'ya merkezden uzakta kiralanan evlerden birinde yaşamama izin vermesi için yalvarmak zorunda kaldım. Artık ihtiyacım olan hizmetleri sağlayacağım kurumu seçmek için kurumları ziyaret etmeye başladım. İçer acısı yerleri ziyaret ettikten sonra, içerinden birinin broşüründeki kınama mesajı hala zihnimde tazeliğini koruyor.

Ayrımcılığa ve sosyal dışlanmaya hayır deyin

Engelli birçok insan, genellikle doktor, klinik ve rehabilitasyon merkezlerinin eksik olduğu gelişmekte olan ülkelerde yaşamaktadır. Fiziksel ve/veya zihinsel özel ihtiyaçları olan çocuklar ve gençler genellikle yoksulluk içinde yaşamakta ve birçoğu ayrımcılığa ve sosyal dışlanmaya maruz kalmaktadır.

Bu durumu değiştirmek için bize katılın ve gönüllü olun, sahip olduğunuzun en iyisini birilerine sunarak onları topluma entegre edin!

Yatağımdayken, ziyaretlerim sırasında gördüğüm çocukları düşünüyorum. Bana eziyet ediyorlar. Sonunda Morumbi'de, en azından yüksek sosyetenin insanları tarafından yönetilen bir kurumda karar kılıyorum.

Tüm bunlar, istikrarlı bir gelir ve Çerçeve kapsamında bir imtiyaz elde etmek için.

Şimdi, maruz kaldığım tüm bu çöküşün üzerine, banliyöde küçük bir teraslı evde yaşıyorum ve her saat içen ve kardeşleriyle kavga eden komşunun çılgınlıklarını dinliyorum. İşteki ilk günümde, vazgeçemediğim tek şey olan cep telefonumun çalar saatinin sesiyle uyanıyorum. Evden çıkıyorum ve Özel Çocuklar Proje Evi'ne giden kalabalık otobüsü yakalıyorum.

Sanırım altın Louboutin ayakkabılarım en iyi seçim değildi, çünkü bütün günümü bir yerden bir yere giderek ve talimatlar alarak geçirmek zorundayım. Öğle yemeğinde, anaokulunun yemek salonundaki büyük bir masayı diğer gönüllülerle paylaşıyorum. Günün menüsü pilav, fasulye ve kemikli sığır eti - kısacası ölüm.

-Dostum, senin gibi küçük bir prensesin burada ne işi var? -diye sorar ağzı yemekle dolu bir serseri.

-Daha iyi bir insan olmak istiyorum," diye cevap veriyorum tiksinierek. -Peki ya sen?

Bu ayak takımıyla yaşamak zorunda kalacağım için nazik olmaya çalışıyorum.

-Hapisteyim. Beni grafiti yaparken buldular. Benden daha zarif bir bayan fark ettim ve ona nedenini sordum.

-Yıllardır bir işim vardı, ancak ülkedeki kriz mali dengeleri bozdu ve bazı vergileri ödemeyi bıraktım. Yargılandım ve kamu hizmeti cezasına çarptırıldım.

Ona bakıyorum, yardım etmek için orada olmaktan mutlu görünüyor.

-Herkes buraya gelmeye zorlanmıyor. Ben buraya haftada üç kez kendi özgür irademle geliyorum. Çocuklara yardım etmeyi seviyorum" diyor bir kadın.

Günler otobüslere binme, varlığından bile haberdar olmadığım sorunları olan çocuklara bakma ve ev işlerini öğrenme çılgınlığı içinde geçip gidiyor. Ayrıca kendimi, neden bazı insanların bu kadar çok şeye sahipken diğerlerinin hiçbir şeye sahip olmadığı ve bu kadar az maddi varlığa sahip insanların nasıl bu kadar mutlu olabildiği gibi varoluşsal sorular üzerine düşünürken buluyorum. Bu benim için bir muamma olmaya devam ediyor, ancak bu tür düşüncelerden kaçınmaya çalışıyorum.

Marco'nun şartlarını kabul ettiğim için pişman mıyım bilmiyorum. Aslında, sürpriz bir şekilde, kendimi oldukça iyi hissediyorum. Birlikte yaşadığım çocuklar içimdeki yeni duyguları ortaya çıkarıyor. Hatta bazen burada olduğum için heyecanla uyanıyorum.

Bugün Cumartesi ve ben bu yeni gerçeklikte yüzleşmek zorunda kaldığım en kötü işlerden biri olan kıyafetlerimi düzenleme fırsatını değerlendiriyorum. Birden derin ve heybetli bir ses duyuyorum. Komşuların bağırmasına ve tartışmasına alışkın olduğum için bakmaya bile zahmet etmiyorum.

-Hey, sen! Bana ödünç verecek şekerin var mı acaba?

Sesin geldiği yöne doğru bakıyorum ve evleri ayıran duvarda küçük bir plastik saksı görüyorum, bu yüzden hızla başka yöne bakıyorum. Bu son, tamamen çürüme.

-Üzgünüm ama bende hiç yok. Evde şeker kullanmıyorum.

-Dayanılmaz derecede güzel olmasının yanı sıra, aynı zamanda acı mı?

Şaşkınlıkla duvara bakıyorum ve gördüğüm en seksi adamın orada oturup gülümsediğini görüyorum. Terli, kel, vücudunun her yerinde dövme var ve şortunun düğmesi açık. Onu taşınma gününde görmüştüm ama o yağlı eliyle beni selamlamaya geldiğinde, bu erkek örneğini fark etmemiştim.

-Kendi işine bakmalısın," diye sertçe cevap veriyorum ve vücudumda dolaşan istenmeyen hislerden kaçmak için merdivenlerden arka bahçeye doğru yürüyorum.

-Ben kendi hayatımı çok iyi idare ederim komşu, eğer seninle de ilgilenmemi istersen haber ver yeter. -diye bağırır.

Eve girip kapıyı kapattım, şaşırdım ve temizliğe geri döndüm.

Başka bir gün, sabah saat altıyı çeyrek geçe otobüs beklerken, her gün pencereimin altında duyduğuma benzer gürültülü bir motosikletin kükremesini duyuyorum.

-Seni bırakmamı ister misin?

Yakışıklı kel adam kaskını çıkarır.

-"Hayır. Senin sırtına binmektense ölmeyi tercih ederim," dedim ve arkamı döndüm.

-O zaman gururunla otobüse bin," diye cevap verir, kaskını tekrar takar, motoru çalıştırır ve yola çıkar.

Kızıyorum ama neden hak ettiğimden daha azına razı olayım? Kendimi hayatta daha iyi bir şey bulacağıma ikna etmeye çalışıyorum ama bilmiyorum.... Ayrıca yeni bir insan gibi düşünmeye, yeni bir insan gibi davranmaya, yeni bir insan gibi giyinmeye ve kendimi yeni insanlarla çevrelemeye başlamam gerektiğini düşünüyorum. Her zaman inandığım her şeyi bırakmam gerekiyor.

Eğer bir değişiklik olacaksa, bugün olsun! Kurumdaki çocuklarla tam bir felaket yaşadım. Bazen kendimi işe yaramaz hissediyorum. Onlara daha iyi hizmet edebilmek için sahip olduğum beceriler üzerine düşünmeye başlıyorum ve birden daha önce hissettiğim tiksintinin kaybolduğunu fark ediyorum. Hatta bazılarına karşı şefkat bile hissediyorum. Topluma entegre olmalarına yardımcı olmak istiyorum.

Gelir gelmez müdireye, çocuklara ve annelerine görgü ve adabı öğretmeye çalışarak katkıda bulunmak istediğimi söyledim. Kabul ettiğinde, nasıl öğreteceğimi, ne tür didaktikler kullanabileceğimi ve bu özel insanlar için dersleri nasıl hazırlayacağımı öğrenmek için araştırmalarım başlıyorum.

Zamanla işimin çok daha verimli olduğunu hissediyorum. Ayrıca benden hoşlanmayan birkaç kişi de bana yaklaşıyor. Bir gün, çocuk felci geçiren 6 yaşındaki bir kız çocuğunu beslerken, Victoria ile ilgili bazı anılar yeniden su yüzüne çıktı. Onun bir canavar, bencil ve nefret dolu olduğunu fark etmenin acısıyla birlikte gözyaşları sel oldu.

Kızıma ne yaptım ben?

Bunu fark ettiğimde, sanki bir düğmeye basılmış ve gözlerimden bir perde kaldırılmış, bana her zaman içimde yaşayan bencilliğin ve çürümüşlüğün boyutunu göstermiş gibi hissediyorum! Kendimi tutamayarak çaresizce ağlıyorum! Ne olduğunu anlamadan kör bir kız yanıma geliyor ve beni teselli etmeye çalışıyor:

-Teyze, ağlama! Görebiliyorsun, karanlıkta değilsin. Senin için ışık ve umut var çünkü görebiliyorsun.

Eve dönüş yolu zordur. Yaptıklarımın farkına vardıkça, o küçük kızın aklımdan hiç çıkmayan sözleriyle birlikte, hayatımın bir hiçten ibaret olduğunu anlıyorum. Hiç kimseye bir şey katmamışım ve bir şeyler katabileceğim tek kişiyi de hor görmüşüm. İnanılmaz bir şekilde, kör bir kız tüm saflığı ve sadeliğiyle bana hala görebildiğimi söylerken, iyi görenlerden daha fazlasını görebiliyor!

Hafta sonunu uzanıp ağlayarak geçirdim.

Pazar günü öğleden sonra, bağırsaklarıma kramplar girince, daha önce hiç kullanmadığım dış tuvalete gittim. Sifonu çektiğimde, dehşet içinde tuvaletin tıkalı olduğunu fark ediyorum. Felç olmuş bir halde yükselen kaka dolu suya bakıyorum. Bu stresim için bardağı taşıran son damla oldu ve

Bir anda bir ılık attım. Ya da birkaç tane, çünkü aniden kapı alındı.

Cevap vermek için acele ediyorum. Bununla daha sonra ilgilenmem gerekecek.

-Orada her Şey yolunda mı? -diye sorar yakışıklı kel adam.

-İçeri nasıl girdin? -Hâlâ dehşet içinde, tuvaletten taŐan kirli sudan ayaklarımın ıslanmasını önlemek için ayağa fırlıyorum.

-Duvarımızın alçak olduğunu ve gelip seni kurtarmam için beni ağırmana bile gerek olmadığını unuttun mu? Yardım istediğini duydum ve seni her türlü beladan kurtarmaya geldim, seni çekilmez güzel komşu.

Bana güzel dediği için kapıyı koşarak açmıyorum, hayır, çünkü banyonun kokusu beni öldürüyor.

-Kahretsin! Ne yedin sen? -Parmaklarıyla burnunu tutar. -

Lağım atıkları bile! Büyük bir çöp torbanız var mı?

Ne kadar kaba! Yine de poŐeti aramak için koşuyorum ama bulamıyorum. Paradan tasarruf etmek için, çöpleri koymak için market poŐetleri kullanıyorum. Sonra ilk paramla aldığım televizyonu paketlemek için kullandığım büyük balonlu ambalajı hatırlıyorum.

Plastiği tuvalete koyun, kapağı kapatın ve tekrar sifonu ekin.

-Delirdin mi sen? Kaka bütün mahalleyi sular altında bırakacak!

-Güven bana, seni çekilmez sevimli komşu.

Şaşırtıcı bir Şekilde, işe yarıyor. Sonra tuvaleti yıkamama yardım etti.

-Teşekkür ederim! -Naziğim çünkü başka yolu yok.

-Bana senin hazırladığın bir akşam yemeği borçlusun.

-Ben yemek yapamam.

-Kızarmış yumurtaya razıyım.

Kapı aralığında durup gitmek için döndüğünde benimle alay ettiğini düşünüyorum.

Histerik bir Şekilde gülüyorum ve o da dönüp bana bakıyor. Sonunda ona yumurta kızartmayı da bilmediğimi itiraf ediyorum. Şimdilik sadece çırpılmıŐ yumurta.

-O zaman erişte olabilir mi? EriŐteleri kaynar suya koyup üzerine baharat poŐetinin içindekileri dkmemeniz mümkün mü?

Bunu bana aıkladığınıza sevindim, çünkü artık kaamıyorum.

Bölüm 63

Paty

Sorumluluklarım ve organizasyon şemam pek değişmedi, ancak önceki gün televizyonda çıkan haberlerle birlikte, ofisin basın ofisini devralırken üstlendiğim yükümlülükler iki katına çıktı.

Sabah ofise vardığımızda telefonlar umutsuz müşteriler ve röportaj yapmak isteyen gazetecilerden gelen telefonlarla susmak bilmiyordu. Barbi bir dişi aslan gibi tüm sorumluluğu üstlenmiş, müşterilerle ilgileniyor ve açıklamalar yapıyor. Sadece tüm çalışanlara şirketin gerçek durumunu ve Thiago'nun suç teşkil eden eylemlerini şeffaf bir şekilde açıklamak için değil, aynı zamanda şirketin nasıl yönetileceğine dair kesin talimatlar vermek için genel bir toplantı planlıyoruz.

Müşterilere ve basına karşı izlenecek prosedür.

Barbi ve çalışanlar arasındaki etkileşim harika, çünkü sevgi karşılıklı. Bana kalırsa, ortağı olacağımı söylediği günden itibaren fikirlerimi dikkate aldı ve gerekli olduğunu hissettiğinde onları geliştirdi.

Bugün ofis dışında bir basın toplantısı düzenledim, çünkü akbabalar Barbi'den ne kadar uzakta olursa o kadar iyi. Tüm bunlar yüzünden yeterince acı çekti. Thiago'nun ölümü ve ofiste olan her şeyi tek başıma hallettim.

Avukatlardan oluşan bir ekip ve Marco'nun yanıma verdiği birkaç güvenlik görevlisi eşliğinde, bir grup fotoğrafçı tarafından fotoğraflanırken kendimi ünlü biri gibi hissederek otelin lobisine geldim. Şirket sözcüsü olarak yaptığım açıklamanın ardından, müvekkillerimizin Thiago'nun karanlık faaliyetleriyle hiçbir ilgisinin olmadığını açıklamış ve temsil ettiğim şirketin detaylarını dağıtmış olmama rağmen, bazı gazeteciler bana aptalca sorular sormakta ısrar ediyor. Bunlardan sadece birine cevap veriyorum, diğerlerini avukatlara bırakıyorum.

-Bayan Patricia, şirkette zimmete ne kadar para geçirildi ve kaç müşteri zarar gördü?

-"Zimmete geçirilen para miktarına gelince, bu mesleki bir gizlilik meselesi ve henüz kesin rakamlar yok, ancak sizi temin ederim ki hiçbir müşteri zarar görmedi" diyorum sinirlenerek. -Çünkü biz hiçbir müşterinin parasını yönetmiyoruz.

Basın toplantısı biter bitmez avukatları öğle yemeğine davet ediyorum ama duruşmalar devam ettiği için reddediyorlar, ben de yemeğe yalnız gitmeye karar veriyorum. Sıkıcı ve biraz yalnız, ama ne yapabilirim ki?

Birinin sessizce böğürdüğünü duyuyorum ve şaşıyorum, ihtiyatlı güvenlik görevlim tam arkamda. Onun sessiz varlığının beni hiç rahatsız etmemesi şaşırtıcı. İtiraf etmeliyim ki merak ettim ve aklımdan bazı leziz ahlaksız düşünceler geçti ama

Beni kızdırmak mı? Asla.

Hiç düşünmeden kollarımı güvenlik görevlisinin sert ve kaslı koluna doluyorum. Şu anda açlık ve eşlik etme ihtiyacı merakımdan daha ağır basıyor.

-Öğle yemeğinde bana katılman için tutuldun ve bunu reddetmenin bir anlamı yok. Yemeğim zehirli olabilir ve eğer ölürsem, bu senin suçun olur.

Şaşırdığını anlayabiliyorum ama bu sadece bir saniye sürüyor çünkü ifadesi kısa süre sonra her zamanki soğukkanlılığına geri dönüyor. Karşımda oturmuş, sert bir duruşla etrafımızda olup biten her şeye dikkat kesilmiş görünüyor. Verdiği cevapların hepsi tek heceli.

-Kashim, yemeyecek misin? Çok lezzetli.

-Hayır.

-Evli misin?

-Hayır.

-İşinizi seviyor musunuz?

-Evet.

-Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?

Sanırım bir saniyenin çok küçük bir bölümünde dudaklarının köşelerinin utangaç bir gülümseme provasıyla kalktığını gördüm.

-Hayır.

-Sorun ben miyim? Konuşmam sıkıcı mı?

Bu sefer dudaklarının neredeyse kalkacağına eminim. Neredeyse beni kandırmayı başaracaktı ama karanlık gözlerine baktığımda

bir eğlence parıltısı.

-Maskenizi düşürdünüz, Bay Koruma! Bu korumana taptığını itiraf edebilirsin.

Gülümsemek üzereydi ki bir ses ifşa anımızı böldü.

-Patricia Alencar Rochetty.

Kim olduğunu anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok. Betim benzim attı ve sonra arkadaşım Bay G.'nin beni dürttüğünü hissettim.

-Carlos Tavares Júnior," diye hafızamda yer etmiş olan ismini söylüyorum.

-Ne kadar hızlısın. Bir dakika önce odamda, otelde, sizinle yapılan bir röportajı izliyordum.

Kim olduğunu bilmeden hemen ayağa kalkan Kashim'i fark etmemiş bile görünüyor.

-Sorun yok, Kashim. O bir tanıdık.

-Romantik yemeğinizi böldüğüm için üzgünüm.

Kashim'in korkutucu bakışlarına bir sumo güreşi yoğunluğuyla karşılık veriyor. Bu fırsatı son karşılaşmamızın intikamını almak için kullanıyorum.

-Kashim sadece bir arkadaş, değil mi tatlım?

Gözlerimi deviriyorum ve onaylaması için işaret etmeye çalışıyorum.

-"Dikkatli ol Kashim, arkadaşlık bir sonraki aşamaya geçmek üzereyken kaçmaya meyillidir..." diyor Carlos bana dönerek. -Carlos kıkırdıyor ve bana dönüyor.

-"Arkadaşlığımız senin için bu kadar önemliyse bana gelebilirdin," diyorum aynı tonda.

-Ne demek istiyorsun, iki buluşmamız boyunca gözümü bile kırpmadım ve sen çoktan ortadan kaybolmuştun?

Ne kadar alaycı!

Büyük bir etkinliğin sponsoru ve tanınmış bir bira fabrikasının sahibi olduğunu iddia eden biri olarak, adımları ezberlediğinize göre biraz sınırlı olduğunuzu düşünüyorum.

Al bakalım, Bay G'nin arkadaşı!

-Beni Patricia'yla iki dakika yalnız bırakabilir misiniz? -Güvenlik görevlime sordu.

-Hayır," diye yanıtlıyor.

Bir kez olsun, tek heceli cevaplarını sevdim.

-Carlos Tavares Júnior, ne yazık ki benimle konuşmak istiyorsan, bunu arkadaşımın önünde yapmak zorundasın," diyorum, çünkü adam couture takım elbisesi, dağınık saçları ve kirli sakalıyla tam bir zevk abidesiydi.

İtiraf etmeliyim ki vücuduma bakışları tüylerimi diken diken ediyor. Refleks olarak bacak bacak üstüne atıyorum ve Carlos konuşurken beni gıdıklayan arsız Bay G'yi azarlıyorum.

-Patricia Alencar Rochetty, işte kartım. Son konuşmamızı bitirmem gerekiyor.

Kartı masanın üzerine bırakır ve uzaklaşır.

Neden bu adamın lezzetli ve uzun bir dili olmak zorundaydı? Şimdi talihsiz Bay G deli gibi içimde yoğun hisler uyandırmak istiyor.

-"Eğer durmazsan, bugün Özel Kalem bile greve gidecek, göt herif" diye uyarıyorum onu.

-Ne dedin sen? -diye sorar Kashim.

-Yönettiğimiz bir şirkette tacize uğrayan çalışanların grevini hatırlarken yüksek sesle düşünüyorum.

Birkaç saniye bana bakıyor ve benim utancımın yüzümün yandığını fark ediyor gibi görünüyor. Kafamı utanç çukuruna sokmak istiyorum.

-Siz harika bir kadınsınız Bayan Rochetty. Cömertsiniz, mükemmel bir profesyonelsiniz ve son derece sadıksınız. Eğer bir erkek size kraliçe gibi davranmıyorsa, sizi hak etmiyor demektir.

Kelimeleri zihnimde tekrar ediyorum. Doğru olup olmadığını merak ediyorum. Çenem düşüyor.

Güvenlik görevlisi ayağa kalkıyor ve kulağına takılı interkom aracılığıyla şoförü B&T'ye döndüğümüz konusunda uyarıyor.

Barbi'ye tüm basın toplantısı hakkında bilgi verirken, bacaklarımın arasındaki rahatsızlığım o kadar büyük ki fark edilmiyor.

-Dostum, her şeyin yolunda gittiğine emin misin? Bir çeşit isilikten muzdarip gibisin, sandalyende sabit durmuyorsun!

-Ne soru ama! Tabii ki iyi gitti. Sanırım bugün giydiğim dantel külot yüzünden. Alerjim var." Ofisinden çıkmadan önce aklıma gelen ilk cevabı doğaçlama olarak söylüyorum.

Eve döndüğümde koca kafama gerçeklik banyosu yaptırmak için hijyenik duşla birlikte buz gibi bir banyo yapmak istiyorum ve kendimi intikam almış gibi hissediyorum çünkü pembe dildomun kırıldığını hatırlıyorum. Bazı şeyleri kaybetmeyiz, sadece onlardan kurtuluruz. Ben artık bir kadını ve küçük pembe bir oyuncığa sahip olmak hiç hoş değil! Aslında, kastan yapılmış, gerçek deri ve şişkin damarlarla kaplı ve en saf coşku anımda gerçek tükürük saçan biriyle oynamak isterdim. Seks oyuncuğım, o bira üreticisiyle yaşadığımdan sonra bana en iyi orgazmımı yaşattı ama... her şeyin bir sonu var.

Çöp kutusunu açmak üzereydim ki cep telefonum çaldı. Bilinmeyen bir numaraydı.

-Patricia Alencar Rochetty?

Ses farklı, ama tam adımı söylediğimde, sadece

o.

-Yanlış numarayı aradınız.

-Özür dilerim. Bir hataydı.

Kapattı! Bir şey söylememi bile beklemedi. Bu bir şakaydı, lanet olsun! Deniz!

Numarasını kontrol etmek için çantama koşuyorum ve tam çevirmek üzereyken ev telefonunun sesini duyuyorum.

-Merhaba.

-Patricia Alencar Rochetty?

-Bu kim?

-Carlos Tavares Júnior. Telefonunuzu bulmanın düşündüğümde daha kolay olduğunu söylemeliyim.

Gözlerimi kapatıyorum ve PA'yı alnıma koyuyorum - bu o!

-Bak, telefon numaramı nereden buldun bilmiyorum ama az önce bir arkadaşıyla dışarı çıktı. Ne zaman döneceğini bilmiyorum. Eğer tek mesaj buysa, kafamda çoktan yazdım ve gelir gelmez iletacağım.

-Hayır, başka bir işim yok, ama insanlardan kaçmanın çok çirkin olduğunu söylemenizi istediğimi aklınıza not ederseniz elbette beni çok mutlu edersiniz. En azından birlikte geçirdiğimiz gecenin iyi mi kötü mü olduğunu söylemenin daha onurlu bir davranış olduğunu.

Bu benim kızgınlığımı en üst seviyeye çıkarıyor!

-Dinle, Carlos Tavares Junior, ben kimseden kaçmıyorum ve doğruyu söylemek gerekirse, bunca zaman sonra beni neden aradığını bilmiyorum.

- "Karşı konulmaz görünüşün yüzünden," diye cevap verir.

- Neyi var?

Şakalar beni kolayca baştan çıkarıyor, pembe dildoyu vücudumda gezdiriyorum... *Oh, ben ne haydutmuşum!*

- Aklımdan hiç çıkmıyor. Bu onun alametifarikası. Sıcak, güzel ağzının sikimin üzerinde lezzetli bir ileri geri hareketini hatırlıyorum.

Onun boğuk, şehvetli sesi oral seksimi anlatırken külotumun içinden bir şeylerin sızdığını hissediyorum.

- Sadece seksi mi düşünüyorsun, Carlos Tavares Junior?

- Normalde ben de başka şeyler düşünürüm ama ağzının sol tarafındaki o beni düşündüğümde aklıma daha iyi bir şey gelmiyor.

- Karanlıkta seks yapmayı sevmem çok kötü, tatlım. Yoksa vücudunun her yerinde başka lekeler görürdün.

Al bakalım, aygır!

- Girişime izin verir misiniz? Çünkü binanızın önünde duruyorum, penisim neredeyse pantolonumu yırtacak, vücudunuzdaki diğer kayıp benleri keşfetmeye hevesliyim.

Genç bir dürtüyle, kontrol etmek için balkona çıktım. Ön tarafta park etmiş beyaz bir Land Rover var. Perdeyi sonuna kadar açtım.

- Bana inanmadın mı Patricia? -diye sorar, farları açarak.

Bay G, heyecana hazır olun.

- Beni görmek istiyorsan, arabandan görmek zorundasın, Carlos Tavares Junior.

- Sen bunu yapmazsın. -Bir kıkırdama duydum.

- Bu mu?

Geceliğimin ince askılarını gevşetirken, sokağın karşısında bina olmadığına ve birinci katta oturduğuma şükrediyorum. Işığı kapatıyorum, komodinin üzerinde sadece bir lamba bırakıyorum.

- Yukarı gelmeme izin ver. -Kısık sesle yalvarıyor.

- Hayır, Carlos Tavares Junior. Bak o küçük ağzın neler yapabiliyor.

- Dilimi dildonun üzerinde gezdiriyorum. -Benimi böyle mi hatırlıyorsun?

- Düşündüğüm şey senin elinde mi Patricia? Çünkü eğer öyleyse, otomatik kapıyı şimdi açmazsan beni tutuklayacaklar.

- Seyretmeyi sevmiyor musun, Carlos?

Pembe "oğlanı" titreyen bedenimden aşağı kaydurdım.

- "Yanımda ondan daha büyüğü var, seni dövmek için can atıyor, seni yaramaz kız..." diye fısıldar muzipçe. - Yaramazca fısıldar.

- Bu olurdu a Çocuk yaramaz Eğer yaptı Bu, Carlos! - Kayıyorum. dildoyu, ağzı için yalvaran göğüslerimin meme uçlarının üzerine koydu.

- Patricia, bu hızlı nefes alıp verme, kapıyı açarsan zevk ç ı ğ l ı k l a r ı n a dönüşebilir. Vücudunda titreşiyor mu?

- "Ahh, çok titriyor," diyorum ama heyecandan ellerimin titremesi öyle görünmesine neden oluyor.

Beni delirtiyorsun, Patricia! Yapma bunu!

- Şimdi bana tam olarak ne yapmak istiyorsun? - Tangayı yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıp yere yuvarlıyorum. -

Peladita'mı görmek ister misin, Carlos Tavares Junior?

- Patricia, seni yakaladığımda bir daha asla benden kaçamayacaksın çünkü seni öyle sıkı tutacağım ki yürüyecek gücün bile kalmayacak.

- Sözler! - Dildo ile klitorisime dokunuyorum ve Bay G neredeyse biraz ilgi için yalvarıyor.

- Patricia, balını ağzımda hissetmeye ihtiyacım var. Canımı yakma. Bırak sikim o küçük dar amcığı alsın ve boşalana kadar seni emsin.

İğrenç sözler beni "çocuğu" acımasızca tanıtmaya teşvik ediyor. Fısıldadığı her kelime ve tehditle diğer elimle mastürbasyon yapıyorum.

Şehvet ve zevkle patlarken daha yüksek sesle inliyorum.

- Tükeniyor musun, teşhirci?

Sadece benim coşkulu nefes alışım onun sorusunu yanıtlıyor.

Yanıp sönen bir ışık beni geri getiriyor. Carlos'un arabasının arkasında gece bekçisinin sesiyle birlikte bir mahalle güvenlik aracının park ettiğini görüyorum. Küçük bir kıkırdama duyuyorum.

- Carlos Tavares Junior, seninle konuşmak bir zevkti. Ben kaçtım ve sen beni aramadın. Şimdi, mahalle güvenliği tarafından bulundun. Görüşmek üzere.

Telefonu kapatıp pencereyi kapatıyorum, hâlâ nefes nefeseyim.

Odaya koşuyorum ve kapalı pencereden onu arabanın dışındaki boşluklardan el kol hareketleri yaparken ve iki gece bekçisiyle konuşurken görüyorum. Carlos binayı işaret ediyor ve beni beklediğini ve aşağı inmem gerektiğini göstermek için beni aramak istemesinden korkarak ona bir mesaj göndermeye karar veriyorum. Mutfakta ellerim titreyerek telefonumu alıyorum, halüsinatif orgazm yüzünden mi yoksa onunla yüzleşmek zorunda kalma korkusundan mı bilmiyorum.

onunla yüz yüze. Son aramayı arıyorum ve bilinmeyen bir numara var. Hiç düşünmeden yazıp gönderiyorum: Aşkım, biraz uzun sürecek. Gitsen iyi olur. Seni sonra ararım. Öpücükler ve iyi geceler. Gösterimi hayal etmeyi unutma.

Conrado

Şehir ayaklarımızın altında grimsi bir manzaraya bürünüyor. Başka bir zaman olsa, bir helikopterin sağladığı özgürlük ve adrenalin hissinin tadını çıkarmaya izin verirdim. Federal Polis Bölge Müfettişliği'ne giderken tek dileğim, beceriksiz komiser ya da yozlaşmış bir gizli polis filomun tüm çalışmalarını yok etmeden önce bu soruşturmayı bitirmek.

Yan tarafa bakıyorum ve benim gibi kardeşim de ayrıcalıklı manzaraya bakıyor. Onu, zihninin ne zaman bir görev üzerinde çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Şu anda asker modunda.

Ekibin ineği Henrique, B&T'de telefon dinleme ve gizli kamera taraması yaparken, bu ortağın Bayan Nucci'nin ofisini çoktan dinlediğini keşfetti. "Teknolojik deha "nın sözleriyle "kaba, amatörce bir iş". Ancak en büyük sürpriz Thiago'nun kendi odasının da izlendiğini keşfetmek oldu. Adamlarımın çalıştığı teknolojiyle aynı olmasa da, B&T'nin ortağını izleyen her kimse ne yaptığını biliyordu.

Gözetleme ekipmanının kaynağını araştırırken, karmaşık ve şaşırtıcı bir suçlular ağına rastladık. Karanlık işler ve iğrenç suçlar için gerçek bir *holding*. Kara para aklama, uyuşturucu ve insan kaçakçılığından sofistike siber suçlara, banka soygunlarına ve hatta kamu ihalesi dolandırıcılığına kadar. İşin içinde olanlar

Yoksul topluluklara hükmeden ve gerçek şehir terörünü körükleyen yerel uyuşturucu kaçakçılarından polise, yargıçlara, kongre üyelerine ve bir senatöre kadar.

O kadar kirli ki, insanlığın en kötüsüne alışkın olan benim bile midem bulanıyor. Böyle bir görevin elimize düşmesi için daha kötü bir zaman olamaz. Bizim de kendi sorunlarımız var ve bunlar hiç de küçük değil. Ve kimse bizden yardım istemedi. Aksine, komiser bizi dışladı. Ellerimi yıkayabilir ve Federal Polisi Meksika pembe dizisi karmaşasıyla, hazırlıksız komiseri de hırsının sonuçlarına katlanmakla baş başa bırakabilirdim. Ancak çetenin masumları öldürmeye, çocukları kaçırmaya ve saflık ya da cehalet nedeniyle yurtdışında daha iyi bir yaşam vaatlerine inanan kadınları fuhuşa mahkum etmeye devam etmesine izin verirsem Montessori adına layık bir adam olmazdım.

Senatör Vicente Alcántara de Albuquerque ve Yargıç Marco Ladeia'nın arkadaşı olan Federal Polis Başkomiserinin birkaç hafta önce polis merkezinin kapısından içeri girdiği anı hatırladığımda gerçek bir memnuniyet hissediyorum. Komiser, ulaşılamayan patronuyla yüz yüze geldiğinde neredeyse yere yığılıyordu. Komiser Alvarenga makamını siyasi oyunlarla ya da güçlü mafya babalarının atamalarıyla kazanmadı, bu da onu tehlikeli kılıyor çünkü kimseye kuyruk bağı yok ve makamının bir ayrıcalık olmadığını tamamen farkında. Alvarenga'nın sadece korumaları var çünkü yürüttüğü soruşturmalar nedeniyle sayısız tehdit aldı. Özel hayatı yok, ailesi yok, hafta sonları yok. Ödenmesi gereken çok yüksek bir bedel.

Kendi kararlarım hakkında düşünüyorum ve hiç pişmanlık duymuyorum. Bunu garanti altına almak için hukukun dışında olmanın tutarsızlığına rağmen, ilk andan itibaren bunun geri dönüşü olmayan bir yol olduğunu biliyordum.

Zihnim birkaç hafta önceki gergin ve fırtınalı toplantıya geri dönüyor. Başkomiser, polisin ülkedeki en büyük suç planına karşı elindeki tek temas ve tanığın ölümüne yol açan eylemden sorumlu komiserle yüzleşirken açık sözlü ve doğrudan davrandı. Kısacası, Federal Polis ile ekibim arasında varılan anlaşmayı açıkladı: ağır işi biz yapacağız ve komiserin ekibi davanın kamuoyu nezdindeki itibarını üstlenecek. Toplantıyı, komisere Abaré'ye karşı o güne kadar sergilediği tutumu sürdürmesi talimatını vererek sonlandırdı. Ne yazık ki bu da fedakarlık olmadığını kanıtlıyor.

Ayrıca, müfettiş, zamanı geldiğinde, komiserin amatörce ve dikkatsiz liderliğinin tüm yasal sonuçlarına katlanacağını açıkça belirtmiştir.

Çalışmalarımıza başladık. İlk adım, polisin olayla ilgili yayınlayacağı ve en üst düzeyde gizlilik içinde tutulacak olan resmi notu komisere teslim etmek oldu. Notta, aranan ve öldürülen suçlunun ortağına yönelik bir saldırının faili olduğu açıklanıyordu. Kana ve tutku cinayetlerine aç basın için Barbara Nucci'nin ortağının şirketten zimmetine para geçirdiğini fark ettiği ve bu nedenle aylar önce ortağının hayatına kastettiği hikayesi satıldı. Kendisini polise ihbar etmekle tehdit eden ortağıyla yüzleşmek istemeyen suçlu, kadını öldürmeye çalıştı ve kaçtı. Para yasadışı yollardan yurtdışına gönderildiği için, Barbara Nucci'nin suç ortağını ihbar ettiği Federal Polisin yetki alanına giren döviz kaçakçılığı suçu işlenmiştir.

Neden bu kadar zahmete girdik? İlk neden Yargıç Ladeia'nın nişanlısının hayatını korumaktı. Soruşturma altındaki çete Barbara'nın yasadışı faaliyetlerden haberdar olduğundan şüphelenirse, kendi evinde bile güvende olmayacaktı. İkincisi ise suçluların dikkatini başka yöne çekmekti. Onları muhasebecinin ölümünün kendilerini koruyacağına inandırmak ve yasal yollardan gerekli kanıtları toplamaları için zaman kazandırmak. Tam bir baş belası!

Caetano

Helikopter Federal Polis Müfettişliği'nin helikopter pistine iner.
-Helikopterden inerken, "Gösteri başlasın," diyorum. Kardeşim başını sallıyor.

Federal bir yetkili bizi Yargıç Ladeia ve nişanlısının başka bir duruşma olacağını düşündükleri duruşma salonuna götürmek için bekliyor.

Çok kızgındım ve haklı olarak kabul ediyorum, ama ben daha çok.... Adam çok kızgındı ve haklı olarak bunu kabul ediyorum ama ben daha çok kızgındım.... Tanıştığımızda yargıca nişanlısını hayatım pahasına savunacağıma dair söz verdim ama o bana ya da ekibime güvenmedi, o embesil komiserle çalışmayı tercih etti.

Karanlık koridorlarda sessizce yürüdük. Birkaç yasak odadan geçtik. Tek ses ayak seslerimizdi. Tüm bu sirk, çiftin durumun ciddiyetini anlamasını ve ağızlarını açmamalarını sağlamak içindi. *Ne boktan şey!* Çok şey biliyorlardı. Ve ne kadar çok bilirlerse, o kadar çok tehlikede olacaklardı. Barbara Nucci, araştırmalarını ve bağlantılarını takip etmek ve dijital ayak izlerini silmek zorunda olan Rick'in işini zorlaştırdı. Ortağını araştırmak için yürüttüğü soruşturmanın aynısı yüzünden ifşa olma riskini göze alamazdı. Siber güvenlik hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen kadın harika bir iş çıkarmıştı. Hızlı ve mantıklı bir zihni vardı.

Federal Polisin saçma ve apaçık planını harekete geçirmek için kandırıldığımızı fark ettiğimizde yaşadığımız dehşet verici anları hatırlıyorum. Kameralarımız ve kayıt cihazlarımız vardı. Lanet olası gizli kapıyı biliyorduk. Ancak pislik şerif yardımcısı çağrılarımıza yanıt vermedi ve binaya yaklaşırken arabalarımız engellendi.

Yargıcın nişanlısı yerine karım Nina olsaydı, ona silah doğrultan o orospu çocuğunu vururdum. Saldırının faili nihayet tespit edildi ve Federal Polisin en büyük ve en cesur eylemiyle birkaç gün içinde tutuklanacak.

Yargıç ve nişanlısıyla buluşacağımız mahkeme salonunun kapısının önünde duruyoruz. Kardeşime bakıyorum ve bana verdiği telepatik mesajı anlıyorum.

Nasıl iyi çalışılacağını görsünler!

Barbara

Marco ve ben, uluslararası çetenin soruşturulması ve çökertilmesinin Abaré ve Federal Polis arasındaki bir işbirliği ile yürütüldüğünü öğreniyoruz. Marco, bir yargıç olarak her şeyin tamamen gizli olmasından biraz rahatsız oldu ama benim korunduğumu anlayınca anlayış gösterdi.

Conrado bana Thiago'nun ölüm haberi basına yansır yansmaz, çetenin izini kaybettirmek için eskortumuzu geri çekeceğini ama ailemizin ve Paty'nin gizli güvenlik görevlileri tarafından korunmaya devam edeceğini söyledi. Yakında özgür olduğumuzu duyurmak için bizi arayacak.

Haber duyulduğunda tüm ofis ve müşteriler geriliyor. Neredeyse sinir krizi geçirecektim ama herkese Thiago'nun şirketten zimmetine para geçirdiğini söylemeyi seçtim - ikna edici bir açıklama ama tüm gerçeği değil, bunu ancak her şey bittiğinde açıklayabilirim.

İş konusunda hiçbir zaman tembel olmadım, bu nedenle az sayıda müşteriyle yeniden başlıyor olsam da diğerlerini kazanmaya kararlıyım. Arayıp açıklama isteyen her Thiago müşterisine karşı objektif davranıyorum: B&T ile kalmak için çizgiyi yürümek zorunda kalacaklar ya da başka firmalar aramaktan çekinmeyecekler.

Paty bir savaşçı oldu. Basını benden uzak tutuyor ve bu alandaki sorumluluğunu üstleniyor. Marco ise çoğu zaman beni alıp bırakıyor, bu da beni rahatlatıyor ve her gece bana lezzetli masaj seansları sunuyor.

Bir gün, lezzetli bir kahvaltı yaparken, televizyondaki bir haber bizi alarma geçiriyor.

-Federal Polis bu sabah büyük bir operasyon düzenleyerek aralarında polis ve siyasetçilerin de bulunduğu uluslararası insan ve uyuşturucu kaçakçılığı yapan 25'ten fazla kişiyi tutukladı.

Tam o sırada telefon çalar. Marco hoparlörden cevap veriyor.

-Bitti.

Marco elimi tuttu. Özgürlük gözyaşları yüzlerimizden aşağı akıyor.

-Bitti, kıymetlim. Kabus bitti.

Bölüm 64

Çerçeve

Kadın doğum uzmanıyla ilk randevu heyecan vericiydi. Bu kadar iyi donanımlı bir klinik beklemiyordum.

Dr. Luciana tüm testleri yaptı ve analizler sonucunda küçük meleşimizin çok iyi durumda olduğunu, güçlü ve sağlıklı bir şekilde büyüdüğünü söyledi, bu da biraz endişeli olduğum için beni rahatlatmıştı. Denizkızıma hiçbir şey söylemedim ama o benim acımı anladı ve sevgi sözcükleri ve sevgi gösterileri güvensizliğimi gidermede belirleyici oldu.

Bebegi görebilmemiz için yapılan ultrason sırasında, yüzümdeki endişeli ifadeyi fark eden Barbara bana şöyle dedi

-Hayat, her şey yolunda, bebeğimiz bir sürü ışık getirecek! -Bana göz kırpmıyor.

-Biliyorum anne! -Gözlerimi monitördeki bebek görüntüsünden ayırmadan söyledim.

Hızlı temposu ve muayenehaneyi aksatmama konusundaki kararlılığı beni biraz endişelendirse de, hiç rahatsızlık göstermemesine rağmen Barbara vitamin programını harfiyen uygulamaya devam ediyor. Bir başka ilginç şey de iştahının nasıl değiştiği.

-Sence çok mu yiyorum? -Bir kase dolusu konserve şeftali ile soruyor, onları bir kaseye koyma zahmetine girmeden.

-Bence sen obursun. Benimle paylaşmaya ne dersin?

Yaklaşıyorum, farklı bir tatlının tadına bakmaya niyetliyim. Bakışlarımdaki açlık onunla yankılanıyor ve gün geçtikçe büyüyen göğüs uçlarında kendini hissettiriyor. Onları emme arzumu o kadar büyük ki kutuyu Barbara'nın elinden alıp masanın üzerine koyuyorum, sonra parmaklarımı göğüslerinin kıvrımları boyunca, kalçalarına kadar inen tişörtünün üzerinde gezdiriyorum. Gizli bir inilti çıkarıyor.

-Sert, tadılmaya hazır! -Heyecanla iri ellerimi karnında gezdiriyorum. - Bu şekeri yemek için bir kaseye ihtiyacım var, denizkızım..." diye fısıldıyorum, kulak memesini dişliyorum. -Kulak memesini kemirerek fısıldıyorum.

-Kullan ve kötüye kullan, Dr. Delight! İstersen ağzımdan başlayabilirsin," diye teklif ediyor nefes nefese.

Onu kızdırıyorum ve ağzına ulaşana kadar boynunu yalıyorum. Bayım. Anakonda iç çamaşırının lastiğinden kaçıyor.

-Seni sertçe becermek istiyorum, ama kendimi kontrol etmeliyim, değil mi? Sen benim çöküşüm ve aynı zamanda kurtuluşumsun, seksi kız!

Gömleğini çıkarıp onu kaldırıyorum, sonra da tatlıyla birlikte oturma odasına taşıyorum. Barbara'yı kanepeye oturtuyorum ve kıvamlı sıvıdan küçük parçalar halinde vücudunun üzerine döküyorum. Titreyen teninden aşağı kayan her damlayı emmeye başlıyorum.

Şişmiş meme uçlarını yalıyorum ve seksine giden yolu takip ediyorum.

-Tadına bakmak için o kadar çok seçenek var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Bir dilim şeftali ısıriyorum ve zaten şişmiş olan klitorisinin etrafında gezdiriyorum. Kışkırtıyorum, kalçalarını kaldırmaya teşvik ediyorum ve dilimle girişini emerek onu inletiyorum.

Ballı girişinde sıcak bir iç çekiyorum ve sonra ona hızlı, ritmik yalamalar veriyorum.

Orgazma yaklaştığını fark ettiğimde külotunu çıkarıyorum ve onu farklı bir dokuyla uyarıyorum. Girişinde oynuyorum, birkaç santim sokuyorum. Onu tamamen istila etmemeye özen göstererek lezzetli bir işkenceyle çekip içeri itiyorum. Girdiğim her santimde penis başının etrafındaki deri geriliyor.

- "Hepsini içime koy" diye yalvarıyor.

-Yani?

Toplarımın kıkına çarptığını hissedene kadar onu işgal ediyorum. Her itişte inliyorum. Onun zevk çığlıkları kulaklarımda bir şarkı gibi. Etrafımdaki seksinin kasılmaları orgazmını ortaya çıkarıyor, bir mıknaş gibi döllerimi çağırıyor.

-Seni seviyorum, denizkızı. -Memnuniyetle çılgık atan gözlerine bakarak söylüyorum. Terli, ballı ve bitkin bir halde, deri olduğuna şükrettiğim koltuktan yavaşça kalkıyoruz.

-Ayrıca! Ve hazır başlamışken, kileri bolca şeftali konservesiyle doldurmamı da hatırlatın, Dr. Delight. -Banyoya giderken çıplak kıcını sallıyor, çünkü saçını bile ıslattım.

Gittikçe daha da yaklaşıyoruz. Mutlulukla dolduğumu söyleyebilirim. Aramızda sadece birkaç saat varken onun yanında olmamayı ne kadar özlediğime şaşıyorum, çünkü deniz kızım beni sürekli güldürüyor. İtirazları bile güler yüzlü, ıslak havlumu yatak odasındaki koltukta unutmam gibi. Bir gün ben su almak için mutfığa giderken o da bir şaka hazırlamış. Döndüğümde, yatağa girdiğimde soğuk, ıslak bir şey hissettim. Baktığımda ıslak havluyu yatağın benim tarafıma koyduğumu fark ettim.

-Islak havluyu üzerine bıraktığınızda koltuk böyle görünür, havluyu çıkarmak için can atar ama kolları ve bacakları olmadığı için orada acı çekerek oturur....

Son zamanlarda çok uykusu var. Her sabah, nihayet kalkmadan önce birkaç dakika boyunca yatakta kıvrılıyor. Bu yüzden cep telefonuna onun için bir günaydın sesli mesajı kaydettim ve 15 dakika daha yatakta kaldıktan sonra çalar saat olarak çalması için ayarladım.

-Vida! -Bugün annelerimizle yiyeceğim öğle yemeğine davet etmek için sabırsızlandığım Nana'yla konuşurken odasından seslendiğini duyuyorum.

Düğün planlarım bozuldu ve haftalar iki aya dönüştü, olaylar kasırgası bizi sardı.

-Hayat!

-Geliyorum, Ba! -Beni duyabileceği kadar yüksek sesle uyarıyorum. -Nine, saat biri çeyrek geçte burada olacak.

Onu alnından öpüyorum, hayatımdaki böylesine özel bir anın parçası olacağını bilmekten mutluluk duyuyorum ve yatak odasına gidiyorum.

-Marco, geç kaldık! Ultrasonu unuttuk. Sanırım bebeğin cinsiyetini bugün öğreneceğiz.

-Tanrım, Ba, yine mi? Randevularını hep unutuyorsun ya da işlerin yüzünden iptal ediyorsun. Ama bugün şanslı günün, çünkü sabah randevum yok.

-Geçen hafta söylemiştim!

-Hayır, bana söylemedin.

Özür dileyen bir yüzle bana yaklaştı.

-İzin verir misiniz?

Tabii ki.

Barbara

- "Vida, bir doula ile doğum yapmayı düşünüyorum" diyorum aşkıma, randevuya gitmeden önce.

-Neden insanlaştırılmış bir doğum yapmaya karar verdiniz?

Prematüre doğmuşum. Doğuma ne babam ne de annem katılmış. Annem hamileliğinin sekizinci ayındayken ciddi bir trafik kazası geçirmiş ve ölümle yaşam arasında kalmış. Babam iş için Avrupa'daymış ve zamanında yetişememiş. O zamanı birbirlerinden uzakta geçirmenin ne kadar üzücü olduğunu bugün bile hatırlıyorlar. Küçükken ne zaman bir yerimi incitsem ailem beni hastaneye götürürdü çünkü prematüre olduğum için çok kırılgan olduğumu düşünürlerdi. Bir gün çenemi havuzun dibine çarptım ve küçük bir kesik oluştu. Babam kan miktarı konusunda o kadar çaresizdi ki hastaneye giderken bulabildiği her kırmızı ışıktaki geçti. Çığlıklarını, hemşirelere dikiş atılırken yanımda kalmaları için yalvarışını ve ne yazık ki buna izin vermediklerini bugün bile hatırlıyorum. Yıllarca başka bir çocuk sahibi olmayı denediler ama başarılı olamadılar. Ailemin doğum sürecini güzel bulduğunu bildiğim için, eğer bebek için de uygunsa, bir doulanın onlardan çalınan bir ana katılmalarına izin vereceğini düşündüm.

- "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama bebek doğduğunda herkes yanımda olursa kendimi dünyanın en tatmin olmuş kadını gibi hissedeceğim.

-Barbara Nucci, sen tanıdığım en güzel insansın. -Marco elimi tutuyor ve şefkatli bir öpücük için ağzına götürüyor.

-Dileğime karşı çıkmadığınız için teşekkür ederim.

Ayrılmak için eşyalarımızı topluyoruz ve birden öğle yemeğinde doula ile buluşacağımı söylemeyi (de) unuttuğumu hatırlıyorum. Aklım nerede bilmiyorum! Ofisteki çalışma günü enerjimin çok fazlasını aldı.

-Bir şey söylersem bana yine kızacak mısın?

-Şey...

-Evet mi hayır mı?

-Sana ancak konuştuktan sonra söyleyebilirim, ama kendimi tutmaya çalışacağım. Böyle daha mı iyi?

-Bugün öğle yemeği için bir doula ile buluşacağımı söylemeyi unuttum. Adı Angela Maria.

-Bugün annemle öğle yemeği yedim.... On gün sonra babama yapacağı bir sürprizden, görünüşe göre bir partiden bahsetmek istiyor. Lafi açılmışken, bu sefer söylemeyi unutan bendim. Bir gala yemeği olacak. Herkes beyaz giymek zorunda. Görünüşe göre annen de yardım edecek, bu yüzden sadece nasıl gittiğini görmek istiyorum....

Neden beyaz olduğunu merak ediyorum ama sanırım Ana'nın fikriydi.

-Annen yarınki öğle yemeğini değiştirebilir mi?

-İyi bir nedenimiz var. Onu arayacağım.

Jeli sürdükten ve göbeği taramaya başladıktan sonra doktor ikimize de bakıyor ve 4D makinesinde küçük bir noktada duruyor.

-Ebeveynler gerçekten cinsiyeti bilmek istiyor mu?

Marco ona bakıyor, gözleri parlıyor. Kalbim hızla çarpıyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz doluyor ve sonra birlikte konuşuyoruz:

-Evet!

-"Bir bebeğiniz olacak," diyor heyecanla.

-Bir çocuk mu? -Marco genişçe gülümser.

-Gabriel. -İsim düşünmeden ortaya çıkar.

-Gabriel Nucci Ladeia, Hoş geldiniz, Oğlum! -Marco
soyadını da ekleyerek coşkuyla onaylıyor.

-İsmi beğendin mi?

-Tabii ki anne, melek gibi bir yüzü var.

Doktor bu eşsiz ana tanıklık ederken kendi kendine güler.

Klinikten çıkar çıkmaz yaptığımız bir sonraki şey, Gabriel'in ilk hediyesini almak için bir bebek mağazasında durmak oldu. Marco

Bir kilometre ötedeki annesiyle cep telefonunda sohbet ederken, çeyiz için birkaç parça eşya seçiyorum.

Sabahı gezinerek geçirdik. Ofis dışında bir sabah geçirmeyeli aylar olmuştu. Sonunda, nedenini söylemeden ailelerimizi ve arkadaşlarımızı akşam yemeğine davet etmeye karar verdik.

Doula ile yemek inanılmazdı. Angela bana her şeyi açıklıyor, bana eşlik edeceğini söylüyor ve Marco'ya nasıl yardımcı olabileceği konusunda talimat veriyor, onu da destekliyor ve tüm süreç boyunca bize rehberlik ediyor. Bebeği nerede doğurabileceğim konusunda bana birkaç seçenek sunuyor: hastane, doğumevi, klinik ve hatta evde. Tabii ki son seçenek beni çok heyecanlandırıyor. Marco, Dr. Luciana'nın doğum sırasında bana eşlik edip edemeyeceğini soruyor ve o da hemen kabul ediyor.

Heyecanla, hamilelik sırasında rehberlik etmesi için kendisinden bir sonraki randevumuzu aldık. Çok eğlenceli, yargıç sürekli sorular soruyor! Kendinden emin görünüyor ama içten içe şüpheleri beni şaşırtıyor.

Doula ile görüşmeden çıkar çıkmaz ona ne düşündüğünü sordum.

-Konuşma tarzından her şey çok doğal ve güzel geliyor.... Ama aynı zamanda endişeleniyorum ve zamanı geldiğinde nasıl faydalı olacağım hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

-Öğreneceğiz, hayat! Yarın doktor randevusunda kararımızı tartışmak istiyorum. Doğuma doula ile birlikte katılabilirsem kendime daha çok güveneceğim.

Vedalaştıktan sonra muayene odasına gidiyorum ve bir noktada Paty bana ultrason sonucunu soruyor ama içten içe bana bir şey söylemek istediğini fark ediyorum.

-Gözlerinde farklı bir parıltı görüyorum. Acaba arkadaşın bunun ne olduğunu biliyor mu?

Omuzlarını silkiyor.

-Önemli bir şey değil.

-Garip görünüyorsun. Dök içini kadın. Her şeyi kendine saklamayı bırak. Buradayım. Arkadaşın mıyım, değil miyim? -Israr ediyorum.

-Dün küçük bir sanat eseri yaptım," diye açıklıyor küçük bir gülümsemeyle.

Kıkırdarak ve acı biber gibi kızararak bana sapıklığını anlatmaya başladı. Aferin Carlos'a! Ne cüretle bunu düşünür?

Tekrar karşılaştığınızda, birbirinizi daha iyi tanımadan, gelip arkadaşım la yatabilir misiniz?

-Bira üreticisinin yüzünü hayal edebiliyorum! -Anlattığı detaylara gülüyorum.

-Benim için böyledir, dostum! Beni fethetmek istiyorsan, çiçeklerle gelmelisin! Şimdi, eğer bana meydan okumak istiyorsan, ben cesurum! - Şakalar bir yana, gözlerinde sahip olduğunu iddia ettiği tüm o gücün içinde bir parça duygu olduğunu görebiliyorum.

-Onu arayacak mısın?

-Henüz bilmiyorum. Bakalım nasıl olacak.

-Arkadaşım, bence ona iyi bir ders verdin, şimdi mutlu olmaya çalışma zamanı!

-Çok romantiksin, Barbarita, bu bana göre değil, hayır!

O hep böyleydi. Hiç kimseye bağlanmak istemedi. Ona bir şeyler söyletmeye çalıştım, eminim birileri ona çok acı çektirmiştir ama kadın dik kafalı ve olanları itiraf etmek istemiyor. Onu yalnız bırakacağım... şimdilik.

Evde, Marco ve ben aldığımız tüm oyuncakları oturma odasına yayıyoruz ve daha sonra etrafı topluyoruz. Uçurtmaları balkon kapısına asıyor, rüzgarda sallıyor. Onu uçurtmaların iplerini bağlarken görmek çok güzel, yerde oturmuş, ipleri çözülmüş bir çocuk gibi görünüyor.

Her şey hazır olduğunda, bana bir zarf uzattı:

-Misafirlerimiz için yaptım.

Açtığımda cüretkârlığına güldüm. İçinde bebeğin ultrason görüntüsünün minyatürleri var, hepsi de kutsanmış noktada bir daire ve şu ifade ile: "Bir anakondanın oğlu, anakondita es".

-Yaptığın şeye inanamıyorum!

Hızlıca bir duş alıp, yatakta biten oyunlara hak kazandık. İlk gelenler benimkiler, ardından Marco'nunkiler, Paty'ninkiler, Pedro'nunkiler ve Bia'ninkiler - son ikisi her zamanki gibi somurtuyor. Annelerimiz şakamızı hemen anladılar ama hiçbir şey söylemediler. Diğer yandan babam.

-Marco, kızım hamile ve sen balkonda uçurtma uçurmaya mı çalışıyorsun? Benimle kuzeydoğuya gelmelisin ve sahilde sana nasıl uçurtma uçurulacağını öğreteceğim.

-Size havada uçurtmayla neler yapabileceğimi göstermek isterim!

Ben hediyelik eşyaları dağıtırken Marco önemli bir haberi olduğunu söyleyene kadar birbirlerine meydan okuyarak canlı bir sohbete daldılar.

Haberler şu: Üç kuşak aile babası yarışması yapmamız gerekecek.

Hepsi mutlu bir şekilde ayağa kalkıyor ve birbirlerini öpüp kucaklıyorlar. Annem çok mutlu. Her zaman bir çocuğu daha olursa erkek olmasını istediğini söylerdi. Bu vesileyle onlara douladan bahsediyorum.

-Ben doğduğumda bundan mahrum kaldıkları için onlara bunu görme ayrıcalığını vermek için bir profesyonelle insancıl bir doğum yapmaya karar verdim.

Gözleri yaşlarla dolar.

-Ama izin verirsiniz ben de katılmak istiyorum," diye soruyor Melissa, o da heyecanlı.

-Onur duyarım. -Kabul ediyorum ve ona sarılıyorum.

-Üzgünüm ama bebeğimi temizken kucağıma almayı tercih ederim. Bebeğimi doğurma düşüncesi beni hasta ediyor. Benim için bu bir kez olacak ve bir daha asla olmayacak" diyor Jordan.

-Tebrikler, dostum! -Pedro Marco'yu neşeyle selamlar. -

Düğün ne zaman?

-Yakında, Pedro!

Bütün gece sessiz kalan Bia beni selamlıyor.

-Her şey yolunda mı canım?

-Sakin oluyorum," diye yanıtlıyor, biraz düş kırıklığıyla. -Biraz üzgün bir şekilde cevap veriyor.

-Hala elde edilmesi zoru mu oynuyorsun?

Pedro'yu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. 22 yaşında olmasına rağmen, Pedro onu hala bir genç kız olarak görüyor ve bu da onun kendini kötü hissetmesine neden oluyor.

Herkes için bir mazeret uyduruyorum ve onu konuşmak için odaya götürüyorum. Ayrıldığımızda Pedro'nun yüzündeki ifadeden her şeyin ne olduğunu anladığını söyleyebilirim.

Odaya gittiğimizde gözleri yaşlarla doluydu. Ona sarıldım, bekliyorum.

-Bizim için böylesine özel bir günde burada ağladığım için özür dilerim. ti.

-Böyle söyleme, Bia! Şimdi bana ne olduğunu anlat.

-Bu sefer çok ileri gittiğimi düşünüyorum ve ayrılmaya kararlıyım," diye itiraf ediyor kız ağlayarak. -Geçen hafta evlenme teklif etmeye karar verdim. Bunca yıldan sonra, hissettiğim aşkın karşılığını onun gözlerinde gördüm ve birlikte yaşamaya başladığımızdan beri ilk kez seviştik. Çok güzeldi. Ama birlikte uyandığımızda ve onu öpmeye gittiğimde bana bir yabancıymışım gibi davrandı. O andan itibaren benimle bir daha hiç konuşmadı.

Gözyaşları ve hıçkırıklar beliriyor.

Saçlarını okşuyorum.

-Sorun değil.

-Evet, oluyor. Dün daha önce birçok kez yaptığım ve Pedro'yu her zaman çok kızdıran bir şey yaptım. Metreslerinden biri aradı ve ona *babamın* bir arkadaşıyla dışarı çıktığını söyledim. Çılgına döndü ve bana hayatından uzak durmamı söyledi.

Ben de ona sıkıca sarıldım.

-Bia, eğer onun artık uğruna savaşmaya değmeyeceğini düşünüyorsan, o zaman kendini daha çok sevmeye başla ve kendi başına mutlu olmaya çalış. Onun memnuniyeti sizin önceliğiniz olamaz.

Kendine gelene ve makyajını tazeleyene kadar bir süre daha odada kalıyoruz. Paty ortaya çıkıp maskaralıklarını yapıp tüm dikkatleri üzerine çektiğinde gong bizi kurtarıyor. Karşılaşmanın sonunda Paty, eğer isterse Bia'nın kendi dairesinde biraz zaman geçirebileceğini söylüyor. İkili karşılıklı telefon görüşmeleri yaparlar ve bundan ne çıkacağını merak ediyorum.

Bölüm 65

Çerçeve

Hazırlıkların son aşamasında, annelerimize töreni sade tutmaları için yalvarmamıza rağmen, düğün tam anlamıyla bir etkinliğe dönüştü. En azından kendilerini dizginlemeyi ve sadece listedekileri davet etmeyi başardılar; Paty de hiçbir iş arkadaşımızı dışarıda bırakmamamıza yardım etti.

İki gün önce müstakbel eşime şehir dışındaki bir davayı çözmek için acele seyahat etmem gerektiğini söyledim. Bahanemden pek hoşlanmadı ama buna izin verdi. Onun yanında kalsaydım, kilometrelerce uzunluktaki yapılacaklar listemdeki her şeyle ilgilenemezdim. Bir bavulla yola çıktığımdan beri her adımı filme alıyorum, çünkü bu sürprizlerden birinin parçası olacak. Pedro, konukları karşılamak için dev bir spot ışığında bir yıldız yapmama yardım etti, bu da küçük yıldızım Victoria'nın kutsanmasını simgeliyordu. Onun kokusunu, bakışlarını, tombul küçük ellerini ve hatta her zaman değiştirmeye özen gösterdiğim bezlerini nasıl da özleyorum. Gökyüzüne bakmaktan ve her zaman diğerlerinden daha parlak olan küçük yıldızım ile konuşmaktan asla yorulmuyorum.

Tüm hazırlıkları kontrol ediyorum. Bugün çok özel bir gün olacak. Tören görevlisi çok yetkin ve yaptığı işi biliyoruz çünkü annemin yakın bir arkadaşının üvey oğlu. Barbara'ya sürekli mesaj gönderip onu ve bebeği soruyorum. Barbara'ya sürekli onu ve bebeği soran mesajlar gönderiyorum. Cevaplara bakılırsa, sanırım ani yokluğuma içerliyor.

Pedro ve Bia'yı vaftiz ebeveynlerim olmaları için davet ettiğimde çok kararlıydı.

-Sivrisinek, davete bayıldım ama mihrabı onunla paylaşmamayı tercih ederim. -Sesinin acıdığını söyleyebilirim.

-Ne oldu Pedro? Bir süredir garip davranıyorsun.

-Gidiyor... -Diyor ki, yenilmiş.

-Beğendin mi?

-Bu yeterli değil. Ona bakma sorumluluğum çok daha büyük.

-Dostum, eğer kalbini kandırmak ve bunca yıldır inşa ettiğin bu cam kubbede yaşamak istiyorsan, bu utanç verici. Bundan daha güçlü olduğunu sanıyordum.

-Marquito, kafamda çoktan oturmuş bir şeyi dşndrtme bana.

-Sana korkak demeyeceğim çünkü sağdıım olmaktan vazgemeni istemiyorum ama şu anda düşündüğüm şey bu.

Sizden vaftiz babası olmanızı istediğim gün, vaftiz annesi olmayı çoktan kabul etmiş olan Paty ile de konuştum. Onları güzel kızımın vaftiz ebeveynleri olarak bırakmaya karar verdim ve kendim için çok sevdiğim bir kuzenimi ve eşini davet ettim.

Balkondan çadırların kurulmasını, masa ve sandalyelerin yerleştirilmesini izliyorum. O kadar mutluyum ki, hamuru elime almak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Her şeyi, her saniyeyi filme alıyorum. Yorucu bir günün ardından, kumların üzerinde oturup her şeyin ne kadar güzel olduğuna hayranlıkla bakarken, sanki onunla tanıştığim günden beri kafamda bir film dönüyormuş gibi hissediyorum, sanki her şey ikimize, sadece ben ve ona bağlıymış gibi. O zamanlar aşık olmayı planlamamıştım. Yaşamak için tek sebebim sevgili kızımdı, ama o gelmeye devam etti, izin istedi ve kalbimin etrafına rdğm duvarın her tuğlasını yıktı. Bugün, sadece bir duvar yerine, onun asla terk etmesine izin vermeyeceğim bir kale inşa ettim, çünkü o oraya ait.

Onun yanında geçirdiğim çeşitli anlarda, sanki başka hayatlarda birlikte yaşamışız gibi şaşırtıcı bir *deja-vu* hissine kapılıyorum. Kurtarıcı bir melek gibi, beni hayal kırıklığına uğratmadan boşlukları doldurmayı başarıyor.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, başımda bir elin saçlarımı okşadığını hissediyorum. Yanımda annem gururla bana bakıyor.

-Mutlu musun?

-Çok mutluyum. -Yanımdaki kumu okşayarak onu oturmaya davet ediyorum.

-Oğlum, ben de çok mutluyum. O tünelden hiç çıkamayacağını hayal ederek, sonunda bir ışık görmek istemeyerek acı ektiğime yemin edebilirim. Barbara harika bir kız. Eminim seni çok mutlu edecektir.

-Anne, o çok özel, o benim hayatımın kadını!

-Onu dünyanın en mutlu kadını yap. Babanın bana her zaman davrandığı gibi ona saygı ve sevgiyle davran.

-Teşekkür ederim, anne! Söz veriyorum deneyeceğim, ama seni uyarıyorum, babamın seni memnun etmek için ara sıra uzattığı o küçük bıyığı takmayı reddediyorum! -Şaka yapıyorum. -Eğer Barbi bir gün bana sorarsa.... Kararnameyle bile yapmam!

Gülümsüyor ve kucaklaşıyoruz, sadece denizin dalgalarını dinliyoruz.

Barbara

Marco'ya iki gün kala hamileliğin tüm yan etkilerini hissediyorum... mide bulantısı, aşermeler, öfke nöbetleri ve diğer her şey. Ayrıca, 60. yaş günü için herkesin beyaz giyeceği düşüncesi en kötüsü! Bugün annem ve Paty ile birlikte elbiseyi almaya gideceğiz, bu arada elbise çok abartılı. Elbiseyi giydiğimde beni tebrik ettiler. Aslında, sanırım sırf bu kadar çok falan filan dinlemek zorunda kalmamak için beni ikna etmelerine izin verdim.

Bunun da ötesinde, dün ikisi birlikte beni bir spaya götürdüler ve Marco yokken kafamı dağıtmam gerektiğini söylediler. Kimi kandırdığımı bilmiyorum. Ondan uzakta geçirdiğim bu sonsuz saatler beni depresyona sokuyor. Onu özlerken hiç bu kadar yalnız ağladığımı hatırlamıyorum. Hamile kadınların daha hassas olduğunu söyleyen bir makale okumuştum ve ben bunun kanıtıyım.

Dün gece arayıp Riviera'ya zamanında varamayacağımı ve ailemin de benimle geleceğini söyledi. Yolculuk sırasında çok fazla acı çekmemi istemediği için bir helikopter kiralamış ve ben de ona pervanelerini oraya sokmasını söylemek üzereydim.

Sabah annem kuaföre gideceğimizi söyleyerek beni almaya geldiğinde kötü ruh halim sınırına ulaştı.

-Ne demek gitmiyorum? Evet, hanımefendi! Müstakbel kocanız çalışıyor. Müstakbel eşinin güzel görünmesini hak ediyor.

Saçımı topuz yapıyorum, makyajımı evde yapıyorum ama kuaföre gitmiyorum. Rahatsızım.

-Saçından tutup götürse bile gideceksin.

Başka yolu yok. İtaat ediyorum.

Babam eğlenerek uzaktan izliyor.

Barbi, prensesim, kayınvalidenin o tacı takmanı istediğini söylemeyi unuttum.

Annem gibi utanmaz! Taç dediği bu şeyle titremediğinden şüpheliyim. Tamam, çok şirin olduğunu kabul ediyorum ama bir gelin için, sadece bir misafir için değil!

Kayınvalidemi seviyorum ama onu arayıp saçlarımı çoktan taradığımı ve bu nedenle giyemeyeceğimi söyleyeceğim.

Kuaför araya giriyor ve beni ikna etmeye çalışıyor: -Bakalım nasıl görünüyor? -Hmmm... Bu çok hafif saça çok yumuşak bir fırça, uçları düzleştiriciye monte edilmiş, bir gösteri olacak! -diyor sinsice, yan yan somurtarak.

En azından son iki gün prenses günleriydi.

Beyaz straplez elbiseyi giyiyorum ve aynaya baktığımda kalbim hızla çarpıyor. İçimde bir güç hissediyorum, sanki büyük bir adım atıyormuşum gibi. Odanın dışında bir konuşma duyuyorum. Aslında, gerçek bir tartışma.

-Neler oluyor?

-Bak annen ne yapmış! diye suçluyor babam, şarap lekeli beyaz giysilerini göstererek.

Ona baktığımda, sade beyaz elbisesinin de mahvolmuş olduğunu fark ediyorum.

-Anne, o helikoptere tek başıma binmemin imkanı yok.

-Yemek ceketimi getirdim. Babam

her zaman temkinlidir.

-Ben de bir elbise getirdim ama bu parti için herkes beyaz giymek zorunda, gidebileceğimizi sanmıyorum. Gidebileceğimizi sanmıyorum, çok uygunsuz görüneceksin!

-Hayır, öyle olmayacak. Gideceksin, bu sefer seni kızdırmak zorunda kalsam bile. İkna olurlar, rekor sürede hazırlanırlar.

Binanın çatısında hayatımda gördüğüm en güzel helikoptere rastlıyorum ama elinde kamera olan bir adamın her şeyi çekmesi, bir diğerrinin de kamerayla bana doğru flaş patlatması bana garip geliyor.

-"Kızım, bu Marco'dan sana bir hediye. Ama sadece yanımızda otururken açabilirsin," diye açıklıyor babam, bana uzatırken.

siyah kadife bir kutu.

Kadife kutunun üzerindeki siyah kurdeleyi açarken gözlerim doluyor. İçinde bir tablet ve bir not var: Bugün beni dünyanın en mutlu erkeği yapacaksın! Seni seviyorum, Ba!

Bir başka *yapım* akışı başlar ve ekranda başlık belirir: Tüm aşk denizlerindeki en güzel denizkızıyla sürpriz düğün.

U2'nun "All I Want Is You" şarkısı eşliğinde, talibimin gülümsediğini görüyorum.

-Merhaba, denizkızım! Kameradan çekindiğimi biliyorsunuz, bu yüzden birlikteliğimizin en önemli anının nasıl planlandığını göstermek için bu videoyu kendim çekmeye karar verdim.

Buna inanamıyorum! Annemler Nana ve Paty ile birlikte bir restoranda öğle yemeği yerken görülüyor.

-Canım bu birkaç hafta önce de olabilirdi ama böylesi daha iyi oldu.... Kızlar, Barbi'ye güle güle deyin! -Kamera birinden diğerine geçer, onlar da elleriyle kalp yaparlar. -Biz buradayız, davetli listesini hazırlıyoruz ve her şeyi planlıyoruz. Ailelerimizin bile özel bir rolü olacak.

Bana bir öpücük gönderdi.

Bir sonraki görüntüde adliyedeki masasında bir şeyler yazmaktadır.

-Merhaba, az önce davetiye zarflarının üzerine birkaç gün içinde bizi onurlandıracak konukların isimlerini yazdım.

Annemle babamın arasında otururken, ikisinin de kollarımı sıktığını, beni rahatlattıklarını ve bu özel anda yanımda olduklarını gösterdiklerini hissediyorum.

-Barbara, geziyi haklı çıkarmak için öne sürdüğüm bahaneye inanmadığını biliyorum ama bunun iyi bir amaç için olduğunu söylediğimde ciddiydim. Aşkımızı ebedileştirmek için sonsuza dek saklamak istediğim çok önemli bir adım.

Bir sonraki fotoğrafta güzel bir tatil evine varıyor ve kollarını açarak denizi selamlıyor.

-Denizkızım, senin basit aşkın karşıma çıkış şekliyle benim en değerli varlığım haline geldi. Seni kollarımda tutmak için sabırsızlanıyorum....

-Seni seviyorum, kıymetlim!

Tabletin ekranını öpüyorum.

Sonra oyuncak bir helikopter belirir. Marco, elinde uzaktan kumanda ile sahilde oynamaktadır.

-Bu Biel, şu anda içinde bulunduğun kadını simgeliyor. Yakında burada benimle olacaksın, her zaman hayalini kurduğum kadınla!

Birdenbire birlikte çekilmiş fotoğraflarımız ve yıldızlarla dolu bir fotoğrafımız ortaya çıkmaya başladı.

-Küçük yıldızımız bizi de kutsayacak. Seni özledim, kıymetlim. Yakında gel!

Ekranlarda ekranlar, sandalyeler ve çadırlar belirmeye başlar ve çalışan insan kalabalığının ortasında, gömleksiz, ter içinde, güneşin altında, devasa bir ahşap sütunu kaldırmaya yardım etmektedir. Sonra kameraya dönüyor, alnındaki teri siliyor.

-Sahne hayatımızın en büyük aşk gösterisi için hazır.

Duygular o kadar büyüktür ki kahkaha ve gözyaşı bir olur.

Gün batımında kumların üzerinde otururken kamerayı yüzüne odaklıyor ve kalbine iniyor.

-Seni sevmemek ve dünyanın en mutlu kadını yapmamak benim için imkansız. Gel deniz kızım, seni bekliyorum, seni mutlu etmek için deliriyorum. -Video, onun muhteşem, gülümseyen ve şöyle diyen görüntüsüyle sona eriyor: "Seni sevmek için doğdum!"

-Neden bana söylemediler? -Annemlere heyecanla sordum.

-Ve dünyanın en sevgili kızı için yapılan bu güzel sürprizi bozayım mı? Asla! -Annem ağlıyor.

-Şarap bir yalandı, değil mi?

Babam bir kahkaha patlatıyor, ne zaman çok sinirlense böyle olur.

-Bu annenin aklına harika bir fikir geldi. Neredeyse şarabı yüzüme fırlatacaktı, o kadar heyecanlanmıştı ki.

-Anne, sen tam bir karaktersin!

-Kızımın düğününde bu elbiseyi giymemi mi istiyorsunuz? Hayır, efendim! Kuaför Paulinho'nun dediğı gibi, her tarafım turkuaz olmalı. Makyajını da tazeleyeceğiz. Makyözü gözyaşı denizine dönüşeceğin konusunda uyarmam iyi oldu.

Meşaleler, spot ışıkları ve plaj alanında kurulmuş güzel bir alanda toplanmış çok sayıda insan var. Kalbim hızla çarpıyor

Helikopter arenadan uzakta özel bir alana iner. Alçalırken, uzun bir kırmızı halı çadıra giden yolu gösteriyor.

-İyi akşamlar, Barbara. Ben Claudio Tirone, tören görevlisiyim.

Törenin nasıl gelişeceğini tam olarak anlayamadan, her şeyi onun yönetmesine izin veriyorum. Gözlerimin önünde şık bir takım elbise giymiş Pedro ve güzel pembe elbisesiyle göz kamaştıran Paty beliriyor. Marco'nun kuzenleri de hemen arkalarında. Annem aceleyle Marco'nun babasının yanında duruyor, hepsi çiçekli Hawaii tarzı kıyafetler giymiş konukların önünde duran bandonun sesiyle içeri girmeye hazırlanıyor.

Train'in 'Hey, Soul Sister' şarkısının akorları başlar başlamaz, Paty bana bakıyor ve küçük bir göz kırpmayla şöyle diyor:

-Dostum, o şarkıyı ben seçtim, değil mi?

O içeri girerken gülümsüyorum. Herkesin müzik eşliğinde dans ederek içeri girmesi beni şaşırtıyor! Annem ve Paty gerçek bir şov sergiliyorlar ve hayatımda oldukları için Tanrı'ya şükrediyorum. Konuklar alkışlıyor. Herkes ön tarafa geçtiğinde nişanlımı arıyorum ama bulamıyorum.

-Barbara, nişanlının protokolü bozmaya karar verdi. Damadı mihrapta bekleyecek olan sizsiniz, yani gelin," diye anons eder tören görevlisi.

Karnımda kelebekler uçuşmaya başlıyor ve hamile olduğumdan beri ilk kez çocuğumun içimde hareket ettiğini hissediyorum. Tüm davetlilerin önünde ve babamın kolunda, nikâh memurundan bir notla birlikte bir buket orkide alıyorum.

Bu gece aşkı hissedebiliyor musun?

Benim şarkım dediğim, Elton John'dan "Can You Feel the Love Tonight" çalmaya başlıyor. O anda vücudumda diken diken olmayan tek bir tüy bile kalmıyor. Tüm çalışanlarım, üniversiteden arkadaşlarım, kuzeydoğudan akrabalarım ve Marco'nun ailesi orada.

Yerlerimizi alır almaz çadırın yanına dev bir ekran iniyor ve gökyüzüne bakan kocaman bir yıldızın içinde bir spot ışığı yanıyor. Onun baş nedimem olduğuna eminim, cennetten birlikteliğimizi kutsuyor. Küçük Victoria'mızın görüntüleri büyük ekranda görüldüğünde, orada bulunan herkes heyecanlanıyor. Tam da hiçbir şeyin bu anı geçemeyeceğini düşündüğüm anda, liderlerini takip eden birkaç motosikletin kükreyerek yaklaştığını duyuyorum. İşte orada, Pink Floyd'un "Wish You Were Here" şarkısının akustik sesi eşliğinde geliyor.

Tüm motorcular hızla geçip giderken uzun kırmızı halının önünde muzaffer bir edayla duruyor, motosikletlerin kükremesi, yanıp sönen farlar ve korna sesleriyle birlikteliğimizi kutsuyor. Kocaman bir sırtışla kaskının vizörünü kaldırıyor ve bana bakıyor. Dudaklarında şekillenen kelimeleri okuyabiliyorum.

-Seni seviyorum.

Çerçeve

Töreni yöneten kişi her bir aşama hakkında bilgi vererek mesajlarını aktarırken her an orada olmak beni geriyor ve endişelendiriyordu. Bütün günü herkesle her şeyin üzerinden geçerek geçirdim. Birlikte planladığımız şeylerin her ayrıntısını biliyorum. Cep telefonum bip sesi çıkarıyor.

Her şey hazır!

Águilas del Asfalto motosiklet kulübünden, beni mutluluğa götürecek kafilenin bir parçası olma fikrini benimsemiş arkadaşlarımı selamlıyorum. Gazı her çevirişimde, beni hayatımın kadınından ayıran metrelerin küçüldüğünü hissediyorum. Mutluluktan gülümsememe engel olamıyorum. En güzel manzaranın önüne varıyorum. Etrafımdaki hiçbir şeyle göz göze gelmiyorum. Gördüğüm tek şey o. Güzel, görkemli, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni mi bekliyor? İşte orada, mihrapta. Onu sevmek için doğduğuma hiç şüphem yok.

"Seni seviyorum" demekten hiç bıkmadan bisikletten iniyorum. Girişte annem ağlıyor.

-Oğlum, çok güzel görünüyorsun!

-Sen de anne!

-Gergin misin?

-Daha önce hiç olmadığı gibi.

Denizkızımın ağlamaklı gözlerini izleyerek yavaş adımlarla ilerliyorum. Yaklaşırken annemi bırakıp alnından öpüyorum ve yanıma gelmesini bile beklemiyorum.

Barbara'yı kollarıma aldım ve onu öptüm.

-Waaaaaauuu! -diye homurdanarak kendini toparlamaya çalışırken, sulh hâkiminin homurdanmasını duyuyoruz.

Ona doğru ilk adımımı attığımdan beri, yeminler ve sözlerle dolu bir bağlantı içinde göz temasını hiç kesmedik. Ruhlarımız tek bir hedefle iç içe geçtiği için kelimelere gerek yok: mutlu olmak.

-Aşıklar yüzük takarken birbirlerine bir şey söylemek isterler mi?

Başımı sallayıp mikrofonu alıyorum ve o anda ellerimin ne kadar titrediğini fark ediyorum.

-Barbara Nucci Ladeia, sana söyleyecek binlerce şey düşündüm ama hiçbir kelime sana duyduğum sevgiyi ifade edemez. Bu düğün senin hayallerine layık mıydı bilmiyorum ama benim sevgimin ve adanmışlığımın tüm gücüyle planlandı ve yürütüldü. Seni bulduğum için dünyanın en tatmin olmuş erkeği olduğuma eminim. Seni dünyanın en mutlu kadını yapacağıma söz veriyorum. Seni dün sevdim, bugün seviyorum ve hayatımın sonuna kadar da seveceğim. Sen bizim küçük Gabriel'imizi taşıyorsun ve biz hatalarla, başarılarla ve bolca sevgiyle dolu, gelmiş geçmiş en mutlu aile olacağız.

Sonra aşkımızı simgeleyen yüzüğü parmağına takıyorum.

-Marco Ladeia, ben, Barbara Nucci Ladeia, büyük bir onurla.... - Kelimelerin arasında ıslık çalıyor. -Seni o mahkeme salonunda ilk gördüğümünden beri dünyanın en mutlu kadını olduğumu itiraf ediyorum. Senin yanıdayken, sana ait olduğumu biliyorum. Dün senindim, bugün senim ve hayatımın sonuna kadar da senin olacağım. Senin için olabileceğim en iyi eş, sevgili, çocuklarının annesi ve arkadaş olacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum.

Sonunda gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

-Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Öpebilirsiniz.

"Can" sesini sadece duydum çünkü çoktan kollarımdaydı, ellerini çırpıyor, Hollywood'a yakışır öpücüğümüzü veriyordu.

Tören alanının yanındaki çadırlarda bir luau düzenledik. Sevgili kayınvalidem her konuğa bir çift terlik vermeyi düşündü, böylece bizimle birlikte anın tadını çıkarırken kendilerini özgür hissedebileceklerdi. Partinin ilk yarım saatinden sonra oradan çıkmak ve eşimi kollarıma almak için sabırsızlanıyordum. Seremoni ustası tarafından kurtarılmıştık.

Oburluk günahına layık, tatlılarla süslenmiş ve kendimi temin ettiğim gibi sarı güller ve orkidelerle bezenmiş masamıza götürüyorlar.

Şakalaşmanın ortasında, sahnedeki çılgın Paty tarafından bölünüyoruz.

-Dikkat, konuklar, aşk çiftimizin şerefine kadeh kaldıralım,
Barbara ve Marco! -Herkes bize bakarak kadeh kaldırıyor. - Şimdi, damadın sevgili gelinimiz için bir sürprizi daha var. Lütfen, çift, buraya gelin. -Sahnenin önüne bir sandalye konuldu. Utanarak kalkmayı reddediyorum. -Hadi Marco, sahnenin arkasında damadı bekliyorlar.

Tek olmadığımı sevindim. Ailemizi, kuzenimi ve Pedro'yu bana bir sürpriz yapmaya ikna etmeyi başardı.

Yüzümün kaynadığını hissederek ayağa kalkıyorum. Sahneye doğru dans ediyorum ve sirenim beni heyecanla sürüklüyor.

-Bu çılgınlığa girmemin tek nedeni Paty'nin bunun küçük kızımın hayali olduğuna yemin etmesi. O yüzden oraya çık ve onun ayaklarını yerden kes. Pratik yaptığımız o küçük adımları takip edecek kadar büyük değilim," diyor Adilson, havaya girerek.

Babamın yüzü gülüyor. Sanırım viski shotları onu biraz neşelendirdi. Peter ve kuzenimin gösteriyi umursamadıklarını söylememe gerek yok sanırım.

-Hazır mısınız çocuklar? -diye sorar Paty, DJ'e müziği başlatmasını işaret ederek.

Derin bir nefes alıyorum. Ve gösteri başlasın.

Barbara

Sahnenin önünde otururken Aerosmith'ten Steven Tyler'ın "Cryin'" şarkısının çalmaya başladığını duyuyorum. Dans etmeye başlıyorlar ve kadınlar çılgına dönüyor. Marco'nun yüzüne ve ağzına bakıyorum. Ön tarafa geliyor ve striptiz taklidi yaparken müziğin sesi yükseliyor. Tüm dünya

Çıldırıyor. Marco ceketini çıkarır çıkarmaz babam içeri giriyor, onun yanında dans ediyor ve maço bir erkek gibi poz veriyor.

-NE KADAR SEKSI! -Annem bağılıyor.

Hâlâ dans etmekte olan Marco babama evlilik yüzüğünü gösteriyor ve el sıkışıyorlar. Utanmadan ceketini çıkarıp bana fırlatıyor. Heyecanla sandalyenin üzerinde dans ederken o da yavaşça kravatını çıkarıyor.

-Özel bir gösteri istiyorum! -Ben de bağılıyorum, ikimizi odada yalnız hayal ediyorum.

Marco sahneden atlıyor ve bana yaklaşıyor, elini karnımdan aşağı kaydırıyor, sonra onunla dans etmem için beni kollarına çekiyor. Uyarılmışlığının cinsel organıma değdiğini hissediyorum. Sırtını kaşıyorum ve kulağıma usulca konuşuyor:

-Pastayı kesip buradan gitmeye ne dersin? Şimdi senin içinde olmalıyım, karıcığım.

Heyecanlanıyorum, dakikaları sayıyorum.

Gösteri sona eriyor ve DJ tüm bu heyecandan yararlanarak gerçek partiyi başlatıyor. Paty, Bia'nın biraz yalnız olduğunu fark ediyor, bu yüzden ondan dans etmesini istiyor ve ben de onlara katılıyorum.

-Hadi şu ikisini biraz neşelendirelim," diye fısıldıyorum Paty'nin kulağına. İki kez söylememe gerek yok.

Çocukları kışkırtmaya başladık. Pedro, Bia'nın ofisten arkadaşlarımızla dans ettiğini görünce kendinden geçiyor ve kararlı bir şekilde ona doğru yürüyor ve ne için geldiğini göstererek onunla yüzleşiyor. Memnun bir şekilde kocamın elini çekiyorum.

-Güzelim, hadi pastayı keselim.

Kadeh kaldırmalar, pastanın önünde fotoğraf çektirmeler falan filan gibi tüm protokoller aceleyle yola çıkmadan önce yerine getiriliyor. Sahilde bizi bekleyen helikoptere kadar sadece ailelerimiz bize eşlik ediyor, böylece vedalaşabiliyoruz.

Helikoptere binerken kulağına fısıldıyorum: -Vay canına, bu üst o kadar dar ki göğüslerimi eziyor..." -Helikoptere binerken kulağına fısıldıyorum. -Sutyen giymediğime sevindim.

-Bunca zamandır takmıyor muydun kadın?

-Külot da yok... Partiden ayrılmadan dakikalar önce çıkardım.

-Eteğini kaldır! -Sessizce söylüyorum ve sırtım pilota dönük olduğu için şükrediyorum.

-Elini elbisenin altına sokman gerekmiyor mu? -Nefes nefese öneriyorum. Marco bana bakarak elini sıırıslıkılam olmuş seksime götürüyor ve kıvrımlarımın arasında ileri geri oynayarak beni inlemelerimi bastırmaya zorluyor.

-Bütün bunlar benim için mi? -Parmasını içime doğru itiyor. Bütün elini emecekmişim gibi hissediyorum. Benimle oynamaya daha yeni başlamıştı ama ilk durağa ulaşmıştık bile. Parmakları hala içimdeyken, "Her şeyin başladığı yere ulaştık, siren.

Çerçeve

Her şeyi düşündüm, hatta dizginlenemeyen arzunun bizi ele geçirdiği aynı süitte rezervasyon yapmayı bile. Dillerimiz birbirini tanıyor ve birbirini arıyor. Kıyafetler sanki sihirle yok oluyor. Titreme ve beklenti arasında, birbirimizin vücudunun her parçasını işkence edici, akıllara durgunluk veren bir hızla keşfediyoruz. Yarışan kalplerimiz senkronize bir şekilde atıyor. Sonunda onun içine girdiğimde, bir ısı ve orgazm patlamasıyla patlıyoruz.

Bütün gece birlikte kalıyor, küvette, duvarda, yerde, sandalyede ya da yatakta her dakikanın tadını çıkarıyoruz. Bedenlerimiz birbirinden ayrılamıyor.

Otelin resepsiyon görevlisi arayıp birazdan havaalanına gitmemiz gerektiğini söylüyor. Bayan Ladeia'yı uyurken bırakıp duş almaya gidiyorum, sonra sirenimi uyandırmak için geri dönüyorum, biletlerimizi ve pasaportlarımızı kahvaltı tepsisine koyuyorum.

-Günaydın, benim güzel Bayan Ladeia'm.

Geriniyor, sonra parlak gözlerini bana doğru açıyor.

-Tepsinin altındaki o dik şey tatlı mı?

-Bu tatlı daha sonraya kalacak, çünkü şimdi uçağa binmeden önce yemek yememiz gerekiyor. -Ona tepsiyi uzatıyorum ve o da pasaportlara ve uçak biletlerine bakıyor.

-Yunanistan! -Pasajları görünce neşeleniyor.

Orada yaşayan iyi bir avukat arkadaşım olan Josi tarafından tavsiye edilen eksiksiz bir güzergah hazırladım.

İlk günümüzü Atina'da turistik yerleri görerek geçirdik. Akropolis ve Parthenon Barbara'nın gözlerini kamaştırdı. Her şeye bakıyor ve hepsini coşkuyla fotoğraflıyor. Onu aşık bir genç kız gibi izliyorum, hamileyken bile bütün bir gün gezmeye cesurca katlanabilmesine hayret ediyorum.

Atina'da harika bir gece geçiriyoruz. Kaldığımız otelin yakınındaki güzel bir restoranda akşam yemeği yiyoruz ve yorgun bir şekilde geri dönüyoruz.

-Harika bir gün için teşekkür ederim. Her şeyi seviyorum, kocacığım.

Yatağa yaklaşıyor, şeffaf dantel bir kaşkorse giymiş, şehvetli bir şekilde yürüyor. O zaman Paty'ye iç çamaşırı seçimi için teşekkür etmeyi unutmamalıyım.

Balayımızın ilk gecesinde sadece şipşak bir sevişme yaşıyoruz, ama o günkü maratondan sonra vücudu böyle tepki veriyor. Uykuya dalmam bir asır sürüyor çünkü dünyanın en güzel kadınıyla evli olduğum fikri gözümü kamaştırıyor.

Santorini'de, Nea Kameni ve Palea Kameni adaları etrafında yarım günlük bir gezintide, onu yüzdükten sonra bronzlaşmış bir şekilde sudan çıkarken görüyorum. Bir kez daha, diğer tatilcilerden uzakta olduğumuz için tanrılara şükrediyorum, çünkü yüzme kostümüm tam olarak arzusun boyutunu gösteriyor.

Kavurucu güneşin ısıttığı sıcak bedenim, beni kucaklarken vücudundaki suyun serinliği karşısında şaşırıyor.

-Su çok güzel. Denizde bana katılmak ister misiniz, Bay Koca?

-"Sanırım ziyaret edebileceğim daha iyi bir yer var," diye ima ediyorum, sol tarafta turistlerden arınmış bir kaya yığınının bakarak.

Hiç düşünmeden onu kollarıma aldım ve gizlice seviştik, aceleyle y Tam . gerginlik,gibi iki Her an yakalanma tehlikesinin heyecanı ile hareket eden gençler. Gerçek bir cennet olan Yunanistan'daki balayı günlerimiz inanılmazdı. Her şeyi küçük oğlumuzu göstermek için küçük bir video hazırladık. Deniz kızımın onunla yaptığı konuşmalar bile Çekiyorum.

Mikonos'ta muhteşem adaları ziyaret ettik ve tüm aile için hediyeler aldık. Akşamları cinsel kışkırtmalar için havaya girdik:

-Bu birkaç günden sonra Zeus gibi şimşekler bile fırlatabilirsin bence. - Bana bakıyor, vücuduma hayranlıkla bakıyor. -Daha önce de söyledim, güzelliğin Adonis'i kışkandırır ama korkusuzluğun Ares'i çılgına çevirir. Senin için dünyada her şeye göğüs geririm, Akhilleus'tan Herkül'ün sınavlarına kadar, sırf altın saçlarını bulmak için.... -Ben gülüyorum, o da kahkahayı basıyor.

Dudaklarını emerken, ellerimi vücudunda gezdiriyorum, göbeğinde ve yavaşça göbeğinin etrafında. Elleri doğrudan konuya giriyor, istediği yere gelene kadar tırnaklarıyla tenimi çiziyor.

-Altın postu buldun mu? -Glansımı okşarken soruyorum.

Dudaklarını yalıyor, daha fazlası için istekli ve yavaşça aşağı iniyor. Görkemli dilini hafifçe ucunda gezdiriyor, dibine kadar iniyor, sonra testislerimi içine alıyor, dudaklarının arasında sıkıyor ve birkaç saniye tutuyor. Karıncalanma kaçınılmaz. Bir zevk homurtusu çıkarıyorum.

Telaşlanmadan, beni doruğa çıkarırken izliyor. Dilinin içeri kayışını izliyorum ve tırnaklarının uyluklarımı çizdiğini, bana işkence ettiğini hissediyorum. Yumuşak dudakları penisimin ucunu okşuyor. Bu beni tedirgin ediyor. Emme hızını artırıyor, beni daha derin ve daha derin yutuyor, susamış görünüyor. Daha fazla zevk alamıyorum, yapışkan benim uzunluğumun her yerinde, dudaklarından damlıyor ve her son damlasını yalıyor.

Titreyen bacaklarım ve odaklanamayan gözlerimle onu kollarıma aldım.

-Öp beni, denizkızı. -Zevkimi onun ağzında tadıyorum ve vücudunun her yerini keşfetmek için onu kucağıma oturtuyorum.

Sert göğüslerine küçük yalamalar yapıyorum ve sikimi girişine yerleştiriyor, tüm uzunluğumu içine almak için aşağı doğru hareket ediyor. İç kaslarının sikimin etrafında sıkılaştığını hissediyorum. Hızlı hareketlerinden, yukarı ve aşağı, tüm sıvılarını serbest bırakmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Onu kucağımdan indirmeden yatağa yatırıyorum ve hareketlerin kontrolünü ele alıyorum, lezzetli bir şekilde içine giriyorum, hızlı itişlerle onu doyuruyorum. Beni bu kadar sert sıkması beni çıldırtıyor. Bir hayvana dönüşüyorum. Birkaç dakika içinde titremeye ve çılgılık atmaya başlıyor, kontrol edilemiyor, ta ki derin bir hamleyle onun zevkine katılana kadar...

Bölüm 66

Barbara

-Hareket et tatlım, babana futbolcu olacağını göster. Marco'nun isteğinin aksine, Gabriel hareketsiz kalır.

-Hadi ama Biel, babam bir şeyler uydurduğumu ve senin gerçekten hareket etmediğini düşünecek!

Yakışıklı elimin karnımda terlediğini hissediyorum.

-Hey, evlat, seni bir sürü güzel kız görmeye götüreceğim.

Ve küçük olan hareket etmiyor mu? Marco'nun gülümsemesi kocaman.

-Bu sözü sevmedim. -Omuzlarımı silkiyorum.

-Linda, ne yazık ki buna uymak zorundayım," diye şaka yapıyor ve beni tutuyor.

Birlikte geçirmediğimiz tek bir gece bile yok, romantizm ya da oyun, sonsuz bir balayı. Benim kötü ruh halim bile onun moralini bozmuyor.

Ofiste geçirdiğim günler çok verimli geçti. Müşteri portföyümüz her geçen gün büyüdüğü için Rio'da bir şube açma projesini ilerletiyorum. Paty her şeyin üstesinden geliyor, o kadar ki özel hayatından vazgeçmiş gibi görüldüğü için biraz endişeliyim.

-Paty, şimdi git. Erken git, kadın. Git ve eğlen!

-Eğlenmediğimi kim söyledi?

Yalan söylüyorsun, seni alçak herif:

-Bugün, geçen hafta tanıştığım yakışıklı bir çocuk beni içki içmeye götürecekt.

-Öyle mi? Hangi gün çıktın?

-Günü hatırlamıyorum ama dışarı çıktım, tamam mı? -Ona şüpheyle bakıyorum. - Dışarı çıkmadım, çıkmak istemiyorum ve çıkanlara da kızıyorum. Sadece temiz bir donun kokmasını isteyen o aptallardan bıktım. İşim bana çok daha fazla zevk veriyor.

-Carlos ne olacak? İtiraf et. Seni etkiliyor.

-Aferin Barbarita. Bence Biel senin beyin hücrelerinle oynuyor. Bunu nereden çıkardın? Sırf benimle takılıyor diye, onunla üç kez görüştüm, basın toplantısı yaptığım otele geldi ve beni seksi Türk'le görünce sinirlendi, telefon numaralarımı ve adresimi öğrendi, beni görmek için evime geldi ve sonra ortadan kayboldu diye mi? Ve sen bunun benimle oynadığını mı düşünüyorsun?

-Tüm bunlar için mi dostum? Şimdiye kadar hiçbir şey bilmeyen ben, bir kahin oldum. Sanırım öyle oldu.

-Onunla kalmayacağım. Karar verildi. Bay G. hoşlansa bile, sadece seks isteyen bir adam benim saygımı hak etmiyor.

-Eşcinsel mi? -Şaşkınlıkla sordum.

-Barbarita, bu uzun bir hikaye. Bir gün sana ayrıntılı olarak anlatacağım....

-Patricia, bana bak! Üçlü sekse mi katılıyorsun?

-Ben o kadar şanslı değilim," diye cevap verdi gülerek.

-Hiç komik değil Patricia. Bay G'nin bu hikayeye ne alakası var?

-Her şey ve hiçbir şey... Bak, sana kısaca anlatacağım, ama bana soru sorma. Konu kapanmıştır. Anlıyor musun?

Başımı sallıyorum. Bana hiç kimseyle orgazm olmadığını, sadece tek başına, oyuncaklarla orgazm olduğunu söylüyor. Tüm hikaye beni şaşırttı.

-Arkadaşım, hiç yardım aradın mı?

-Barbarita, benim yardımım okunacak ve tasnif edilecek bir yığın kağıt. Onunla bir daha çıkmayacağım.

-Bak, eğer böyle amaçsızca devam etmek istiyorsan, benim için sorun değil. Sadece senin için her zaman burada olacağımı bilmeni istiyorum. Bu konuyu bir daha açmayacağıma söz veriyorum ama bir hevesle G noktana meydan okumanın sana bir faydası olmayacak. Ayrıca, bugünlerde bu tür sorunlarla sen ilgilenebilirsin.

Suratı asık görünüyordu, ben de arkadaşıma bir öpücük verip ayrıldım.

Morfolojik ultrasona girdim ve bebek hala çok iyi durumda. Dr. Luciana ve *doula* Angela Maria ile randevularımız aylık.

Ailemiz bu akşam için bir yemek organize etti, Biel'e bir hediye vermek istediklerini söylüyorlar. İlk kez büyükanne ve büyükbaba olacak bu dört kişinin alacağı oyuncak, kıyafet ve aksesuarların abartılı olduğunu düşünüyoruz ama söylediğimiz tek kelimeyi bile dinlemiyorlar.

Annem buna bir örnektir. Her zaman farklı bir şeyler bulur. Bana altın bir broş bile verdi, ilk başta nereye koyacağımı bilemedim. Sonra o

Annem bana hamileyken babaannemden bana miras kalan, nesillerden gelen bir hediye olduğunu açıkladı. Çok duygulanmıştım.

Yemek vakti geldiğinde, ninemin özel yemekler hazırladığını ve hatta sofrayı kurduğunu görüyorum. Yemek sırasında babam şarap kadehini kaldırıyor.

-Torunumuza kadeh kaldıralım.

Marco bana bakıyor. Dördümüzün yüzündeki ifadeden, büyük bir şeyin yaklaşmakta olduğunu zaten biliyoruz.

-Bize öyle bakmalarına gerek yok, çünkü bu hediye Gabriel için," diye ekliyor Jordan.

-Sevgili torunumuza güzel bir bahçesi olan bir ev vermeye karar verdik ve ailesinin pek çok itirazına rağmen, bunu sadece onun yaşam kalitesini düşünerek yaptığımızı söylemek istiyoruz," diyor Melissa.

Protesto, Marco'nun tepkisini anlatmak için zayıf bir kelime; Marco onlara, eğer bir gün bir eve taşınmanın uygun olacağını düşünürsek, bu kararı sadece ikimizin vereceğini söylüyor. Kendi adıma ben de bu fikirden hoşlanmıyorum. Dairemiz çok büyük ve küçük çocuğumuzun oynaması için yeterli alanımız var. Yine de büyükanne ve büyükbabanın niyetini anlıyorum ve rahatsızlığı yatıştırmak için çıkmazı çözmek üzere söz alıyorum. Kocamın elini tutuyorum.

-Hediyeniz için teşekkür ediyor ve miniğimizin evini ziyaret edeceğimize söz veriyoruz, ancak bu özel hediyeyle ne yapacağına büyüdüğünde karar vermesine izin vereceğiz.

Karardan hoşlanmadıklarının farkındayım, ancak küçük oğlumuz hakkında böylesine önemli bir karar vermeden önce iki kez düşüneceklerini düşünüyorum.

Bir gün doula bana hamilelik sırasında egzersiz yapmanın hem anne hem de fetus için bir dizi faydası olduğunu, doğum sırasında komplikasyon riskini ve stresi azalttığını açıkladı. Ancak harika kocama egzersizleri yapmak zorunda olmadığını söylemeyi unutuyor. Benim ne kadar tembel olduğumu bilen Marco, bu çabamda bana katılmaya karar verdi ve birlikte kişisel bir antrenör tuttuk. Onun yanımda olmadığı, egzersizleri benimle birlikte tekrarlamadığı ve beni motive etmediği bir gün bile geçmiyor.

Geçen gün, doula bana pelvis çapını artırmaya yönelik egzersizlerin perine kaslarını güçlendirdiğini ve

Teslimat. Bir saniye sonra Marco çok kısık bir sesle kulağımın dibinde yorum yapıyor:

-*Küçük kızınız* kaslarına yardımcı olması için Bay Anaconda'nın ağırlıklarını yapmak istemez mi?

Fizyoterapide kullanılanlardan biri olan Bobath topumun üzerinde oturup yanlara doğru hareketler yaparken, egzersizin etkisini yoğunlaştırmak için bacaklarımın açıklığını artırdığım her egzersiz turunda biriciğimin beni izlediğini görüyorum. Bu hareket kalça eklemlerinin hareketliliğine ve doğum sırasında yardımcı olacaktır. Bana arzuyla bakıyor ve ağzım kuruyor, yaptığım her açma hareketi sırasında salyalarım akmaya başlıyor.

-Doğum sırasında en çok ihtiyaç duyulacak bölgelerdeki kasları geliştiriyorum," diye şaka yapıyorum.

-Bu egzersizleri daha ne kadar yapman gerekiyor? -Marco art niyetli bir şekilde elini pantolonunun altındaki sert penise götürür ve bu küçük baştan çıkarma oyunundan zevk aldığını gösterir.

-Halter sözü hala geçerli mi, Dr. Delicia?

Önümde diz çökmüş, sırtını topa dayamış ve vücudu alev alev yanarken, fermuarının içinden zonklayan ve sızan uyarılmışlığını görüyorum. Külotumu kenara çekiyor ve içime giriyor.

-Bu iç kaslara yardım etmek için bu hareketlerden kaç tane yapmamız gerekecek? -diye fısıldıyor, uyarılma inlemeleri arasında, yavaşça içime girerken. Vücudum titriyor ve pozisyon rahatsız edici olsa da ereksiyon daha büyük. Vücudumla mükemmel bir şekilde sarmalandığında, birlikte üstün bir zevke ulaşıyoruz.

Marco, Pedro'nun yardımıyla küçük oğlumuzun tüm yatak odasını tasarlamaya kararlı. Mobilyaları monte etmemiz iki haftamızı alıyor, hem de 38. doğum gününden hemen önce. Annelerimizi arayıp bavullarını toplayabileceklerini söylediğimde, sanki onlara Gabriel'in doğduğunu söylemiş gibi oluyorum. Birkaç gün sonra her şey hazırды.

-Bir, iki. Üç! -İkisi titriyor, arkamızdan sayıyor.

Marco ve ben el ele tutuşarak yatak odasının kapısını açtık. Çok sevindim. Dekor tamamen bej ve yeşil, safari detayları var.

-Çok güzel! -Heyecanla söylüyorum.

-Harika bir iş çıkardınız! -Marco övgüler yağdırıyor, annelerimizi kucaklıyor.

Saatlerce Biel'in odasındaki kanepede oturup çekmecelerdeki son giysileri toparlamaya çalışıyorum. Onunla konuşurken, yakında çıkacağını söylüyorum, ama içimde kaçınılmaz olarak göğsümü sıkıştıran bir gerginlik hissediyorum, içimde hayatının geri kalanında onunla kalmak, onu korumak isteyen bencil bir duygu.

İçimdeki her şey bana biriyle ilgilenmeye hazır olduğumu söylüyor.

Çerçeve

Bugünün tarihinde, birkaç gün veya saat içinde küçük çocuğumuzun dünyaya geleceğini öğrendik.

Rahatsızlığını hafifletmek için küçük denizkızımı rahatlatmaya çalışırken, bana bir süredir hafif kasılmalar yaşadığını söyledi.

Gece boyunca, gözlerim kapalı ama tetikteyken, uzaklardan bir sesin beni çağırdığını duyuyorum.

-Hayat...

Küçük bir inilti duyar duymaz yataktan fırladım.

-Merhaba Ba, bir şeye ihtiyacın var mı?

-Yatağımı ıslatmadıysam.... sanırım çanta kırılmıştır.

Doula ve Dr. Luciana'dan birkaç talimat aldıktan sonra bile kendimi tamamen hazırlıksız hissediyorum. Öte yandan Barbara sakın görünüyor. Eğer bu bir hastane doğumu olsaydı, çoktan arabada onunla birlikte olurum, ama burada, evde olması beni şaşkın hissettiriyor.

-Selam güzelim, şifonyerin üzerinde talimatlar var. Zamanı geldiğinde her şeyin üzerinden geçtiğimizi hatırlıyor musun? -Diyor, yürümemi izliyor ve sonra yüzünü buruşturuyor.

Fark ettim. Dr. Luciana ve *doula* ile ilk görüşmeleri yapıyorum, ardından banyodaki muslukları açarken ailemize bir WhatsApp sesli mesajı gönderiyorum.

-Günaydın, büyükanne ve büyükbabalar. Gabriel geliyor. Sizi burada bekliyoruz. Adım adım takip ederek önce bikini üstünü alıyorum ve giymesine yardım ediyorum.

- "O zengin göğüslerine bir damla daha süt damlatırsan üstüne sığmazlar, benim küçük denizkızım," diye şaka yaptım, dikkatini acıdan uzaklaştırmak için.

Aslında gülümsemesini yüzünden hiç eksik etmeyen bu kızdan çok kendimle şakalaşıyorum sanırım. Sanırım buradaki en korkmuş kişi benim.

-Ayyyyyyyyy! -Onu banyoya taşıırken çığlık atıyor.

Bize söylenen her şeyi yapıyorum. Barbara ile yerde yürüyorum ve birlikte güzel bir fincan kahve içiyoruz. Pelvisinin tamamen açılması için topla çömelme egzersizlerinde ona yardım ediyorum.

-Yapabilirsin, denizkızı. Zor olduğunu biliyorum ama bu squatlar gerekli, genişlemene yardımcı olacaklar.

-Biliyorum... -Yüzünde bir gülümsemeyle kızarak inliyor.

-Birlikte çalışalım. Ben buradayım.

Zamanın geldiğini anladığımda, onu banyoya götürüyorum ve genupektoral pozisyonda küvete yerleştiriyorum.

Barbara'nın ailesi gelene kadar dakikalar saatlere dönüşür.

-Merhaba, nasılsınız bakalım? -diyor Ana, bize yardım etmek için koşarak.

- "Küçük oğlumuz burada," diyorum mutlulukla.

-Gabriel, büyükbabası Adilson'u karşılayacağı için heyecanlıdır. İçeri gel," diye onu davet eder.

Ama süitin kapısında duruyor, sanırım kızını küvette açıkta görmekten biraz utanıyor.

-Ben burada kalacağım, küçüğüm, duvarın diğer tarafında, cennetten acını hafifletmesi için yardım isteyeceğim. Seni seviyorum, kıymetlim. Bize böyle ilahi bir an yaşattığın için teşekkür ederim.

Ağrı inlemeleri sıklaşır. *Doula* ve Dr.

Luciana neredeyse birlikte geliyor.

-Doğa bu savaşçı anneye yardım ediyor. Bu koca oğlan düşündüğümüzden daha erken burada olacak," diyor doktor ve Barbara'nın biraz rahatladığını fark ediyorum.

Sabahın üçünden beri doğum sancısı çekiyor ve şimdi, saat 7.15'te hazırlanma sırası bende. Bir yüzme kıyafeti giydim, böylece

Jakuzide, dünyaya geleceğine dair ipuçları vermeye başlayan Gabrieli beklemektedir.

Sonraki birkaç saat boyunca, kasılmalar devam ederken, onu durmadan öpüyorum. Çok az konuşuyor, dikkatli. Zaman zaman onu sıcak tutmak için sıcak su musluğunu açıyorum. Her şey mükemmel.

Barbara

Dokuz ay boyunca hayal ettiğim gibi, uzun zamandır beklediğim ve çok sevdiğim oğlumu kucağıma alma sürecinin tüm aşamalarını yoğun bir şekilde yaşıyorum.

Son birkaç aydır bu kadar hazırlandıktan sonra bile acı ve ıstırabın bir karışımı. Küçük oğlumu dünyaya getirmek için çalışırken vücudumun çığlık atmak istemeyen bir parçası olduğunu sanmıyorum. Marco arkamda oturuyor. Beni cesaretlendiriyor ve vücudunun sıcaklığı, dokunuşu ve cesaretlendirici sözleri bir merhem gibi.

Düğünüm çok özel bir olaydı, ancak bugün ailemle ve sevdiğim adamla birlikte hayatımın en özel gününü yaşadığımı hissediyorum. Kocamla birlikte küvette yaşadığım en romantik an, üçümüzün tek bir amaç için birleştiği an: mutlu bir aile kurmak.

-Marco, acı artıyor! -Derin bir kasılma hissederek haykırıyorum.

-Gabriel'in gelme vakti geldi," diye beni cesaretlendiriyor Dr. Luciana.

-Marco kulağıma sevgi sözcükleri üflerken *doula* bana "Bebeğe odaklan tatlım" diye öğüt veriyor.

-Hadi Gabriel, annenin seni dünyaya getirmesine yardım et! -diye soruyor Marco, kalçasını tüm gücümle sıkarken.

Boğazımdan bir çığlık kaçıyor.

-Hadi oğlum, annen hazır! -Çığlıklar ve gözyaşları arasında başının genişlediğini hissederek söylüyorum.

Hepimiz Gabriel'in gelişine tanıklık ettik. O hayatımda gördüğüm en güzel çocuk. Benim oğlum. Doktor doğum sonrası prosedürleri uygularken onun parlaması inanılmaz. Saniyeler içinde bebeğim kollarımda, tüm dünyanın duyması için çığlık atıyor. Gözleri bizi arıyor.

-Hoş geldiniz. -Marco bizi öpüyor ve ağlıyor. Üzerimden bir duygu tsunamisi geçti.

Çerçeve

Barbara, var olduğunu hiç hayal etmediğim başka bir duyguyu deneyimlememe izin verdi. Sancılarını ve kasılmalarını hissetmedim, ancak oğlumuzun doğumuna eşlik ederken tüm ruhumla, gücümle ve şefkatimle aktarmaya çalıştım. Göbek bağına kesme ayrıcalığına da sahip oldum.

Odada dinlenmesini izliyorum, nasıl bir savaşçı olduğuna hayret ediyorum. Bir süre sonra oturma odasına gidiyorum ve herkes Gabrieli karşılamak için orada olduğu için minnettar hissediyorum.

Marco, dostum, küçük oğlumuz neredeyse yetişkin bir anakonda ile doğdu! -Paty şaka yapıyor.

Herkes bir kahkaha patlatır.

Bugün bile Barbara'nın bu bilgiyi arkadaşıyla paylaştığına inanamıyorum.

-Bir denizkızı ile bir balığın oğlu, küçük balık o! -Ben de kahkahalara katılarak cevap veriyorum.

-Bu yüzden torunum denizkızının babası olan anne tarafından dedesine çekmiş" diyor Adilson.

-Seninle neden evlendim sanıyorsun, tatlı şey? Kayınvalidem de hiçbir şeyi kaçırmayanlardan.

Şakalar ve sohbetler arasında oradan ayrılıp annesi gibi saçları olan küçük kralımın yatak odasına gidiyorum. Bir süre huzur içinde uyumasını izliyorum.

ama onu kollarıma almaya karşı koyamıyorum.

-Oğlum, ikimiz de dünyanın en şanslı adamlarıyız: hayatımızda dünyanın en iyi kadını var. Hoş geldin küçük kralım, varlığından haberdar olduğumuz ilk günden beri seviliyorsun. Bir gün sana, gökyüzünde her zaman aramızda olacak küçük bir yıldızımız olduğunu göstereceğim.

Barbara

Bebek telsizinin sesiyle uykumdan uyandım. Talibim Gabriel Nucci Ladeia ile konuşuyor. Tam adını telaffuz etmek bana Marco'nun ilk kahvaltımızda bana çiçeklerle sürpriz yaptığı zamanı hatırlatıyor.

Güzel, baba ve oğul odaya giriyor. Kalbim küt küt atıyor.
Bu esenlik ve tatmin duygusunun asla kaybolacağını sanmıyorum.

-Merhaba, yiğitlerim.

-Annemi ziyarete geldik.

Marco, Gabriel'in başının durduğu kolunu kaldırıyor ve sonra onu kollarıma bırakıyor.

-Hayatım, bugün sen benim dayanağım oldun. Yanımda olmasaydın, bana ne olurdu bilmiyorum. -Küçüğümün kokusunu alıyorum. Senin kokunu ne kadar sevdiğimi tarif edemem.

- "Biz iki sütunuz," diye yanıtlıyor Marco, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

-Bana verdiğin ilk hediyeği hatırlıyor musun?

Düşünüp duruyor. Onunla bu oyunları oynamayı seviyorum, asla bir şey hatırlamıyor.

-Elbette. Sarı güllerdi. Senden bir dilek tutmanı da istemiştim.

-Hatırlayacağını düşünmemiştim!

-Hala siparişin ne olduğunu öğrenmenin hayalini kuruyorum.

Ona dikkatle bakıyorum.

-Dileğim sarı güllerin hayatımı aydınlatması ve bana güzel bir aile getirmesiydi. Ve bugün dileğim gerçekleşti. Onları seviyorum.

Sonsöz

Barbara

Geriye dönüp baktığımda, tamamen farklı kişiliklere sahip iki güzel çocukla iki kutsanmış hamilelik geçirdiğim için minnettar hissediyorum. Oğlum gözlemci, koruyucu ve doğuştan bir lider; henüz iki yaşındaki küçük Isabella ise tatlı, sabırlı ve anlayışlı. Aralarında sadece on ay ve bir hafta var....

Kırk günlük istirahatim boyunca bastırmak zorunda kaldığımız tüm arzular mümkün olan ilk dakikada serbest bırakıldı ve bastırıldı. Bedenlerimiz tüm bu susuzluğu ve şehveti kontrol altına alamadı. İşte bu şekilde, planlamadan, yeni bir tohum ektik.

Isabella'nın hamileliği sırasında Dr. Delicia'nın Gabriel'e olan yardımı, çabukluğu ve ilgisi etkileyiciydi. Prensimiz hamilelik dönemi boyunca tüm dikkatini bana verdi. Kuralları ve programları hiç aksamadı ve her beslenmede küçük ellerini karnımın üzerine koydu.

Gabriel on aylıkken, ben mutfakta yulaf lapası hazırlıyordum, o da oturma odasında babasıyla oynuyordu; söylemeye gerek yok, daire bir oyun evine benziyordu. Birden arkama baktığımda Dr. Delicia'nın onun yavaş adımlarını takip ettiğini gördüm. O kadar heyecanlanmışım ki elimdeki haşlanmış havucu ezdim.

Isabella'nın doğumundan sonra Gabriel'i birkaç kez bebek arabasının yanında, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol eder gibi onu izlerken yakaladık. Ağzından çıkan ilk kelime kız kardeşinin ismiydi.

-Bella dedi! -Dedi Marco.

-Sanırım öyle!

-Biel, babana prensesimizin adını tekrar söyle.

Dördümüz birbirimize çok yakınız. Her zaman kimsenin kuralları dikte etmesine izin vermemeye çalışırız, ki bu durum çok inatçı olan Gabriel için pek de geçerli değil. İlk başta, Marco ve ben bu konuyu konuştuk ve iyi bir birliktelik adına ve mümkün olduğunda oğlumuza izin vermeye karar verdik.

"seçimlerinin" sonuçlarına katlanmak zorunda. Isabella'ya gelince, onun bizim *leydimiz* olduğu konusunda akalaşıyoruz.

-Gel, Bella! -Bella kız kardeşine sesleniyor, elinde küçük bir oyuncak bebek tutuyor ve ona yürümeyi öğretmeye çalışıyor.

Şimdi, büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikte olduklarında, her ikisi de davranışlarını tamamen değiştiriyor, ki bu olağan. Bella kurnazlaşıyor ve Biel otoriterleşiyor. Dört geveze ne isterlerse yapmalarına izin veriyorlar. Biz etraftayken görmezden geliyoruz ama rutine geri döndüğümüzde, sümüklü böceklerin sadece büyükanne ve büyükbabalar olduğunu açıkça belirtiyoruz. Çocukların ebeveynlerimizle geçirdiği bu anlardan yararlanarak her zaman romantik kaçamaklarımızı yaparız. Çocuklardan uzak bir günün ilk büyük macerası, her zaman olduğu gibi aşkım tarafından planlandı.

- "Sirena, ailelerimiz çocuklara bakmaya geliyor," dedi, duştan sonra hala çıplak olan bana bakarak.

-İkimiz için de bir sırt çantası hazırladım bile. Günü dışarıda geçireceğiz.

-Yani günü yalnız mı geçireceğiz? Sadece iki adımda, fısıldayarak yaklaştı:

-Çocukları severim ama bencil tarafım zaman zaman size ihtiyaç duyuyor.

Utangaç bir şekilde gülümsedim.

-O gülümseme... -Parmaklarıyla yanağımı okşadı. -Ona soluduğum hava gibi ihtiyacım var.

-Bu beni baştan çıkarma planının bir parçası mı, Sayın Yargıç?

-Önümde ırılıplaksın, sivri meme uçların göğsüme bastırıyor.

Meme uçlarımı çekiştirdi, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

-Çünkü bedenim ve ruhum sana ait....

Yatak odasının kapısındaki sinsî bir çığlık samimi anımızı böldü, ama gerçekte, benimle yalnız kalma arzusu o kadar sarhoş ediciydi ki, çocukları bir günlüğüne de olsa ebeveynlerimizle bıraktığım için duyduğum pişmanlığı sildi.

Çok mutlu olduk. Arkadaşlarımız her zaman yakınımızda. Örneğin Paty ılgın bir teyze. Marco ve benim yapmasını yasakladığımız her şeyi yapıyor ve "Bellita" dediği Bella'ya sanki bir Barbie'ymiş gibi davranıyor. Biz ne zaman

ziyaret ediyor, kızı bir bebeğe, kendisinin küçük bir kopyasına dönüştürüyor, hatta ağzının yanına bir ben koyuyor. Gönül meseleleri hakkında pek k o n u ş m u y o r u z - bunun arkadaşlığımız için zor bir sınır olduğunun farkındayım. Pedro'ya gelince, o sümüklü amca oldu. O

Biel'in idolü, Marco'dan sonra. Marco bir sanat uzmanıdır, bu yüzden inşa edecek ya da birleştirecek bir şey bulamadığı bir zaman asla olmaz. Birlikte mini bir araba bile yaptılar.

Kocam her zaman her şey için yanımda. Çocukları yıkıyor, okula hazırlanmalarına yardım ediyor, çocuk doktoru randevularında bana eşlik ediyor.... Ayrıca ailemize bu kadar işbirlikçi oldukları ve akşamları dışarı çıkmamıza izin verdikleri için teşekkür ediyorum, bu rahatlatıcı ve evliliğimize çok yardımcı oluyor, çünkü Marco ve benim mümkün olduğunca tutku ve seks gecelerimizin tadını çıkarmamızı sağlıyor.

Çocukların eğitimi açısından, yıllar boyunca bebeklerimize aşılama çalıştığımız değerler de dahil olmak üzere her şeyi nasıl ele aldığımızla gurur duyuyoruz. İnanılmaz bir olayı çok net hatırlıyorum. Bir gün iki erkeğim kuaförden döndüğünde neredeyse kriz geçiriyordum. Biel ve Dr. Delicia'm keldi. Küçük meleğimin tüm buklelerini kesmişlerdi.

-Onlara ne oldu? -Korkmuş bir şekilde sordum.

-Oğlunuz vefat etti. -dedi Marco, gülümseyerek.

Biel'in berberin makinesini alıp kafasını tıraş ettiği sahne de dahil olmak üzere aklımdan binlerce şey geçti.

-Kılsız olmak istediğini söyledi. Hayır dedim ama beni ikna etti....

Biel, bana söylediklerini annene de söyle.

-Sınıfımdan Giovanna hasta ve kafasını tıraş etmek zorunda kaldı.

Herkes onun başı hakkında konuşuyor! Ama o benim arkadaşım, o yüzden yalnız hissetmesin diye bunu yapmak istedim.

Kendimi tutmaya çalıştım ama sonunda çocuklarımıza iyi bir yaşam felsefesi aktarmayı başardığımız için mutlu bir şekilde ağladım. Olumsuz olayları önemsemeden yaşamak mutluluğumuzun özü ve sırrı oldu. Hayatta her zaman ihanetlere ve hayal kırıklıklarına uğradığımızı fark ettim. Elbette bir süreliğine kötü bir yola giriyoruz ama önemli olan her zaman bunu atlatmaya çalışmak ve yeniden mutlu olmak. Ve kabul edelim ki, bu tutumu benimseyerek *ihanete uğramanın* her zaman *iyi tarafını* bulabileceğimizi benden daha iyi söyleyebilecek kimse yoktur.

Teşekkür

İlk teşekkür elbette bana ilham ve yaşam armağan eden Tanrı'ya.

Diğerlerine gelince, bu büyülü rüyayı gerçekleştirmemde bana yardımcı olan sayısız insana teşekkür etmeliyim.

Milton (kocam) ve Gabriel (oğlum), yazarken birçok kez varlığımdan vazgeçip köşemde kalarak kendimi kitaba adadığım için teşekkür ederim. Onlar çok önemliydi. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Sözünü edeceğim aşağıdaki melekler - o kadar çoklar ki hepsini saymak için bir üçleme yetersiz kalır - farklı bir şekilde teşekkürlerimi alacaklar.

Tiane Vasques, Fernanda Ramalho, Vanessa da Silva Pereira ve Judy Amarin'e, karşılıksız sevmeye istekli, hikayenin her anını onurlandıran dört güzel ve sevgi dolu kadına: her şey için teşekkürler, güzel kadınlar! Bu rüyanın gerçekleşmesi aynı zamanda birlikte saatlerce yaptığımız tartışmalar ve fikirler sayesinde. Çoğu zaman kulak çekmeler ve fikir çatışmaları oldu ama sonunda hep birlikte en iyi sonuca ulaştık. Onlar arkadaştan öte, her zaman benim kız kardeşlerim oldular.

Arkadaş olan ve Facebook grubunun büyümesine yardımcı olan okuyuculara, Cristiana Pereira, Alessandra (Alê FTDS), Cristina Santana, Maya, Raquel Miranda, Ana Ferreira, Livia, Patricia da Silva: özel olduğunuz ve aktif olarak katıldığınız için teşekkür ederiz.

Bu hikayeyi harika bir işle aydınlatan bir başka güzel ışık meleği olan çevirmen ve düzeltmen Silvia Cristina Suárez'e de teşekkür ederim.

Meu Vício em Livros, Espaço K, Infinitamente Seu, Livros do Coração, grupo Pégasus, Viciados em Wattpad ve Tardes Sensuais bloglarına kitabı onurlandırdıkları ve tanıttıkları için teşekkür ederiz.

Ve şaşırtıcı bir şekilde bu rüyanın yayılmasına yardımcı olan arkadaşlarıma, Suezetes Luciana Cavalcante, Josi, Simone Martins, Nina Reis, Leda Magnesi, Elisângela Nolasco, Renata Vasques, Shirley Barreto'ya teşekkürler,

Simone Orth, Isabel Pinheiro, Paula Lima, Gorety Oliveira, Isnathyelly, Thais Padalecki, Cristina Gimenez (harika kız kardeş), Kuka Abranches, Carla Souza, Naty Kay, Catiele, Erica Pereira, Valéria Avelar, Dee Ross, Lucilena Carmo, Gabriela Gaetano, Carla Souza, Alessandra Corte, Kimberlly Kelly, Adrielli Lazaro, Adriana Pinho, Gisele Persico, Marcela Silva, Erica Pereira, Alessandra Cruz, Adriana Dutra, Leidyane Rodrigues, ElisÁngela Nobasco, Adriana Alves, Luma Prates, Sara Jeronimo, Paola Grey Cross, Ilana Chompanids, Silvia Brasil, Ana Crismim, Daniela Brandão, Cida Barbosa, Simone Rezende, Nathalia Graf, Cah Mendes, Dry Queirós, Lininha, Nunes Nunes, Solange Carvalho, Vertania Mirtes, Karine Daher, Manuela Dias, Eudilaine Ferreira, Adriana Araujo, Veronica Ferreira, Hellena Bourbon, Lizzy Arin, Raquel Valvert, Leticia Bresolin, Jane Elen, Mariana Garcia, Daisy Marques, Tarciana Barbosa, Dila Nepel, Jhenifer Carvalho, Raquel Costa, Luciana Novaes, Irene Miguel, Ana Carolina, Elma Ribeiro, Sofia, Meire Calisto, Bárbara Figueiredo, Elaine Mendes, Nildes, Livia Salmoso, Suzete Frediani, Anne Karoline, Mari Sales, Mirian Batista, Renata Barboza, Katia Alvez, Sheyla Mesquita, Cris Vieira, Cleopatra Cruz ve Taiane Bittencourt.

Hikayemden bir şekilde alıntı yapan tüm Facebook kitap sayfalarına teşekkür ederim. Tüm yöneticilerine teşekkürler.

Wattpad ve Facebook'ta isimleri A, B, C... harfleriyle başlayıp Z'ye kadar giden tüm okuyuculara, yazdıklarımı benimsedikleri ve bana inandıkları için çok minnettarım. Onlar harikalar ve bu kitabın Wattpad'de 6 milyondan fazla okunarak ulusal bir rekor kırmalarını sağladılar.

Gerçek dostlar haline gelen ve sizi temin ederim ki dünyanın en iyileri olan okuyucularıma son derece minnettarım. Büyük bir keyifle okuduğum tüm mesajlar için teşekkür ederim.

Son olarak, Glaz Entertainment ve Netflix'e bu çalışmaya inandıkları ve görsel-işitsel formata uyarladıkları için teşekkür ederiz.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim, teşekkür ederim...

Öpücük salgını.

[1] Asya ülkesi sakinlerinin zor bir günün sonunda kendilerini yıkamak ve rahatlatıcı bir banyo yapmak için kullandıkları bireysel boyutta, küvet şeklinde bir kovadır.